

Trọn Đời Trọn Kiếp (Hắc bang)

Contents

Trọn Đời Trọn Kiếp (Hắc bang)	2
1. Chương 1 : Tai Nạn	2
2. Chương 2: Tỉnh Lại	4
3. Chương 3 : Hơi Ấm Còn Sốt Lại	4
4. Chương 4 : Trưởng Thành	5
5. Chương 5 : Hồi Ức	7
6. Chương 6: Vượt Qua	10
7. Chương 7: Seven	12
8. Chương 8 : Nhiệm Vụ Đầu Tiên	14
9. Chương 9: Thi Hành (1)	15
10. Chương 10: Thi Hành (2)	16
11. Chương 11:tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu	18
12. Chương 12: Nhiệm Vụ 2 - Lần Đầu Gặp Mặt	20
13. Chương 13: Mắc Bẫy- Gặp Nạn	22
14. Chương 14 : Hợp Tác - Thoát Hiểm - Lại Gặp Nạn	25
15. Chương 15: Đối Chiến Với Thú Dữ- Bộc Phát	28
16. Chương 16: Phút Ấm Áp Hiểm Hoi	30
17. Chương 17: Cảm Xúc- Rời Đi	31
18. Chương 18: Ám Sát- Giả Mạo	35
19. Chương 19: Đi Theo.	39
20. Chương 20:trò Chơi	41
21. Chương 21: Chiếc Chìa Khóa Khắc Hình Hoa Sen	43
22. Chương 22 : Bài Hát Quen Thuộc.	45
23. Chương 23: Vị Hôn Phu	50
24. Chương 24 : Cùng Đi Đi!	54
25. Chương 25 : Hôn	57
26. Chương 26 : Xuân Dược	61
27. Chương 27 : Lotus	64
28. Chương 28 : Tiệc	67
29. Chương 29 : Phương Hạo	71
30. Chương 30: Luôn Ở Bên	73
31. Chương 31 : Nguy Hiểm Lại Đến	75
32. Chương 32 : Thoát Hiểm Trong Gang Tắc	79
33. Chương 33 : Tâm Sự Đêm Khuya.	81
34. Chương 34 : Sinh Nhật 18 Tuổi (1)	84
35. Chương 35: Sinh Nhật Tuổi 18 (2)	87
36. Chương 36: Sinh Nhật Tuổi 18 (3)	88
37. Chương 37 : Vì Em, Tôi Tình nguyện.	91
38. Chương 38 : Kế	94
39. Chương 39 : Là Bà Ta	95
40. Chương 40 : Bắt Gặp	98

41. Chương 41 : Anh Sẽ Ghen Tị	100
42. Chương 42 : Bắt Giặc Phải Bắt Vua Trước(1)	102
43. Chương 43 : Bắt Giặc Phải Bắt Vua Trước (2)	104
44. Chương 44 : Người Đàn Bà Thần Bí (1)	105
45. Chương 45 : Hé Lộ	108
46. Chương 46 : Có Khách Tới Chơi.	109
47. Chương 47 : Khéo Léo Truy Hỏi (1)	112
48. Chương 48 : Khéo Léo Truy Hỏi (2)- Mất Tích.	114
49. Chương 49 : Nhan Thất Gặp Nạn	118
50. Chương 50 : Thật Xin Lỗi.	120
51. Chương 51 : Ngọt Ngào	122
52. Chương 52 : Mỗi Bên Một Âm Mưu	125
53. Chương 53 : Cảm Xúc Của Nhan Thất - Phản Kích (1)	127
54. Chương 54 : Chúng Ta Thử Xem Sao Đi !!	130
55. Chương 55 : Như Vậy... Đã Đủ Thành Ý Chưa ?	131
56. Chương 56 : Hành Động	135
57. Chương 57 : Ai Cập	137
58. Chương 58 : Ở Bên Anh Như Anh Đã Từng Ở Bên Em.	139
59. Chương 59 : Bao Cát- Cướp Sa Mạc	142
60. Chương 60 : Đồng Sàn Cộng Chấn	144
61. Chương 61 : Tôi Có Thể Hiểu... Là Em Đang Ghen Không	146
62. Chương 62 : Yêu	149
63. Chương 63: Hạnh Phúc	153
64. Thông Báo+ Lời Tác Giả	155
65. Chương 64 : Lành Dạ Phản Bội ?	155
66. Chương 65: Đại Kết Cục	159

Trọn Đời Trọn Kiếp (Hắc bang)



Giới thiệu

"Hai người không biết rằng giữa hai con người xa lạ ngay từ lúc bắt đầu đã có gì đó nảy sinh, một sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-tron-kiep-hac-bang>

1. Chương 1 : Tai Nạn

Nhan Thất cũng đã từng tin vào tình yêu, nhưng không phải là tình yêu nam nữ mà là tình thân, thứ tình cảm ruột thịt không gì có thể thay thế . Đó là khi cha mẹ cô vẫn còn sống , khi cô vẫn còn được hưởng thụ thứ tình cảm gia đình ấm áp và sự cưng chiều của cha mẹ. Ba Nhan rất yêu thương người vợ và cô con gái

duy nhất của mình , luôn coi họ như trân bảo cầm trên tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan. Nhưng niềm hạnh phúc ấy cũng giống như bong bóng xà phòng , đẹp mà lại quá mức ngắn ngủi.

Một ngày cuối tuần nắng đẹp khi cả gia đình hạnh phúc đi trên phố, Liên Y và con gái say sưa chọn những chiếc vòng tay trong một gian hàng cùng với ba Nhan trên tay đầy những túi xách và vẻ mặt cưng chiều nhìn hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Đối với bất kì người đàn ông nào có lẽ cũng sẽ cảm thấy rất phiền khi đi shopping với phụ nữ còn ông lại cảm thấy thật hạnh phúc khi chứng kiến hai gương mặt một lớn một nhỏ tràn đầy tươi cười hạnh phúc hướng ông nũng nịu. Đột nhiên một chiếc xe với tốc độ kinh người lao đến chỗ của Nhan Thất trong tiếng thét chói tai của người xung quanh . Liên Y hoảng loạn vội đẩy con gái tránh sang bên cạnh nhưng chiếc xe kia dường như cố ý tăng nhanh tốc độ.

Rầm!

Nhan Thất bị mẹ đẩy văng ra xa, tay chân va đập xuống nền đất cứng làm trầy xước cả một mảng da thịt lớn nhưng cô bé không thấy đau. Cô chỉ biết mở to mắt ra tìm kiếm hình ảnh của cha mẹ ,và cho đến mãi sau này, hình ảnh ấy vẫn luôn quanh quẩn và ám ảnh cô trong những giấc mơ.

Chỉ thấy trên mặt đất lúc này là hình ảnh ba mẹ chìm trong vũng máu , ba Nhan vẫn còn dùng vòng tay của mình để bảo vệ vợ. Hai con mắt của Nhan Thất trừng lớn hết cỡ, đôi mắt vẫn luôn sáng lấp lánh giờ đây lại mờ mịt trống rỗng. Từng giọt lệ chảy xuống hai gò má bé bỏng trắng nõn, lướt qua cằm cổ rồi nhỏ xuống nền đất. Từng giọt từng giọt như phản chiếu hình ảnh đầm máu mà đau thương. Nhưng dường như cô bé vẫn chưa phát hiện ra điều đó , cô đang mãi chìm trong ý thức của chính mình. Nhan Thất thật sự không muốn tin. Không thể nào. Không thể nào . Đây nhất định là một giấc mơ thôi. Đôi mắt to tròn chớp nháy liên tục như cố gắng thay đổi sự thực tàn nhẫn. Nhan Thất muốn đến gần chỗ ba mẹ, nhưng tay chân cô lại bủn rủn vô lực ngay cả đứng lên cũng không thể. Người đi đường nhanh chóng xúm lại gọi xe cấp cứu, một số người nghĩ rằng cô bị hù sợ nên ngồi bên cạnh khuyên bảo.

” Cháu bé à đừng sợ”

“Khổ thân con bé, ba mẹ nó chỉ sợ ..”

Nhan Thất cả kinh bật dậy trong cái nhìn lo lắng của mọi người xung quanh.

” Ba mẹ. Baba baba”

Cô bé chạy vụt đến chỗ ba mẹ của mình , nhìn hình ảnh hai người chìm trong vũng máu mà cả người lặng đi , khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng. Đúng vậy, là sợ hãi. Nhan Thất rất muốn vươn bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt cha mẹ như họ vẫn ôm cô lúc sáng muốn nói thật to rằng

” Baba mama đừng ngủ nữa được không, Nhan nhi sẽ ngoan mà.. sẽ không nháo nữa ba mẹ đừng bỏ Nhan Nhi ”

Nhưng cô bé không làm như vậy, cũng không thể nào hét lên bởi đôi tay run rẩy và cổ họng khản đặc. Cô bé sợ, thực sự rất sợ, sợ rằng chỉ cần chạm vào là họ sẽ biến mất ngay trước mắt cô. Tiếng còi xe cứu thương vang lên, Nhan Thất ngất đi trong tiếng kinh hô lo lắng của mọi người.

Ba Nhan mất .

Mẹ Nhan dù được bảo hộ trong ngực nhưng cũng mất qua nhiều máu mà qua đời.

Ngày hôm đó Nhan Thất tròn mười tuổi.

Ngày hôm đó cô mất đi gia đình.

Mãi mãi...

2. Chương 2: Tỉnh Lại

Nhan Thất tỉnh lại. Cô thấy mình nằm trên chiếc giường trắng tinh trong bệnh viện, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Đau quá. Đầu cô đau quá. Ba mẹ. Những hình ảnh thăm khốc ngày đó chợt ùa về. Đôi bàn tay đan chặt của ba mẹ, còn cả chiếc váy trắng đã nhiễm đầy máu tươi. Đau quá. Đầu đau quá. Ba mẹ ơi con đau quá. Ba mẹ đang ở đâu. Nhan Thất hai tay ôm chặt đầu, mặt chôn vào đầu gối, không ngừng cố gắng gõ mạnh vào hai bên thái dương với mong muốn cơn đau sẽ giảm bớt. Hai tay vì vùng vẫy mà đánh rơi cốc nước đặt bên cạnh, tiếng vỡ choang vang vọng đặc biệt chói tai trong căn phòng nhỏ. Bác sĩ bên ngoài nghe thấy liền vọt vào trong phòng. Chạy đến bên cạnh còn có một ông lão trung niên khoảng 60 70 tuổi có vẻ tiêu tụy, dáng người cao gầy mặc một bộ quần áo tôn trung sơn kiêu cũ. Lúc này trên khuôn mặt ông chỉ còn lại vẻ đau lòng và lo lắng hết mực, nhìn đứa cháu gái mà mình yêu thương như gan ruột đang chìm trong thống khổ, lòng chỉ thấy thương xót.

” Tiểu Thất của ông cháu làm sao vậy. Cháu đau ở đâu. Bác sĩ mau lại đây xem. Mau. Nhanh lên một chút ”

Nhan Thất nghe thấy giọng nói quen thuộc nên vội ngẩng mặt lên

“Ông ơi. Ông ơi ba mẹ cháu đang ở đâu. Cháu muốn gặp ba mẹ. Dẫn cháu đi gặp ba mẹ ”

Từng tiếng phát ra từ cổ họng khản đặc làm ông lão đau xót khôn nguôi. Dù bản thân không muốn con bé đau buồn nhưng thà đau một lần còn hơn là đau đớn mãi mãi. Ông lão chậm rãi mở miệng, âm thanh già nua dù không lớn nhưng đối với cô bé chính là giống như lời tuyên án tử hình

” Tiểu Thất. Ông biết cháu rất đau. Ông cũng rất đau rất đau. Nhưng hãy hứa với ông hãy kiên cường lên một chút. Nhất định phải kiên cường lên. Bây giờ hãy bình tĩnh mà nghe ông nói này ”

Hai tay Nhan Thất nhanh chóng che kín tai mình

” Cháu không muốn nghe, không muốn nghe. Ông hãy dẫn cháu đi tìm ba mẹ đi ”

Nhan Thất không biết tại sao mình lại làm như vậy, chỉ là trái tim cô không ngừng nói rằng

“.. Đừng nghe .. đừng nghe...tuyệt đối không được nghe ”

Nhan Hoàng thấy thế, đau lòng không thôi nhưng vẫn cứng rắn kéo hai tay của cô bé ra, gần từng chữ một

” Nhan Thất. Cháu nghe cho rõ đây, ba mẹ cháu đều đã chết rồi, chết trong vụ tai nạn. Họ sẽ không bao giờ sống lại được nữa ”

Cả người Nhan Thất run rẩy, hai mắt mở to như đang tiêu hóa những lời của ông nội. Chết rồi. Chết rồi. Ba mẹ chết rồi. Vậy còn con, con phải làm sao đây.. phải làm sao đây. Hai mắt cô bé mông lung che kín một tầng hơi nước. Nhan Thất ngất đi, lại một lần nữa. Nhan Hoàng cả kinh vội túm lấy bác sĩ bên cạnh cho đến khi được xác định rằng Nhan Thất chỉ vì đau thương quá độ mà ngất đi thì mới lo lắng đi ra ngoài để chuẩn bị hậu sự cho hai đứa con.

Trong mơ Nhan Thất mơ thấy ba mẹ, thấy hình ảnh ba ôn hòa tuấn lãng, mẹ xinh đẹp dịu dàng trong làn váy trắng đang nắm tay nhau. Nhưng điều khiến cô bé sợ lại là việc họ quay lưng đi, đi về nơi xa có vầng sáng càng ngày càng mờ nhạt. Trong mơ, cô thấy mình thật nhỏ bé, không ngừng gào lớn tên của ba mẹ, chỉ là họ không hề dừng lại, không hề đứng lại dù chỉ một chút. Nước mắt tuôn rơi nhưng tất cả chỉ là ảo giác. Đúng vậy, họ đã đi rồi, bỏ mình mà đi. Trái tim nhỏ bé như quặn thắt lại, thân hình bé nhỏ đứng một mình trong bóng tối. Đôi tay ôm lấy đôi bờ vai như để giảm bớt đi nỗi sợ hãi trong tim...

3. Chương 3 : Hơi Ấm Còn Sốt Lại

Nhan Thất hôn mê. 2 ngày 3 đêm. Nhan Hoàng lo lắng đến sắp điên rồi gọi hết tất cả các bác sĩ giỏi nhất đến nhưng tất cả chỉ nói với ông phải đợi, đợi cô bé tự mình vượt qua cú sốc tâm lý này mới có thể tỉnh

lại. Bảo ông đợi, nói thì dễ thế nhưng làm sao ông đợi được cơ chứ. Để một đứa bé mới có 10 tuổi phải chống chọi một mình với nỗi sợ hãi, cô đơn khi đột ngột mất đi cha mẹ làm sao mà ông làm được. Nhưng, ông không phải là bác sĩ, ngoài việc chờ đợi ra thì không biết phải làm gì cả, khuôn mặt già nua ngày càng tiêu tụy mỗi mệ. Dù tang lễ đã được lo thỏa đáng nhưng nhìn bóng dáng nhỏ bé nhắm chặt hai mắt trên giường bệnh ông đột nhiên cảm thấy sợ, rất sợ, sợ đánh mất đứa cháu gái mà mình thương yêu nhất. Thứ ông muốn nhìn thấy không phải là gương mặt nhỏ bé đầm nước mắt mà là nụ cười trong sáng mà quen thuộc, nụ cười ấm áp lại hồn nhiên luôn chọc cho ông vui. Ngày nào ông cũng ngồi bên giường bệnh, nói rất nhiều, rất nhiều dù ông biết rằng cô bé không thể nghe thấy những điều mình nói

“Tiểu thất cháu đừng ngủ nữa được không. Tỉnh dậy với ông nào ”

“Nhan nhi cháu phải gắng gượng lên .Ba mẹ thấy cháu như vậy sẽ giận đấy ”

“Bảo bối cháu dậy đi dậy đi có được không , đừng làm ông sợ ”

” Tiểu Thất...”

” Tiểu Thất...”

Là ai. Là ai đang gọi vậy. Lạnh quá. Là ai đang cầm tay mình. Là ai đang gọi mình. Giọng nói này. Là ông nội. Đúng là ông nội rồi. Đúng vậy. Ba mẹ thấy mình như vậy sẽ rất tức giận. Còn có ông nữa. Ông cũng sẽ rất đau, rất cô đơn. Mình vẫn còn có ông mà, mình không phải chỉ có một mình.Ba mẹ đi rồi. Tai nạn kia. Không đúng. Không phải là tai nạn. Người đàn bà đó...” Những suy nghĩ xáo trộn khiến Nhan Thất cố gắng nâng lên mí mắt nặng trĩu. Nhìn thấy ông lão nằm gục bên giường mà lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Ông nội .Nhan nhi sẽ không bỏ rơi ông đâu. Còn chuyện của ba mẹ .Trong đôi mắt to tròn bỗng hiện lên ánh sáng sắc bén khác thường không phù hợp với tuổi.

Nhan Hoàng ngủ không sâu. Khi ông thấy mình tỉnh dậy trên mình còn được khoác lên một chiếc áo ấm thì vui mừng bật dậy tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé trong phòng bệnh. Khi ông đang lo lắng nhìn chiếc giường bệnh trống không thì cánh cửa phòng bất chợt mở ra . Nhan Thất nhìn thấy ông nội đã tỉnh dậy thì vội bê ly nước đến gần, giọng nói lí nhí pha chút áy náy

“ Ông nội, người vất vả rồi ”

Nhan Hoàng kích động ôm lấy đứa cháu gái mà mình yêu thương nhất , không ngừng kích động

“Tỉnh lại là tốt rồi. Tỉnh lại là tốt rồi ”

Nhan Thất ở trong vòng tay ấm áp của ông, của người thân duy nhất, không ngừng nhắc nhở mình rằng mình vẫn còn có một người thân, một gia đình để nương tựa.

4. Chương 4 : Trưởng Thành

Bảy năm sau

Tại một tòa biệt thự nhỏ tại Provence, Pháp

Căn biệt thự màu trắng với ba tầng lầu cao rộng, thiết kế tinh tế giữa một biển hoa và những tia nắng lấp lánh của buổi sớm khiến nó trở nên mờ ảo như một thiên đường trên mặt đất .

Trong phòng trên chiếc sofa màu cafe , một người đàn ông đang ngồi với dáng vẻ lười biếng.

Người đàn ông này rất đẹp, lại là con lai. Đôi mắt màu xanh dương hẹp dài hơi xếch, mày kiếm mũi cao, mái tóc màu nâu đậm óng mượt rủ xuống trán càng làm tăng vẻ lười biếng lại yêu dị phóng đảng, có thể hấp hồn bất kì cô gái nào. Hai tay Daniel cầm ly rượu vang đắt tiền , hé ra nụ cười trêu chọc đối với người đàn ông mặt lạnh đang ngồi đối diện trên một chiếc ghế khác

_Hey Hàn, cậu có thể thay đổi cái biểu cảm lạnh băng đó được hay không. Chắc chắn thật là phí phạm cái gương mặt đẹp trai kia. Cậu như vậy có cô gái nào thèm thích chứ.

Daniel vừa nói, lại còn khoa trương ngẩng nhìn gương mặt điển trai của Hàn từ trên xuống dưới , từ trái qua phải, miệng liên tục phát ra tiếng chặc chặc tiếc hận lắm.

Mà người đàn ông tên Hàn kia vốn không để ý đến tên diên đối diện nhưng nghe đến câu cuối lại có vẻ suy tư điều gì đó. Hàn rất đẹp trai , nhưng không phải là kiểu tà tử yêu dị của Daniel mà là một loại vẻ đẹp rất lạnh lùng. Gương mặt góc cạnh rõ ràng , sống mũi cao thẳng, mày kiếm mắt sáng . Làn da màu đồng tôn lên dáng vẻ khỏe khoắn và đôi chân thon dài đang vắt lên nhau . Nếu như Daniel là một người đàn ông với vẻ phong lưu có thể khiến con gái phát điên mà vây quanh thì Hàn lại khiến họ mơ ước nhưng sợ hãi không dám đến gần. Chính vì thế mà hai người này chẳng ưa nhau chút nào.

_Hello. Hai người lại cãi nhau nữa hả ??

Nghe giọng nói phát ra từ cửa, hai người đang ngồi trên sofa chẳng buồn ngẩng đầu lên, thậm chí còn không thèm nâng lên mí mắt. Chỉ thấy người tới là người đàn ông cao 1m, khoác trên người bộ âu phục đen, khoảng hơn 20 tuổi . Điều kì lạ là chàng thiếu niên này lại sở hữu khuôn mặt baby búng ra sữa hết sức đáng yêu , khiến cho người ta nghĩ là loli (lolita: búp bê) mà cứng nựng . Nhưng chỉ có một số người biết tâm hồn ác ma dưới khuôn mặt ngây thơ đáng yêu kia , bao gồm cả Daniel và Hàn.

_ Hai người thích ngó lơ tôi sao. Được rồi vậy tôi tìm Sev đi chơi một mình vậy.

Hai người đàn ông ngồi trên sofa nghe đến cái tên kia rất là ăn ý mà cùng bật dậy

_ Sh** cô ấy lại đi đâu chơi rồi hả.- không thể tin được cái miệng xinh đẹp của Daniel lại văng ra một câu nói tục, chẳng thèm giả vờ về lịch sự tao nhã khi nãy nữa. Trông cậu ta lúc này chẳng khác nào một người mẹ đánh đá chanh chua.

_ Nói - Hàn vẫn tích chữ như vàng , vẻ mặt bình tĩnh không đổi chỉ là trong mắt lại không ngừng dao động, bắn ra tia sáng nguy hiểm như thể chỉ cần anh chàng baby kia không nói sẽ giết anh ta ngay lập tức.

Lâm Phong nuốt một ngụm nước bọt , đảo mắt qua hai người đàn ông đang sắp bạo phát , tự dưng thấy có chút hối hận thông báo cho họ. Miệng chậm rì rì phun ra mấy chữ:

_ Ở Ý đang tổ chức một cuộc đua xe.

Anh ta vừa nói xong hai người kia liền xông ra ngoài thậm chí còn lười cho anh ta một cái liếc mắt. Lâm Phong thấy thế càng cảm thấy hối hận báo cho hai kẻ điên không biết lễ độ này.

_ Đây chờ tôi với. Hai người làm ăn thế à. Là ai báo tin cho hai người hả hả?

.....

Tại một đường đua ngầm dưới lòng đất, Italy

_ Tất cả mọi người chú ý sau khi tiếng súng phát ra liền bắt đầu đua. Luật chơi vẫn như cũ. 1 triệu đô. Trước đó tôi xin thông báo ọi người biết một tin vui. Chắc hẳn bất kì một người đua xe chuyên nghiệp nào cũng muốn đo sức với cô ấy một lần , vua tốc độ của chúng ta đã lâu không đến với đường đua từ lần đăng quang trước đó. Vì thế hôm nay tôi rất hạnh diện khi hôm nay cô ấy tham gia cuộc đua do tôi tổ chức, Mrs Seven

Khi ông ta vừa dứt lời một chiếc xe ferari màu đỏ rượu đã được nâng cấp từ trong hầm xe ra ngoài trong sự hò hét của những người trên khán đài

” Seven ..seven..seven..seven ” Những tiếng hô vang vẫn tiếp diễn như thể muốn nổ tung cả khán đài. Tất cả những ai đua xe và đã từng theo dõi các cuộc đua ở chợ đen đều không thể quên hình ảnh của một cuộc đua xe đỉnh cao diễn ra vào một năm trước tại Mỹ khi một cô gái trẻ đã làm nên tên tuổi với một chiếc xe đua thần thánh. Không ai biết cô là ai, cũng không ai biết gương mặt thật của cô bởi từ trước đến nay cô chưa từng gỡ bỏ mũ bảo hiểm trước mặt khán giả. Nhưng chính sự thần bí đó càng khiến cho hình ảnh cô trở nên hấp dẫn, đánh thức dục vọng chinh phục của biết bao người đàn ông.

Những chiếc xe nối tiếp nhau ra khỏi hầm đi đến vạch xuất phát. Một cô gái ăn mặc hở hang đi đến giữa đường đua, một tay cầm khẩu súng đưa lên làm tín hiệu chuẩn bị. Cả khán đài đều im lặng cố gắng mở căng mắt ra quan sát. Tiếng gào rú của động cơ sẵn sàng chờ phát động càng nổi rõ vang vọng.

Bùm. Một tiếng súng vang lên kéo theo hàng loạt tiếng gao rú xé gió liên tiếp. Seven nhanh chóng dẫn đầu với tốc độ kinh người và tay lái điêu luyện. Đột nhiên một chiếc BMW 1- srs M nhanh chóng vọt lên sát bên cạnh cô cùng với những cú tạt ngang đầy mạnh bạo như thể muốn nghiền nát xe của cô. Ngồi trong xe Seven nở nụ cười lạnh: " Trò trẻ con ". Cô nhanh chóng nâng đến tốc độ cao nhất rồi đến chỗ ngoặt lại nhanh chóng đánh tay lái xoay một vòng cung 180 độ đẹp mắt. Chủ nhân chiếc BMW kia cả kinh vội đánh tay lái tránh thoát nhưng do phanh quá nhanh mà lệch hướng đâm sầm vào bức tường bên trái kéo theo cả một chiếc xe Ford màu đỏ ngay đằng sau. Chiếc Ferrari lại tiếp tục quay một vòng cung 360 độ đẹp mắt trở lại với đường đua không thèm quan tâm hai chiếc xe kia đầu xe đã nát vụn. Cảm giác như bay trên đường đua khiến trái tim cô phấn khích, nó giúp cô quên hết đi mọi ưu phiền. Tốc độ - cô chưa bao giờ sợ nó. Đối với nó cô yêu thích đam mê. Cái cảm giác khi một mình mình chiếm lĩnh một thế giới thật sự rất tuyệt vời. Tiếng phanh kít đầu tiên khi chiếc Ferrari chạm đích. Một cô gái với thân hình cao gầy nóng bỏng nhanh nhẹn mà ưu nhã bước ra từ trong xe. Mái tóc dài đen nhánh dưới lớp mũ bảo hiểm tung bay trong gió. Cô khẽ vuốt ve chiếc xe bảo bối của mình trong tiếng hò hét cuồng nhiệt của mọi người

" seven ..seven..seven..seven "

Seven khẽ mỉm cười vẫy nhẹ tay như lời cảm ơn rồi lại nhanh chóng chui vào trong xe phóng vọt ra ngoài. Ra đến khỏi cổng đường đua, cô giật mình khi bắt gặp ba chiếc xe quen thuộc. Cô khẽ mỉm cười bất đắc dĩ rồi ra hiệu với bọn họ theo sau.

Bọn họ nhanh chóng đi đến một gò núi cao thoáng mát, xung quanh chỉ có cây cối rậm rạp và tiếng gió rít gào. Seven từ từ đi xuống xe, nhanh nhẹn tháo chiếc mũ bảo hiểm trên đầu xuống hé ra khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mày liễu cong, hàng mi dài, chiếc mũi dọc dừa thon nhỏ và làn môi anh đào đỏ mọng. Mái tóc đen dài làm nổi bật làn da trắng nõn như bạch ngọc thượng hạng. Những tia nắng dịu dàng vuốt ve gò má, những cơn gió cuốn theo mái tóc dài khiến cho ba người đàn ông vừa xuống xe nhìn đến ngẩn người. Cảm giác giống như cô không thuộc về nơi này vậy, tự do phóng khoáng lúc nào cũng có thể biến mất. Điều kì lạ là khuôn mặt này giống Liên Y đến 7 8 phần. Chỉ là cô gái không mang nét đẹp dịu dàng mà đầy lạnh lùng quyến rũ. Đúng vậy. Seven chính là Nhan Thất của bảy năm trước. Năm nay cô đã 17 tuổi, sắp tròn mười tám tuổi. Ba người đàn ông phía sau nhanh chóng bước đến bên cạnh cô, nhìn cô bé sống cùng 7 năm, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào. Cô, đã trưởng thành rồi!!!

5. Chương 5 : Hồi Ức

Nhan Thất đảo mắt qua nhìn mấy người đàn ông đứng bên cạnh mình mà lòng ảm áp. Đúng vậy, đã 7 năm rồi, nhanh thật. Bảy năm trước khi hai ông cháu còn đang chìm trong niềm đau khi mất đi người thân thì tập đoàn của ông bị kẻ gian hãm hại, rò rỉ các thông tin cơ mật khiến cho công ty ngày càng xuống dốc rồi dẫn đến phá sản. Tóc của ông nội bạc trắng chỉ trong một đêm. Đêm hôm đó, Nhan Hoàng đã dùng tất cả tài sản tiết kiệm bao năm còn sót lại để đưa Nhan Thất sang Pháp nương nhờ một người bạn thân lâu năm họ Mộ.

Mộ Dung Xung từng được Nhan Hoàng cứu trong một lần sa cơ lỡ vận bị người khác đui giết, lại được ông chu cấp ột khoản tiền để làm lại từ đầu. Mộ Dung Xung vốn là người trọng tình nghĩa, coi Nhan Hoàng là ân nhân cả đời, cũng vì thế mà hai ông cháu Nhan Thất được cả nhà Mộ Dung đối đãi rất tử tế. Mộ Dung Xung quyết định nhận Nhan Thất là cháu gái nuôi, lại thương yêu hết mực. Tình cờ là hai vợ chồng Mộ Dung Kiên(con trai của Mộ Dung Xung) không có con nhưng Mộ Dung Kiên lại yêu vợ như mạng, quyết không lấy vợ khác. Vì thế hai vợ chồng Mộ Dung Kiên nhìn thấy Nhan Thất vừa gặp đã quý, quyết định nhận làm con nuôi, lại coi như con gái ruột mà đối đãi. Thật ra Nhan Hoàng với Nhan Thất cũng không có quan hệ máu mủ. Ba Nhan Thất và mẹ Liên Y thực chất là cô nhi nương tựa vào nhau từ nhỏ, được Nhan Hoàng nhận nuôi. Tuy thế, Nhan Thất đối với Nhan Hoàng luôn hiếu kính hết mực và ngược lại Nhan

Hoàng cũng coi Nhan Thất là ruột thịt để bảo vệ. Là người lăn lộn trên giới thương trường bao năm, ông biết rằng vụ kẻ gian hãm hại này không chỉ đơn giản như vậy nên mới tìm cách đưa Nhan Thất sang Pháp nương nhờ người bạn cũ. Thực tâm ông cứu Mộ Dung Xung ngày đó không phải để người ta mang ơn, nhưng, hiện tại ông cũng không còn cách nào khác. Hải cốt của Ba mẹ Nhan Thất cũng đã được chuyển sang Pháp, ông nay tuổi đã lớn, chẳng biết có thể bảo vệ cháu gái đến khi nào nên phải đưa nó đến nơi an toàn trước tiên.

Mộ Dung Xung rất có tài, chỉ là hồi trẻ có chút nông nổi nên mới bị người ta đuổi giết mất đi tất cả. Vậy mà sau vài chục năm, bằng khả năng của mình ông đã sở hữu một tài sản khổng lồ nổi danh trong cả hắc-bạch đạo. Bên ngoài, ông chỉ là nhà kinh doanh đá quý bình thường nhưng thực chất ông đã mở ra cả một cơ nghiệp hắc đạo kinh doanh súng ống, đạn dược và cả vũ khí quân sự, lập ra một tổ chức lấy tên là DEL. Nhưng dù gì hiện tại ông cũng đã gần 60 tuổi, bắt đầu chán ghét cuộc sống phải bôn ba đấu đá lẫn nhau nên chuyển hết quyền quản lý về tay con trai. Dù rằng không có cháu ruột để thừa kế, ông cũng đã từng cảm thấy rất buồn, nhưng ông không phải người bảo thủ, ông cũng đã từng yêu vợ hơn cả bản thân mình. Ông hiểu được suy nghĩ của con trai và cả sự áy náy nhu thuận của con dâu. Hơn nữa bây giờ ông đã có một đứa cháu gái nuôi, ông đối với Nhan Thất là yêu thích không thôi, cưng chiều như trân bảo. Nhan Thất không những nhanh nhẹn thông minh, thiên phú lại tốt, hơn nữa đặc biệt nghe lời. Dù rằng con bé hơi trầm mặc ít nói, bề ngoài có lạnh lùng một chút nhưng chung sống lâu ngày mới hiểu được con bé là người rất tình cảm, lại có chút tình nghịch phúc hắc. Chỉ là tất cả những điều đó nó chỉ bộc lộ trước mặt người nhà, còn đối với người ngoài lúc nào cũng là bộ dáng lãnh đạm, lạnh nhạt như băng. Hơn nữa giữa ông(Mộ Dung Xung) và Nhan Thất còn có một bí mật ..

Ngày đầu tiên sau khi Nhan Hoàng dẫn con bé đến gặp ông, con bé đã thừa lúc buổi đêm khi Nhan Hoàng đã ngủ say mà gõ cửa phòng ông. Ngay khi ông ra mở cửa thì con bé lập tức quỳ xuống, cất giọng lạnh lạnh:

“Xin ông, hãy giúp cháu”

Giọng trẻ con trong trẻo mà kiên định, đôi mắt sáng của cô bé khiến ông chấn động. Mộ Dung Xung vội vàng nâng con bé dậy, nói

” Tiểu Thất .. tiểu Thất ngoan..mau..mau đứng dậy. Có gì cứ nói với ngoại công. Sao lại quỳ xuống như vậy chứ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngẩng lên, đôi mắt chứa đầy sự kiên định. Nhan Thất hít sâu một hơi:

“Ngoại công (vì để tránh nhầm với ông nội) . Cháu hôm nay đến tìm ông chính là muốn nhờ ông một việc. Cháu...muốn báo thù cho cha mẹ”

Nghe những lời đó, Mộ Dung Xung cả kinh nhưng cũng đầy nghi hoặc

“Tiểu thất cháu nói rõ cho ngoại công nghe xem. Báo thù. Cháu muốn báo thù cho ai.”

“Ngoại công. Nếu như cháu nói rằng tai nạn của ba mẹ vốn không chỉ đơn giản là tai nạn, thậm chí việc công ty của ông nội đột nhiên phá sản cũng có vấn đề thì ông có tin cháu không”

Mộ Dung Xung vẻ mặt mờ mịt ngưng trọng đợi Nhan Thất nói tiếp. Nhan Thất nhắm mắt lại nhớ về hình ảnh thảm khốc ngày đó mà cơ thể nhỏ bé khẽ run rẩy, mất một lúc mới có thể bình tĩnh được.

“Ngày hôm đó cháu cả đời không bao giờ quên. Do lúc đó cháu quá sợ hãi nên không làm gì được nhưng lúc mẹ cháu đẩy cháu ra xa để tránh chiếc xe ấy cháu đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trong xe. Ánh mắt ấy... Ánh mắt bà ta nhìn cháu tràn đầy ghê tởm, ghét bỏ, khinh thường ..giống như.. giống như muốn giết chết cháu..giết cháu.”

Nhớ đến ánh mắt của người đàn bà đã giết chết ba mẹ, trong mắt Nhan Thất dâng lên một tầng thù hận. Mộ Dung Xung lâm vào trầm tư. Ông không phải không tin Nhan Thất, chỉ là ông cũng có phần bất ngờ. Một đứa trẻ mới mười tuổi có thể quan sát như thế, kiên định như thế khiến cho ông bất ngờ. Có lẽ đây không phải là một cô bé yếu ớt như ông vẫn tưởng.

” Việc công ty của ông nội đột nhiên phá sản có lẽ ngoại công cũng biết. Ông nội cũng rất đau lòng khi ba mẹ qua đời, nhưng cháu dám cam đoan ông nội tuyệt đối không phải người hèn nhát. Để lấy được thông tin cơ

mật của một tập đoàn lớn không phải là chuyện ngày một ngày hai..Hơn nữa lại còn xảy ra vào đúng lúc đến thế..”

Mộ Dung Xung sững sốt. Đúng vậy ông thực sự sững sốt rồi. Nếu như lúc đầu ông chỉ tin Nhan Thất 8 phần thì giờ đã tin đến 9 10 phần. Ánh mắt Mộ Dung Xung nhìn Nhan Thất mang theo tia nghiến ngấm. Bé con này nếu biết rèn giũa nhất định sẽ trở thành một viên ngọc chói sáng, hào quang nở rộ.

Sau một khắc, Mộ Dung Xung từ tốn mở miệng

” Tiểu Thất.. Ngoại công tin con nhưng về người đàn bà đó.. Muốn tìm cô ta thật sự rất khó khăn..”

—“Con biết.. Ngoại công .. Con biết.. Ông nội cũng đã liên lạc với phía cảnh sát nhưng họ lại kết luận là tai nạn, không để ra 1 chút thông tin nào cả. Người này có lẽ lai lịch rất lớn”

-Nhan Thất dừng lại một chút

”Nhưng Ngoại Công, Con đã từng thề với bản thân mình dù có phải lục tung trái đất này con cũng phải tìm ra người đàn bà đó.

” Tiểu Thất,Ngoại công biết con rất hận, rất hận nhưng tuyệt đối không được manh động. Con không biết gì về người đàn bà đó cả”

“Ngoại công người tin con đi. Con hiện tại bình tĩnh hơn bao giờ hết. Con biết con bây giờ còn quá yếu.. Cho nên hôm nay con mới đến tìm người”

“Ông nội của con..”

” Ông nội của con không biết chuyện này và xin người đừng nói cho ông biết. Người đã quá mệt mỏi rồi. Con không muốn người phải lo lắng vì con nữa”

Mộ Dung Xung nhìn thân thể nhỏ bé trước mặt , nén một tiếng thở dài :

“Được rồi. Tiểu Thất à. Ngoại công sẽ giúp con. Con muốn làm như thế nào”.

” Ngoại công con biết người lo cho con , nhưng người yên tâm. Con tuyệt đối không phải loại người yếu ớt như vậy đâu. Hiện tại con nhất định phải trở nên mạnh mẽ , để bảo thù cho ba mẹ, phải bảo vệ ông nội. Hơn nữa nếu như kẻ gian nhắm vào con thì con tuyệt đối phải mạnh lên để bảo vệ bản thân mình”

Mộ Dung Xung càng nghe càng cảm thấy Nhan Thất nói có lý, không ai có thể bảo vệ con bé cả đời được. Chỉ là ... một đứa bé mười tuổi sao lại phải lo nghĩ nhiều đến thế...

” Được rồi Tiểu Thất ngày mai ông sẽ nói với cha nuôi của con cho con đi huấn luyện cùng với mấy đứa trẻ khác” - Mộ Dung Xung bước tới, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhan Thất - “nhưng hãy hứa với ông tuyệt đối.. tuyệt đối phải quan tâm đến bản thân mình trước có được hay không.. Nếu” như không thể chịu được thì hãy ngừng lại

Nghe những lời đó, Nhan Thất cảm động không thôi, trên đời này vẫn có những người quan tâm đến mình. Từ ngày đó, Nhan Thất bắt đầu cuộc tập huấn cùng với Minh(Daniel), Hàn, Phong .

Ban ngày Nhan Thất vẫn là đứa trẻ trầm mặc học chữ viết, làm bài tập với giáo viên riêng, đến tối lại tham gia cuộc tập huấn bí mật dưới tầng hầm của ngôi nhà. Từ bắn súng, phi dao, thân thủ ... tất cả đều được chính tay Mộ Dung Kiên và Mộ Dung Xung chỉ dạy. Đừng nhìn Mộ Dung Xung đã có tuổi nhưng là người tập võ, thân thủ rất nhanh nhẹn. Nhan Thất dù nhỏ tuổi nhất nhưng lại có năng khiếu tốt nhất trong nhóm bốn người, hơn nữa sự cố gắng của cô cũng là lớn nhất. Chỉ là, dù có thiên phú tốt đến thế nào chẳng nữa cũng chỉ là một cô bé 10 tuổi, sức khỏe đương nhiên không thể bằng được các bé trai khác nên không tránh khỏi những giờ phút thân thể tràn ngập vết thương. Đôi lúc còn vì quá mệt mỏi mà ngất đi khiến cha con Mộ Dung đau lòng không thôi. Ban đầu Minh, Phong, Hàn còn cảm thấy coi thường Nhan Thất, lí do đơn giản chỉ bởi vì cô là một bé gái, một bé gái trầm mặc kiệm lời. Chỉ là càng về sau, sự cố gắng của cô, quyết tâm của cô đã khiến ba người từ kinh ngạc chuyển thành đau lòng, thương tiếc. Bọn họ thật sự không hiểu việc gì mới có thể khiến ột cô bé mười tuổi liều mạng đến như vậy.

6. Chương 6: Vượt Qua

Một năm sau đó, Nhan Hoàng mất do bệnh nặng. Cả nhà Mộ dung đều lo lắng sợ rằng Nhan Thất sẽ không chịu đựng được thêm một cú sốc nào nữa. Trái với sự lo lắng của họ, trong ngày đưa tang Nhan Hoàng, Nhan Thất không hề rơi một giọt nước mắt nào. Dù thế, không một ai cho rằng cô bé không đau buồn bởi vì họ rõ hơn ai hết trong số bọn họ cô bé mới là người thương tâm nhất; chỉ có điều là cô bé lại chôn nỗi đau đó vào trong tim, tự mình chịu đựng, tự mình gặm nhấm.

3 ngày 3 đêm

Nhan Thất quỳ trước mộ của Nhan Hoàng ba ngày ba đêm dù mọi người có khuyên thế nào cũng không chịu đứng lên. Nhan Thất rất nhu thuận, rất nghe lời nhưng một khi cô đã quyết định điều gì thì ai cũng không thay đổi được. Nhưng Nhan Thất không biết, khi cô quỳ ở đó, bất kể nắng mưa, đều có ba người con trai lặng lẽ đứng ở một nơi gần đó, đau lòng dõi mắt theo cô, không rời,...

Nhan Thất ngẩn người nhìn ba ngôi mộ cạnh nhau, trái tim như thất lại.

“Ba..mẹ..Ông nội ..Mọi người đều đi hết rồi.. Bỏ tiểu Thất mà đi sao.. Con thật sự rất sợ rất sợ..khi hàng đêm vẫn nhìn thấy ba mẹ đến rồi đi..khi thấy hình ảnh chiếc váy trắng thắm đầy máu...Mọi người đều đi rồi.. tiểu Thất phải làm sao đây..”

Nhan Thất khẽ để tay lên trái tim mình..đau quá..thật sự rất đau.. rất đau

“Tiểu Thất, ba mẹ con đi rồi, con đừng bỏ ông mà đi”

“Tiểu Thất ngoan, con thật xinh đẹp, càng lớn càng đẹp, giống hệt Y Y vậy”

“Bảo bối,nếu về sau ông nội biến mất,hứa với ông, con nhất định phải biết chăm sóc cho bản thân mình thật tốt, nếu không ông có chết cũng không nhắm mắt”

“Tiểu Thất ngoan , mau lại đây ngồi với ông”

“Tiểu Thất”

“Tiểu Thất”...

Từng câu nói vang lên từ hồi ức xa xôi kéo Nhan Thất trở về với thực tại.

_Ông nội, ba mẹ, mọi người nhất định phải sống thật tốt. Con cũng sẽ sống thật tốt thật tốt , sẽ không để mọi người phải lo lắng đâu.

_ Ông nội, tiểu Thất xin lỗi người, thời gian qua con đã giấu người rất nhiều chuyện. Con chỉ muốn bảo vệ người

_Ba..mẹ hai người không cần lo lắng..tiểu Thất rất ngoan,cũng rất mạnh mẽ..

Ngày cuối cùng, sau khi nhìn thật sâu cả ba bia mộ như thể ba người mình yêu thương nhất đang đứng ngay trước mặt mình. Nghĩ đến những lời hứa của mình, trên khuôn mặt tiểu tụy hiện lên một nụ cười mỉm.

Quay trở lại nhà Mộ dung , thấy gương mặt lo lắng của mọi người , Nhan Thất khẽ nở một nụ cười an tâm

_Mọi người, con xin lỗi. Đã làm mọi người lo lắng rồi

_ Nha đầu này,nói gì vậy chứ,trở về là tốt rồi-Hứa Đồng (vợ của Mộ Dung Kiên) vội chạy đến ôm Nhan Thất vào lòng,nước mắt không ngừng chảy

Hai cha con Mộ Dung Xung, Mộ Dung Kiên nhìn thấy Nhan Thất trở về khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Mộ Dung Xung cũng bước lên vỗ nhẹ vào vai Nhan Thất

_ Tiểu thất. Ngoại công biết con có thể làm được mà. Chào mừng con trở về

_ Ngoại công, ba nuôi, mẹ nuôi .. Cảm ơn mọi người.

.....

Sau khi Nhan Hoàng mất, Nhan Thất tiếp tục cuộc huấn luyện của mình, chỉ là với tần số gấp đôi ban đầu. Buổi sáng Nhan Thất dậy từ rất sớm, chạy 20 vòng quanh sân huấn luyện. Sau đó sẽ là buổi tập bắn súng và đến chiều sẽ luyện thân thủ. Không thể không nói Nhan Thất kế thừa toàn bộ trí nhớ kinh người của ba Nhan và sự nhanh nhạy, khéo léo của mẹ. Chỉ cần Mộ Dung Kiên hướng dẫn một lần việc lắp và tháo bất kì khẩu súng nào, Nhan thất cũng có thể làm lại y hệt và sau một lần luyện tập thậm chí còn có thể lắp nhanh hơn. Lúc luyện thân thủ, dù không có sức bền như ba người Minh, Hàn, Phong nhưng Nhan Thất lại có tốc độ rất tốt và cả sự linh hoạt, quan sát nhạy bén khiến cho Mộ Dung Xung cười không khép miệng lại được, càng cảm thấy quyết định của mình là đúng. Ba người kia nhìn thấy Nhan Thất như vậy rất vui mừng nhưng cũng tràn đầy kinh sợ, càng cố gắng hết mình để không tụt sau cô.

Ba người Minh, Hàn, Phong đều là những đứa trẻ mồ côi được Mộ Dung Kiên nhận về để huấn luyện. Cả ba đều có tư chất tốt nhưng đứng trước tư chất có chút “biến thái” cùng với sự liều mạng của Nhan Thất thì đều chỉ biết nhìn trời mà thôi.

.....

_ 58 giây. Tốt lắm tiểu Thất.. Con lại tiến bộ rồi-Mộ Dung Kiên cười nói, trong mắt không giấu nổi sự hưng phấn

_ 58 giây lại là 58 giây. rõ ràng 5 phút trước em còn làm chậm hơn anh mà. Tiểu Thất ah rốt cuộc em có phải người không vậy..em có để cho anh sống không đây..Tiểu thất ah thực sự là em...- tên lẩm mồm Lâm Phong không ngừng lải nhải khiến Nhan thất điên hết cả đầu. Cô không do dự rút ra khẩu súng vừa mới lắp bắn thẳng một phát xẹt qua tai Lâm Phong làm cậu ta nhảy dựng cả lên

_ Im miệng

_AH AH- Lâm phong hét lên như heo bị chọc tiết - sao em lại bắn anh chứ. Anh chỉ quan tâm em thôi mà..tiểu Thất ah em không thể đối xử với anh như vậy được

_ Cũng tại cậu thôi. Cậu biết em ấy ghét ồn ào mà lại còn xoen xoét như thế cơ. Đáng đời

Một giọng nói nói trêu tức từ miệng Daniel phát ra khiến cho Lâm Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi. Daniel cùng với Vân Hàn Nhanh chóng đi đến bên cạnh Nhan Thất, một cánh tay của Daniel rất tự nhiên mà gác lên vai Nhan Thất. Mà điều kì lạ là Nhan Thất lại chỉ tiếp tục tháo lắp súng chứ không hất cánh tay ấy ra. Daniel thấy thế thì sướng phát điên rồi còn Vân Hàn không nói gì chỉ chăm chăm nhìn tiểu nha đầu đang say sưa với ánh mắt cưng chiều. Lâm Phong thấy vậy vội tiến đến hất tay của Daniel ra.

_ Cái tên con lai chết tiệt tay của cậu để ở đâu vậy hả?/

_ Liên quan gì đến cậu cái đồ trẻ con trẻ mỗ không nên xen vào nghe chưa

Trên đời này Lâm Phong ghét nhất là người ta chê bai khuôn mặt búng ra sữa của mình. Mặc dù cậu biết rằng gương mặt mình có chút.. không thì là hơi đáng yêu hơn một tí..trắng hơn một tí thôi. Vậy mà tên chó má kia suốt ngày lải cái này ra nhai đi nhai lại khiến cho cậu tức đến mức chỉ muốn đập vào mặt hắn một phát. Và thực tế là cậu đã thử làm như vậy một lần nhưng không thành.

Nhan Thất thấy cuộc chiến quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn lại diễn ra liền kéo tay Vân Hàn ra chỗ khác. Vân Hàn nhìn thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn lôi kéo bàn tay to của mình thì đôi mắt khê híp lại, khuôn mặt lạnh như băng nhu hòa đi rất nhiều

_ Hàn, anh giúp em một chuyện được không-Nhan Thất khê mở miệng

_ Nha đầu, có chuyện gì sao

_Hàn, anh dạy em lái xe được không??

_Em mới 11 tuổi mà học lái xe làm gì. Đi đâu đã có tài xế đưa đi

_Như thế thật phiền ah. Mỗi lần đi đâu cũng mất tự do. Hơn nữa Hàn, anh bảo một đứa bé 11 tuổi không đi tập xe mà lại đi luyện súng ổng à

Vân Hàn á khẩu, nghĩ rằng Nhan Thất nói cũng có lý nên đành phải đồng ý với cô. Hơn nữa trên mặt của Nhan Thất hiện giờ không phải là vẻ mặt lãnh đạm hàng ngày mà là vẻ tình nghịch, làm nũng hiềm thấy khiến cho Vân hàn nhìn thấy mà tâm cũng nhũn ra rồi chứ đừng nói đến việc từ chối....

7. Chương 7: Seven

5 năm sau...

Tại một đường đua ngầm tại Mỹ

Một chiếc Ferrari màu đỏ rượu đang đóng với tốc độ kinh người. Chiếc xe đã qua nâng cấp với số 7 nổi bật trên cửa xe lao vút trên đường đua, nhanh chóng vượt qua hai chiếc xe đua bên trên để dẫn đầu..

Một chiếc Lexus LFA đột nhiên tăng tốc thúc mạnh vào sau chiếc Ferrari màu đỏ. Một cô gái trẻ ngồi trong xe, thấy thế liền nở một nụ cười lạnh” Muốn cứng đối cứng sao ” Chiếc Ferrari liền tăng tốc độ lên mức cao nhất dẫn dụ chiếc Lexus màu đen kia đến một khoảng trống nhất định. Ngay khi chiếc Lexus đang định gỡ trò cũ, lùi lại để chuẩn bị một cú thúc mạnh thì chiếc Ferrari lại vọt lên, nhanh chóng quay đầu xe một góc 360 độ khiến cho đầu 2 xe va đập mạnh. Điều kì lạ là sau cú va đập khiến chủ nhân của chiếc Lexus kia chấn động, thì chiếc Lexus cũng bị văng ra xa, đầu xe đập nát còn chiếc Ferrari kia lại hoàn hảo không tổn hao gì, dù chỉ là một vết xước. Cô gái trẻ nở một nụ cười khinh thường , một lần nữa đánh một vòng cung 360 độ đẹp mắt trở lại đường đua. Một loạt các động tác nói thì lâu chứ lại chỉ diễn ra trong vài phút, nhanh, gọn , đẹp, có thể nói là hoàn hảo. ” Bảo bối của cô đã dùng gần nửa tài sản để nâng cấp, chỉ là một chiếc Lexus nho nhỏ cũng muốn cùng cô đối cứng”- Nhìn chiếc Lexus nát bét qua gương chiếu hậu, cô gái trẻ trong xe trong xe nở nụ cười khinh miệt rồi nhanh chóng quay trở lại đường đua. Chiếc Ferrari tiếp tục xé gió mà đi, tốc độ kinh người khiến người ta chỉ nhìn thấy một cái bóng xẹt qua bỏ lại tất cả mọi thứ phía sau. Mọi người trên khán đài trở mắt ra nhìn, có người còn không dám chớp mắt sợ bỏ mất điều gì.

“Trời ạ. Sao có thể liều mạng đến vậy ahh”

” Đúng vậy ah. Tôi nhìn còn thấy sợ nữa là đi với cái tốc độ như vậy”

” CMN thật là quá kích thích rồi ”

Kết . Một tiếng phanh kít tại ngay vạch đích cùng với tiếng còi báo hiệu đã có người chiến thắng đánh thức mọi người từ trong trạng thái lơ đãng.Ngay sau đó là một tiếng vỗ tay kéo theo một loạt tiếng vỗ tay reo hò như sấm lan khắp cả đường đua.

” The Winner is.. Mrs Seven.. ”

” Ladies and gentlemen, please we e our new legend...”

” Seven has won 30 car racings hold by various countries all the world”

” Seven.. Seven..Seven..Seven..Seven” Người con gái trẻ tên Seven trong tiếng hô vang của mọi người vẫn rất bình tĩnh bước ra từ chiếc xe Ferrari màu đỏ rượu , ngón tay như một thói quen khẽ vuốt ve chiếc xe nhẹ nhàng, cẩn thận như đang nâng niu trân bảo. Mái tóc đen dài khẽ tung bay trong gió, thân hình nóng bỏng trong bộ đồ đua hòa với màu đỏ rượu của chiếc xe Ferrari lại đặc biệt hài hòa..

.....

__ Nhan Thất, em nói cho anh biết. Em lại đi đua nữa phải không- Vân Hàn bắt đắc dĩ nhìn cô bé đang ưu nhã uống trà chiều trên bộ ghế mây đắt tiền

__ Hàn. Anh có uống trà không. Trà hoa hồng ngon lắm đấy - Nhan Thất trưng ra bộ mặt vô tội, nhìn Vân Hàn đang mang vẻ mặt bất đắc dĩ

__ Uống trà, em còn bảo ah uống trà. Em có biết là mấy tay đua ở Mỹ kia liều mạng lắm không hả. Anh dạy em lái xe đầu phải để đua xe chứ ..

— Hàn , anh không tin em sao, em còn chưa để mấy cái người kia vào mắt. Họ làm gì được bảo bối của em cơ chứ. Hơn nữa, anh nhìn xem, không phải em vẫn còn khỏe mạnh ngồi đây uống trà hay sao- Nhan Thất vừa nói vừa lấy bàn tay Vân Hàn đặt lên mặt mình, như thể sẵn sàng cho anh kiểm tra thật .

Vân Hàn khuôn mặt ngàn năm không đổi lại xuất hiện tia đỏ ửng khả nghi, muốn rút tay về nhưng lại lưu luyến cảm giác mềm mại dưới lòng bàn tay.

Kể ra cũng kì lạ, một Nhan Thất lúc nào cũng mang bản chất lãnh đạm, lạnh nhạt đối mặt với Vân Hàn lại luôn phát huy bản tính tinh nghịch phức tạp của mình đến level max, khiến cho Vân Hàn bất đắc dĩ không thôi. Còn một Vân Hàn lúc nào cũng mang cái khuôn mặt suát ca bằng lãnh trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình lại luôn đỏ mặt bối rối khi bị Nhan Thất trêu đùa.

— Nha đầu, em sẽ làm lão gia tức chết mất thôi

— Hàn ah anh lo gì chứ. Ngoại công sẽ không biết đâu mà.

— Không biết. Ta không biết cái gì hả tiểu Thất.

Nhan Thất nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mộ Dung Xung có chút chột dạ rung mình một cái, một phát đã trốn ra sau lưng Vân Hàn.Nhan Thất không sợ trời không sợ đất, lại đặc biệt sợ Mộ Dung Xung .

— Ngoại.... n.. ngoại công

— Tiểu thất..con tưởng ta già rồi hay sao hả. Cái gì mà ” Huyền thoại mới Seven” rồi là ” Tia chớp tốc độ” Con có muốn ta tịch thu xe của con không hả

Nhan Thất nghe thấy có người muốn động đến bảo bối của mình liền nhay dựng lên

— Ngoại công ..khoong được tuyệt đối không được. Ngoại Công tiểu Thất sai rồi. Tới.. Người uống ngụm trà cho bớt giận đi

Mộ Dung Xung tức thì tức vậy nhưng nhìn thấy đứa cháu gái bảo bối của mình vẻ ngoài lãnh đạm nhưng thực chất là gian manh phức tạp,một tiếng Ngoại công hai tiếng Ngoại công ngọt như mật thì lời định nói lại nuốt xuống

—Tiểu Thất . Ngoại công chỉ muốn tốt cho con thôi. Con cũng biết đua xe nguy hiểm như vậy

— Ngoại công ahh tiểu Thất biết người lo cho con. Nhưng mà người nghĩ mà xem, con từ bé đến lớn không đặc biệt thích gì, chỉ thích có tốc độ thôi . Hơn nữa người không tin con sao, một đứa bé từ 10 tuổi đã được huấn luyện có thể làm sao được chứ

Mộ Dung Xung không phải là không biết điều đó. Từ năm 10 tuổi đến giờ con bé cái gì cũng học, cái gì cũng làm tốt nhưng đối với mọi thứ lại hoàn toàn lãnh đạm. Ông cũng biết cô bé rất giỏi rất có tài nhưng cô bé không giống với Minh Hàn Phong , tất cả những kĩ năng cô bé luyện được dù là bắn súng, thân thủ, phá két, lập trình... tất cả đều chỉ để phòng ngừa, để tự bảo vệ mình chứ không được trao một nhiệm vụ nào cả. Ông cũng biết Nhan Thất yêu xe như mạng, nên là ông cũng mắt nhắm mắt mở cho phép nhưng ông cũng phải thường xuyên nhắc nhở cho con bé biết mà cẩn thận.

— Được rồi Tiểu Thất. Con thật là khiến cho Ngoại công không biết làm gì mà - Mộ Dung Xung cứng chùi nhìn Nhan Thất, bất đắc dĩ lắc đầu

— Được rồi mà ngoại công , con hứa với người sẽ hạn chế... hạn chế đua có được hay không

— Haiz, giờ con lớn rồi ta không quản được con nữa. Hàn, con phải trông coi tiểu Thất cho ta

— Dạ, lão gia- Vân Hàn cung kính trả lời

— Con làm gì mà phải trông coi chứ - Nhan Thất nhỏ giọng lầu bầu liền lập tức nhận được hai đạo ánh mắt sắc bén của hai người bên cạnh

8. Chương 8 : Nhiệm Vụ Đầu Tiên

_ Ba người sao lại đến đây - Nhan Thất không quay đầu lại, hỏi

(Chỗ này chú thích một chút nhé: Đây là tiếp tục cảnh khi mà Nhan Thất đưa xe tại Ý xong là ba người Minh Hàn Phong đuổi theo ở cuối chương 5 ấy)

_ Tiểu Thất sao em đi chơi mà không rủ anh theo vậy chứ. Em có biết là anh tìm em vất vả lắm không - Vẫn là Lâm Phong mở miệng đầu tiên với cái giọng điệu như oán phụ.

_ Tiểu Thất em càng ngày càng giỏi nha. Hôm trước là Tây Ban Nha giờ lại là Ý. Về sau không biết em có đi luôn không nữa

_ Nha đầu

....

_ Được rồi được rồi em biết rồi mà. Các anh tìm em có việc gì không

Nghe đến đây ba người Minh, Hàn, Phong thu lại biểu tình đùa cợt, trưng ra bộ mặt nghiêm túc

_ Nha đầu. Có nhiệm vụ cho em. Nhiệm vụ đầu tiên- Hàn tư tởn mở miệng

Nhan Thất nghe thấy thế, khuôn mặt lãnh đạm cũng có chút kích động, liền quay lại hỏi

_ Thật sao. Anh không lừa em chứ. Nhưng mà tại sao lần này ba nuôi lại chịu giao nhiệm vụ cho em vậy.

Daniel khẽ lắc đầu, mở miệng

_ Lần này cũng là bất đắc dĩ thôi. Em mau trở về đi. Đương gia đang đợi

_ Được!!

.....

_ Tiểu Thất, ba nuôi vốn không muốn con đi làm nhiệm vụ này nhưng mà... phi vụ này chắc chỉ có con tham gia mới có thể hoàn hảo mà hoàn thành.

Nhan Thất im lặng, sắc mặt ngưng trọng lắng nghe. Cô biết nhiệm vụ lần này thật sự rất quan trọng, nếu không ba nuôi cũng sẽ không cử cô đi

_ Nhan Thất, con có biết Lãnh gia không?

Nhan Thất gật đầu, chậm rãi mở miệng.

_ Thừa ba, con đã từng xem qua tài liệu về Lãnh gia. Lãnh gia cũng giống như Mộ Dung gia chúng ta, ngoài sáng thì buôn bán hương liệu và mở sòng bạc nhưng trong tối lại buôn bán vũ khí quân sự tiên tiến nhất cho quân đội, hơn nữa không phải người đứng đầu Lãnh gia nghe nói là một người thanh niên còn rất trẻ, lại lãnh huyết vô tình.

Mộ Dung Xung gật gật đầu

_ Đúng vậy, cậu ta rất trẻ nhưng chưa ai từng nghi ngờ năng lực của cậu ta. Thủ đoạn của cậu ta trên thương trường..quy mô của giới hắc đạo thậm chí so với Mộ Dung Gia chỉ hơn chứ không kém.. chắc chắn.. đúng là tuổi trẻ tài à . Nhiệm vụ lần này là do Mộ Dung gia chúng ta nợ Lãnh gia một ân tình.. Thực ra trước đây ta và ba của cậu ta cũng có chút giao tình nhưng ông ấy vài năm trước đã qua đời

_ Ân tình ??? Ba nuôi . Vậy lần này chúng ta ra mặt thay Lãnh gia sao

_ Cũng có thể nói là như vậy. Vào một tuần trước Lãnh gia mở một cuộc triển lãm tại gia với sự tham dự của biết bao người của các tổ chức , thậm chí cả các lãnh đạo của các nước đến tham dự. Vậy mà trước khi triển lãm lại có kẻ xâm nhập trộm mất một miếng ngọc bội có giá trị liên thành. Giá trị của miếng ngọc đó rất cao nhưng so với tài sản của Lãnh gia cũng không thấm gì. Chẳng qua là dù đã phong tỏa ,tin tức vẫn bị lọt ra ngoài . Điều đó chẳng khác nào cho Lãnh gia một bạt tai cả. Hơn thế nữa tên trộm đó có thể làm hệ thống bảo an tê liệt trong 2 phút mà không để lại dấu mồi gì.

__ Điều đó thì có liên quan gì đến chúng ta chứ

__ Con còn nhớ lần chúng ta gặp trực trực mà không đủ hàng để chuyển đi hay không. Lần đó Mộ Dung gia đã phải mượn một lượng hàng lớn từ Lãnh gia. Bây giờ Lãnh gia gặp nạn chúng ta không thể không thể coi như không biết được

__ Con hiểu nhưng làm sao lại liên quan đến nhiệm vụ

__ Tiểu Thất con biết Lãnh gia thế chắc cũng sẽ biết Phương gia phải không.

Nhan Thất gật gật đầu

__ Phương gia với Lãnh gia chính là hai thế lực thù địch vốn không vừa mắt nhau nhưng mà đều e ngại lẫn nhau nên nước sông không phạm nước giếng. Chẳng lẽ.. vụ lần này là do Phương gia làm.

__ Đúng vậy. Theo như Lãnh gia điều tra được thì bốn ngày trước ở Phương gia có tình tung ra tin tức về một đồ vật mới kiếm được, mà theo một nguồn tin tức chính là miếng ngọc bội đã mất ở Lãnh gia. Nói thẳng ra Phương gia đang trắng trợn khiêu khích Lãnh gia. Chủ nhân của Lãnh gia Lãnh thiếu rất tức giận, đã từng sai thuộc hạ vào để trộm báu vật kia. Nhưng không biết Phương gia thuê được một tên lập trình rất có tài, hệ thống bảo an có thể nói là quá mức tinh vi. Nguyên việc làm cho hệ thống bảo an tê liệt đủ thời gian để tiến vào đã khó, bên trong còn đặt hệ thống laze cảm ứng mà để vượt qua phải có sự uốn dẻo tuyệt đối(Có ai xem phim những thiên thần của charlie thì chắc cũng biết vụ mấy chị phải uốn éo tránh mấy cái tia đỏ đỏ chẳng chịt trong phòng ấy ^^)

Người của Lãnh gia đã từng thử hai lần nhưng lần nào cũng chỉ được tối đa 2 phút, không kể đến việc tiến vào .

Mộ Dung Kiên đảo mắt qua Nhan Thất và ba người Minh, Hàn, Phong , giọng nói đặc biệt nhấn mạnh

__ Bên Lãnh gia cử người sang yêu cầu sự trợ giúp của chúng ta, vì thế nhiệm vụ lần này nếu như chúng ta thất bại sẽ làm mất mặt cả nhà Mộ Dung. Kế hoạch cụ thể ngày mai 4 người sẽ thảo luận với người nhà Lãnh gia

Nhan Thất và ba người Minh, Hàn, Phong nghe vậy cũng hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, liền sáng giọng đáp

__ Dạ, ba nuôi!

__ Dạ, đương gia!

9. Chương 9: Thi Hành (1)

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe Cadillac của Lãnh gia đậu trước cửa biệt thự nhà Mộ Dung. Hai người Phong, Minh lên xe còn Nhan Thất và Vân Hàn lên chiếc Feb (tên chiếc Ferrari đỏ rệu bảo bối của Nhan Thất) đuổi theo phía sau.

Chiếc cadillac nhanh chóng dừng lại ở một tòa biệt tự lớn nguy nga cổ kính, bên ngoài có 4 người đứng canh gác và mỗi người đi qua đều phải qua kiểm tra. Nhan Thất và ba người Minh, Hàn, Phong một người mặc suit đen dẫn đến phòng khách ngồi chờ. Sau khoảng 5 phút có 2 người từ bên ngoài cửa tiến vào.

__Xin chào, tôi là Thanh Long, một trong bốn thuộc hạ của chủ nhân. Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu.

Người lên tiếng là một thanh niên khoảng 23 24 tuổi, cao 1m8 trên người khoác một bộ vest được cắt may tinh tế tôn lên thân hình thon dài cân xứng của anh ta. Chỉ thấy anh ta có đôi mắt sáng, mũi cao thẳng, cánh môi bạc mỏng khẽ truyền ra những thanh âm ôn hòa đầy từ tính. Người đi bên cạnh anh ta là cũng là một thanh niên trẻ ,mái tóc màu đen óng mượt dài đến vai đặc biệt mang chất nghệ sĩ. Khác với Thanh Long mang vẻ đẹp ôn hòa, người này lại có chút tà mị nữ tính. Anh ta thấy mấy người Nhan Thất nhìn mình liền tự giới thiệu

_ Tôi là Huyền Vũ. Hôm nay chúng tôi đến đây để bàn bạc với các vị về chuyện của Phương gia

Huyền Vũ nói xong liền cùng với Thanh Long ngồi xuống đối diện bọn Nhan Thất. Nhan Thất và ba người Minh, Hàn, Phong cũng không phải người tò mò nên không thắc mắc tại sao vị Lãnh thiếu trong truyền thuyết kia không đến mà ngay lập tức tập trung vào công việc.

_Tôi là Daniel. Hai người có thể gọi tôi là Minh, còn đây là Lâm phong, Vân Hàn và Nhan Thất.

Thanh Long và Huyền Vũ khẽ gật đầu tỏ ý đã biết. Thanh Long đặt một tờ giấy lớn lên bàn, khẽ trải ra, nói

_Đây là sơ đồ tòa nhà Phương gia. Tên họ Phương đó rất kiêu ngạo chỉ để hai khoảng 10 người ở đó trông coi. Nói ra cũng thật hổ thẹn, người của chúng tôi đã thăm dò hệ thống kiểm soát ở đó nhưng tối đa chỉ làm nó tê liệt được 2 phút. hơn nữa còn hệ thống tia laze và ổ khóa trong đó đều là đời mới nhất.

_ Cần mấy người tham gia. Vị trí như thế nào- Lâm Phong khẽ mở miệng

_Theo như theo dõi mấy ngày nay, Lính gác sẽ đổi ca vào lúc 8h tối. Chúng tôi sẽ làm tê liệt hệ thống camera ngoài trong vòng 7 phút sau đó chúng ta phải tìm cách tiến vào, làm tê liệt hệ thống an ninh và laze, phá khóa và lấy viên ngọc đi. Tất cả chỉ có thể tiến hành trong 7 phút. Mọi người phải nhanh chóng trở ra vị trí có một chiếc xe chờ sẵn. Người của Mộ Dung gia có thể làm được hay không... thật sự chỉ có rất ít

_Có thể -Nhan Thất lạnh nhạt cắt lời Thanh Long

Thanh Long và Huyền Vũ nhìn cô bé mới khoảng 16 17 tuổi trước mặt có chút nghi ngờ. Cô bé rất đẹp ,đôi mắt sáng lấp lánh nhưng điểm đặc biệt thu hút của cô lại là khí chất..khí chất lãnh đạm, lạnh nhạt, bình tĩnh như thể không có gì có thể tác động đến cô được. Nhưng dù gì cũng chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, việc này...

Nhan Thất thấy ánh mắt mang theo tìm tòi của hai người coi như không thấy. Vẫn là Vân Hàn mở miệng

_Cô ấy nói được là được. Bây giờ hãy nêu kế hoạch chi tiết đi.

Thanh Long liếc nhìn Nhan Thất một cái thật sâu, có chút không yên tâm nhưng vẫn mở miệng

_Chúng ta sẽ tiến vào từ cửa này... cô sẽ đi theo lối này.... chiếc xe sẽ đợi ở đây...

.....

10. Chương 10: Thi Hành (2)

7h57 phút tối, trước một tòa cơ sở của Phương gia.

Thanh Long quay sang Nhan Thất trong bộ đồ bó sát màu đen càng thêm quyến rũ, nhẹ giọng hỏi:

_Chuẩn bị xong chưa.

Nhan Thất lạnh nhạt gật gật đầu

_Tôi đang vô hiệu hóa camera ngoài.Đúng 8h01 phút sẽ tắt toàn bộ. Hãy nhớ cô chỉ có 7 phút, có gì hãy liên lạc qua bộ đàm. Chờ hiệu lệnh của tôi. 5..4..3..2..1 Xong

Ngay khi Huyền Vũ vừa dứt lời Nhan Thất lao ra khỏi cửa xe rồi như một cơn gió hòa vào trong bóng đêm.

_ Nhanh thật- Huyền vũ có chút kinh ngạc.

_Hi vọng là thành công, nếu không.. chủ nhân sẽ rất tức giận- Thanh Long khẽ mở miệng

Nhan Thất theo trí nhớ mà tìm đến căn phòng có viên ngọc, thấy dọc đường thi thoảng chỉ có một người mà trong lòng không ngừng suy tính”Cái tên họ Phương này cũng quá kiêu ngạo rồi ”

Huyền vũ quan sát qua màn hình thấy Nhan thất đã vào phòng liền thông báo

_Cô còn 6 phút 7 giây

Nhan Thất mở cửa phòng, bình tĩnh nhìn màn laze chẳng chịt trước mặt. Bên trong đã cài hệ thống báo hiệu , chỉ cần có người bước vào sẽ lập tức có chuông báo. Nhan Thất rút từ trong ngực một chiếc máy tính tinh vi chỉ nhỏ bằng hai bàn tay, khẽ mở ra đặt trên đùi. Hai bàn tay nhanh chóng đặt lên bàn phím, mười ngón tay như múa ,đôi mắt sáng phản ánh những dòng chữ chẳng chịt từ màn hình

_5 phút 40 giây

_Được rồi,tê liệt 3 phút 30 giây -Nhan Thất nói xong,nhanh chóng bỏ chiếc vi tính xuống chuẩn bị vượt qua màn laze

Bên kia Huyền Vũ nghe báo cáo liền giật mình“Cô ấy lại chỉ cần có 27 giây làm tê liệt hệ thống”

Trong khi Huyền Vũ đang kinh ngạc, Nhan Thất đã tiếng vào phòng, trong đầu không ngừng đếm giây. Lúc này cô đã bỏ máy bộ đàm tinh xảo kia ở ngoài,phải tự mình đếm thời gian. Những tia laze trong phòng không làm khó được Nhan Thất, một người đặc biệt linh hoạt dẻo dai .Chỉ thấy tay chân cô cử động lúc nhanh lúc chậm linh hoạt,thi thoảng lộn vòng tránh những tia laze chuyển động

_58s

Nhan Thất chỉ cần 58 giây để tiến đến chỗ đựng viên ngọc. Một bàn tay đeo găng màu đen lấy ra trong người một dụng cụ cắt tinh xảo, khoanh một vòng tròn trên tử kính. Sau khi lấy di chuyển kính ra, Nhan Thất nhẹ nhàng lấy viên ngọc sáng bóng từ trong tử kính ra ngoài , rồi lại lắp miếng kính vào. Tất cả mất 10 giây.

Nhan Thất lại một lần nữa sử dụng sự linh hoạt của mình để vượt qua màn laze tiến ra ngoài.Vì đã nhớ vị trí của từng tia laze nên lần này cô chỉ cần 49 giây

Đến khi cô đeo bộ đàm, nói với Huyền Vũ“Got it” bên kia nhanh chóng truyền đến giọng nói

_Cô còn 3 phút 30 giây.

Nhan Thất đang chuẩn bị di chuyển ra ngoài thì giọng nói đột ngột của Huyền Vũ truyền đến:

_Nhan Thất ..Nhan Thất.. cô có đây không. Hệ thống camera có người thâm nhập đầu lại sự kiểm soát của tôi. Cô chỉ còn 2 phút ..không 1 phút. Mau ra ngoài nhanh.

Nhan Thất nghe thế liền dùng tốc độ nhanh nhất để ra ngoài. Lần này cô còn phải đối chiến với hai tên áo đen mà cô dùng mất 11 giây để giải quyết. Đến khi cô tiến đến gần cửa chiếc cadillac đang chờ sẵn thì đằng sau đã vang lên tiếng còi báo động và tiếng súng ngay phía sau. Huyền Vũ nhanh chóng mở cửa cho Nhan Thất tiến vào rồi quát lên một tiếng“ Đi mau”.

Thanh Long nhanh chóng khởi động xe với tốc độ nhanh nhất lao trên đường. Huyền Vũ nhìn thấy vài chiếc xe đuổi theo đằng sau liền mắng một tiếng “Sh**” Ba chiếc đuổi theo sau cũng không chỉ làm cảnh, liên tục bắn ra vài phát súng làm vỡ một bên cửa kính. Nhan Thất thấy thế lạnh lùng rút ra một khẩu súng nhỏ, ngắm qua gương chiếu hậu .Bùm. Bùm. Hai phát đạn chính xác tuyệt đối làm thủng lớp hai chiếc xe. Trong khi Thanh Long kinh ngạc (anh còn kinh ngạc còn nhiều @@) về tài ngắm súng của Nhan Thất thì mấy chiếc xe còn lại càng bám sát, nả đạn liên hồi. Tay lái của Thanh Long khá tốt nhưng chưa đủ linh hoạt nên chiếc xe lại bị vỡ một bên cửa kính. Nhan Thất thấy thế nhanh chóng nói” Để tôi” .Thanh Long lần này cũng không cố chấp nghi ngờ liền lộn người ra sau cho Nhan Thất thế chỗ. Nhan Thất vào vị trí lái quen thuộc, nhìn thấy vài chiếc xe đuổi theo đằng sau lại nở một nụ cười khát máu đầy tự tin. Chỉ thấy cô nhanh chóng tăng tốc độ lên cao nhất, đôi tay linh hoạt đảo bánh lái khiến chiếc xe vun vút như tiếng gào thét của tốc độ, lượn lách như một con cá trạch tránh thoát những đường đạn phía sau và cả những chiếc xe đang đi trên đường. Nhan Thất từ xa nhìn thấy một căn nhà trống với những thùng xăng để bên ngoài liền tăng tốc dụ những chiếc xe kia đuổi theo. Ngay sau đó khi những chiếc xe kia tiến đến gần sát, Nhan Thất liền bẻ tay lái tạo ra một vòng cung 360 độ đẹp mắt đồng thời lao vút đi. Một tay cô điều khiển bánh lái, một tay cô ngắm qua gương chiếu hậu. Pằng Pằng Pằng . Ba viên đạn được bắn ra lao thẳng về phía mấy thùng xăng như lời phán quyết của tử thần. Mấy chiếc xe kia lúc này mới phát hiện ra đã mắc bẫy nhưng không kịp.

Bùm bùm

Xăng bắt lửa nhanh chóng nổi bùng lên. Trong màn đêm lạnh lẽo, hình ảnh của một cột sáng càng thêm nổi bật. Nhan Thất khẽ giảm tốc độ, trong mắt cô là ánh lửa phản chiếu từ gương chiếu hậu. Nhìn mấy chiếc xe bị vùi trong ánh lửa, Nhan Thất vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh nhạt. Cô quay đầu, Chiếc cadillac đen lao vút đi rồi dần khuất lấp trong màn đêm .

Mission pleted!!!

11. Chương 11:tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu

Nhan Thất đưa Huyền Vũ, Thanh Long trở về biệt thự thì thấy Bọn Vân Hàn đã đứng ngoài cửa chờ sẵn. Trên đường đi Nhan Thất đã liên lạc báo bọn họ đến đón cô, cô không muốn dây dưa nhiều với Lãnh gia. Bọn Vân Hàn thấy Nhan Thất đi từ chiếc cadillac đã bị vỡ tan cửa kính, liền tiến đến lo lắng hỏi han, thậm chí còn chẳng quan tâm đến hai người Thanh Long, Huyền Vũ phía sau và việc nhiệm vụ có hoàn thành không. Đối với ba người họ, nhiệm vụ rất quan trọng, nhưng so với sự an toàn của Nhan Thất thì chỉ là một hạt cát trên sa mạc.

_ Em không sao. Đồ cần lấy cũng đã lấy được rồi- Nhan Thất thấy trong mắt ba người họ là sự quan tâm, lo lắng thì khuôn mặt lạnh tanh cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Đáng nhẽ nhiệm vụ này ba người Minh, Hàn, Phong cũng tham gia nhưng Nhan Thất không đồng ý. Không phải cô kiêu ngạo nhưng cô tự tin có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ. Hơn nữa cô vốn có kĩ năng nhưng không có nhiều kinh nghiệm, đây là cơ hội tốt để cô tích lũy kinh nghiệm thực tế, một mình ứng chiến.

Thanh Long, Huyền Vũ thấy họ không để ý đến mình cũng không tức giận, chỉ cẩn thận kiểm tra lại viên ngọc rồi nói với bốn người Nhan Thất

_ Chúng tôi thay mặt chủ nhân cảm ơn sự giúp đỡ của Mộ Dung gia. Nếu như về sau Lãnh gia có việc gì các vị có thể đến tìm Lãnh gia bất kỳ lúc nào.

Bốn người Nhan Thất đồng loạt gật đầu rồi nhanh chóng li khai, bọn họ còn phải trở về bẩm báo với đương gia. Thanh Long nhìn phương hướng Nhan Thất rời đi, quay sang nhìn Huyền Vũ, trong mắt có sự hiểu ý. Có lẽ lần này họ thu về không chỉ là một viên ngọc, mà còn tìm thấy một viên ngọc sáng chói hơn rất nhiều.

.....

_Chủ nhân , đã lấy được rồi.

_Làm tốt lắm, mọi người đã vất vả rồi.

Chỉ thấy từ bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp từ tính đầy cuốn hút, dù dễ người ta như chìm vào trong đó. Nghe giọng nói có lẽ đây cũng là một người đàn ông còn rất trẻ , nhưng có thể sở hữu một thanh âm đẹp như vậy tuyệt không phải là một người xấu xí.

_Chủ nhân.. Thật hổ thẹn khi nói điều này nhưng nhiệm vụ hoàn thành đều nhờ công của đoàn người Mộ Dung gia.. Không.. Chính xác là nhờ một cô bé

_ Hử. Cô bé?

_Đúng vậy thưa chủ nhân. Chỉ là một cô bé 17 tuổi nhưng được huấn luyện rất tốt

_Thật hiếm khi thấy chú khen người khác như vậy đấy. Nói nghe một chút xem - Người đàn ông giọng nói pha chút nghi hoặc tò mò.

_ Phải. Chỉ là cô bé ấy rất...-Thanh Long suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra từ gì miêu tả được Nhan Thất, nửa ngày mới phun ra một chữ .. Tốt

_Tên

_Nhan Thắt, thưa chủ nhân.

_Nhan.. Thắt sao.

Người đàn ông một tay khẽ lắc ly rượu vang, mười ngón tay thon dài bên bàn tay còn lại nhẹ gõ lên mặt bàn , chậm rãi, từ tốn như đang suy nghĩ điều gì .

.....

Hai ngày sau tại biệt thự nhà Mộ Dung

_ Tiểu Thắt, Minh, Hàn, Phong. Các con có biết hôm nay tại sao các con có mặt ở đây không.- Mộ Dung Kiên ngồi cạnh Mộ Dung Xung, từ tốn mở miệng .

Bốn người Nhan Thắt mờ mịt nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

_ Tiểu Thắt, ngoại công đã từng nói với con, tất cả những gì con học chỉ để bảo vệ bản thân. Ngoại công chỉ muốn con có cuộc sống tốt nhất cho nên nhiệm vụ lần này con không cần phải tham gia..

_ Không ngoại công, con muốn tham gia.

Nhan Thắt đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Mộ Dung Xung và Mộ Dung Kiên, quỳ xuống khiến cho tất cả mọi người cả kinh

_Tiểu Thắt con làm gì vậy, mau đứng lên

_Tiểu Thắt, có gì từ từ nói. Sao lại hành đại lễ như vậy chứ.

Mộ Dung Kiên định đến nâng Nhan Thắt dậy nhưng lại bị Mộ Dung Xung cản lại. Mộ Dung Xung biết Nhan Thắt có chuyện quan trọng định nói nên khẽ thở dài, mở miệng

_Tiểu Thắt, con nói đi.

Nhan Thắt nhìn hai người như hồi tưởng lại điều gì, khẽ mở miệng

_ Ngoại công, ba nuôi.. Trong 7 năm vừa qua sống tại nhà Mộ Dung, mọi người đối với con quan tâm chăm sóc con đều hiếu, đều ghi tạc trong lòng. Một ngày làm cha cả đời làm cha. Đối với con, tất cả mọi người ở đây , cả Minh, Hàn và Phong nữa đều là những người thân nhất của con, những người quan trọng nhất trong cuộc đời của con. Sống cùng nhau lâu như vậy, chắc mọi người cũng hiểu tính của con. Tiểu Thắt từ nhỏ vốn lạnh nhạt với mọi thứ, cũng không biết cách biểu lộ cảm xúc của mình ..nhưng.. ân ..con chưa bao giờ quên

Nhan Thắt dừng lại một chút, lại chậm rãi mở miệng

_Con sống ở đây 7 năm, cũng được huấn luyện 7 năm. 7 năm nói ngắn không ngắn mà nói dài cũng không quá dài nhưng đủ để ột người trưởng thành.Ngoại công, ba nuôi, những gì mọi người dạy cho con con đều đã học thành nhưng một chút cũng chưa làm được gì cho nhà Mộ Dung. Hơn nữa Con chưa bao giờ quên rằng mình mang họ Nhan, chứ không phải họ Mộ Dung. Thù cha mẹ chưa báo, làm sao con có thể ăn nói với ba mẹ.

_ Người muốn hãm hại con 1, 2 rồi 3 năm về trước bị ngoại công bắt được giết chết con đều biết. Con biết lúc đó con còn quá nhỏ, chưa đủ trưởng thành nên mọi người không muốn con lo lắng. Nhưng hiện tại con đã sắp 18 tuổi rồi, con muốn tự mình bảo vệ mình. Con nhất định phải tìm ra kẻ thù muốn ám sát con, báo thù cho gia đình.-Giọng điệu của Nhan Thắt chột cao giọng, ánh mắt mang theo sự kiên định không thể thay đổi.

Nghe những điều Nhan Thắt nói, Mộ Dung Xung có chút bất ngờ, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại. Ông từ từ nâng Nhan Thắt đứng dậy, lần này Nhan Thắt không từ chối nữa vì cô biết, ông sẽ hiểu cho cô.

_Tiểu Thắt, từ khi lão bằng hữu đưa con đến đây ta đã xác định rằng sẽ luôn coi con như ruột thịt, chỉ cần con trải qua một cuộc sống hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng nếu con đã xác định như vậy,ta cũng sẽ không ngăn cản con. Con có kĩ năng, nhưng.. kinh nghiệm thực tế lại quá ít. Hãy để ba người Vân Hàn đi theo hướng

dẫn cho con. Còn về việc tai nạn của ba mẹ con.....-Mộ Dung Xung lại thở dài-Ta cũng thật không ngờ Mộ Dung gia lại không tra ra được gì. Những kẻ đến ám sát con những năm gần đây vốn không phải là do ta giết, mà là bị phát hiện nên uống chất độc tự sát. Ta cứ tưởng sẽ thu được thêm manh mối gì, ai ngờ.....

_Tự sát sao-Nhan Thất như có điều suy nghĩ-Ngoại công, con đã hiểu rồi. Bọn chúng đã dám đến 1,2 lần ắt sẽ có những lần tiếp theo. Con sẽ tìm cách. Hơn nữa việc con được huấn luyện vẫn diễn ra vào ban đêm, bản lãnh của con chúng cũng không biết. Trong mắt chúng con chỉ là con bé con được nhà Mộ dung che chở thôi.

_Tiểu Thất, con phải cẩn thận mới được. -Mộ Dung Kiên gật đầu đồng ý

_Ngoại công,ba nuôi yên tâm. Bên cạnh con không phải công Minh, Hàn và Phong sao.

Ba người kia vẫn nghe Nhan Thất nói, đau lòng không thôi. Thấy cô nhắc đến mình liền rất ăn ý mà cùng gật đầu đảm bảo

_Lão gia người yên tâm con sẽ dùng tính mạng mình bảo vệ tiểu Thất

_Tất cả chúng con cũng đều sẽ như vậy

_Đúng vậy, người yên tâm giao cô ấy cho con

Mộ Dung Xung nhìn ba trợ thủ đắc lực nhất , cũng cảm thấy yên tâm

_Được rồi. Các con đã như vậy, ta không còn gì để nói nữa. Chúng ta sẽ bắt đầu nhiệm vụ mới. Nhiệm vụ này không chỉ có chúng ta mà còn cả Lãnh gia nữa,hơn nữa có lẽ sẽ tốn một thời gian rất dài

Nhan Thất nghe Mộ Dung Xung nói, nghĩ đến tất cả những gì mình sắp phải hoàn thành,..nhiệm vụ.. báo thù..trong lòng càng thêm quyết tâm.

Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi!!

12. Chương 12: Nhiệm Vụ 2 - Lần Đầu Gặp Mặt

Nghe lời Mộ Dung Xung, Daniel nhíu mày kiểm

_ Lãnh gia, lại là Lãnh gia sao

Mộ Dung Kiên gật gật đầu:

_ Đúng vậy, chính là Lãnh gia. Quan hệ giữa Mộ Dung gia chúng ta cùng với Lãnh gia vốn vẫn rất tốt. Hơn nữa ta đối với tiểu tử nhà họ Lãnh đó cũng rất thương thức. Lần này Lãnh gia và Mộ Dung gia chúng ta sẽ cung cấp một lượng hàng lớn ột tổ chức mafia tại Ý. Lượng hàng lần này rất lớn, mỗi bên sẽ phụ trách một loại mặt hàng. Chúng ta lo sản xuất súng ống và loại đạn mới nhất còn bên Lãnh gia sẽ lo các loại máy bay dân sự và các phần còn lại. Điều quan trọng là kẻ muốn nhòm ngó kho hàng này không ít đâu, không chỉ một Phương gia mà còn có thể là các tổ chức khác nữa. Nếu như lần này thất bại chúng ta sẽ phải chịu toàn bộ tổn thất , hơn nữa danh dự sẽ mất sạch. Tiểu tử nhà họ Phương và cả lão già họ Nam Cung kia sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này đâu.

_ Lượng hàng lớn như vậy bao giờ mới tiến hành vận chuyển??

_ Chúng ta đang sản xuất với tốc độ nhanh nhất nhưng cũng phải đến tuần sau mới có thể hoàn thành. Việc vận chuyển cụ thể các con sẽ phụ trách bàn bạc với người của Lãnh gia. Trong hai ngày tới người của Lãnh gia sẽ đến đón 4 người các con. Nhiệm vụ lần này tưởng như đơn giản nhưng thực chất lại rất nguy hiểm. Lần này bên phía Lãnh gia sẽ do trực tiếp tiểu tử kia ra mặt (Lãnh thiếu đẩy) mà người muốn cậu ta chết có lẽ cũng không ít. Tất cả mọi người phải cẩn thận tuyệt đối, nhất là tiểu Thất. Nhiệm vụ quan trọng nhưng phải biết bảo vệ bản thân mình trước tiên,nghe rõ chưa.

_Con biết,ba nuôi.

_Rõ, đương gia.

.....

Hai ngày sau tại cổng biệt thự Lãnh gia

_Các vị, mời. Chủ nhân đang đợi.

Thanh Long và Huyền Vũ đi trước dẫn đoàn người Nhan Thất vào bên trong đại sảnh. Lần trước do mãi quan tâm đến nhiệm vụ nên Nhan Thất không để ý kĩ. Hai bên hành lang trong biệt thự rất dài, trên tường đều được treo những bức tranh đã cũ và những đồ vật cổ kính nhưng đều là những vật mang giá trị liên thành. Cũng vì thế mà khi bước vào Lãnh gia, Nhan Thất luôn cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo giống như đang bước vào một tòa lâu đài cổ xưa vậy. Cô đối với vị Lãnh thiếu tàn nhẫn trong truyền thuyết cũng bắt đầu có chút tò mò.

Cánh cửa được chạm trổ tinh xảo được mở ra, bên trong có bóng một người đàn ông đang ngồi trên một chiếc sofa màu xanh saphia. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu nâu đậm kết hợp với một chiếc quần âu đen được cắt may khéo léo tôn lên dáng người thon dài cân xứng. Chỉ thấy hai chân anh ta khẽ vất lên chéo, cúc cổ để mở lộ ra làn da màu đồng rám nắng khỏe mạnh, trên tay đang khẽ bưng một ly rượu vang đắt tiền của Pháp. Nhan Thất cùng với Minh, Hàn, Phong từ từ bước tới đối diện người đàn ông kia.

_Mời ngồi.

Tiếng nói trầm thấp đầy sức hút vang lên khiến Nhan Thất ngẩng đầu, đồng thời đối diện với ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu của người đàn ông. Nhan Thất có chút kinh ngạc. Nhan Thất tự nhận mình không phải là kẻ háo sắc nhưng quả thật người đàn ông này rất đẹp, là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp. Khuôn mặt tuấn mĩ góc cạnh rõ ràng, hoàn mĩ như món quà tuyệt vời nhất của thượng đế. Mày kiếm, sống mũi cao thẳng, bạc môi khẽ nhếch kết hợp với một đầu tóc màu bạch kim hơi dài khẽ rủ xuống trán. Nhưng đẹp nhất chính là đôi mắt của anh ta, một đôi con ngươi màu xám bạc giống như dã thú, sâu thẳm như muốn hút người ta vào trong ánh nhìn ấy. Chỉ là đôi mắt ấy rất lạnh, mang theo một thứ khí tức nguy hiểm của vương giả, giống như một con báo sẵn luôn sẵn sàng bất cứ lúc nào. Nhan Thất đã từng nghe nói rằng, người nào sở hữu đôi mắt màu xám, người đó sẽ làm vương(vua) . Tuy thế, Nhan Thất không thích loại khí tức của anh ta, nó làm cô cảm thấy khó chịu, đè nén. Cô khẽ rũ mắt xuống, bình ổn lại tâm trạng của mình mà bỏ qua thứ tia sáng lóe lên trong đôi mắt màu xám kia.

Lãnh Dạ cũng đang quan sát người con gái mới bước vào kia. Cô rất đẹp, khí chất lạnh lùng lãnh đạm nổi bật trong bộ đồ màu đen bó sát, hai mắt sáng linh động và khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Chỉ là cô còn rất trẻ, có lẽ vẫn chỉ là một cô bé chưa trưởng thành. Lãnh Dạ nhìn Nhan Thất, cũng không bỏ qua tia khó chịu thậm chí là có chút chán ghét của cô khi nhìn anh. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một biểu cảm khác ngoài say mê hay sợ hãi trong ánh nhìn của phụ nữ. Là " Chán ghét" sao?? Thật thú vị.

Nhan Thất cùng với Minh, Hàn, Phong ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện

_Lãnh thiếu, tôi là Daniel, đây là Vân Hàn, Lâm Phong và Nhan Thất. Chúng tôi sẽ thay mặt Mộ Dung gia phụ trách đợt hàng lần này- Minh vẫn đảm nhận vai trò đối ngoại.

_Mộ Dung lão gia vẫn khỏe chứ.

_ Lão gia và đương gia đều rất tốt, cảm ơn Lãnh thiếu đã quan tâm.

Nhan Thất chợt ngẩng đầu, giọng điệu không đổi

_ Lãnh thiếu, chúng ta..

_ Gọi tôi Lãnh Dạ.

Nhan Thất khẽ nhíu mày, có chút nghi hoặc nhưng vẫn hợp tác

_ Được, Lãnh Dạ. Chúng ta bàn thẳng vào công việc đi. Bên chúng tôi hàng vẫn đang sản xuất, sau năm ngày nữa có thể tiến hành vận chuyển

_Thanh Long.- Lãnh Dạ khẽ mở miệng. Thanh Long cung kính bước lên , lấy ra từ trong cặp bốn tập tài liệu đã được chuẩn bị sẵn đưa cho bốn người Nhan Thất, miệng cũng từ tốn nói:

— Đây là danh sách những mặt hàng trong đợt vận chuyển lần này. Các vị chắc cũng đã rõ quy mô và tầm quan trọng của đợt hàng này. Vì tất cả là hàng cấm nên chúng ta sẽ vận chuyển theo đường biển Tyrrhenian để tiến vào Ý, hơn nữa không nên dấn động đến chính phủ Ý, sẽ rất phiền phức.

— Chúng ta vận chuyển theo đường biển, phương tiện sẽ là do Lãnh gia cung cấp sao.?

— Đúng vậy, tất cả các tàu vận chuyển sẽ là các loại tàu nặng tấn tiên tiến nhất do Lãnh gia sản xuất. Chỉ là số lượng hàng lần này rất khổng lồ nên việc quản lí phải chặt chẽ hơn bao giờ hết.

— Vậy được rồi. Đúng năm ngày sau chúng tôi sẽ chuyển hàng đến cảng biển đúng hẹn.

— Hợp tác vui vẻ- người vẫn luôn trầm mặc này giờ , Lãnh Dạ, đột nhiên nâng ly rượu vang đến trước mặt bốn người Nhan Thất

Nhan Thất cùng với Minh, Hàn, Phong nhìn nhau rồi cùng đồng loạt nâng 4 ly rượu vang đã được chuẩn bị sẵn trước mặt. Năm chiếc ly khẽ va vào nhau tạo ra tiếng vang thanh thúy, cũng là đại biểu ột cuộc giao dịch đã hoàn thành.

SPOIL CHƯƠNG 13: MẮC BÃY- GẶP NẠN

Chương sau rất kịch tính ợ ^^

13. Chương 13: Mắc Bẫy- Gặp Nạn

5 ngày sau tại cảng biển Tyrrhenian

— Đã chuẩn bị xong hết chưa- Lãnh Dạ quay sang Thanh Long hỏi. Hôm nay Lãnh Dạ mặc một chiếc áo sơ mi đen của Givenchi kết hợp với chiếc quần âu cùng màu tôn lên dáng người thon dài cao lớn. Thực chất Lãnh Dạ rất hợp với màu đen, nó giống như con người anh ta vậy, thâm lặng và nguy hiểm.

Thanh Long nghe Lãnh Dạ hỏi mình, liền báo cáo

— Tất cả đều đã sắp xếp xong, người của Mộ Dung gia cũng đã đến rồi.

Thanh Long vừa dứt lời liền thấy đoàn người của Nhan Thất tiến đến gần. Tình cờ là hôm nay Nhan Thất cũng vận trên mình một bộ đồ đen bằng da đầy gợi cảm, tôn lên vóc người cao gầy và khí chất lạnh lùng bí ẩn. Thực chất từ khi còn nhỏ, Nhan Thất rất thích màu trắng, nhất là khi một nhà ba người đều khoác lên một những bộ đồ trắng cùng kiểu khiến cô cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Nhưng từ sau vụ tai nạn đó, nghĩ đến chiếc váy trắng nhuộm đỏ bởi máu của người cô thương yêu nhất, Nhan Thất chợt cảm thấy sợ hãi. Từ đó , Nhan Thất không bao giờ mặc đồ trắng một lần nào nữa. Hơn nữa, cô cảm thấy bản thân mình hợp với màu đen hơn, cô đơn, u ám, không bị bó buộc bởi bất cứ điều gì...

Nhan Thất từ xa bước đến gần Lãnh Dạ, giọng nhàn nhạt:

— Lãnh th.. Lãnh Dạ.. chúng ta khởi hành được chưa.

Lãnh Dạ nhìn thấy Nhan Thất cũng mặc đồ đen từ trên xuống dưới, hai người đứng gần lại thập phần hài hòa giống như mặc đồ đôi vậy, liền mở miệng:

— Có thể.Long(Thanh Long) Xuất phát thôi.

— Dạ, chủ nhân.

Lãnh Dạ , Thanh Long cùng với Nhan Thất , Vân Hàn lên một chiếc tàu đầu tiên, Daniel và Huyền Vũ lên chiếc tàu thứ hai. Còn lại Lâm Phong và Bạch hổ - Một trong 4 thủ hạ đắc lực của Lãnh Dạ lên chiếc thuyền thứ 3. Trong đợt vận chuyển lần này có tất cả 7 chiếc thuyền trong đó có 3 chiếc thuyền đi đầu là chứa những hàng quan trọng nhất nên tuyệt đối phải được kiểm soát chặt chẽ. Trên tất cả các chiếc thuyền đều được bố trí người của Lãnh gia, canh phòng nghiêm ngặt.

_ Xuất phát- Lệnh của Thanh Long được truyền qua bộ đàm, 7 chiếc thuyền theo đó mà từ từ di chuyển bám đuôi nhau thành một hàng.

Nhan Thất đứng ở trong khoang tàu, nhìn quy mô và máy móc hiện đại tiên tiến nhất, thầm cảm thán về tài lực của Lãnh gia. Chỉ là.. sao cô cứ cảm thấy... Đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Vân Hàn vẫn luôn ngồi bên cạnh Nhan Thất, thấy biểu hiện đó liền đưa tay xoa nhẹ lên đôi lông mày hơi nhíu của cô, quan tâm hỏi han:

_ Nha đầu , khó chịu sao ??

Nhan Thất nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ lắc đầu

_Hàn, em không sao. Chỉ là em có cảm giác bất an thôi

_Chắc do mệt mỏi quá thôi. Hay là em nghỉ một chút đi. Có anh ở đây rồi -Vân Hàn khẽ xoa đầu Nhan Thất, giọng điệu ôn hòa khác hẳn với vẻ mặt lạnh băng thường ngày(e thích Hàn nhất nhất ^^)

_ Em không sao đâu.

Nhan Thất lắc đầu. Cô không phải mệt mỏi gì chỉ là cảm giác bất an cứ trào lên thôi

Ở đằng xa , Lãnh Dạ nhìn hành động thân mật của hai người, không nói gì(chị đã bị anh để ý từ lần đầu gặp rồi ạ ^^), chỉ là đôi mắt màu xám bạc kia có chút tối lại.7 chiếc tàu vẫn di chuyển trên biển khơi, tưởng chừng êm ả thanh bình nhưng không ai biết tất cả chỉ là sự thanh bình giả dối trước cơn bão mà thôi.

_ Có gì khác thường không?? Lãnh Dạ nhìn Thanh Long hỏi

_ Các chỉ số vẫn ổn định, chủ nhân. Chúng ta mới đi được 1/5 quãng đường, các tàu còn lại vẫn theo sát phía sau.

_ Có gì phải báo cáo lại ngay lập tức. Chuyển đi này sẽ không đơn giản như vậy đâu.

_ Đã biết, chủ nhân.

Tất cả mọi thứ vẫn theo lịch trình đã được định sẵn, tưởng như không có gì bất trắc.

Trời về chiều, mọi thứ dần dần chìm vào bóng tối, mơ hồ. Xa xa mặt trời đỏ rực như một quả cầu lửa cũng từ từ lặn xuống, nhường chỗ cho bóng tối lấp đầy. Sương mù cũng bắt đầu xuất hiện, từ mờ nhạt đến dày đặc, tầng tầng lớp lớp ôm lấy những con tàu nhỏ bé giữa biển khơi mênh mông. Trời nhiều sương mù như vậy nếu như không có những thiết bị tiên tiến nhất sẽ rất khó để xác định được chính xác vị trí hướng đi, ngay cả việc kiểm soát những con tàu đằng sau cũng rất khó khăn. Thanh Long mắt không rời khỏi màn hình kiểm soát, chỉ thấy hai hàng lông mày rậm khẽ nhíu, đôi mắt sáng hiện lên sự nghi hoặc. Ngay sau đó, Thanh Long với tay bật chiếc bộ đàm :” B7 báo cáo . B7 lập tức báo cáo với thuyền trưởng. B7 nghe rõ trả lời ”

Lãnh Dạ đang ngồi đó lập tức tiến đến chỗ Thanh Long, hỏi:

_ Có chuyện??

Một ngón tay Thanh Long chỉ về phía những chấm nhỏ trên màn hình, đáp

_ Chủ nhân, từ B1 đến B6 đều theo đúng tốc độ, chỉ có B7 đột nhiên thả chậm tốc độ lại . Hơn nữa thuộc hạ không nhận được tín hiệu báo cáo qua bộ đàm.

Lãnh Dạ suy nghĩ một chút, lập tức ra lệnh

_ Không hay rồi. Long, chú lập tức tìm mọi cách liên lạc với Đội trưởng và đội phó của B7, càng nhanh càng tốt. Nếu như không có tín hiệu trả lời lập tức báo cáo lại, cử một đoàn người hạ E1 xuống, tôi sẽ đi cùng với họ sang B7.

_ Chủ nhân. Như thế rất nguy hiểm. Tôi sẽ đi, ngài hãy ở lại đây đi.

_ Chú nghĩ sương mù như vậy chú có thể xác định rõ phương hướng sao. Hơn nữa tôi không đi một mình, chú phải ở lại đây báo cáo tình hình cho tôi bất cứ lúc nào, ra lệnh tất cả thả chậm tốc độ lại.Đây là lệnh, nghe rõ chưa.

— Rõ, chủ nhân.

Sau khi Thanh Long lại một lần nữa liên lạc và xác nhận là không có tín hiệu từ B7, Lãnh Dạ thu thập một số vũ khí cần thiết và mang theo máy bộ đàm, chuẩn bị rời xuống E1.

— Tôi đi cùng với anh.

Nhan Thất vốn đứng gần đó này giờ, nghe hai người thảo luận liền mở miệng

— Tôi đi với anh.

—Nha đầu, không được. Để anh đi.- Lần này lại đến phiên Vân Hàn phản đối, anh tuyệt đối không thể để cô gặp bất cứ nguy hiểm nào.

— Hàn, anh không tin em sao. So về phương diện tàu thuyền, em rành hơn anh nhiều. Hơn thế nếu như B7 gặp bất trắc thì B1 cũng có thể. Anh hãy ở lại đây cùng với Thanh Long, ba chiếc tàu đi đầu tuyệt đối không thể có vấn đề gì được. Em cũng không phải là đi một mình.

Vân Hàn định nói gì nhưng thấy ánh mắt cố chấp của cô thì đành phải nhin xuống. Không biết cái tính cố chấp này cô thừa hưởng từ ai nữa. Lãnh Dạ thấy Nhan Thất muốn đi cùng mình, đang định mở miệng nói đã bị Nhan Thất cắt lời:

— Đi thôi. Anh yên tâm, Mộ Dung gia từ trước đến giờ không nuôi phé vật đầu.

Lãnh Dạ thấy thế, khuôn mặt lạnh băng, nhàn nhạt nói

— Đi thôi

Nhan Thất cũng mang theo một ít vũ khí phòng thân, cùng với Lãnh Dạ và một đoàn khoảng 10 người sử dụng E1 quay ngược lại đi thẳng đến chỗ B7. Xem ra linh cảm của cô rất chuẩn, lần đi này sẽ không sóng yên biển lặng đâu.

Sau khi tiến đến chiếc tàu B7, đoàn người đều chuẩn bị thang dây để leo lên. Ngay từ khi bước lên chiếc tàu, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần quan sát động tĩnh xung quanh. Nhưng kì lạ là ngoài tiếng gió rít gào và tiếng sóng vỗ mạnh vào mạn thuyền thì không có một thanh âm nào của con người. Đoàn người từ từ di chuyển vào trong khoang thuyền, từng bước từng bước xuống từng bậc thang. Khi Lãnh Dạ đi đầu dừng lại, tất cả mọi người, bao gồm cả Nhan Thất, đều sững sốt. Chỉ thấy trong khoang thuyền trắng lúc này la liệt người của Lãnh gia, tất cả đều đã chết, bê bết máu. Trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi tanh nồng của máu tươi. Tuy nhiên, mấy người của Lãnh gia được huấn luyện rất tốt, chỉ sững sốt chốc lát rồi lập tức mặt bình tĩnh tiến đến thu dọn những cái xác sang một bên, kể cả xác của chỉ huy trưởng và đội phó đang đổ gục trên màn hình kiểm soát...Lãnh Dạ tiến đến, vừa vươn tay chuẩn bị thay đổi các chỉ số trên màn hình vừa ra lệnh cho thuộc hạ.

— Thu dọn tất cả xác lại. Tất cả đi lùng các căn phòng xem có người hay vật gì khả nghi không.

Lãnh Dạ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. Mặc dù trong đầu cũng có suy đoán về kẻ đã gây ra việc này nhưng chẳng có lí do gì chỉ lên giết hết người trên tàu rồi chạy trốn cả. Đôi mày kiếm chau lại, mười ngón tay thon dài di chuyển trên màn hình kiểm soát nhưng kì lạ là tất cả các chỉ số dù điều chỉnh thế nào cũng không thay đổi được, thiết bị định vị liên tục phát ra âm thanh rè rè chói tai. Nhan Thất đứng ngay bên cạnh Lãnh Dạ, thấy vậy liền quay sang nhìn anh ta, đúng lúc đối mặt với một đôi mắt màu xám bạc. Trong mắt hai người lúc này đều là sự hiểu ý. Có kẻ đã giở trò với thiết bị điều khiển rồi, tất cả chỉ số đều đang được cài đặt sẵn. Hơn nữa B7 còn đang di chuyển với tốc độ kinh người:

—Không chuyển sang chế độ điều khiển bằng tay được sao.

—Chúng đã bị kiểm soát từ một tín hiệu từ nơi khác- Lãnh Dạ lắc lắc đầu.

Đột nhiên trên màn hình đen kịt trước mặt hai người hiện lên một dòng chữ nhấp nháy ” HOPE YOU ENJOY MY GIFT” - “Hi vọng anh thích món quà của tôi sao” Thật là quá ngông cuồng rồi.

— Để tôi thử một chút xem sao. Tôi có thể làm nhiều nó trong vòng 30s đến vài phút. Trong lúc đó anh...

Nhan Thất còn chưa nói xong đã bị một tiếng nói chen ngang. Một tên thuộc hạ của Lãnh gia hốt ha hốt hải chạy đến.

__ Chủ nhân. Ở trong khoang có cài bom.

Nhan Thất và Lãnh Dạ nghe thế, trên mặt đều hiện lên vẻ nghiêm trọng chưa từng thấy, vội vàng chạy đi xem. Quả thật ở dưới một băng ghế có một quả bom, là loại mới được sản xuất trong những năm gần đây. Đây là loại bom điện tử, đừng nhìn nó nhỏ nhưng có thể nổ banh xác một chiếc tàu mấy trăm tấn. Hơn nữa loại bom này không chỉ đơn giản là mở thủ công (cắt dây xanh đỏ ấy) mà đều được cài mật mã. Chỉ khi có được mật mã mới có thể vô hiệu hóa nó bước đầu, sau đó lại một lần nữa mở theo phương pháp thủ công. Đây quả thật là loại bom khiến người khác phải phát điên lên.. Tiếng tích tắc không ngừng cho biết rằng quả bom đã được hẹn giờ, bên cạnh còn có một mẫu giấy với dòng chữ đỏ đặc biệt chói mắt.” ANOTHER GIFT. HAVE FUN !!!”

Xem ra tên khốn khiếp này đã tính rất hoàn hảo. Trà trộn vào đoàn người của Lãnh gia, giết hết người trên tàu. Nếu như Lãnh Dạ không lên tàu thì chỉ với quả bom này cũng đủ để nổ banh xác mấy trăm tấn hàng, còn nếu như Lãnh Dạ lên tàu thì sẽ lôi anh ta xuống chôn theo. Dù Lãnh Dạ có giỏi thế nào cũng không thể tìm được mật mã của quả bom. Nhưng tên đó ngàn lần tính vạn lần tính cũng không ngờ rằng Nhan Thất cũng đi theo. Mà cô thì tuyệt đối không cho phép việc này xảy ra!!!

TO BE CONTINUED

SPOIL CHƯƠNG 14: Hợp tác- Thoát hiểm- Lại gặp nạn .

14. Chương 14 : Hợp Tác - Thoát Hiểm - Lại Gặp Nạn

Nhan Thất nhìn thấy số chỉ 3p27s trên màn hình đang dần đếm ngược, từng giây từng giây như lời kêu gọi của tử thần, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như băng. Tử thần sao, mạng của cô chỉ do cô quyết, dù là tử thần cũng không thể cướp nó đi được. Nhan Thất ngồi xuống, từ trong ngực lấy ra một chiếc máy tính đã được đặc chế (đặc biệt chế tác) vô cùng tinh xảo. Ngoài chiếc Feb kia đây cũng là một trong những bảo bối của cô, cô đã mất mấy hơn 1 năm để cải thiện tất cả các khuyết điểm của loại máy tính thông thường để sử dụng trong các trường hợp đặc biệt.

__ Anh biết loại bom này chứ. Tôi sẽ truy cập mật mã . Anh sẽ làm nốt phần còn lại- Giọng điệu Nhan Thất nhàn nhạt, phân chia rõ nhiệm vụ của hai người.

Lần này Lãnh Dạ cũng rất hợp tác, gật gật đầu. Tất nhiên anh biết loại bom này và mức độ nguy hiểm của nó. Tên khốn đã làm ra loại chuyện này.. anh nhất định sẽ khiến hắn ta sống không bằng chết..

Hai bàn tay Nhan Thất liên tục lướt trên bàn phím máy tính. Mười ngón tay thon dài trắng nõn gõ liên tục không ngừng, đôi mắt to linh động không rời khỏi bàn phím. Mật mã được cài đặt tinh xảo hơn cô tưởng, lại được mã hóa thành dãy 8 số chứ không phải 4 số như bình thường. Nhan Thất hiểu rõ khả năng của mình, cô tự tin có thể giải được mật mã. Chỉ là.. cô không ước chừng được chính xác thời gian... việc duy nhất cô có thể làm lúc này là cố hết sức để tìm ra mật mã nhanh nhất.

__ Tôi cần 1p10s để phá ổ cứng (Mình chẳng biết dùng từ thế nào nữa @@) cô còn 1p55s nữa- Lãnh Dạ lên tiếng. Nhan Thất hiểu rằng không phải anh ta muốn làm mình luống cuống ,phân tâm, chỉ đơn giản là thông báo thời gian cho cô biết mà thôi.Tuy nhiên ..1p10s. Anh ta lại có thể xác định chính xác thời gian như vậy, xem ra anh ta cũng không phải một kẻ vô dụng.

__Tôi sẽ cố.

Nhan Thất đáp một câu, lại tập trung tất cả tinh thần vào màn hình trước mặt. Thậm chí người ta còn chẳng nhìn rõ là cô đang gõ cái gì, nếu như không biết lại chỉ cho rằng cô đang gõ lung tung trên bàn phím. Chỉ là nếu như những hacker, lập trình viên có đẳng cấp có mặt ở đây đều sẽ phải ngạc nhiên với tốc độ giải mã của Nhan Thất, nhanh và cực kì chuẩn xác. Tất nhiên trên đời này không có điều gì là miễn phí

cả, để đạt được trình độ như vậy Nhan Thất cũng đã phải trả giá rất nhiều. Nhan Thất từ nhỏ đã rất có thiên phú cộng thêm với một tính cách mà không biết nên gọi là ưu hay là khuyết điểm nữa chính là sự cố chấp. Đúng vậy, cố chấp. Nhan Thất một khi đã xác định một điều gì thì sẽ kiên quyết làm cho bằng được, nhiều khi là sự cố chấp và kiên trì đến liều mạng. Nhưng mà tất cả mọi thứ đều không uống công không phải sao?? Giờ đây Nhan Thất đã trở thành một người con gái có đủ bản lĩnh ;dù là đua xe, lập trình,bắn súng cô đều có tự tin làm tốt.

_ 58 giây- Âm thanh trầm thấp của Lãnh Dạ lại vang lên. Trên trán Nhan Thất đã phủ một tầng một tầng mồ hôi mỏng. Không phải cô không muốn nhanh mà thực sự cô đã cố hết sức rồi. Mười ngón tay cũng có chút tê cứng. Nói đi cũng phải nói lại, Nhan Thất luyện tập đủ sâu, nhưng kinh nghiệm làm việc trong áp lực có thể nói là con số 0. Đứng trước ranh giới sinh tử, dù không sợ hãi cũng không thể hoàn toàn bình tĩnh được.

_20 giây. Trong khi Nhan Thất đang có chút luống cuống thì kẻ bên cạnh là Lãnh Dạ vẫn dùng cái giọng điệu lạnh băng để làm nhiệm vụ hiện tại của anh ta: báo giờ. Hiện tại ,Nhan Thất, một con người bình thường súng có chĩa vào đầu cũng không biến sắc lúc này cũng muốn mắng cho anh ta một trận” Cái tên họ Lãnh khôn khiếp anh đúng là đồ họ Lãnh mà (lãnh = lãnh đạm, lạnh ấy)”. Nhan Thất bề ngoài vốn lạnh nhạt, bình tĩnh nhưng bản chất bên trong lại là một cô gái phóng khoáng, tinh nghịch lại giàu tình cảm. Chỉ là bản chất của cô chỉ có một số người thân thiết mới hiểu rõ mà thôi.

_ 16s

_ Còn một số cuối cùng thôi. Sắp được rồi.. Sắp rồi..

_ 15 14

_ Xong rồi. Xong rồi. Một hàng 8 số hoàn chỉnh hiện lên màn hình máy tính. Lúc này chỉ cần Nhan Thất ấn đủ 8 số lên bàn phím trên quả bom là xong. Nhưng có lẽ bởi vì từ trước đến nay chưa bao giờ cận kề với cái chết,cũng có thể chỉ mới là cô bé 17 tuổi mang trên mình quá nhiều gánh nặng, ngón tay Nhan Thất có chút run rẩy nên chỉ bấm đến số thứ 7 rồi dừng lại. Cô biết chỉ cần cô sai sót một chút quả bom sẽ phát nổ ngay lập tức,dù là thần thánh cũng không thể ngăn cản. Ngón tay để xuống số thứ 8 mà do dự. Đột nhiên có một bàn tay ấm áp to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ ấn xuống. Nhan Thất vì giật mình nên cả người run lên một cái, quay sang lại chìm vào một đôi mắt màu xám sáng như ngọc thạch. Một đôi mắt luôn lạnh như băng không có cảm xúc, một đôi mắt luôn bắn ra tia sáng nguy hiểm đáng sợ giờ đây lại chứa một thứ gì đó .. giống như động viên.. lại giống như an ủi. Nhan Thất không rõ nữa, cô lúc này chỉ nghĩ là mình đã nhầm.. chắc chắn là nhìn lầm rồi. Cái tên họ Lãnh này sao có thể có ánh mắt ấy chứ.. chắc chắn là nhìn máy tính mỗi mắt quá rồi.. Đúng rồi..máy tính.. vậy bom.

Đúng vậy, Nhan Thất mãi thất thần mà quên mất quả bom đã ngừng phát nổ trong gang tấc. Lại nhìn Lãnh Dạ đang nhanh nhẹn tháo các bộ phận chuẩn bị cắt dây, động tác nhanh gọn chuẩn xác không hiểu sao Nhan Thất chợt cảm thấy bình tĩnh, thậm chí còn an tâm hơn nhiều so với lúc chính cô đang tự cứu lấy bản thân mình. Nhan Thất không hiểu sao cô lại tin vào một người lạ như vậy, có lẽ là ánh mắt đánh sợ của anh ta lại tình cờ khiến cô an tâm đến kì lạ. Nhưng quan sát khuôn mặt tuấn mĩ lạnh lùng gần trong gang tấc, nhớ lại giây phút thất thần của mình, Nhan Thất lại một lần nữa đem Lãnh Dạ vào lòng mà hung hăng chửi mắng một phen ” Tên yêu nghiệt này,sinh ra đẹp như vậy làm gì chứ” (Haiz, khổ thân anh, đẹp cũng có tội). Hơn nữa vào đúng lúc đó ,cái người đang bị chửi kia lại rất thức thời mà bồi thêm một câu nữa

_Nhìn đủ chưa

Nhan Thất nghe vậy, giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên:

_ Nhìn.. Nhìn cái gì chứ. Tôi đâu phải nhìn anh. Anh đừng có mà tưởng bở.

Lãnh Dạ hai tay vẫn liên tục hoạt động, trưng ra vẻ mặt nghiêm túc :

_ Để lúc khác đi. Cô nói có thể làm nhiễu hệ thống kiểm soát tàu phải không . Thử xem ngay đi, chúng ta không có nhiều thời gian. Tôi sẽ lập tức theo sau.

Nhan Thất cũng hiểu là mình có chuyện quan trọng hơn phải làm, không có thời gian mà đôi co với cái tên

này. Tuy thế trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu, sự tự chủ bình tĩnh của cô trong 17 năm qua coi như là mất sạch trong ngày hôm nay rồi. Lại còn để sau.. để sau cái gì cơ chứ (tất nhiên là mang về nhà mà nhìn rồi)

Nhan Thất quay lưng đi chạy về phía buồng điều khiển, cũng vì thế mà bỏ mất đi ý cười trong đôi mắt màu xám bạc kia..

.....

Ngồi trước bàn điều khiển, Nhan Thất lại trở về với bộ mặt thường ngày, bình tĩnh, tập trung không chút dao động. Lãnh Dạ nói đúng, không còn nhiều thời gian nữa. Chiếc B7 này đang đi với tốc độ rất lớn, hơn nữa lại không thể điều khiển bộ lái . Nếu như không giảm tốc kịp thời, nguy cơ đi lạc hướng và va đập vào một hòn đảo hay mỏm đá lớn cũng rất nghiêm trọng.. Hơn nữa cô hệ thống này quá tinh vi, cô không thể giành hoàn toàn được quyền kiểm soát nên chỉ có thể gây nhiễu càng lâu càng tốt.

Nhan Thất nghe tiếng bước chân vang lên sau lưng, đoán là Lãnh Dạ liền nói

— Anh mau lên một chút. Tôi đang cố gắng gây nhiễu hệ thống. Bên kia có người đang chống lại sự đột nhập của tôi nên sẽ không được lâu đâu.. tôi đã là 30s. Anh nhất định phải tranh thủ thời gian. Chuẩn bị sẵn sàng chờ hiệu lệnh của tôi.

Lãnh Dạ rất phối hợp mà chuẩn bị vào vị trí. Trong những lúc nguy hiểm tính mạng thì địa vị chẳng là cái gì cả. Ai có khả năng thì người đó nắm quyền

— 5..4..3..2..1 xong.. ngay lập tức.Nhanh lên

Nhan Thất vừa dứt lời Lãnh Dạ liền điều chỉnh tất cả về chế độ điều khiển tay. Bộ điều khiển tự động lúc này không sử dụng được. Đôi bàn tay to cố gắng kéo cần điều khiển, nhằm giảm tốc đến mức thấp nhất. Đây là việc cần thiết nhất lúc này, sau đó mới là xác định vị trí hướng đi của con tàu. Nhưng có lẽ hôm nay vận may không mỉm cười với họ, hoặc cũng có lẽ là do kế hoạch của một người nào đó quá mức khéo léo hoàn hảo cũng quá mức âm hiểm. Chỉ thấy ngay sau khi Lãnh Dạ vừa dùng lực kéo, con tàu liền liên tục xóc nảy rung lắc dữ dội như va đập phải một thứ gì đó. Nhan Thất không để ý liền bị trượt chân té ngã. Lãnh Dạ nhanh tay nhanh mắt liền kéo cô ôm vào lòng, một tay nắm chặt lấy chân vịn. Con tàu vẫn tiếp tục rung lắc dữ dội thậm chí còn có dấu hiệu nghiêng về một bên khiến cho phần lưng Lãnh Dạ liền tục đập vào mặt sàn, lực va đập rất lớn. Nhan Thất may mắn được Lãnh Dạ bảo hộ trong ngực nên không bị thương.

Mọi chuyện nói thì thực chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ trong vài ba phút. Con tàu rung lắc một lần rất dữ dội rồi ngưng lại, lần này là ngưng hẳn. Đến khi tất cả yên ổn lại, Lãnh Dạ mới rời lồng vòng tay nhưng vẫn ôm Nhan Thất vào trong ngực, không buông ra.Nhan Thất sau khi định thần lại, ngẩng đầu lên lại thấy khuôn mặt tuần mi không tì vết gần trong gang tấc liền có chút bối rối mà giẫy giụa thoát ra ngoài. Đột nhiên thấy người Lãnh Dạ có chút cứng ngắc, lại nhớ về vụ va đập mạnh lúc nãy, anh ta chắc chắn bị thương. Người dù có mình đồng da sắt mà bị va đập mạnh như vậy cũng sẽ bị thương nặng chứ đừng nói đến anh ta chỉ là một người bình thường. Nhan Thất một phần cảm thấy lo lắng, một phần cảm thấy áy náy khi anh ta vì mình mà bị như vậy, liền quan tâm hỏi

— Anh không sao chứ. Để cho tôi xem một chút.

Ngay khi Lãnh Dạ chưa kịp phản ứng thì Nhan Thất đã vòng ngay ra sau lưng anh, vén chiếc áo sơ mi đen của anh lên. Không nhìn thì thôi chứ nhìn rồi làm cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Chỉ thấy sau tấm lưng màu đồng rộng là vô vàn những vết bầm tím chỗ đen chỗ đỏ nhìn vô cùng dọa người. Mặc dù chỉ xước mà không chảy nhiều máu nhưng Nhan Thất biết rằng nội thương so với ngoại thương thì nghiêm trọng hơn nhiều.

— Anh cảm thấy thế nào. Để tôi kiểm tra một chút.. nếu như ảnh hưởng đến xương cốt sẽ để lại di chứng.....

Nhan Thất chưa kịp nói xong, Lãnh Dạ đã vén áo xuống, đứng dậy, cất giọng lạnh lùng

— Không chết được. Đi thôi. Đi xuống xem tình hình thế nào.

Vừa nói vừa di chuyển ra khoang ngoài, để lại Nhan Thất vẫn còn đang định nói gì đó. Thấy anh ta như vậy, cô cũng đành phải đứng lên đuổi theo. Dù sao lúc này cũng là anh ta cứu mình ..

Khi Lãnh Dạ và Nhan Thất bước xuống khỏi con tàu, chỉ thấy một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, báo hiệu xung quanh là một vùng đất trống không có bóng người. “Có lẽ đây là một đảo nhỏ trên biển”- Nhan Thất nghĩ. Lúc này Nhan Thất mới nắm rõ được tình hình. Thì ra con tàu đã được kẻ kia cài đặt sẵn đi đến đây, còn về mục đích tại sao có lẽ một lúc nữa Nhan Thất mới hiểu được.

Với tốc độ ban đầu được cài đặt có lẽ con tàu sẽ trượt một đoạn dài trên hòn đảo, không lật thì cũng nổ; trên tàu lại còn đặc biệt nhiều thứ dễ cháy nổ nữa. Cũng may ngay lúc đó Lãnh Dạ đã giảm tốc kịp thời, mặc dù không phải là giảm đến mức thấp nhất nhưng cũng đủ cứu mấy mạng người trên tàu. Đáng tiếc là mấy người kia không may mắn như cô, ở khoang sau không hề có phòng bị, va đập lung tung gây ẽ ầm khắp người. Có người còn bị thương nặng nằm không dậy được. Giờ đây trên đảo này cũng chỉ còn cô, Lãnh Dạ và bảy người của Lãnh gia. Nhan Thất nhìn bầu trời đã tối, sương mù mờ mịt thấm rủa trong lòng một tiếng đen đui. Nếu như không có sương mù, tốt xấu gì cô cũng có thể tìm cách mà dò ra phương hướng. Nhưng bây giờ sương mù dày đặc, trời lại sắp tối đen, cô cũng không có biện pháp. Cũng may trên tàu có đồ ăn dự trữ, nếu không không biết phải làm thế nào nữa.

Nhan Thất đứng ở đầu tàu, vừa suy nghĩ vừa quan sát xung quanh. Trước mặt cô lúc này là một loạt các cây lớn ẩn hiện trong màn sương, có lẽ đây chính là cửa vào rừng. Lãnh Dạ và bảy người kia đang kiểm tra đầu tàu. Phải nói là con tàu này được làm rất tốt, bị va đập vào biết bao mỏm đá, trượt trên nền đá một đoạn dài như vậy mà không bị nát cả đầu tàu, vẫn có thể sửa chữa được

Đột nhiên, hai tai Nhan Thất giật giật, cô nghe thấy một tiếng động kì lạ từ trong rừng phát ra. Tiếng động này.. không hay rồi !!! Nhan Thất thét lên một tiếng cẩn thận kêu gọi sự chú ý của đám người Lãnh Dạ. Lãnh Dạ thì không cần phải nói nhưng cả bảy người kia cũng phản ứng rất nhanh, từ trong người lấy ra khẩu súng tùy thân rồi lập tức chạy lại. 9 người áp lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn khép kín, hai tai tập trung lắng nghe động tĩnh xung quanh. Dần dần tiếng động từ phía cửa rừng phát ra ngày càng lớn và đến bây giờ mọi người đều đã biết được đó là âm thanh gì. Chỉ thấy dần dần một, hai rồi vô số ánh mắt vàng lấp ló trong màn sương mù, nhìn vô cùng đáng sợ quỷ dị rồi ngay sau đó là sự xuất hiện của hàng loạt thú hoang. Đúng vậy. Thú hoang. Đó là nỗi sợ hãi của bất kì người đi rừng nào. Nhưng hiện tại không phải chỉ có một con mà là vài chục con thú dữ. Chỉ thấy chúng dần dần đi ra chỗ sáng, lộ ra bảy đàn đông đúc và bộ mặt khát máu dữ tợn. Cả nhóm người Nhan Thất đều lộ ra bộ mặt nghiêm trọng, xem ra hôm nay sẽ phải đấu một trận quyết tử rồi !!!

SPOIL CHƯƠNG 15: ĐỐI CHIẾN VỚI THÚ DỮ.

15. Chương 15: Đối Chiến Với Thú Dữ- Bộc Phát

Có lẽ chúng đã đến đông đủ rồi, khoảng 25 đến 30 con sói đói, gầm gừ lộ ra hai hàng răng nanh dài gớm ghiếc. Đôi mắt của chúng vốn màu vàng nhưng lại nhuộm màu đỏ khát máu dữ tợn, như thể lúc nào cũng có thể chạy đến cắn xé đám người Nhan Thất ra từng mảnh nhỏ ngay lập tức. Nhan Thất nhìn đám sói đói trước mặt, âm thầm tính toán. Bây giờ dù có dùng hết tốc độ chạy vào tàu cũng không kịp nữa, cách duy nhất chỉ có đối chiến. Muốn hạ một con cần ít nhất 3 viên, hơn nữa phải bắn chính xác vào các yếu vị trên thân mình chúng. Nhan Thất đảo mắt qua nhóm người của mình. 9 người, 10 khẩu, 10 băng(băng đạn), 70 viên. Nếu như dùng hết cũng chỉ có thể hạ nhiều nhất 23 con. Số còn lại biết phải làm sao.....chỉ có thể đến đâu hay đến đó vậy.

Con sói đầu đàn từ từ bước lên trước, hai con mắt dữ tợn nhìn đám người vừa mới xâm nhập lãnh thổ của mình như nhìn những miếng thịt tươi ngon sau bao ngày đói, miệng liên tục phát ra tiếng khè khè trầm đục. Tất cả đám người Nhan Thất đều ở trong tư thế sẵn sàng, sắc mặt ngưng trọng. Đây rõ ràng là một cuộc chiến không cân sức, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Lãnh Dạ nheo đôi mắt

màu bạc lạnh lùng nhìn đàn sói hoang trước mặt, trong mắt không hề có một tia sợ hãi, có chăng chỉ là sự tỉnh táo, bình tĩnh và cảnh giác đến tuyệt đối.

— Cần thận một chút. Tiết kiệm đạn.

Ngay khi Lãnh Dạ vừa dứt lời, con sói đầu đàn kia tru lên một tiếng thật dài kéo theo hàng loạt tiếng tru của cả đàn sói. Từng tiếng từng tiếng vang vọng trong màn đêm, hòa với tiếng gió rít gào càng khiến cho khung cảnh thêm tĩnh mịch quỷ dị. Một chân trước của con sói khê cào vào nền đất, hai chân sau khê khuya xuống rồi đột nhiên nó gào lên một tiếng. Kèm theo đó là cả thân hình phi nhanh đến trước đám người Nhan Thất, cái miệng mở to như chậu máu để lộ hai chiếc răng nanh dài mà sắc nhọn. Lãnh Dạ phản ứng nhanh nhất, bắn liên tục hai phát vào người con sói đầu đàn. Pằng. Pằng. Chỉ thấy hai viên đạn chuẩn xác ghim vào tim và cổ con sói, nó mất đà liền ngã xuống nền đất, máu từ chỗ vết thương chảy ra nhưng không chết.. Nó ngắc ngứ từ mặt đất đứng dậy, miệng vẫn phát ra tiếng gầm gừ gầm gừ. Chỉ đến khi Lãnh Dạ bắn thêm một phát qua đầu, nó mới ngã xuống rồi chết. Cả đàn sói thấy con đầu đàn bị thương liền lao về phía bọn Nhan Thất. Đám người Nhan Thất cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để hạ gục từng con, tiết kiệm đến từng viên đạn. Nhưng dù sao tốc độ của một con sói nhanh gấp mấy lần người thường, trời lại mù sương ảnh hưởng đến việc ngắm bắn chính xác nên dần dần đã có 1, 2 người Lãnh gia bị thương. Pằng.. pằng.. pằng tiếng súng nổ lên không ngừng, đã có khoảng hơn chục con đã chết. Hai mắt Nhan Thất tập trung, thân người nhỏ nhắn linh hoạt tránh những cú vồ của bọn sói đói, đôi tay cầm súng vẫn liên tục bóp cò. Từng viên từng viên chính xác tuyệt đối, vào họng, vào bụng, vào tim hay xuyên thẳng qua sọ. Người và sói chiến đấu ác liệt. Từng con sói như phát điên tấn công con người, con người thì lại vì bảo vệ tính mạng của mình mà chống lại sói.

Rầm. Soạt. Nhan Thất ghé mắt chỉ thấy một người Lãnh gia bị đè xuống, cố gắng tránh thoát sự tấn công của con sói nhưng sức mạnh chênh lệch, con sói nhanh chóng cắn đứt cánh tay và cắn cổ anh ta. Có lẽ anh ta đã hết đạn. Soạt. Lại thêm một người nữa ngã xuống. Một vết cào trên lưng dài và sâu như thấy cả xương trắng bên trong. Nhan Thất thở hồng hộc. Thân hình cô linh hoạt nhưng sức bền lại không tốt lắm, không biết có thể trụ đến bao lâu. Lại nhìn sang Lãnh Dạ cũng đang tập trung ứng chiến, một mình có hai con sói vây quanh nhưng cánh tay chỉ bị xây xát một chút.

Cuộc chiến vẫn còn rất ác liệt. Trừ Nhan Thất và Lãnh Dạ, Lãnh gia có 7 người thì đến 6 người bị thương nặng còn một người không may đã bị sói cắn chết. Giải quyết thêm một con sói nữa, Lãnh Dạ và Nhan Thất đứng bên cạnh nhau, che 6 người Lãnh gia đang nằm không dậy nổi phía sau. Khuôn mặt Lãnh Dạ lạnh nhạt nhưng nếu nhìn kĩ thì trên trán đã có một tầng mồ hôi mỏng, còn Nhan Thất thì tề hơn một chút, hai bàn tay đã có chút run rẩy, cánh tay cũng bị xước một vết dài nhưng không sâu. Cả hai người quay sang nhìn nhau, cùng lúc ném khẩu súng trong tay đi đồng thời rút từ trong người ra hai chủy thủ (dao găm) sắc nhọn. Lãnh Dạ ban đầu định đưa chủy thủ của mình cho Nhan Thất, nhưng nhìn thấy cô rút từ trong ngực ra một chiếc còn có phần tinh xảo hơn liền cầm lại. Giờ đây hai người đều phải cùng nhau chiến đấu mới có hiệu quả. Nhan Thất cầm con chủy thủ được làm từ chất liệu tốt nhất của Thụy sĩ, chém sất như chém bùn lạnh lùng nhìn 6 con sói trước mắt. Nói đơn giản là chỉ còn 6 con nhưng đối với hai người bọn họ giống như là lấy trứng chọi đá, phần thắng gần như là con số không. 6 con sói cũng không cho hai người họ có thời gian để thở, lập tức lao tới. Nhan Thất dùng thân thủ nhanh nhẹn linh hoạt cố gắng tránh những cú vồ của đám sói, tay phải cầm chủy thủ tìm thời cơ để đâm trúng vào những chỗ hiểm trên người chúng. Phập. Nhan Thất ngã ra sau tránh móng vuốt sói trước mặt, đồng thời thân hình cong một vòng cung đẹp mắt, chủy thủ nhanh chóng đâm phập vào giữa tim con sói rồi nhanh chóng rút ra. Máu sói từ chỗ vết thương bắn lên trên áo, trên cổ, trên mặt, tanh tưởi khiến cô phải nhíu mi. Trong khi Nhan Thất chận vật tránh những cú vồ ngoạm của sói thì Lãnh Dạ lại trực tiếp "cứng đối cứng". Chỉ thấy thân hình khê dịch chuyển sang bên trái một con sói đang lao tới, tay phải nhanh như chớp nhắm ngay tim mà đâm từ dưới lên, tay trái lại bồi thêm một cú đập như trời giáng từ trên đầu xuống. Con sói bị tác động từ hai phía bị đánh bật ra xa, không chịu nổi đau đớn liền gào lên một tiếng, ngắc ngứ rồi chết. Phải nói rằng Lãnh Dạ ra quyền vừa nhanh, chuẩn lại đủ độc, hơn nữa phối hợp tốc độ và sức mạnh không chê vào đâu được.

Lãnh Dạ dùng tốc độ nhanh nhất của mình để giết hai con sói rồi nhanh chóng chạy về phía Nhan Thất để giúp cô lại nhìn thấy một màn khiến anh cả kinh. Nhan Thất lúc này đã rất mệt mỏi, hai tay tê rần, tầm mắt cũng có chút mơ hồ. Nhan Thất đối với việc huấn luyện thân thể rất khắt khe, nhưng dù sao cô cũng mới chỉ là một cô bé 17 tuổi, chiến đấu với bảy sói trong một thời gian dài đã làm tiêu tốn hầu hết

sức lực của cô. Có lẽ đàn sói cũng phát hiện con mồi của mình đang yếu sức nên chỉ có hai con tấn công Lãnh Dạ còn bốn con đều nhắm vào Nhan Thất. Nhan Thất dù linh hoạt giết được hai con nhưng dù sao cũng là cả bốn con cùng vô đến nên rất không may mà bị một con sói tạt qua một phát thật mạnh làm rách cả da thịt, Nhan Thất mất đà bị văng ra một phía va chạm với nền cát. Cả hai con sói thấy vậy lập tức liền cùng nhau nhảy bổ vào người Nhan Thất. Lãnh Dạ thấy vậy chỉ kịp ôm lấy cô lăn sang một bên nhưng vẫn không tránh được hai vết cào sâu hoắm kéo dài sau lưng. Đau đớn đến tận xương tủy khiến khuôn mặt cương nghị không nhận được mà tái nhợt. Nhan Thất được Lãnh Dạ ôm lăn sang một bên, thấy tình cảnh như vậy hai mắt trừng lớn hết cỡ. Đôi tay nhỏ bé đang để ở lưng anh đã cảm nhận được dòng máu ấm nóng, ươn sũng. Nhìn đôi tay mình thấm đẫm máu tươi, thấy người đàn ông bên cạnh khuôn mặt đau đớn mà vẫn chịu đựng đột nhiên con người của Nhan Thất chuyển thành màu đỏ như máu. Chưa để cho Lãnh Dạ kịp phản ứng cô đã nhanh chóng cầm chủy thủ dính máu ở bên cạnh lên, di chuyển về phía hai con sói lớn. Hai con sói kia vốn rất bức bối khi vô huyệt con mồi, đột nhiên thấy con mồi lại gần liền rất hưng phấn mà xông đến. Nhưng lần này không phải là cả hai cùng tiến đến mà là từng con một. Có lẽ trong mắt chúng Nhan Thất chính là con mồi đang giẫy chết để cho chúng chơi đùa. Nhan Thất mặt lạnh như băng khẽ liếm đôi môi khô khốc, đợi đến khi con sói lao đến ngay trước mặt chỉ còn cách cô có vài cm, hai chân cô đột nhiên khựng xuống giữa người ra sau 90 độ, tay trái rút ra bên hông một con dao nữa. Hai chiếc chủy thủ từ hai phía trái phải lập tức đâm qua sọ con sói, khiến cho con sói chết ngay lập tức. Hai chủy thủ rút ra khiến cho dòng máu bắn tung tóe. Giờ đây khắp người Nhan Thất toàn là máu tươi, không rõ là của sói hay là của cô nữa. Con sói cuối cùng nhìn thấy bầy đàn bị giết thì nổi điên phóng như chớp về phía Nhan Thất. Nhan Thất thấy vậy lạnh lùng di chuyển về phía con sói với tốc độ nhanh không kém. Khi con sói lao đến cô nhanh chóng lộn vòng lấy chân kẹp lấy hai đầu nó đồng thời hai chủy thủ đâm thẳng vào hai mắt nó. Con sói bị đau liên tục vùng vẫy giãy giụa nhưng chân cô vẫn kẹp chặt, chủy thủ lại một lần nữa xẹt qua cổ họng khiến một hàng máu tươi phọt ra ngoài. Thấy con sói vùng vẫy mấy lần rồi chết, Nhan Thất lúc này mới bình tĩnh lại, đôi con người cũng nhạt dần rồi chuyển về màu đen. Lãnh Dạ nhìn đôi con người Nhan Thất chuyển thành màu đỏ, một bộ lạnh lùng khát máu giết chết hai con sói lớn với sức mạnh bộc phát kinh người, đôi mắt màu xám tràn đầy nghi hoặc. Đúng vậy, không phải đột nhiên mà Nhan Thất lại trở thành một bộ dáng như vậy. Tất cả là do máu của Lãnh Dạ thấm ướt bàn tay cô, gợi nên một cơn đau mà cô đã cố chôn chặt trong ký ức. Vào giây phút ấy, trong tâm trí cô lại hiện ra hình ảnh của ngày đó, hình ảnh vẫn luôn xuất hiện trong những cơn mơ khiến cô sợ hãi. Đó là bộ quần áo thuần trắng nhuốm máu của ba mẹ, là dòng máu ấm nóng phủ đầy cánh tay cô.. Cô hận.. thật sự rất hận. Lúc đó trong đầu óc cô chỉ lặp đi lặp lại dòng chữ "giết nó" "giết nó" giết nó đi". Và cô thì hành động theo lời kêu gọi của bản năng, không cả kiểm soát được hành động của mình. Nhưng có lẽ Nhan Thất phải cảm ơn nó phần nào, nếu không có nó sẽ không đánh thức sức mạnh bộc phát trong cô, cứu hai người thoát hiểm....

16. Chương 16: Phút Ấm Áp Hiếm Hoi

Nhan Thất sau khi bình ổn tâm trạng liền đi đến chỗ Lãnh Dạ đang bị thương. Vết thương của anh rất sâu, nếu không xử lý ngay lập tức sẽ rất dễ nhiễm trùng. Hơn nữa cũng phải đưa mấy người Lãnh gia lên tàu, nếu như có một cuộc tập kích nữa thì cô cũng lực bất tòng tâm. Khi Nhan Thất đi đến thì Lãnh Dạ cũng đã đứng dậy mặc kệ máu sau lưng vẫn chảy xuống. Anh cũng không phải loại người yếu ớt vô dụng, những nguy hiểm sinh tử mà anh phải trải qua tuyệt đối không phải là ít. Lúc trước anh không ngăn cản Nhan Thất không bởi vì anh bị thương đến không thể dậy nổi mà lúc đó anh vẫn đang ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt màu đỏ khát máu của Nhan Thất. Đôi mắt ấy như không có tình cảm, chỉ có lạnh lùng tàn nhẫn. Lãnh Dạ không thích đôi mắt ấy; anh thích đôi mắt màu đen sáng linh động của cô, thông minh, cơ trí; dù bình thường có lạnh nhạt hờ hững nhưng không phải hoàn toàn là lạnh lùng không có một tia tình cảm. Hơn nữa anh cũng có chút tò mò tại sao cô lại đột nhiên trở thành như vậy

__ Không sao chứ.

Nhan Thất đi đến bên cạnh Lãnh Dạ, khẽ hỏi.

__ Không sao

Lãnh Dạ lắc lắc đầu, nhàn nhạt trả lời. Hai người họ cùng nhau nâng những người bị thương vào trong khoang tàu, đóng chặt cửa. Ở đây vào ban đêm sẽ lạnh đến thấu xương. Cũng may là ở trong khoang tàu còn đầy đủ thức ăn dự trữ và đồ dùng y tế chuẩn bị cho cả chuyến đi tới Ý. Sau khi băng bó cho 6 người Lãnh gia, Nhan Thất cầm hòm thuốc đi tới bên cạnh Lãnh Dạ, vết thương của anh chỉ mới được cầm máu tạm bợ, nếu không xử lý kỹ sẽ nhiễm trùng rất nặng. Cô ngồi sau lưng anh, thuần thục lấy một con dao con nhỏ rạch một đường trên chiếc áo sơ mi đã dính máu rồi lần lượt dùng oxi già để tẩy rửa vết thương. Hai vết cào rất sâu, cơ hồ có thể thấy bong ra một mảng lớn da thịt. Hơn nữa trước khi xuống tàu lưng của anh đã bị bầm một mảng lớn do va đập mạnh. Vết thương cũ cùng vết thương cũ chồng chất càng nghiêm trọng hơn. Nhan Thất chỉ có thể cố gắng sơ cứu ngoài da chứ vết thương này cần phải đưa đến bệnh viện để xử lý chuyên nghiệp mới không để lại di chứng về sau

— Sẽ rất xót..Anh cố chịu một chút.- Giọng điệu Nhan Thất nhẹ nhàng. Nhớ đến việc anh bị thương cả hai lần đều vì mình, trong lòng cô không biết là tư vị gì. Ấy vậy có, cảm động cũng có, kinh ngạc cũng có. Nhan Thất không biết tại sao một người cáoo cao tại thượng như anh ta lại vì cứu mình mà để bản thân bị thương, có lẽ là do tình cờ, cũng có lẽ là do quan hệ với nhà Mộ Dung (nô nô. Có lẽ khác cơ :)))) nhưng dù là lý do gì đi chăng nữa, ân, cô cũng sẽ không quên. Có lẽ do từ nhỏ đã mất đi ba mẹ, mất đi những người thân yêu nhất nên Nhan Thất đối với tình cảm vô cùng quý trọng, thậm chí có chút cố chấp. Nhan Thất tuy vẻ ngoài lạnh nhạt hờ hững nhưng bên trong lại là một trái tim ấm nóng giàu tình cảm. Với những người đối tốt với cô, cô luôn thật tâm và chân thành. Giống như lúc này vậy, Nhan Thất khi thấy Lãnh Dạ vì mình mà bị thương trong lòng rất đổi cảm động, cũng không quan tâm nhiều việc anh làm thế là thật tâm hay là do có dụng ý nào khác.

Lãnh Dạ cũng nhận ra sự thay đổi của Nhan Thất, khuôn mặt lạnh băng nhu hòa đi rất nhiều. Anh lắc lắc đầu

— Không sao đâu, cứ làm đi.

Nhan Thất cẩn thận rửa vết thương, từ bên ngoài vào trong nhằm giảm cảm giác đau đớn đến mức thấp nhất. Không thể không nói sức chịu đựng của Lãnh Dạ cũng rất tốt. Sự đau rất khi thuốc sát trùng chạm vào vết thương không khiến anh nhíu mày dù chỉ một chút. Nhưng cũng có thể là anh đang mải để ý cô bé nào đó đang căng thẳng cẩn thận từng ly từng tý như sợ làm đau anh. Cô không biết rằng lúc đó cô rất đẹp. Khuôn mặt băng lãnh được thay bằng một khuôn mặt nhu hòa dịu dàng, mang chút gì đó tươi mát ngây thơ của một cô gái trẻ.

Loay hoay một lúc Nhan Thất mới rửa xong vết thương rồi lại cẩn thận bôi thuốc giảm đau và thuốc tiêu viêm lên sau lưng anh. Cô lấy ra một cuộn băng gạc chuẩn bị băng bó lại. Vì vết thương ở sau lưng nên khi quấn băng cô lại phải vòng tay qua trước ngực anh, lồng ngực ấm nóng mà rộng rãi rắn chắc, sự tiếp xúc da thịt khiến Nhan Thất có chút bối rối. Cứ giữ tư thế này nhìn giống như cô đang ôm anh từ đằng sau vậy, một lớn một nhỏ nhìn lại đặc biệt hài hòa. Nhan Thất dù có chút xấu hổ nhưng vẫn cố gắng làm cho thật cẩn thận, từng chút một quấn từng vòng băng trắng từ trước ra sau. Lãnh Dạ nhìn động tác tình cờ thân mật của hai người, đôi mắt màu bạc nhiễm chút ý cười, bạc môi khẽ nâng lên một vòng cung nhẹ, rất khó để nhìn thấy. Hai người bọn họ không hề biết rằng, vào phút giây đó đã có thứ gì tình cờ thay đổi trong mối quan hệ của hai người. Thứ gì đó không phải là tình thân, chưa đủ là tình yêu nhưng lại nhẹ nhàng len lỏi, nảy nở trong lòng người từ những phút ấm áp hiếm hoi ...

17. Chương 17: Cảm Xúc- Rời Đi

Nhan Thất ngồi bên cạnh Lãnh Dạ, nhìn nền trời đen kịt qua một ô kính, quay sang Lãnh Dạ khẽ hỏi:

— Anh có cách nào để liên lạc với bọn họ không?

Lãnh Dạ suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

— Hiện tại thì không. Thật ra chúng ta có thể rời khỏi đây, bộ điều khiển bằng tay vẫn sử dụng được, đầu tàu chỉ cần sửa một chút. Chỉ là có chút nguy hiểm, bộ định vị không dùng được

— Đúng vậy, hơn nữa tất cả đều đang bị thương. Nếu như cứ lang thang trên biển... nhiên liệu và thức ăn dự trữ cũng không đủ..- Nhan Thất tiếp lời.

Ngừng một chút cô lại nói

—Tôi sẽ cố gắng dò các kênh trên bộ đàm. Tôi nghĩ bọn Vân Hàn chắc chắn sẽ tìm mọi cách để tìm vị trí của chúng ta. Hơn nữa Vân Hàn với tôi có một kênh cài đặt riêng để liên lạc, chỉ là trên biển tín hiệu chập chờn, không biết có thể liên lạc được không nữa..

Nhan Thất vừa nói vừa lấy chiếc máy tính ra chuẩn bị tìm kiếm tín hiệu, tình cờ để lộ ra hai ống tay áo với vết máu đã khô. Nhan Thất bị thương nhẹ nhất trong 9 người, lại mãi băng bó ọi người nên cũng chẳng quan tâm đến vết thương của mình. Lãnh Dạ nhìn thấy vậy, mắt tối sầm lại, một tay kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên đùi mình, một tay với lấy hòm thuốc cạnh đó tìm bông băng thuốc đỏ.

— Tôi có thể tự làm được- Nhan Thất đột nhiên bị kéo tay, có chút giật mình muốn rút ra. Không phải trên thương trường vẫn đồn đại rằng tên họ Lãnh này ghét nhất bị phụ nữ động vào sao. Hơn nữa bản thân cô cũng không quen bị người lạ cầm tay thế này.

— Để yên đi- Lãnh Dạ nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu lại giống như ra lệnh khiến cho người ta không thể từ chối.

Lãnh Dạ cẩn thận tẩy rửa vết thương, bôi thuốc đỏ và thuốc tiêu viêm lên vết thương của Nhan Thất rồi lấy băng gạc trắng băng bó lại. Động tác nhẹ nhàng cẩn thận hoàn toàn không giống với hình ảnh của một ông trùm hắc đạo khát máu tàn bạo như người ta vẫn thường đồn đại. Nhan Thất nhìn cánh tay của mình bị băng thành cái bánh trưng, cũng không đành lòng mà yêu cầu gì thêm, chỉ nhẹ nhàng nói:

— Cảm ơn anh.

Nhan Thất không biết rằng cô là người đầu tiên được Lãnh Dạ băng bó cho. Từ trước đến giờ mỗi lần anh ta bị thương cũng có bác sĩ riêng băng bó chăm sóc nên chẳng bao giờ phải động tay động chân vào mấy việc như thế này cả. Lãnh Dạ cầm chiếc máy tính đang đặt trên đùi cô, nhanh nhẹn dò tìm tín hiệu radio. Lãnh Dạ đối với phương diện này không phải là chuyên nghiệp như Nhan Thất nhưng không có nghĩa là anh không biết tí gì. Những chuyện nhỏ nhỏ này anh vẫn có thể làm được

—Ở kênh liên lạc này vào 30p trước có tín hiệu báo từ kênh Pk001.

—Đó là kênh tín hiệu liên lạc khẩn cấp của chúng tôi.. Có kết nối được không

— Hiện tại thì không, tín hiệu rất chập chờn. Tôi vừa gửi đi một tín hiệu khẩn, nếu họ nhận được sẽ xác định được vị trí của chúng ta. Lúc này chỉ có thể chờ thôi

— Hi vọng là như vậy- Nhan Thất vẻ mặt bình tĩnh nhưng bên trong lại nén một tiếng thở dài. Đây mới là lần thứ 2 cô thi hành nhiệm vụ lại phải lưu lạc đến mức này. Cô thật là vô dụng mà..!!

Nhan Thất quay sang nhìn Lãnh Dạ, khẽ mở miệng

—Anh bị thương, nghỉ sớm chút đi. Tôi sẽ canh chừng tín hiệu.

—Cùng nhau đi..

Lãnh Dạ không đời nào lại để Nhan Thất thức một mình mà bản thân lại đi nghỉ ngơi cả. Nhan Thất định nói thêm nữa nhưng nghĩ sao lại thôi. Anh ta cũng cố chấp chẳng kém gì cô đâu.

— Tù anh thôi.

Hai người ngồi cạnh nhau, dựa lưng vào ghế , nhắm mắt dưỡng thần chứ không nói với câu nào. Không khí có chút trầm mặc đến đáng sợ. Nhan Thất đối với người không quen thân thường rất nhát nên không mở miệng nói chuyện, Lãnh Dạ thì càng không phải nói.

Khoảng nửa tiếng một tiếng sau đó, Lãnh Dạ chợt cảm thấy một bên vai nặng xuống, quay sang thì đã thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tựa lên trên, hai mắt nhắm chặt có vẻ đã ngủ say. Lãnh Dạ hơi cứng người một

chút rồi nhanh chóng điều chỉnh tư thế cho Nhan Thất tựa vào thoải mái. Một tay khẽ vén mấy sợi tóc tinh nghịch lòa xòa trước trán, đôi mắt màu bạc ngăm nhìn dung nhan tinh xảo đang ngủ say. Có lẽ Nhan Thất đã quá mệt mỏi rồi, dù gì cũng chỉ là một cô bé mười bảy mười tám tuổi, trên người lại mang đầy thương tích. Nhưng kể ra cũng rất kì lạ, một người như Nhan Thất, tính cảnh giác vô cùng cao, lại có thể an bình mà ngủ quên bên cạnh một người đàn ông mới gặp mặt hai lần. Và có lẽ cô cũng không biết, những tin đồn về Lãnh Dạ mà cô nghe được là hoàn toàn chính xác. Lãnh Dạ có bệnh sạch sẽ rất kinh khủng, hơn nữa lại đặc biệt dị ứng với việc động chạm vào phụ nữ. Có tin đồn rằng đã từng có một vị lãnh đạo nào đó gửi tặng anh ta một người đàn bà xinh đẹp gợi cảm để lấy lòng. Và kết quả là người đàn bà kia bị chặt đứt tứ chi vì cố tình quyến rũ anh ta mà nhào đến ôm ấp. Nhan Thất là người con gái đầu tiên mà Lãnh Dạ cho phép đụng vào hơn nữa lại còn chủ động nắm lấy tay cô.

Lãnh Dạ nhìn Nhan Thất và dung nhan ngủ say hiền lành như một đứa trẻ, đôi mắt màu xám bạc tràn đầy suy tư. Lãnh Dạ không yêu Nhan Thất, nói đúng hơn bản thân anh ta không biết thế nào là yêu. Từ khi còn rất nhỏ, việc duy nhất anh ta phải học đó chính là trở thành một người lãnh đạo tốt để dẫn dắt tập đoàn, rèn luyện những thủ đoạn cay nghiệt mà tàn ác. Trưởng thành trong một nền giáo dục như vậy, đối với Lãnh Dạ tình yêu là một thứ vô dụng, tầm thường mà xa lạ. Những cảm xúc đối với Nhan Thất không phải là bắt nguồn từ sự rung động đầu đời của một chàng trai trẻ mà là từ sự độc chiếm cố hữu trong bản chất. Lần đầu tiên nghe những gì Thanh Long nói về cô, anh chỉ cảm thấy có chút tò mò và hơn hết là sự thờ ơ. Lãnh Dạ luôn hứng thú với những người có tài và bản lĩnh. Lần đầu tiên gặp cô, sự chán ghét trong đôi mắt cô khiến anh ngạc nhiên và cũng chính lần gặp đó, anh như thấy được bản thân mình của vài năm trước, băng lãnh, lạnh nhạt, cố chấp mà kiên cường. Từ trong đôi mắt đen to tròn linh động ấy anh nhận ra được một bản tính cố chấp có phần độc đoán. Từ lần đó, Lãnh Dạ chỉ biết rằng mình muốn người con gái này, là bạn, thuộc hạ, trợ thủ hay người yêu anh không cần mà cũng chẳng muốn quan tâm. Anh chỉ biết rằng anh muốn sở hữu cô, muốn cô ở bên cạnh anh.

Tít tít.. tít tít

Vài tiếng tít tít báo lại từ màn hình máy tính cắt đứt dòng suy nghĩ của Lãnh Dạ. Nhan Thất cũng từ trong giấc ngủ chòang tỉnh dậy, nhận thấy mình vừa rất sơ ý mà ngủ thiếp đi mất, lại còn tự nhiên chiếm lấy vai của người ta, khuôn mặt lạnh nhạt cũng hiện lên vài vệt ửng đỏ hiếm thấy. Sao cô lại có thể mất cảnh giác đến thế cơ chứ. Nhan Thất thầm mắng một tiếng trong lòng. Lãnh Dạ cũng biết cô đang tự trách và xấu hổ, cũng không để tâm nhiều. Anh vừa nhận được tín hiệu đáp trả từ phía Vân Hàn, cần phải liên lạc ngay lập tức.

_ Nha đầu, có phải em không. Nha đầu

Giọng nói của Vân Hàn truyền qua tiếng radio rè rè, tràn đầy lo lắng.

_ Hàn, là em. Lãnh thiếu cũng ở đây. Anh có xác định được vị trí của bọn em không- Nhan Thất nghe thấy giọng nói quen thuộc, vội vàng nói. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải thoát khỏi chỗ này.

_ Nha đầu, thật là em sao. Em không sao chứ. Em yên tâm. Vị trí đã xác định được. Ngày mai khi trời tan sương anh sẽ đến ngay lập tức...

_ Nhan Thất, chủ nhân của tôi có..

Đột nhiên có tiếng của Thanh Long xen vào khi Vân Hàn đang nói. Có lẽ hai người đang ở cạnh nhau

_ Chủ nhân của anh đang ở đây, anh ta bị thương khá nghiêm trọng, tôi chỉ có thể sơ cứu thôi

_ Bị thương, nha đầu em có bị thương hay không- Vân Hàn nghe thấy hai từ bị thương liền không bình tĩnh nổi. Sau khi biết tin B7 mất tích, anh đã đứng ngồi không yên, cố gắng tìm mọi cách để bắt tín hiệu liên lạc với chiếc máy tính của Nhan Thất nhưng không được. Vừa mới thấy có tín hiệu báo về, anh đã mừng như điên vội liên lạc lại vậy mà lại nghe thấy tin có người bị thương..

_ Hàn, anh bình tĩnh đi, em không sao, chỉ xây xước chút thôi. Những người khác đều bị thương rất nặng, anh nên tranh thủ thời gian

Thanh Long nghe thấy tin chủ nhân bị thương cũng rất sửng sốt, liền báo lại

—Được, Nhan Thất . Chúng tôi sẽ đến đó trong thời gian sớm nhất có thể. Làm phiền cô chăm sóc cho chủ nhân

— Được, tôi sẽ - Nhan Thất nói vậy nhưng cứ nghĩ lại việc lúc này mình ngủ quên mất lại để người bị thương như anh ta phải thức canh, cảm thấy có chút ngại ngùng

— Nha đầu, chờ anh, anh sẽ đến ngay lập tức

— Được, Hàn . Em chờ anh..

Lãnh Dạ ngồi bên cạnh vẫn luôn trầm mặc, nghe hai người Nhan Thất Vân Hàn nói chuyện mà lòng có chút khó chịu, cái tính độc đoán lại nổi lên liền ngắt lời hai người

— Long, một mình chú đến đây thôi.. Ra lệnh cho Lâm Phong để B2 dẫn đầu tiếp tục đi trước đừng làm trễ nải

Nói xong ngón tay liền ” vô tình” mà lướt qua nút nào đó tắt bộ đàm đi, lại còn vô sỉ mà bỏ thêm một câu

—Lại mất tín hiệu rồi

Nhan Thất cũng không để ý lắm hành động của Lãnh Dạ, mà dù cô có tận mắt nhìn thấy cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng một người như anh ta lại dùng thủ đoạn như thế.

—Vị trí đã xác định được rồi. Em nghỉ một chút đi(vì giờ LD đã xác định tc nên đổi ngôi xh)

—Xin lỗi vì chuyện lúc này. Sao anh không gọi tôi dậy- Nhan Thất vẫn không thể chấp nhận nổi việc mình quá sơ ý khi thi hành nhiệm vụ. Nếu như là kẻ đó muốn giết cô thì cô có mười cái mạng cũng chẳng đủ.

— Tại sao tôi phải gọi em dậy.

Nhan Thất cũng chẳng muốn nói gì thêm, dịch ra xa một chút rồi nhắm mắt dưỡng thần. Hàn đã xác định được vị trí, cô cũng có thể thả lỏng rồi. Chỉ là cô cũng rất thắc mắc, một hòn đảo giữa biển sao lại có thú hoang nhiều như vậy. Còn cái người ngồi bên cạnh cô lúc này trong đầu chỉ có một ý nghĩ là làm thế nào để danh chính ngôn thuận mà giữ cô lại bên người..

..... Tờ mờ sáng, chiếc B2 đã cập bến hòn đảo vô danh này. Vân Hàn và Lâm Phong nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi tàu, đi tìm kiếm bóng dáng của đám người Nhan Thất. Nhan Thất tỉnh dậy cũng đã nhìn thấy B2 qua ô cửa kính trong khoang, liền cùng Lãnh Dạ đi ra bên ngoài để tụ hội. Từ xa Vân Hàn nhìn thấy cánh tay quần đầy băng gạc của Nhan Thất liền tăng nhanh tốc độ, chỉ vài bước đã chạy đến nơi Nhan Thất đang đứng. Quan sát cô từ trên xuống dưới, lại nhẹ nhàng nâng cánh tay bị thương của cô lên, mày kiếm nhíu chặt lại như có thể kẹp chết một con ruồi.

— Nha đầu, sao lại bị thương nặng như vậy chứ. Biết thế anh đã không để em đi một mình- trên khuôn mặt tuần lãng tràn đầy đau lòng và tự trách.

—Hàn, em không sao. Là Lãnh thiếu băng quá cẩn thận nên nhìn vậy thôi. Anh đừng tự trách.

Thanh Long đang hỏi thăm chủ nhân của mình là Lãnh Dạ đứng ngay cạnh đó, nghe thấy Nhan Thất nói vậy liền sững người. Chủ nhân lại tự mình đi băng bó ột cô gái sao, chẳng lẽ là bị thương nên sốt cao (@@ anh này vui tính ghê) . Đánh mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của chủ nhân mình như thể đó là điều hoàn toàn bình thường, Thanh Long cũng rất thông minh mà không hỏi gì thêm. Thắc mắc chuyện của chủ nhân, anh ta chưa muốn chết sớm vậy đâu. Không chỉ Thanh Long mà Vân Hàn cũng rất ngạc nhiên. Những tin đồn về Lãnh Dạ là chính anh ta nói cho Nhan Thất biết. Vân Hàn quay đầu sang, nhìn người đàn ông dù bị thương mà lưng vẫn thẳng, đôi mắt màu xám đầy nguy hiểm và khí chất của bậc vương giả; mày kiếm nhíu lại, suy tư về lời nói của Nhan Thất

— Trước tiên chuyển mấy người bị thương và hàng hóa sang đi- Lãnh Dạ không thèm để ý đến ánh mắt dò xét của Vân Hàn, quay sang nói với Thanh Long

— Dạ, chủ nhân.- Thanh Long nhận lệnh, ra hiệu cho người của Lãnh gia là việc.

Vân Hàn thấy thế cũng không nói gì thêm, đỡ Nhan Thất về phía B2. Không thể không nói hiệu suất làm việc của Lãnh gia rất nhanh, chỉ một chốc đã di chuyển xong tất cả. Lãnh Dạ ngồi trong khoang chính đang được bác sĩ riêng chữa thương, nghe Thanh Long báo cáo liền mở miệng.

__Xuất phát đi.

Con tàu nhỏ neo từ từ rời đi, chỉ để lại đằng sau hình ảnh của một vệt nhỏ không tên cùng với tiếng vỗ vọng của biển cả... miên man...

18. Chương 18: Âm Sát- Giả Mạo

Thủ đô Roma, Italy.

Tại bể bơi của một tòa biệt thự rộng lớn.

Giữa làn nước xanh là một cô bé đang say mê mà lặn ngụp trong dòng nước. Động tác của cô bé rất nhanh, rất chuẩn cũng rất đẹp mắt. Chỉ thấy làn tóc đen thẫm ướt trải ra như dòng suối mềm mại, bộ bikini màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn. Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm xuyên qua dòng nước trong, khe vuốt ve làn da và mái tóc, phủ một lớp ánh vàng khiến cho cô bé từ xa như một thủy tinh linh, đẹp lại mơ hồ mờ ảo. Cô bé bơi thỏa thích liền từ từ lại gần phía mép bể bơi, khe vuốt lại mái tóc để lộ ra gương mặt trắng nõn tinh xảo. Những giọt nước đọng trên hàng mi dài như cánh quạt, nhẹ chảy dọc theo gò má rồi trở về với dòng nước ban đầu.

Cô gái khe gạt mấy dòng nước vương ở khóe mắt, vừa chớp chớp đôi mắt to đen linh động để nhìn cho rõ thì đã thấy một đôi giày da màu đen ngay trước mặt. Cô theo phản ứng ngẩng đầu lên liền thấy ngược bóng là một người đàn ông cao lớn tuấn mĩ, trên người khoác một chiếc áo sơ mi màu cafe cùng với chiếc quần âu cùng màu nhìn lạnh lùng mà sang trọng. Chỉ tiếc rằng trên tay anh ta lúc này lại đang cầm một chiếc khăn bông lớn màu trắng làm mất hết cả mĩ cảnh.

__Hàn, anh dậy rồi sao.

Đúng vậy, người đàn ông đó chính là Vân Hàn còn cô gái tất nhiên không ai khác ngoài Nhan Thất. Nhan Thất từ khi bắt đầu huấn luyện đã rất chăm chỉ rèn luyện thân thể bằng việc hình thành thói quen chạy bộ hoặc là bơi buổi sáng. Và trong suốt bảy năm, mỗi lần cô chạy xong hay bơi xong đều sẽ thấy một người đàn ông an tĩnh đứng đợi, trên tay anh sẽ cầm một chiếc khăn bông để cô lau người, rồi sẽ dùng giọng điệu nhu hòa nhất mà hỏi cô "Nha đầu, có mệt hay không" Nhan Thất đã dần quen với sự chăm sóc của anh và dần dần cô cũng có chút ỷ lại vào điều đó..

Nhan Thất nhanh nhẹn bám vào tay anh nhảy lên bờ lộ ra thân hình quyến rũ của thiếu nữ mới lớn. Bơi lội không chỉ giúp cô rèn luyện sự linh hoạt dẻo dai mà nó còn giúp cho cô có một thân hình rất đẹp và săn chắc.

__Nha đầu, mệt không.

Vân Hàn mở rộng chiếc khăn bông lớn bao bọc cơ thể nhỏ bé của cô vào bên trong, giọng điệu cưng chiều hỏi.

__Không có. Minh với Phong đã dậy chưa??- Nhan Thất khe mỉm cười trả lời.

__Họ đang ở trong chờ em đó. Vào thay đồ rồi xuống ăn sáng thôi.

__Được.

Vân Hàn một cánh tay khoác lấy bờ vai Nhan Thất rồi hai người sóng vai nhau bước vào nhà trong sự vui vẻ. Họ không hề biết rằng sau một ô cửa sổ tầng trên có một đôi mắt màu xám đang quan sát tất cả mọi việc...

.....

Sau khi Nhan thất tắm rửa thay xong quần áo đi xuống nhà đã thấy ba người Minh Phong Hàn quây quần bên chiếc bàn ăn. Mỗi buổi sáng 4 người bọn họ sẽ cùng nhau dùng cơm, nói chuyện, hòa thuận mà ấm áp như một gia đình

__ Tiểu Thất, lại đây ngồi đi.- Lâm Phong nhìn thấy Nhan Thất đã tươi cười vui vẻ, kéo ghế bên cạnh mình để cho cô ngồi. Nhan Thất cũng không khách khí liền ngồi xuống, khẽ mở miệng

__Minh, Phong. Chào buổi sáng.

Daniel cũng mỉm cười gật gật đầu :

__Tiểu Thất, vết thương sao rồi.- Daniel là một trợ thủ của nhà Mộ Dung, giỏi ám sát giết người nhưng đối với y thuật cũng rất giỏi. Vết thương của Nhan Thất là do anh điều trị

__ Em đã khỏi từ lâu rồi. Em không yếu đuối như vậy đâu.

Nhan Thất có chút bất mãn mở miệng, giọng điệu có chút giống trẻ con. Ai bảo là từ sau khi cô bị thương trở về ba người họ coi cô cứ như là gấu trúc trong sở thú ấy, không cho đi đâu. Nói cái gì mà” Em đã hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi, phần còn lại để bọn anh xử lý” . Vết thương này có nhằm nhò gì chứ, đến cả da non cũng đã lên rồi . Nói đi cũng phải nói lại, thật may mắn là từ sau vụ đó hành trình trên biển cũng rất thuận lợi, lô hàng cũng đã chuyển xong. Mặc dù lượng hàng ở B7 là ít nhất nhưng nếu so với một lô hàng bình thường là gấp đôi gấp ba. Nếu như thật sự bị hủy mất cũng không biết làm như thế nào để bồi thường.

Nhan Thất từ sau khi đến Ý cứ quanh quẩn trong nhà,cũng không có gặp lại Lãnh Dạ. Hai nhà ở chung trong một biệt thự lớn nhưng lại chia ra hai khu riêng biệt ngăn cách nhau bằng một mảnh sân rộng. Nhan Thất nghĩ đến mấy ngày ngồi nhà liền bức bối, khuôn mặt thường lạnh nhạt lại hiếm khi mà bịu đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Lại nói, Nhan Thất thường chỉ bày ra tính cách thật của mình trước những người thân của mình mà thôi còn trước mặt người khác, cô đều là một bộ dáng lạnh như băng, đến cười một cái cũng lười.

Ba người Minh, Hàn, Phong nhìn cô bất mãn, cũng biết cô chán đến chết rồi nhưng mà họ thật sự không an tâm. Mấy ngày trước thấy cô cả người toàn vết thương lớn nhỏ ở tay, chân, lưng; quần áo thì đầy máu trở về,hai người Minh, Phong liền rất ăn ý mà nổi sùng lên, nhưng nhiều hơn là đau lòng tự trách. Bảo bối của bọn họ luôn được bọn họ bảo vệ trong lòng bàn tay, chỉ mới ra ngoài đã gặp biết bao nguy hiểm. Bọn họ cũng hiểu rằng trải qua những lần nhiệm vụ như vậy cô mới có thể trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn để tự bảo vệ mình. Nhưng hiện tại nhìn cô bị thương như vậy, bọn họ đều muốn mặc kệ tất cả, không muốn cô phải làm bất cứ điều gì, bọn họ sẽ dùng tính mạng của mình để bao bọc cô, cho đến khi họ chết...

__ Được rồi, tiểu Thất. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành rồi. Anh cũng đã báo cáo với đương gia, bọn anh cũng được cho phép nghỉ ngơi vài ngày.. Tối anh dẫn em đi chơi được không?- Minh không đành lòng nhìn cô buồn bã, liền mở miệng

__ Thật. - Nhan Thất nghe đến việc được ra ngoài thì hai con mắt sáng lên như mèo vớ được cá. Cái biểu cảm kia giống như kiểu nếu như Minh dám nói không thì cô nhất định sẽ không để yên cho anh

__ Thật!! Cũng may là Minh rất thức thời mà gật đầu. Hai người Vân Hàn và Lâm Phong cũng không nói gì coi như đồng ý, có lẽ ba người họ cũng đã bàn bạc với nhau cả rồi.

.....

Đêm ở Roma rất đẹp. Thành phố bất tử này như chìm trong ánh đèn vàng sáng đặc trưng mà nhu hòa, phô ra vẻ đẹp tuyệt mỹ của những tòa kiến trúc tinh tế nổi tiếng thế giới. Giữa đường phố rộng lớn bốn người gồm ba nam một nữ sóng vai đi cạnh nhau hấp dẫn sự chú ý của người đi đường. Lí do rất đơn giản là bởi vì họ đều rất mang vẻ đẹp của người châu Á phương Đông ,nam thanh nữ tú mỗi người một vẻ. Bên trái ngoài cùng là người đàn ông tuấn mĩ yêu dị, đôi đồng tử màu xanh dương nổi bật và mái tóc màu nâu đậm, kết hợp giữa vẻ đẹp của người phương đông và phương tây. Đi bên cạnh anh ta cũng là một người đàn ông rất cao lớn nhưng lại có khuôn mặt barbie dễ thương đáng yêu như trẻ con. Cuối cùng phải kể đến người đàn ông đi bên phải ngoài cùng,thân hình cao lớn kiện mĩ kết hợp với khuôn mặt lạnh như băng càng tăng thêm khí chất lạnh lùng mà quyền rũ. Chỉ là ba người đàn ông đẹp trai ấy lại coi người con gái đứng giữa làm trung tâm, luôn không dời mắt khỏi cô. Cô gái đó còn rất trẻ, chỉ khoảng 17 18 tuổi nhưng lại rất đẹp.

Các đường nét trên khuôn mặt đều rất tinh xảo không tí vết. Chỉ là gương mặt của cô cũng rất lạnh, khí chất lạnh nhạt cùng với bộ đồ đen càng thêm phù hợp.

Bốn người Nhan Thất đi trên đường hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của trai gái trên đường nhưng có vẻ họ chẳng bận tâm đến điều đó. Có mấy người đàn ông đẹp trai định tiến lại gần Nhan Thất làm quen nhưng thấy ánh mắt như muốn giết người của ba người đàn ông bên cạnh nên lại thôi.

— Chúng ta đi chỗ khác được không. Mấy chỗ này em biết hết rồi.

Đứng cạnh đài phun nước Trevi, một trong những đài phun nước nổi tiếng thế giới, Nhan Thất mở miệng. Cô đến đây đưa xe mấy lần, mấy chỗ hẹn hò lãng mạn này không phù hợp với cô cho lắm

— Em muốn đi đâu.- Vân Hàn ra ngoài cũng chỉ vì Nhan Thất, nghĩ cô muốn đến chỗ khác chơi liền hỏi

— Đi theo em.

Nhan Thất kéo ba người Minh, Hàn, Phong đến một khu dưới lòng đất. Chỉ thấy cô rất thuần thực gõ ba tiếng vào một ô cửa sắt lớn, khi ô cửa nhỏ mở liền nhét tiền vào và nói ” Bốn người “. Hai ba giây sau đã thấy cánh cửa sắt rộng mở cùng với tiếng Ý trầm đục của hai người cao lớn khuôn mặt dữ tợn đứng canh cửa.” Chào mừng đến với chợ đen”

Nhan Thất kéo ba người đi sâu vào bên trong. ” Chợ đen”- nói một cách khác chính là một thế giới ngầm tại Roma. Tất cả những người đến đây để mua bán, ăn chơi, đánh bạc, đua xe... cái gì cũng có. Bạn thậm chí có thể lấy tính mạng của mình ra cược, thắng.. bạn sẽ có rất rất nhiều tiền còn nếu như thua.. thì sẽ phải chết rất đau khổ. Ở đây rất hỗn tạp, đầy đủ loại người nhưng cũng rất kích thích đối với những kẻ muốn kiếm tiền.

— Tiểu Thất, em hay đến đây lắm sao- khuôn mặt baby của Lâm Phong dưới ánh đèn lộ ra một nụ cười rất nguy hiểm. Đáng chết. Cô mới bao nhiêu tuổi mà đã dám đến chỗ này chơi.

— Em cũng mới biết thôi.- Nhan Thất có chút chột dạ không dám nói là em đến đây rất thường xuyên. Kể khác không biết chứ cô rõ nhất nụ cười kia kinh khủng đến thế nào, Phong có lẽ là tức giận.

— Được rồi mà. Em tự biết chừng mực mà. Em dẫn các anh đi chơi

Nhan Thất mỉm cười lấy lòng rồi kéo tay ba người đến một quầy thi bắn súng. Không giống như thi bắn súng bình thường là súng sơn, súng giả thì súng ở đây là hàng thật giá thật. Người đến chơi chỉ cần bỏ ra vài chục đô la rồi thi bắn vào các bia hình người. Nếu như bắn trúng những điểm đỏ sẽ được đến mấy ngàn đô. Coi như là bỏ 1 ăn 10 nên rất nhiều người đến thử sức. Nhan Thất đưa tiền cho người chủ rồi lấy bốn cây súng cho bốn người. Trên bia hình người là cái chấm đỏ biểu thị cho các huyết vị nguy hiểm trên cơ thể người. Thường thường người chơi sẽ được phát 1 hộp 5 băng đạn, mỗi băng 7 viên để bắn trong thời gian 1 phút. Ai bắn được trúng cả 35 huyết sẽ được 500 đô. Nhan Thất chưa từng chơi qua trò này, cô cảm thấy nó thật là nhàm chán. Chỉ là lâu lắm không tập bắn, cô muốn độ sức với ba người kia một lần

— Chúng ta so đi. Nhanh hơn là thắng. - Nhan Thất không nói bắn trúng nhiều hơn là thắng mà bảo nhanh hơn bởi vì cô biết rõ đối với bọn họ việc bắn trúng chính là chuyện nhỏ. Ngay cả cô cũng thấy nó thật dễ dàng.

Ba người Minh Hàn Phong vẫn còn khó chịu với việc cô hay đến cái nơi nguy hiểm này nên cũng không hứng thú cho lắm. Hơn nữa càng ngày càng nhiều người vì vẻ ngoài của họ mà xúm vào xem. Có mấy tên còn huyết sao tán tỉnh Nhan Thất trắng trợn khiến họ chỉ muốn giết người.

Nhan Thất thấy thế liền đảo tròn mắt nghĩ ngợi rồi cắn răng phun ra một câu.

— Được rồi, dù sao cũng đã đến đây rồi. Người thắng được quyền đưa ra một yêu cầu. Vậy được chưa.

Ba người kia nghe thấy vậy liền thay đổi thái độ, rất ăn ý phun ra bốn chữ” Là em nói đó” rồi cắn súng đi về vị trí của mình. Nhan Thất nghĩ lại cũng thấy có chút hối hận nhưng thôi lỡ rồi, chơi trước đã.

— Chuẩn bị, bắt đầu.

Ngay khi tiếng hét vừa dứt, chủ hàng bắt đầu bấm giờ là hàng loạt tiếng súng nổ lên. Mỗi một viên đạn bắn ra đều chính xác ghim vào tử huyết trên người bia bắn. Bốn người đều hết sức nghiêm túc và tập trung,

họ thay băng đạn với tốc độ nhanh đến chóng mặt... Pằng pằng pằng. Một người lúc đầu còn khinh thường Nhan Thất nhỏ tuổi giờ liền há hốc mồm kinh ngạc. Từng phát đạn của cô bắn ra vô cùng chuẩn xác như thể đó là điều hết sức dễ dàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc, khi thi đấu Nhan Thất chưa bao giờ cợt nhả.

Pằng pằng. Hai phát đạn cuối cùng vang lên báo hiệu đã có người thắng cuộc. Nhan Thất nhìn Vân Hàn đã hạ súng xuống, chỉ thấy thất vọng vì bản thân tụt lùi chứ không hề nghĩ đến điều kiện kia. Đúng vậy, Vân Hàn là người thắng cuộc khi dùng có 30 giây mà bắn 35 phát đạn, tức là chưa đến 1 phút một giây. Nhan Thất, Lâm Phong và Daniel đều là 31 giây rưỡi.. Daniel và Lâm Phong thì rất bức bối vì tuột mất điều kiện kia còn về phía Vân Hàn... đây là lần đầu tiên anh nở một nụ cười tươi khi thắng cuộc (Cười gian đây @@)

Ba người nhận tiền thưởng đi lòng vòng chơi thêm vài trò rồi chuẩn bị trở về.

Khi bốn người đang đi trên đường, đột nhiên có một cô gái từ phía xa chạy tới, đằng sau nó là một nhóm người giống như đang đuổi theo sau.. Không biết tình cờ hay cố ý mà cô gái này cứ chạy về phía bọn Nhan Thất, khuôn mặt sợ hãi giàn giụa nước mắt trông rất thảm đạm đáng yêu. Cô gái này trốn sau lưng Nhan Thất, không ngừng hô lên “Help me, please help me”

Nhan Thất còn chưa hiểu điều gì đang xảy ra đã bị cô gái ôm chặt cứng. Nhan Thất tính cảnh giác bình thường vốn cao lại ghét bị người lạ đụng chạm nên liền nghi ngờ, chau mày muốn tách cô gái kia ra. Nhưng, ngay khi Nhan Thất vừa mới quay đầu lại chỉ thấy một tiếng xé gió rất nhanh. Theo bản năng và kĩ năng được huấn luyện bao năm, Nhan Thất liền nghiêng sang một bên đồng thời thúc thật mạnh vào bụng cô gái kia. Cô ta ăn đau liền bị ngã ra sau. Cũng may Nhan Thất phản ứng kịp nên con dao trên tay cô gái kia không cắt trúng cổ họng cô mà chỉ sượt qua vào cọng tóc. Cô gái kia không ngờ Nhan Thất phản ứng nhanh như vậy liền rút súng ra. Ngay lập tức nhóm người Nhan Thất và cả nhóm người tưởng như đang đuổi theo cô gái kia đồng loạt rút súng ra. Vân Hàn đang đứng đối mặt với bọn người kia liền nhanh nhất rút súng bắn chết ba người. Nhan Thất thì bắn vào hai tay, vai và chân cô gái kia ngay từ khi cô ta vừa ngã xuống để cô ta không động dậy được. Nhan Thất không muốn cô ta chết, cô còn muốn tra khảo cô ta. May mắn ngay cạnh đó là một sạp hàng, bọn Nhan Thất liền nhanh chóng nấp sau sạp hàng rồi ngắm bắn. Nhóm người kia khá đông, khoảng mười mấy hai mươi người nhưng khả năng bắn súng so với bọn Nhan Thất thì không đáng để so sánh. Chỉ thấy bốn người liên tục ngắm bắn, tránh những đường đạn, người chết cũng ngày càng nhiều. Những người đến chơi đứng gần đó cũng đã chạy hết, họ không muốn bị liên lụy. Khi người cuối cùng ngã xuống cũng là lúc bốn người Nhan Thất bước ra. Nhan Thất lạnh lùng đi đến bên cô gái kia, giơ mũi súng, giọng điệu lạnh như băng

— Ai phái cô tới. Nói!!

Cô gái kia vào giờ khắc đối mặt với họng súng lại nở nụ cười

— Haha. Fake?? Everything just begins.

(giả mạo sao?? Tất cả mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi.)

Đầu cô ta gục về một bên, chết. Cô ta cắn lưỡi tự sát rồi.

Minh, Hàn, Phong đứng bên cạnh Nhan Thất, nghe cô gái nói có chút không hiểu. Tút tut tut. Daniel thấy có người gọi liền bắt máy, nghe xong khuôn mặt càng trở nên ngưng trọng. Anh dập máy, quay sang ba người còn lại:

— Tiểu Thất. Miki chết rồi. Bị người ta giết.

Nhan Thất sững người. Chết rồi. Miki chết rồi sao. Miki cũng là một thành viên của tổ chức nhưng là người thể thân cho cô. Từ sau khi Nhan Thất bị ám sát vài lần khi vẫn còn ở Mộ Dung gia, Mộ Dung Xung đã tìm một bé gái trong tổ chức dịch dung thành Nhan Thất. Hàng ngày Miki mang bộ mặt của Nhan Thất đóng vai người cháu gái Mộ Dung Thất được Mộ Dung Gia nhận nuôi, yếu đuối hiền lành, là cô tiểu thư được nuôi trong nhà kính. Hôm nay Miki bị giết chết, chẳng lẽ bí mật của cô..

— Bị giết sao.. là ai giết.- Lâm Phong cũng rất ngạc nhiên khi nghe tin này. Miki tuy không giỏi bằng Nhan Thất nhưng cũng tuyệt không yếu đuối đâu.

__Không biết. Sáng nay, cô ấy bị bắt cóc rồi giết. Khi xác bị vớt trước cửa nhà Mộ Dung trên má còn viết một chữ Fake, lớp mặt nạ cũng đã bị lột ra. Đương gia nghĩ rằng thân phận của tiểu Thất có lẽ đã bị lộ, yêu cầu chúng ta bảo vệ cô ấy 24h.

__ Nếu như thật sự đã bị lộ, vậy bọn ám sát ban nãy rất có thể là bọn chúng. Thật sự có thể nhanh chóng tìm đến chúng ta như vậy...- Nhan Thất kinh ngạc

__ Đúng vậy. Miki đã bị lộ là kẻ giả mạo. Kể từ bây giờ, em sẽ rất nguy hiểm. Tiểu thất, trước hết chúng ta về biệt thự đã.. chúng ta phải có kế hoạch rõ ràng.....

Lời tác giả: Văn tuôn nên là chương dàiiii. Phần sau sẽ bắt đầu cuộc đời đầy chông gai của Nhan Thất. Âm mưu đầy rẫy. Nam chính cũng sẽ xuất hiện nhiều hơn..

19. Chương 19: Đi Theo.

Khi Nhan Thất và ba người Minh ,Hàn, Phong trở về biệt thự thì thấy Lãnh Dạ mà mấy ngày nay không thấy mặt lại đang ngồi trong đại sảnh cùng với Thanh Long. Nhan Thất thấy ngạc nhiên đang định mở miệng hỏi thì Thanh Long đã bước lên trước đưa một chiếc điện thoại đến trước mặt cô. Cô càng nghi hoặc nhìn lên thì chỉ thấy Lãnh Dạ ra hiệu cho cô nghe máy. Nhan Thất áp chiếc điện thoại vào một bên tai , từ trong liên truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc:

__ Tiểu Thất.

__ Ngoại công??

Nhan Thất quay sang ra hiệu với ba người Minh,Hàn,Phong

__ Ngoại công. Sao lại là người??

__ Tiểu Thất. Là ta. Ta có chuyện muốn nói với con. Không. Đây là lệnh. Sau ngày hôm nay, Minh Hàn Phong sẽ phải trở về Pháp để tiếp tục tiếp quản công việc. Còn con.. Nhan Thất.. từ nay về sau con sẽ đi với Lãnh Thiểu.

Ngay cả người bình tĩnh như Nhan Thất cũng không nhịn được mà nhú mày, nhưng cô không ngắt lời ông. Cô biết rằng ngoại ông sẽ không làm điều gì vô ích.. và điều có hại cho cô thì càng không.

__ Tiểu Thất, ngoại công biết con đang rất ngạc nhiên, nghi hoặc và nhiều hơn là không muốn. Ngoại công cũng tuyệt không muốn đẩy con đi. Nhưng hiện tại tình hình có lẽ con đã biết. Miki đã bị giết, thân phận của con cũng đã bị lộ. Sau này sẽ rất nguy hiểm. Kẻ thù ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Còn con .. tiểu Thất...bây giờ con còn quá yếu. Ta cũng đã già rồi. Ba người Minh Hàn Phong là những thủ hạ đắc lực nhất của ta. Mộ Dung gia không thể thiếu họ... tiểu Thất.. ngoại công sẽ không giữ con lại..ta biết rằng con là người thích tự do, ta không thể bẻ gãy đôi cánh của con mặc dù.. ta không muốn con gặp nguy hiểm..

Nhan Thất im lặng lắng nghe. Ngoại công nói đúng. Cô luôn muốn đi khám phá thế giới này. Cô còn phải báo thù cho cha mẹ và ông nội.. Cô không thể sống mãi dưới sự bao bọc của Mộ Dung Gia... Chỉ là.. đi với Lãnh Dạ sao..

Nhan Thất liếc qua người đàn ông tuấn mĩ lạnh lùng đang ngồi trên chiếc sofa ngay gần đó.

__Tiểu Thất. Ta đã từng nhìn tiểu tử Lãnh Dạ đó lớn lên. Ta cũng đã nói chuyện với nó về chuyện của con. Từ nay con sẽ đi theo nó.. tiểu Thất, có Lãnh gia bảo hộ cho con ngoại công mới yên lòng mà để con đi. Tiểu Thất, con hãy đồng ý với ta đi.

Nhan Thất chìm trong suy nghĩ.. Đúng là cô có ý định ra ngoài để tích lũy kinh nghiệm đồng thời cũng tiện cho việc điều tra. Chỉ là cô thực sự chưa bao giờ nghĩ sẽ dựa dẫm vào người khác, hơn nữa còn là kẻ cô mới gặp có vài lần..

__ Tiểu Thất, ta biết con còn do dự, con không muốn bị ràng buộc Nhưng con nghĩ mà xem .. đi theo cậu ta con sẽ có cơ hội mà rèn luyện kinh nghiệm thực tế không phải sao. Mà quan trọng hơn là.. chỉ có như vậy mới khiến ta yên lòng.

..

__Được, ngoại công. Con đồng ý với người. Con sẽ đi với anh ta.

Mộ Dung Xung thấy Nhan Thất cuối cùng cũng đồng ý thì yên lòng, chỉ dặn dò cẩn thận rồi ngắt máy.Nhan Thất trả lại điện thoại cho Thanh Long rồi quay sang phía ba người Minh, Hàn, Phong vẫn còn đang nghỉ hoặc.

__ Ngày mai các anh về Pháp tiếp tục công việc đi.

__ Trở về, vậy còn em thì sao.- Lâm Phong nhíu mày kiểm, anh có dự cảm chẳng lành. Và thật vậy, câu tiếp theo của Nhan Thất khiến anh phải giật nảy mình.

__ Từ nay về sau em sẽ đi với Lãnh Thiểu.

__Tiểu Thất..em nói cái gì. Tại sao em lại đi với cậu ta.

Câu nói của Nhan Thất khiến cả ba người giật mình. Daniel không nhận được liền hỏi lại

__ Nguyên nhân cụ thể ngoại công sẽ nói cho các anh. Quan trọng là em đã hứa với ngoại công rồi.

__Nhưng..

__Không nhưng gì cả. Các anh đừng lo.

Em có phải là đi không về đâu. Các anh có thể gặp em bất cứ lúc nào mà. Hiện tại mọi người đi nghỉ đi. Em có chuyện muốn nói riêng với Lãnh Thiểu.

Ba người nhìn về mặt cổ chấp của Nhan Thất,bất đắc dĩ lui ra ngoài. Dù bọn họ rất muốn ở cùng cô nhưng lão gia đã có lệnh, bọn họ cũng không thể làm trái. Thanh Long thức thời cũng lui ra ngoài, để lại trong căn phòng rộng lớn chỉ còn Lãnh Dạ và Nhan Thất.

__Tôi đã hứa với ngoại công sẽ đi với anh.- Nhan Thất ngồi xuống chiếc sofa đối diện, mở miệng.

__ Tôi biết.

__Tại sao anh lại đồng ý với ngoại công.

__Đồng ý ??

__Về việc để tôi đi theo anh.

Thì ra cô ấy thắc mắc việc này. Lãnh Dạ không suy nghĩ nhiều liền trả lời

__ Chẳng sao cả.Vì tôi muốn.

__Anh muốn- Nhan Thất không hiểu, cao giọng.

__ Thay vì ngồi đây thắc mắc mấy việc vớ vẩn này thì em nên về nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta sẽ sang LA.

Lãnh Dạ nói xong rồi ưu nhã đứng dậy. Nhan Thất chưa kịp nói thêm điều gì thì anh ta đã bước lại gần, khẽ cúi người xuống trước mặt cô, hai tay chống vào thành ghế giam cô vào một khoảng không gian nhỏ. Nhan Thất giật mình định đẩy ra thì anh ta lại rất nhanh chóng ghé vào tai cô thì thầm ” Tôi rất mong chờ đấy” rồi cũng rất nhanh chóng mà rời đi. Động tác lưu loát ngắn gọn khiến cho Nhan Thất khi kịp phản ứng đã không thấy bóng dáng anh ta đâu, chỉ còn lại giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang vọng ở bên tai....

20. Chương 20:trò Chơi

Ngày hôm sau, Nhan Thất cùng với Lãnh Dạ và Thanh Long lên một chiếc máy bay tư nhân của Lãnh Gia, nhưng điểm đến không phải là LA như cô nghĩ mà lại là một nơi cô vẫn luôn muốn đến.Las Vegas.

_Tôi tưởng chúng ta sẽ đến LA

_ Đối phương đổi địa điểm gặp mặt.

_Đối phương??

_ Chúng ta đến đây để gặp một người, đến lúc đó cô sẽ biết.

Nhan Thất trò chuyện với Thanh Long, lại liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng đang khép hờ mắt như đang ngủ ngay gần đó, cũng không thắc mắc gì thêm. Cô đi theo bọn họ chủ yếu là theo nguyện vọng của ngoại công nhưng rõ ràng cô là người Mộ Dung Gia, chứ không phải là người của Lãnh gia. Cô biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi. Cũng như vậy, cô đi theo họ có thêm một mục đích nữa là tiếp xúc thêm với cả hai giới hắc bạch để tích thêm kinh nghiệm cho bản thân mình. Nhan Thất hiểu rằng cách nhanh nhất để trở nên mạnh mẽ chính là tự mình trải qua nguy hiểm sóng gió, chỉ có khiêu khích bản thân đến cực hạn thì khả năng mới có thể bộc phát toàn bộ. Cô luôn chờ đợi thời cơ nhưng ngoại công luôn bao bọc cô trong nhà kính, không để cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, thực dụng và nguy hiểm. Nhiều khi Nhan Thất cảm thấy bản thân mình thật sự rất vô dụng, cô đã học rất nhiều, đã cố gắng rất nhiều nhưng khi thực sự đặt chân ra ngoài mới biết rằng mình chỉ giống như đứa trẻ ranh miệng còn hôi sữa. Vì thế, lần này có cơ hội ra ngoài, cô nhất định sẽ tận dụng thật tốt!!!

Las vegas, Mĩ

Las vegas được mệnh danh là một thiên đường giải trí của thế giới, với những casino lớn nhỏ như những thành phố riêng. Chỉ cần bạn có tiền,có quyền thì bạn sẽ được hưởng những đãi ngộ tốt nhất.

Về đêm, nơi đây đón chào những du khách của mình bằng vẻ đẹp hào nhoáng mà xa xỉ, nhưng đằng sau sự hào nhoáng bóng bẩy ấy lại có biết bao những thứ bẩn thỉu, đen tối, một thế giới hắc ám mà không phải ai cũng biết.

_Nói.

_Ai sai mày đến.

_Đánh tiếp cho tao.

Trong một căn phòng tối om dưới lòng đất, ánh sáng vàng mờ nhạt leo lét hắt lên khuôn mặt một người thanh niên đầy máu và những vết thương ngang dọc dữ tợn không nhìn rõ dung nhan, hai mắt nhắm nghiền. Cả người anh ta bị treo trên một cột chữ thập lớn, bên cạnh có một người đàn ông mặc đồ đen đang không ngừng quất sợi roi da lên người anh ta làm phát ra những tiếng vút vút gợn người.

_Nói hay không. Cmn. Lại ngắt. Dội tiếp cho tao.

Người đàn ông áo đen nghe lệnh liền hắt mấy chậu nước vào mặt và người anh ta, nhưng đó không phải chỉ là nước thường mà là nước muối. Cảm giác bỏng rát đau đớn khiến anh ta run rẩy,nhưng anh ta vẫn không nói, hay đúng hơn là anh ta không còn đủ sức để mở miệng nữa.

..

_Thiếu gia. Nó chết rồi. Không moi được gì cả.

Tên đàn ông hò hét lúc này bây giờ lại tỏ ra vô cùng cung kính, ngoan ngoãn như một con mèo nhà. Hắn ta khẽ cúi người xuống, chờ đợi mệnh lệnh của người đàn ông đang ngồi sau màn che mỏng.

Chỉ thấy sau tấm màn che mỏng manh là cảnh xuân sắc kiều diễm lại có vẻ hơi kì lạ. Ở trên chiếc ghế giường là một người đàn ông đang ngồi, đúng hơn là một người thanh niên vì anh ta còn khá trẻ, chỉ khoảng 23 24 tuổi đổ về. Trên người anh ta lúc này là một bộ kimono đã được nới lỏng ra gần hết, lộ ra một mảng da thịt trắng xanh như con gái. Bên cạnh anh ta là một thiếu nữ vị thành niên chỉ tầm 16 17 tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve lồng ngực tinh trắng của người đàn ông

như lấy lòng. Đôi môi anh đào không ngừng lướt qua da thịt từ cần cổ, xương quai xanh rồi xuống dưới nữa. Cô bé đang muốn quyến rũ anh ta. Người đàn ông cũng mặc kệ cô bé, bàn tay thon dài nhẹ vén tấm rèm mỏng sang bên cạnh, liếc nhìn tên thủ hạ đang cung kính đứng chờ

—Thật là phiền.Vứt xác đi. Bữa tiệc tối nay chuẩn bị thế nào rồi. Nếu làm hỏng ông nội sẽ rất tức giận.

— Thiếu gia, đã chuẩn bị ổn thỏa rồi. Các vị lãnh đạo đều đang trên đường tới đây.

— Tốt lắm. Sắp có trò vui rồi...

.....

Bọn người Nhan Thất nghỉ tại khách sạn hoàng gia để chờ trước khi đến bữa tiệc. Nhan Thất tưởng rằng sẽ chỉ là một cuộc họp mặt giao dịch cá nhân thôi không ngờ lại là một bữa tiệc được tổ chức ngay tại sảnh của khách sạn này.Theo như Thanh Long nói thì chủ nhân của bữa tiệc này không phải người Trung Quốc mà là người Nhật tên là Kenchiro, mọi người hay gọi anh ta là Ken. Anh ta đến từ một gia tộc bí ẩn chỉ biết rằng gia tộc đó cực kì giàu có và quyền lực.Cô cũng đã xem tư liệu về người này, anh ta còn trẻ mà lại có vài sở thích rất kì lạ. Thứ nhất là anh ta đặc biệt hứng thú với những thiếu nữ vị thành niên, những cô bé còn rất trẻ rất non nớt nhưng thân hình lại phát dục tốt. Thứ hai, cũng chính là điều khiến Nhan Thất tò mò về người thanh niên này, đó là anh ta thi thoảng sẽ sang một đất nước nào đó cùng với một hợp đồng giao dịch cực kì béo bở nhưng để giành được hợp đồng đó không phải do đàm phán hay đấu thầu đấu giá như thông thường mà phải chơi với anh ta một trò chơi do anh ta đưa ra. Thường thì những trò chơi đó sẽ rất kì lạ nhưng nhiều người không cưỡng nổi món lời khổng lồ mà vẫn chấp thuận. Lần này anh ta đến đây không biết sẽ có điều gì đặc biệt đây..Nhan Thất lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với một người đàn ông xa lạ ..

7h30 tối, đại sảnh của khách sạn Hoàng gia. Mọi người có lẽ đến gần đông đủ rồi, những vị lãnh đạo ăn mặc sang trọng trên tay cầm những ly rượu vang đắt tiền rồi nói những lời xã giao vô vị . Nhan Thất vẫn một bộ đồ da đen vẻ mặt lãnh đạm đứng cạnh Lãnh Dạ. Từ này đến giờ cũng có không ít người đến muốn gặp Lãnh Dạ nhưng đều là Thanh Long khách sáo tiếp chuyện. Còn Lãnh Dạ vẫn là cái vẻ mặt lạnh như băng không ngừng tỏa ra hơi thở nguy hiểm khiến cho người ta không dám lại gần.

Đột nhiên cả đại sảnh đang ồn ào bỗng nhiên im phăng phắc. Có lẽ chủ nhân của bữa tiệc đã đến rồi.

Tất cả mọi người trong sảnh hướng mắt về phía cầu thang , nơi một người đàn ông đang dần bước từng bước đi xuống, nhịp nhàng, ưu nhã. Anh ta mặc một chiếc kimono màu trắng thêu hoa rất đẹp. Dáng người thon dài trong bộ kimono không khiến anh ta thêm phần nữ tính mà lại mang vẻ sang trọng quyến rũ riêng. Chiếc guốc gỗ nhẹ nhàng nện xuống nền, phát ra âm thanh đều đặn mà vui tai. Nhan Thất ngẩng đầu lên cũng đúng lúc anh ta bước xuống sảnh. Cô đã từng tưởng tượng khuôn mặt người đàn ông này nhưng không ngờ lại khác xa hoàn toàn với tưởng tượng của cô. Người đàn ông này rất trắng, làn da có phần tái xanh. Các đường nét trên khuôn mặt rất xinh đẹp nhưng không âm nhu mà mang một vẻ hiền lành dễ gần. Trên khuôn mặt anh ta vẫn luôn treo một nụ cười ôn hòa đầy thiện cảm như gió xuân.

— Chào các vị. Rất vui vì mọi người đã nỗ lực đến tham dự buổi tiệc của tôi ngày hôm nay- Không ngờ giọng nói cũng ấm áp dễ nghe như vậy. Anh ta là người Nhật mà nói tiếng Anh lại đặc biệt lưu loát.

—Lần này tôi mời các vị đến đây chắc mọi người cũng đã mang máng hiểu được lí do rồi đúng không... Rất đơn giản, lần này tôi đến mang theo một bản hợp đồng đã được soạn thảo sẵn như mọi khi. Lần này là lượng vũ khí hạng nặng trị giá 2 tỉ đô.

Ken vừa dứt lời, cả đại sảnh đều xôn xao hẳn lên. Rất đơn giản, tất cả mọi người ở đây đều là những nhà buôn vũ khí nổi tiếng thế giới. Hợp đồng 2 tỉ không thể không nói là món lời béo bở.

Ken nhìn phản ứng của những người trước mặt, đặc biệt hài lòng, tiếp tục mở miệng

—Bản hợp đồng này là hoàn hảo..chỉ là.. thiếu chữ kí của một trong số các vị ở đây thôi. Tôi sẽ không dài dòng nữa, nếu muốn giành được bản hợp đồng này, vẫn luật cũ, chúng ta sẽ chơi một trò chơi.. Kai

Người đàn ông tên Kai nghe thấy lệnh liền cung kính bước lên, hướng mọi người trong đại sảnh, dùng giọng tiếng anh chuẩn nói

_ Các vị. Lần này rất đơn giản. Trò chơi lần này của chúng ta có tên là " Find the lock"

Nếu vị nào muốn tham gia trò chơi ngày mai hãy mang một thiếu nữ đến đây. Thiếu nữ đó bắt buộc phải dưới 18 tuổi. Công việc của họ rất đơn giản, sống trong biệt thự của thiếu gia một tuần, nhận mật mã và tìm ra chiếc chìa ổ khóa bằng bạc có hình hoa sen bên trên, mở nó ra. Nếu ai tìm được và mở được nó sẽ giành được bản hợp đồng. Chỉ có vậy thôi.

Những người khác trong sảnh nghe vậy mà mê man. Trò chơi này có vẻ rất đơn giản nhưng chắc chắn sẽ chẳng dễ dàng đâu. Món hời là một chuyện nhưng điều quan trọng hơn chính là là một chữ Danh. Mọi thứ trong xã hội đều được xếp theo trật tự, trong hắc đạo cũng vậy. Những ông trùm hắc đạo nổi tiếng ở đây đều muốn thế lực của mình xưng danh, đứng trên đầu người khác. Vì vậy trò chơi lần này thực chất là cuộc đấu đá lẫn nhau giữa các thế lực mà thôi.

21. Chương 21: Chiếc Chìa Khóa Khắc Hình Hoa Sen

_ Các vị, luật lệ mọi người đều biết rồi. Vậy tôi xin mời mọi người một ly, hi vọng chúng ta có một trò chơi vui vẻ.

Ken khẽ nở nụ cười, giơ cao ly rượu vang đỏ trong tay

_ Cheers !!

_ Cheers !!

....

Nhan Thất cùng với Lãnh Dạ rời lên tầng trên của khách sạn Hoàng gia. 3 người trong chiếc phòng tổng thống xa hoa, Lãnh Dạ ngồi một bên còn Nhan Thất và Thanh Long ngồi phía đối diện. Trải qua mấy ngày nay cô mới biết quan hệ của Lãnh Dạ và Thanh Long không chỉ là quan hệ chủ tớ thông thường mà giống như bạn bè thân thiết hơn. Mặc dù Thanh Long vẫn giữ những quy tắc và sự cung kính cần có nhưng những lúc không có người hai người bọn họ cũng không mấy cứng nhắc như cô tưởng

_ Chủ nhân. Giờ hẹn là 7h sáng mai.

_ Tìm được người chưa.?

_ Chủ nhân, Đã ra lệnh về tổ chức. Chỉ là thiếu niên thì rất nhiều còn thiếu nữ dưới 18 tuổi thì hơi khó tìm- Thanh Long có chút băn khoăn. Ken ra điều kiện như vậy chẳng khác nào là đánh đổ một số người. Thật ra thì tìm một thiếu nữ vị thành niên rất đơn giản nhưng trong trường hợp như vậy tất nhiên sẽ chẳng có kẻ nào ngu xuẩn mà cử đến một bé gái bình thường cả. Tất cả chắc chắn sẽ tìm những người đã trải qua huấn luyện kĩ lưỡng, chứ không phải là một con búp bê chỉ để trưng bày.

_ Khoan đã. Tìm người. Các anh muốn tìm người trong Lãnh Gia sao- Nhan Thất nghe hai người nói chuyện vậy vội hỏi lại, có chút vội vã.

_ Có vấn đề gì sao - Lãnh Dạ nhướn mày hỏi lại. Anh ta chưa từng thấy cô thất thố như thế. Từ lúc nghe xong Ken nói, cô đều mang vẻ mặt trầm tư như đang suy nghĩ gì đó.

Cũng nhận ra mình đã quá vội vã, Nhan Thất bình ổn lại tâm trạng của mình, từ tốn nói.

_Tôi muốn tham gia.

_ Tham gia??- Lãnh Dạ hơi cao giọng.

_ Đúng vậy, trò chơi đó. Tôi muốn tham gia.- Nhan Thất nhìn thẳng vào mắt anh ta, gần từng chữ một.

_Không được.- Không ngờ rằng anh ta nghe xong lại gạt bỏ ngay mà không cần suy nghĩ.

_Tôi muốn tham gia. Tôi mới 17 tuổi hơn nữa tôi nhất định phải tham gia.

Nhìn thấy trong mắt cô là ánh sáng kiên định không thể lay chuyển, cả Lãnh Dạ và Thanh Long đều ngạc nhiên nhúu mày kiểmk.Thanh Long vội hỏi lại

— Tại sao. Cô có hứng thú sao.

Nhan Thất lắc lắc đầu, khẽ mở miệng

— Không phải là hứng thú. Chuyện này cực kì quan trọng với tôi. Tin tôi đi. Hiện tại tôi đang rất nghiêm túc - cô ngừng một chút- Chuyện này không phải là chuyện riêng của Lãnh gia mà nó cũng một phần đại biểu cho cả nước. Hơn nữa đối với tôi chuyện này rất đặc biệt. Tóm lại tôi nhất định phải đi.

Lãnh Dạ không nói gì nhưng đôi mắt màu xám tràn đầy suy tư nghi hoặc. Sau một lúc im lặng, ngay khi Thanh Long đang định mở miệng thì Lãnh Dạ lại nhìn thẳng vào Nhan Thất.

— Em thật muốn đi. Sẽ rất nguy hiểm.

— Thật sự. Tôi nhất định phải đi.

Lãnh Dạ không hiểu sao cô lại quả quyết như vậy nhưng ngẩng nhìn đôi mắt đen chỉ còn sự kiên định đến cổ chấp, anh hiểu rằng điều này thật sự rất quan trọng đối với cô.

— Cần thận một chút. Thanh Long. Chuẩn bị đồ cho cô ấy - Lãnh Dạ rút cục đồng ý, đứng dậy đi tới trước mặt cô, khẽ cúi người xuống. Từng âm từng âm trầm thấp mà rõ ràng ” Tôi đợi em về” vang vọng bên tai. Đợi đến khi Nhan Thất theo bản năng bật ra hai tiếng “Tôi sẽ” rồi ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bóng lưng thon dài mà cao ngất của anh. Thanh Long ngồi cạnh Nhan Thất mà vẻ mặt mê man nghi hoặc. Chủ nhân không bài xích phụ nữ nữa từ khi nào vậy.

—Nhan Thất , mấy người kia không đơn giản đâu. Cô phải cẩn thận. Còn nữa, tên Ken đó không yêu cầu không được mang những gì nên tôi sẽ chuẩn bị sẵn cho cô súng,bộ đàm,thiết bị nghe lén... cô nên....

.....

Đêm, không khí nhẹ mát và êm dịu. Thành phố chìm dần vào bóng tối quanh vắng và hư vô...

Nhan Thất nằm trên chiếc giường king size rộng lớn, ánh mắt vô định miên man như bóng đêm tràn ngập ngoài ô cửa. Ánh trăng dịu dàng hắt qua tấm kính, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình bé nhỏ đang cuộn tròn trên giường. Những buổi đêm không ngủ thực chất lại là thời điểm tĩnh lặng nhất của một đời, khi mà những mơ ước tương lai vụt đến hay những kỉ niệm của quá khứ ủa về...

Nhan Thất nhẹ nhàng vuốt ve cần cổ của mình. Ở đó lúc này là một sợi dây màu bạc nhỏ xinh, mặt dây là chiếc chìa khóa được khắc hình hoa sen vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

“Ba ba, thật là đẹp. Cái này là cho con sao?”

” Đúng vậy,tiểu thất. Chiếc dây chuyền này ba ba đeo cho con. Hứa với ba nhất định phải giữ nó cho thật kĩ, tuyệt đối không được làm mất nó nghe chưa”

“Con nhớ rồi baba. Bông sen này khắc thật đẹp nha. Mà sao lại là hoa sen chứ”

“Cái này thì lớn lên con sẽ biết. Chiếc dây này có thể cứu mạng con trong lúc con cần. Nhất định phải bảo quản nó thật tốt”

“Con nhớ rồi mà ba ba”.....

Kí ức cứ như thủy triều tràn về trong tâm trí Nhan Thất.Chiếc dây chuyền này cô đã đeo nó được gần 8 năm rồi, chưa từng tháo ra. Hàng ngày Nhan Thất cũng luôn mặc áo kín cổ nên không ai trong Mộ Dung Gia biết cô có sợi dây chuyền này. Tối nay, khi nghe tên Ken đó nói về chiếc ổ khóa khắc hình hoa sen cô đã thật sự giật mình. Không biết sao cô luôn linh tính rằng chiếc ổ khóa đó và chiếc chìa khóa trên cổ cô có mối quan hệ nào đó.Linh tính của cô thường rất chuẩn.Cũng chính vì thế mà trò chơi hăn đưa ra, cô nhất định phải tham gia... Bí mật mà ba ba luôn giấu, rốt cuộc là gì..

.....

Sáng sớm hôm sau, đúng 7h Nhan Thắt có mặt ở đại sảnh. Trên người cô lúc này vẫn là bộ đồ đen tuyền tôn lên khí chất lạnh lùng lãnh đạm của riêng cô. Trong đại sảnh lúc này có khoảng hơn 20 cô gái, đều là những người rất trẻ cũng rất xinh đẹp, khuôn mặt non nớt hiền lành là chủ yếu. Tuy thế Nhan Thắt biết rằng sai lầm lớn nhất trên đời chính là nhìn mặt mà bắt hình dong. Chắc chắn tất cả những người ở đây đều không đơn giản. Đến khoảng 7h05 đã thấy một đoàn xe Limouse Chrysler 300 đậu ở trước cửa đại sảnh. Những người đàn ông áo đen đồng loạt đứng ở hai bên cửa sảnh và đứng trước cửa xe, làm ra một tư thế mời của thân sĩ tiêu chuẩn. Các cô gái lần lượt lên các chiếc xe limouse khác nhau, tiến đến biệt thự của Ken.. Biệt thự của Ken nằm ở một vùng ngoại thành khá xa, gần như là cách biệt với thành phố. Tuy thế ở đây an ninh rất nghiêm ngặt, tất cả thiết bị an ninh đều là loại tối tân nhất. Nhan Thắt bước xuống chiếc Limo cùng vài cô bé khác, khẽ ngẩng đầu đánh giá căn biệt thự trước mặt. Căn biệt thự này có lẽ cũng mang theo phong cách của chủ nhân nó, ấm áp ôn hòa. Cả căn biệt thự đều được sơn màu trắng, nổi bật giữa những vườn cây xanh mướt bao xung quanh khiến cho người ta có cảm giác rất dễ chịu.

Tất cả theo một người áo đen dẫn đầu đi vào trong đại sảnh lớn. Bên trong bài trí cũng như vậy, tường sơn màu trắng, cách bài trí pha giữa cổ điển hiện đại lại đặc biệt hài hòa.

Khi mọi người đã ổn định, có một người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo quần gia, từ tốn bước trước sảnh và nói:

_ Các vị tiểu thư, tôi là Henry, là quản gia của biệt thự. Tôi được lệnh của thiếu gia đón tiếp các vị.

_ Từ bây giờ sẽ có người hầu dẫn các vị về phòng của mình và khai báo danh phận. Trong thời gian một tuần các vị sẽ ở đây, có thể đi tham quan mọi nơi mà mình muốn chỉ là phòng của thiếu gia tuyệt không thể vào. Sẽ có người hướng dẫn tận tình những gì được làm và không được làm. Hiện tại mọi người hãy nộp tất cả súng và các thiết bị sát thương khác, còn những vật còn lại có thể giữ. Nếu có thắc mắc gì mọi người đều có thể hỏi tôi..Cuối cùng...chúc tất cả các vị may mắn. Trò chơi sẽ được bắt đầu ngay từ bây giờ!!!

22. Chương 22 : Bài Hát Quen Thuộc.

Nhan Thắt theo một thiếu nữ xinh đẹp mặc kimono đến phòng của mình ở trên tầng hai. Chiêm ngưỡng căn phòng mang đậm phong cách Nhật Bản đầy ấm áp hài hòa khác hẳn với phòng của mình, Nhan Thắt chỉ nhún mày không nói gì.

_ Tiểu thư. Đây là phòng của cô. Một chốc nữa sẽ có người đem trang phục đến cho cô.

_ Trang phục??- Trang phục gì chứ.

_ Ở đây thiếu gia đã có quy định tất cả nữ nhân đều phải mặc kimono thưa tiểu thư.

Nhan Thắt không nói thêm gì nữa nhưng mày nhíu chặt lại biểu thị cô rất không vui. Cô luôn thắc mắc tại sao lại không cần mang hành lý đến hóa ra là đã chuẩn bị trước. Nhan Thắt có bệnh sạch sẽ, rất không thích mặc đồ của người khác, nhất là những bộ kimono rắc rối lại khó di chuyển này. Tuy thế cô vẫn quay sang nói với cô gái trẻ.

_ Tôi biết rồi.

Dù sao bây giờ cũng đang ở chỗ của người ta làm khách, không muốn cũng phải làm thôi.

_ Còn nữa tiểu thư. Cô có thể ra vào mọi nơi trong biệt thự chỉ là không được ra vào phòng của thiếu gia ở lầu ba. Bữa trưa sẽ có người mang lên phòng cho tiểu thư còn buổi tối tất cả sẽ dùng bữa ở phòng ăn. Lúc đó thiếu gia sẽ có mặt và đưa ra mật mã đầu tiên của trò chơi. Tiểu thư có yêu cầu gì thêm không ạ. Nếu không tôi xin phép lui xuống.

_ Tôi biết rồi. Cô lui xuống đi.

Sau khi bóng cô gái trẻ đi khuất, Nhan Thắt mới bước vào trong phòng, đi về phía cửa sổ. Hai ngón tay nhẹ vén rèm cửa lên một chút để vài tia nắng lọt vào, đồng thời đôi mắt đen tròn hướng ra phía cửa sổ để

quan sát. Căn phòng của cô hướng ra mặt tiền viện, từ nơi này có thể thấy rõ những ai ra vào trong biệt thự. Có lẽ cô cần phải tìm cơ hội đi ” thăm hỏi” nơi này một lần xem sao.

Cốc cốc cốc.

_ Tiểu thư, chúng tôi mang trang phục đến.

Nhan Thất nhẹ nhàng tay để chiếc rèm cửa lần nữa hạ xuống. Cô bước ra mở cửa.

_Tiểu thư, đây là trang phục của cô.

Từ ngoài cửa có 6 cô gái mặc kimono đi vào, trên tay mỗi người là một bộ kimono được gấp gọn gàng trên một chiếc khay gỗ với đủ mọi màu sắc thể loại, màu đỏ sắc sỡ, màu vàng kim sang trọng, màu xanh dịu dàng trang nhã...

_ Tiểu thư, mời cô lựa chọn.

Nhan Thất nhìn đồng trang phục trước mặt mà đau đầu. Trong suốt 7 năm nay cô đều mặc đồ đen, không chỉ là sở thích mà còn tiện cho công việc. Còn bây giờ tất cả đều là trang phục màu sáng khiến cô không muốn động chứ đừng nói là mặc.

_ Cái này... không thể đổi sang màu đen được sao- Nhan Thất do dự một chút, vẫn hỏi lại.

Còn cô gái trẻ kia kia nghe Nhan Thất nói cũng không để lộ vẻ khó chịu gì , chỉ nở một nụ cười hòa ái chuyên nghiệp, lễ phép hỏi lại.

_Tiểu thư, tất nhiên là có thể. Tôi sẽ cho người đi may lại . Chỉ là đến chiều mới đến thôi.

Nụ cười của cô khiến Nhan Thất có cảm giác như là mình đang làm khó người ta vậy liền thở dài trong lòng, liếc mắt qua đồng trang phục trước mặt, chỉ một bộ đồ màu trắng đơn giản nhất, khe hở miệng.

_ Không cần đâu. Tôi mặc bộ này là được.

_ Được, tiểu thư. Để chúng tôi thay cho cô.

Nhan Thất cũng không từ chối. Cô biết rằng việc mặc kimono rất rườm rà phiền toái không thể tự mình làm được. Nhan Thất rất phối hợp để mấy cô gái trẻ mặc vào từng lớp áo ình, tỉ mỉ cẩn thận đến từng nếp gấp. Một bộ đồ mà mất đến cả tiếng mới mặc xong. Sau khi mặc đồ xong Nhan Thất còn phải ngồi xuống để ột cô bé khác vấn tóc ình.

_Tiểu thư, cô muốn vấn tóc như thế nào.

_ Thế nào cũng được. Càng đơn giản càng tốt- Nhan Thất trả lời cho có lệ. Cô thật sự sắp mất hết kiên nhẫn rồi. Thà rằng đi huấn luyện còn đỡ phiền phức hơn (@@)

Cô gái trẻ kia nhìn khuôn mặt tinh xảo của Nhan Thất một lượt rồi thuận thực vấn một kiểu tóc của người Nhật. Kiểu tóc này quả thực rất đơn giản nhưng rất đẹp. Phần bên trên được vấn lỏng thành hình hoa, có phần phồng và xù nhẹ nhàng, bên dưới có mấy lọn tóc được thả xuống trông rất tự nhiên.

_Tiểu thư, đã xong rồi.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái khiến cho Nhan Thất tưởng như sắp biến thành tượng gỗ đến nơi giật mình tỉnh dậy. Nhan Thất đi đôi guốc gỗ được để sẵn trước mặt như là bước cuối cùng rồi từ từ đi đến trước chiếc gương lớn vừa được mang đến.

Nhìn hình ảnh của mình trong gương lúc này, Nhan Thất cả người giật mình, hai mắt có chút mở lớn. Mấy thị nữ nhìn biểu hiện của Nhan Thất, cho rằng cô rất ngạc nhiên nên hài lòng mỉm cười, nói:

_Tiểu thư,cô thật sự rất đẹp. Màu trắng rất hợp với cô

Nhan Thất lúc này quả thật rất đẹp. Gương mặt trắng nõn không hề trang điểm sạch sẽ tinh xảo kết hợp với bộ kimono màu trắng vừa như in khiến cho cô thêm phần tươi mát xinh đẹp. Kiểu tóc được vấn nhẹ nhàng để lộ ra cằm cổ trắng nõn, bớt đi một phần lạnh lùng đậm đặc vốn có lại thêm vài phần phong tình thủy mị.Nhan Thất lúc này thật sự ngạc nhiên, nhưng không phải là thấy mình quá xinh đẹp hay quá vui mừng như người khác tưởng. Mà cô lúc này...

Nhan Thất nhẹ vuốt ve khuôn mặt mình

Mẹ

Đã bao lâu rồi

Lâu đến mức con dường như đã quên

Mẹ có nhìn thấy hay không

Đúng vậy. Cởi bỏ bộ đồ màu đen và khí chất lạnh lùng, kiểu tóc dịu dàng khiến cho Nhan Thất giống Liên Y như đúc. Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương, Nhan Thất như thấy bóng dáng xinh đẹp của mẹ, thanh nhã, dịu dàng. Mẹ thật sự rất hợp với màu trắng. Còn mình thì sao...

Đã bao lâu rồi không mặc đồ màu trắng...

Hoài niệm..nhưng nhớ.. đau khổ..

Tất cả lại dấy lên nỗi hận thù tưởng đã chìm sâu.

Người đàn bà đó

Nếu không phải do bà ta thì ba mẹ cũng không phải chết

Cô nhất định phải giết bà ta báo thù.

Nhan Thất chợt tỉnh táo lại. Việc đầu tiên cô nên làm lúc này là tìm được bí mật về chiếc chìa khóa mà ba bà đã đưa. Kể ra cũng thật may mắn. Nếu không phải lần này tình cờ đi với Lãnh Dạ đến đây thì không thể nào có manh mối, dù rằng đó có thể chỉ là sự phỏng đoán vô căn cứ của cô mà thôi.

Nhan Thất lúc này có chút thất thần nên cũng không để ý mấy cô gái trẻ lễ phép lui ra ngoài, hơn nữa còn cầm theo bộ quần áo cũ của cô đi. Đáng chết. Ăn mặc thế này đến cử động còn khó chứ hành động thế quái nào được. Nhan Thất âm thầm phỉ nhổ tên Ken đó trong lòng mà hoàn toàn quên mất rằng bản thân Ken là người Nhật chính thống và đây vốn là nơi ở của người ta.

...

7h tối. Mọi người đều có mặt đông đủ ở phòng ăn chỉ thiếu một người ngồi ở vị trí chủ tọa, Ken. Thay vào đó lại là quản gia Harry xuất hiện và chuẩn bị mọi thứ.

— Các tiểu thư, tôi thay mặt thiếu gia gửi lời xin lỗi đến các vị. Do ở Nhật có công chuyện quan trọng đột xuất nên ngài phải trở về một thời gian để xử lý. Từ bây giờ tôi sẽ thay mặt thiếu gia tiếp đón các vị, cũng sẽ là người phổ biến cho các vị luật lệ của cuộc chơi. Các vị tiểu thư, trước hết xin mời mọi người cùng dùng bữa và lời khuyên là đêm nay hãy ngủ một giấc thật ngon và chuẩn bị tâm lý thật tốt. Những ngày sau sẽ vất vả lắm đấy.

Harry nhẹ nhàng vỗ tay. Một loạt người hầu gái tiến vào mang theo những khay thức ăn đẹp mắt và thơm nức mũi. Chỉ là 26 cô gái đi cùng với Nhan thất không một ai có tâm trạng thưởng thức. Tất cả đều chìm trong sự tò mò và lời nhắc nhở của Harry quản gia. Vất vả sao.Đó có phải là một sự cảnh báo chăng???

Trải qua một đêm được coi là yên bình,các cô gái được dẫn đến một đường hầm ngầm trong lòng đất. Thật không ngờ rằng căn biệt thự này cũng có cơ quan bí mật..Nhan Thất cùng với 26 cô gái khác được dẫn đi theo một ngã rẽ riêng cho đến khi trước mặt là một cánh cửa đang đóng chặt.

—Các vị tiểu thư,mời.

Người dẫn đường khẽ mở cánh cửa trắng, làm ra một cử chỉ mời tiêu chuẩn. Khi Nhan Thất bước vào phòng, một màu trắng xóa đập vào mắt và những gì cô chứng kiến sau đó khiến cho cô không thể giấu nổi sự kinh ngạc. Căn phòng này rất rộng, thật sự rộng gấp mấy lần căn phòng bình thường. Cả căn phòng là một màu trắng đến lóa mắt nhưng điều kì lạ là nó trống không, chỉ có một hàng ghế dài được xếp cạnh nhau, giữa mỗi chiếc ghế là một tấm gương ngăn cách. Chỉ là những chiếc ghế này không phải ghế mây, ghế gỗ thông thường mà giống như loại ghế tự động màu đen nhìn rất hiện đại, bên cạnh còn gắn vài thiết bị không rõ để làm gì.

_Các vị tiểu thư. Chào mừng đến với trò chơi. Bây giờ xin hãy ngồi vào những chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn.

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên ngỡ ngàng, giọng nói của một cô gái trẻ vang lên từ một nơi nào đó trong căn phòng, có lẽ là được phát từ thiết bị vi tính..Nhan Thất cũng theo các cô gái khác ngồi vào một chiếc ghế tùy ý, trùng hợp lại là chiếc ghế số 7 từ trái sang, con số may mắn của cô. Nhưng điều làm cho cô hốt hoảng là khi cô vừa ngồi xuống, ngay lập tức có hai vòng khóa kim loại quấn ngang thắt lưng và hai cổ chân cô, giam cô vào ghế khiến cô không thể đứng dậy hay di chuyển. Chỉ có đôi tay là được thả tự do.

Như để giải thích cho sự đột ngột đó, giọng nữ lại vang lên lần nữa.

_Thật xin lỗi các vị tiểu thư nhưng đây là quy định của trò chơi thiếu gia đã đặt ra, chúng tôi không thể thay đổi.

_Các vị, tôi là Ann là người phụ trách trò chơi này. Các vị không cần tìm kiếm tôi ở nơi nào bởi vì tôi chỉ là một thiết bị vi tính được lập trình mà thôi. Bây giờ, xin mời các vị hướng mặt lên trước.

Ngay khi Ann vừa dứt lời,một tiếng Ầm kết vang vọng trong căn phòng. Các bức tường xung quanh đang chuyển động. Không. Chúng có lẽ vốn không phải là những bức tường như mọi người nghĩ mà là những cánh cửa tự động tinh xảo. Ngay khi những cánh cửa dần dần mở ra, mành của Nhan Thất nhú chặt lại và cho đến khi cánh cửa đã hoàn toàn rộng mở thì đôi mắt đen láy tràn ngập nghi hoặc, còn có khiếp sợ. Ai cũng không ngờ rằng đằng sau mấy cánh cửa ấy lại là ổ khóa. Đúng vậy, là ổ khóa. Phải có đến hàng trăm, không, là nghìn ổ khóa được ghim trên bức tường gạch,mỗi ổ nằm ở một ô vuông khác nhau. Tất cả các ổ khóa này đều làm bằng bạc, bên trên được khắc một hình hoa sen tinh xảo. Và điều làm cho Nhan Thất kích động chính là hình hoa sen kia với hình hoa sen ở trên chiếc chìa khóa của cô giống y hệt nhau. Đây thật sự là trùng hợp hay là điều cô vẫn luôn tìm kiếm bấy lâu...

_Các vị cũng đã thấy. Trước mặt là 3000 ổ khóa có khắc hình hoa sen nhưng trong số đó lại chỉ có một cái là thật. Để có được nó các vị cần phải trả lời được những mật mã mà tôi đưa ra tức là 2999 câu hỏi. Nếu nhue không trả lời được thì sẽ bị out ngay lập tức. Và khi đó chiếc ghế các vị đnag ngồi sẽ trượt theo đường hầm và đưa các vị tiểu thư xinh đẹp đây đến nơi không mấy dễ chịu đâu.

Ann nói rất nhẹ nhàng nhưng khiến mặt của mọi người ngưng trọng. Rất có thể chờ đợi họ chính là cái chết.

_Thức ăn và nước uống trong ba ngày đã được chuẩn bị sẵn cho các vị đặt ở dưới ghế. Chúng ta sẽ ở đây cho đến khi chỉ còn một người còn sót lại, hoặc cũng có thể là không còn người nào.

_ Chúng ta sẽ trả lời theo thứ tự ghế ngồi của các vị. Các vị khi đến lượt mình hãy bấm nút đỏ bên cạnh để máy tính chọn ra mật mã bất kì cho từng người. Với mỗi câu các vị sẽ có 20 giây để giải mật mã. Vay các vị tiểu thư không có câu hỏi gì chứ.... Nếu như không vậy chúng ta bắt đầu thôi.!!

Tất cả mọi người bao gồm cả Nhan Thất đều xóc lại tinh thần, tập trung cao độ. Không ai biết chiếc ghế này mà thụt xuống sẽ đưa đến nguy hiểm gì nên phải cố gắng hết sức thôi.

_ Tiểu thư Ginny, mời chọn.

Cô gái người Mỹ Ginny ngồi ngoài cùng bắt đầu bấm nút màu đỏ. Trên màn hình trước mặt chạy ra một hàng số không theo trật tự và cuối cùng dừng lại ở số 119

_ Câu 119. Vigenere: từ khóa LEMON mật mã LXFOPVEFRNRH. Bắt đầu 20 19 18...17

_ATTACKATDAWN

_Chính xác. Tiểu thư Cohen Cheng..

Ann vừa nói chính xác, một chiếc ổ khóa liền thụt vào trong mắt dạng.

Cô gái tên Ginny đó thở phào một hơi. Cũng may mà cô nhớ bảng mã này. Nhan Thất đối với dạng mật mã này đều đã nghiên cứu nên đều trả lời được. Đáng tiếc rằng có một số cô gái không may mắn như thế. Vừa trả lời sai, chiếc ghế đen liền thụt xuống kèm theo một tiếng thét chói tai đầy sợ hãi vang vọng trong căn phòng khiến cho vài người mặt tái xanh. Tập hợp câu hỏi không chỉ một bảng mật mã mà có rất nhiều mật mã khác nhau. Đúng như Nhan Thất nghĩ, các cô gái ở đây đều không đơn giản, đều trả lời rất nhanh.

Trong thời gian ngắn số lượng còn lại rất nhiều. Nhưng họ không phải chỉ ngồi ở đây ba giờ mà là ba ngày, dùng trí thông minh để bảo vệ mình...

Ba ngày

Đã là ngày thứ ba rồi. Tất cả đều mệt mỏi rã rời. Tuy rằng không vận động tay chân, ăn uống đầy đủ nhưng ba ngày hai đêm không được ngủ, não bộ hoạt động không ngừng nghỉ. Áp lực đè nén khiến cho ai nấy đều phải gắng gượng.

Nhan Thất chớp chớp đôi mắt cho tỉnh táo lại. Đã ba ngày rồi. Càng về sau lại càng khó hơn nữa lại không được nghỉ ngơi, càng không dám lơ là dù chỉ một chút. Cô không biết là trụ được bao lâu nữa. Tên Ken biến thái chết tiệt lại nghĩ ra cái trò chơi quái đản này để hành hạ người. Giờ thì cô đã hiểu thế nào là "vất vả" rồi..

Lúc đầu có 27 người thì bây giờ chỉ còn có 7 người, trong đó may mắn có Nhan Thất...2999 câu cũng sắp hoàn thành rồi. Nhưng ai cũng biết rõ càng là lúc cuối cùng phải cẩn thận nếu không chính là kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

_Các vị tiểu thư. Chúc mừng các vị đã xuất sắc vượt qua 2998 câu hỏi. Sau đây là câu hỏi thứ 2999, cũng là câu hỏi cuối cùng. Chỉ là câu hỏi này đặc biệt một chút nên sẽ lặp theo đường vòng. Tức là người này không trả lời được thì người kia sẽ trả lời cho đến khi còn lại một người mà thôi. Người không trả lời được sẽ out ngay lập tức.

_Các vị hãy nghe rõ.

" Hoa hồng hát

Tôi yêu em

Em là cô gái tôi yêu nhất trong cuộc đời này

Tình yêu này tôi không hề hối tiếc

Tình yêu này sẽ ra hoa kết trái

Đôi ta sẽ yêu nhau mãi đến đầu bạc răng long

Tình yêu bất diệt

Tình yêu tự do

Tình yêu vĩnh viễn vững bền

Tình yêu chân thành mãi mãi"

Đó là câu hỏi. Xin mời các vị tiểu thư..

Khi 6 cô gái còn lại đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt hay hoảng sợ đối với câu hỏi tưởng như chỉ đơn thuần là lời bài hát vớ vẩn thì Nhan Thất vốn đang mệt mỏi lại kích động đến run rẩy. Đôi mắt không còn vẻ mệt mỏi lúc trước mà chỉ có sự khiếp sợ , ngạc nhiên, nghi hoặc và thậm chí là cả sự vui mừng.

Bài hát này.. bài hát này..

" Tiểu thất. Để ba ba dạy con bài hát của hoa hồng nha"

"Bài hát của hoa hồng sao. Đó là cái gì vậy ahh"

"Đúng vậy đó. Mỗi số bông hồng đem đi tặng đều tượng trưng ột ý nghĩa khác nhau đó"

"Ba ba,thật vậy sao"

"Tất nhiên rồi. Ngày xưa ba còn phải nghiên cứu để tặng ẹ con nữa đó. Nghe cho kĩ nha.

Hoa hồng hát

1 bông- Tình yêu tuyệt vời này chỉ dành riêng em thôi

3 bông- Tôi yêu em

9 bông-Em là cô gái tôi yêu nhất trong cuộc đời này

.....

999 bông- Tình yêu vĩnh viễn vững bền

1001 bông- Tình yêu chân thành mãi mãi.”

Lời hát ầm áp của ba ba vẫn vang vọng bên tai.. đây là bài hát ba ba hay dạy cô còn nhỏ, năm nào cũng hát đi hát lại không chán. Còn bây giờ... bắt đầu từ chiếc chìa khóa.. giờ lại là bài hát này... Việc này chắc hẳn có liên quan đến ba ba. Có lẽ trời xanh thực sự mỉm cười với cô rồi..

Tiếng hét chói tai của cô gái bên cạnh thức tỉnh Nhan Thất khi đang mải mê chìm trong cảm xúc của mình mà không biết rằng 6 cô gái kia đã bị loại, cô là người cuối cùng trong 7 người

_Tiểu thư Seven, mời cô trả lời. 20..19..18

Nhan Thất nhìn vào hai chiếc ổ khóa cuối cùng trên tường, sắp xếp lại lời bài hát trong hồi ức, khẽ mở đôi môi đỏ mọng

_3-11-50-66-100-111-123-999-1001.

..

_ Câu trả lời...chính xác. Tiểu thư Seven. Chúc mừng cô đã giành được ổ khóa này.

Ann vừa dứt lời,vòng khóa trên cổ chân và thắt lưng cô mở ra, trả lại tự do cho cô. Nhan Thất chậm chậm bước đến phía chiếc ổ khóa được đẩy ra ngay trước mặt, nhẹ cầm lấy nó. Hai ngón tay vuốt ve bề mặt có chút lạnh và hình hoa sen được điêu khắc tinh xảo. Lần đầu tiên sau bao ngày khẽ nở nụ cười nhẹ, như gió xuân phá tan lớp băng lạnh, ầm áp lại xinh đẹp tuyệt luân....

23. Chương 23: Vị Hôn Phu

Cạch một tiếng. Chiếc cửa sắt vốn luôn đóng chặt được mở ra. Quân gia Harry từ ngoài bước vào, từ tốn đi tới trước mặt Nhan Thất .

_ Tiểu thư Seven, xin mời đi theo tôi. Thiếu gia đã trở về. Ngài muốn gặp tiểu thư.

Nhan Thất cầm chặt chiếc ổ khóa trong tay, gật gật đầu rồi đi theo Harry. Hắn trở về thật đúng lúc. Cô cũng đang muốn tìm hắn hỏi chuyện đây. Nhan Thất theo Harry bước lên tầng 3, đi đến căn phòng mà cô đã từng bị cấm không được bước vào.

Cộc cộc

_ Thiếu gia. Người đã đến rồi.

_ Vào đi -Từ bên trong truyền ra giọng nam ầm áp dễ nghe.

_Tiểu thư, mời.

Harry mở cửa rồi lui sang một bên để Nhan Thất tiến vào. Đợi đến khi cô bước vào trong thì cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Nhan Thất bước vào phòng. Cả căn phòng chỉ có một màu ánh sáng nhờ nhờ vừa đủ để nhìn thấy có một người mặc kimono đang ngồi trên chiếc đệm quỳ bên chiếc bàn trà bằng nan tre. Chỉ thấy anh ta khẽ bật chiếc đèn ngay bên cạnh, ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng. Lúc này Nhan Thất mới nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông đó. Người đàn ông đương nhiên là Ken, khuôn mặt xinh đẹp hơn cả phụ nữ khi nhìn thấy Nhan Thất khẽ nở nụ cười ôn nhả ầm áp.

_ Em đã đến rồi, trước ngồi xuống đi đã.

Nhan Thất cũng từ từ ngồi xuống chiếc nệm đối diện anh ta. Ken khẽ nở nụ cười, hai tay bắt đầu thuận thực pha trà. Chỉ thấy đôi bàn tay thon dài nhẹ nhàng bắt đầu từ việc tráng ấm chén, rồi bỏ trà vào ấm. Sau đó, anh ta nhẹ nhàng dùng chiếc gáo bằng gỗ múc nước trong nồi đun chế vào ấm trà. Sau khi hãm trà trong vài phút để trà được hòa vào nước lại cẩn thận rót vào bình chuyên, rồi từ bình chuyên mới châm trà vào chén. Từng động tác tỉ mỉ kiên nhẫn khiến cho Nhan Thất cảm thấy anh ta không chỉ là đang pha trà mà giống như người nghệ nhân đang chăm chút cho tác phẩm của mình.

_Em uống trà đi.

Nhan Thất nhẹ nhàng nâng bát trà lên, xoay bát ba lần theo hướng kim đồng hồ, sau đó từ từ uống. Hơi trà thơm nhẹ, tươi mát khiến cho Nhan Thất hít sâu, cả người không tự chủ mà thả lỏng tận hưởng vị trà trong miệng. Khi uống xong, cô lại xoay bát theo hướng ngược lại về chỗ cũ, rồi lại nhẹ nhàng đặt bát xuống. Cũng may cô đối với nghệ thuật trà đạo Nhật bản cũng có biết qua, nếu không sẽ thật thất lễ.

Ken thấy một loạt động tác thưởng trà lưu loát đúng tiêu chuẩn của Nhan Thất, trong mắt hiện lên ý cười khen ngợi, khẽ mở miệng

_Em là người đã giành được ổ khóa kia sao.

_Phải.-Nhan Thất cầm ổ khóa bằng bạc đang để bên cạnh, đặt lên chiếc bàn trà.

_Em.. có thể cho tôi biết làm sao mà em trả lời được câu hỏi đó hay không.-Ken nghe Nhan Thất khẳng định lại, cả người hơi cứng lại một chút, giọng nói đột nhiên có chút gấp gáp. Xem ra điều Harry nói thật, thật sự có người trả lời được câu hỏi đó.

Lần này Nhan Thất không trả lời anh ta. Cô chỉ nhẹ nhàng vòng tay lên cổ, tháo chiếc vòng cổ mà mình đang đeo xuống. Không để ý đến ánh mắt sáng rực của Ken khi nhìn thấy nó, Nhan Thất nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ, nhưng kì lạ là lại không mở được. Tại sao lại như vậy chứ

_Em... làm sao em có chiếc chìa khóa này. Nói cho tôi biết.

Nhìn thấy sự kích động trong mắt người đối diện, Nhan Thất liền mở miệng, giọng nói lạnh nhạt mà kiên quyết.

_Trước hết anh hãy nói cho tôi biết ở đâu anh có chiếc ổ khóa này đã. Hơn nữa làm sao anh biết được bài hát kia. Đáng nhẽ.. phải mở được chứ.

Ken nhìn Nhan Thất thật sâu, khuôn mặt vốn luôn treo nụ cười giờ lại trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

_ Năm nay em 17 tuổi phải không. Không. Nói đúng hơn là còn 1 tháng 27 ngày nữa là đến sinh nhật của em.

_Anh điều tra tôi?.-Nhan Thất nhún mày. Sao anh ta lại biết ngày sinh của cô.

Ken nghe Nhan Thất hỏi lại, đột nhiên nở nụ cười để lộ ra hàm răng trắng bóng. Nụ cười ấy không giống như mọi ngày, nửa vờ, giả tạo mang theo ẩn ý mà nó giống như xuất phát từ nội tâm vậy, rực rỡ xinh đẹp.

_Em.. là Nhan Thất phải không. Tiểu.. tiểu Thất.

Nhan Thất có chút kinh ngạc ngẩng đầu lại đối diện với một đôi mắt tràn đầy sự vui mừng. Từ trước đến nay cô không bao giờ dùng tên thật của mình. Nếu như có điều tra đi nữa thì họ của cô cũng là họ Mộ Dung chứ không phải là họ Nhan .

_ Tại sao anh biết tên tôi. Anh rốt cuộc là ai.

Nhận được câu trả lời mà mình muốn, Ken nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt, thật lâu, thật lâu mới chậm rãi phun ra vài chữ khiến cho Nhan Thất trợn trừng mắt.

_Tôi là vị hôn phu của em.

Cmn. Lần đầu tiên Nhan Thất muốn chửi thề. Vị hôn phu. Vị hôn phu cái rắm. Từ lúc nào mà cô có vị hôn phu vậy.

_Anh..

_ Em không tin đúng không. Cũng phải thôi. Có lẽ em không nhớ tôi...Em hỏi tôi từ đâu có chiếc ổ khóa này phải không. Được. Tôi sẽ nói cho em biết.

Ken lấy ra một chiếc dây chuyền giống hệt của Nhan Thất, trên đó treo một ổ khóa khắc hình hoa sen cực kì tinh xảo, so với cái ở trên bàn thì giống nhau như đúc. Anh ta với tay lấy chiếc chìa khóa kia, tra vào ổ và lần này thì cạch một tiếng, ổ khóa mở ra.

_ Em không mở được vì cái này chỉ là đồ giả. Còn đồ thật anh luôn đeo bên mình. Chiếc này với chiếc của em vốn là một cặp.

_ Chiếc dây chuyền này là Nhan thúc đưa cho anh vào lúc anh 14 tuổi cũng là lúc em 8 tuổi.

_ Nhan Thúc. Baba là gì của anh.???

_ Ông ấy... là người mà anh luôn kính trọng. Tiểu Thất. Ngày hôm nay anh sẽ nói với em tất cả những điều em chưa biết. Tiểu thất..em có biết gia tộc của anh không?

Nhan Thất lắc lắc đầu, cô chỉ biết rằng gia tộc đó rất bí ẩn mà thôi. Hơn nữa, việc này thì liên quan gì đến baba

_ Tên đầy đủ của anh là Kenchiro Tokugawa. Gia tộc Tokugawa là gia tộc đã tồn tại từ rất lâu rồi, sự hùng mạnh và tài lực của nó có thể sánh ngang với một quốc gia lớn. Chỉ là đây là một gia tộc ẩn dật, không ai hiểu rõ về nó trừ những thành viên trong gia tộc.

_ Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến baba chứ.

_ Tất nhiên là liên quan rồi bởi vì Nhan Thúc cũng có thể nói là một thành viên của gia tộc anh.

_ Anh nói cái gì. Không thể nào. Baba sao có thể là người Nhật được- Nhan Thất không thể tin được. Ba mẹ không phải là trẻ mồ côi sao.

_ Em bình tĩnh đi, tiểu Thất. Nhan Thúc không phải là thành viên chính thức của gia tộc.

Nhan Thất im lặng nghe anh ta nói. Cô lúc này đang rất rối. Thân phận của ba xem ra không đơn giản như cô vẫn nghĩ.

_ Ông nội anh chỉ có hai người con là cha anh và cô út. Cha mẹ anh đều đã mất từ khi anh còn rất nhỏ. Là ông nuôi anh lớn lên

_ Tôi rất tiếc- Nhan Thất là thật tâm chứ không phải nói cho có lệ. Cô hiểu được sự thống khổ khi mất đi người thân... hơn nữa cô thấy được tia bi thương xẹt qua trong mắt anh ta.

_ Không sao- Ken khẽ nở nụ cười nhạt- Ông anh trong một lần đến Trung Quốc thì gặp tai nạn nhưng may mắn gặp được Nhan Thúc đi ngang nên mới kịp đưa vào bệnh viện, thoát chết. Ông nội từ đó luôn ghi ân muốn báo đáp nhưng đưa tiền bạc thúc ấy đều từ chối. Lúc ấy thúc vốn không biết được sự hùng mạnh của cả gia tộc ...

_ Ông nội là thật lòng thích cặp vợ chồng trẻ hiền lành này liền nhờ Nhan Thúc và cô cô đưa ông về Nhật. Một thời gian sống tại Nhật bản, ông nội liền phát hiện Nhan Thúc quả thật có thiên phú kinh người. Tất cả những gì ông dạy thúc ấy đều có thể nhớ hết trong một thời gian ngắn, hơn nữa lại còn suy một ra ba. Ông nội từng nói với anh rằng ông muốn nhận thúc ấy làm con nuôi không chỉ vì báo ân mà còn bởi khi nhìn thấy thúc ấy ông lại nhớ đến người con quá cố của mình, người con trai ông yêu thương nhất cũng chính là cha anh.

_ Tiểu thất, em biết sao không. Thúc ấy không đồng ý. Thúc ấy nói thúc ấy cả đời chỉ có một người ba nuôi (Nhan Hoàng) mà thôi.. ông nội rất buồn nhưng cũng không ép nữa. Ông dạy thúc ấy tất cả những gì mà ông biết, thúc ấy giúp ông chường quản mọi việc giống như một trợ thủ đắc lực.

— Tiểu Thất. Lúc đó em còn chưa ra đời. Nhan Thúc và Liên cô luôn thương anh mất ba mẹ từ nhỏ liền yêu thương anh hết mực, dạy anh học, dạy anh đối nhân xử thế. Đối với anh, ông ấy chính là cha... mãi cho đến khi em ra đời. Nhan Thất. Năm anh 6 tuổi thì em chào đời. Mọi người đều rất vui mừng.. anh nhìn em lớn lên từng ngày.. cảm giác đó thật sự rất kì diệu..

Nhan Thất có chút ngại ngùng tránh tầm mắt của anh ta, trong đó bây giờ chính là sự yêu thương cưng chiều hết mực.

— Sau đó... sau đó thì sao.

— Năm em 3 tuổi. Ông nội mắc bệnh nặng, tưởng như đứng ở ranh giới sinh tử. Lúc đó ông đã nói ra nguyện vọng cuối cùng của mình là nhận Nhan Thúc làm con nuôi để thúc ấy chăm sóc anh cho đến khi trưởng thành. Mẹ của em không đành lòng nhìn ông nội như vậy nên thay mặt Nhan Thúc hứa với ông. Kết quả là ông lại may mắn vượt qua cơn bệnh đó nhưng lúc này Nhan Thúc cũng không từ chối nữa ...

— Tiểu thất. Thúc ấy đã nói gì với em về chiếc chìa khóa này.

— Ba ba nói rằng nó rất quan trọng, có thể cứu tôi lúc nguy hiểm. Như vậy là sao.

— Tiểu thất. Gia tộc của anh em cũng biết rồi. Khi Nhan Thúc nhận ông nội làm cha nuôi, học những gì ông dạy cũng có nghĩa là phải gánh vác trên vai rất nhiều thứ, thân phận, trách nhiệm, quyền lực. Thúc ấy không chỉ đơn giản là thương nhân như em nghĩ mà là chủ của một tổ chức hắc đạo mà thúc ấy dựng nên “LOTUS”. Cũng có nghĩa là hoa sen mà cạp dây chuyền này là tín vật để điều khiển tổ chức. Thúc ấy liên tục đi lại giữa Trung quốc và Nhật Bản để điều hành công việc, thi thoảng sẽ mang em theo để đi thăm ông nội.

Nhan Thất không ngờ rằng mọi chuyện lại phức tạp như vậy. Thân phận của ba ba. Nếu như vậy thì người muốn giết ba ba khẳng định rất nhiều... Người đàn bà đó chẳng lẽ cũng là kẻ thù của tổ chức sao.

— Nhan thất. Em biết không anh đã tìm em rất lâu. Khi biết tin Nhan Thúc bị tai nạn ông nội và anh đã lập tức đến Pháp nhưng không tìm được tung tích của em. Thứ mà anh có duy nhất để tìm em là chiếc dây chuyền này và bài hát mà thúc ấy đã dạy cho anh. Vì thế mỗi năm anh đều đi đến các nơi, tổ chức ra trò chơi này với hi vọng có thể tìm được manh mối nào đó.

— Ba ba không phải bị tai nạn, mà là bị giết- Nhan Thất mở miệng gần từng chữ.

— Em nói cái gì.- Ken cả kinh

— Ba mẹ là bị người khác giết và tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đó.

Nhìn sự hận thù thống khổ tràn ngập trong đôi mắt cô anh biết rằng cô không nói đùa. Đáng chết. Là kẻ nào to gan như vậy. Là anh đã quá sơ suất rồi.

— Tiểu Thất. Em trở về Nhật với anh đi. Ông nội nếu biết đã tìm được em chắc sẽ mừng lắm. Còn về việc báo thù..anh nhất định sẽ giúp em.

Trở về Nhật sao. Cô đối với những chuyện ngày hôm nay còn chưa kịp thích ứng. Cô lại có thêm một người ông nội nuôi nữa hay sao. Hơn nữa cô đã hứa với ngoại công..

— Anh để tôi suy nghĩ một chút đi.

Ken cũng không ép cô nữa. Anh biết những điều mà anh nói hôm nay với cô giống như một giấc mơ vậy, quá khó để tiếp nhận nên chỉ khẽ gật đầu.

Ken tiễn Nhan Thất ra cửa, cho đến khi bóng cô đã khuất xa vẫn cứ nhìn theo.

” Con trai, thúc tặng con cái này. Là cùng một cặp với tiểu Thất. Sau này Lotus sẽ là hai con quản lí”

“Ken, con có thích tiểu Thất hay không. Sau này lớn lên chú gả tiểu Thất cho con nha”

Thích sao.

Có thích hay không ư.

Đã bao nhiêu năm rồi mới gặp lại cô bé ấy. Nhưng trên khuôn mặt cô lúc này đã không còn nụ cười hồn nhiên vô tư, những cái ôm ấm áp mà chỉ còn vẻ lạnh lùng lãnh đạm.

Mọi người luôn nói rằng Ken có sở thích quái dị với những thiếu nữ vị thành niên nhưng họ đâu biết rằng tất cả đều là do hắn đã yêu, yêu một cô bé từ khi cô bé ấy chào đời như một điều không tưởng

Khi cô bé ấy hướng hắn cười ngọt ngào

Khi cô bé ấy ôm chặt không cho hắn đi

Nhưng những kí ức khi còn thơ bé... cô còn nhớ hay đã quên.....

Tôi đã chờ em lâu lắm rồi.. vị hôn thê của tôi

24. Chương 24 : Cùng Đi Đi!

Nhan Thắt nằm trên chiếc giường rộng trong phòng mình, để mặc cho những cơn gió buổi đêm ùa vào, có chút lạnh.

Những gì mà Ken nói hôm nay khiến cho cô như lạc vào sương mù một mê cung không lối thoát. Cô biết rằng Ken nói thật, về thân phận khác của ba ba.. cả về người ông kia nữa. Nhưng quá nhiều thứ cùng đến một lúc lại khiến cho cô hoảng loạn..

Từ khi ba mẹ mất , cô chỉ nung nấu một ý niệm duy nhất là trả thù cho ba mẹ.. Nhưng rồi sau đó thì sao.. ngay cả một manh mối về kẻ thù cũng không có... và kể cả khi tìm được kẻ đó, giết kẻ đó thì ba mẹ cũng sẽ không trở về..

Nhan Thắt khi còn bé chỉ mong ước có một cuộc sống hòa thuận bên gia đình, lấy một tấm chồng tốt, làm một người con hiếu thảo, làm một người vợ hiền. Nhưng mà cuộc sống đâu có đơn giản thế, nhiều khi nó mang đến những bất ngờ khiến cho ta trở tay không kịp . Cô bây giờ... đã không thể quay trở lại nữa rồi.....

Sáng sớm hôm sau.

Cộc cộc

_ Tiểu thư, ngài đã dậy chưa.

_ Tôi dậy rồi. Có chuyện gì sao.

_ Thiếu gia đang chờ tiểu thư cùng dùng bữa ở phòng ăn thưa tiểu thư.

_ Tôi biết rồi, tôi sẽ xuống ngay.

Nhan Thắt để ấy hầu gái mặc quần áo và vấn tóc ỳnh rồi chậm rãi đi xuống lầu. Vừa mới bước vào phòng ăn đã thấy Ken ưu nhã ngồi đó, trước mặt là đồ ăn đã được dọn sẵn nhưng chưa có động đũa. Là chờ cô sao.

_ Tiểu Thắt. Em dậy rồi sao. Tới ăn sáng đi

Nhan Thắt nhàn nhạt gật gù đầu rồi từ từ đi về phía đối diện, ngồi xuống. Hiện tại cô vẫn chưa quen lắm với sự nhiệt tình của anh ta.

Hai người tuân thủ đúng quy tắc dùng bữa không nói chuyện nên bữa sáng diễn ra trong im lặng, chỉ trừ những lần Ken gấp đồ ăn cho Nhan Thắt .

_ Tiểu Thắt. Ngày mai anh trở về Nhật.

Cuối cùng cũng đến vấn đề chính rồi sao. Nhan Thắt khẽ ngẩng đầu lên, giọng nhẹ nhàng

_ Tôi sẽ đi cùng với anh.

__Em nói cái gì. Em đồng ý trở về cùng anh sao? Ken có chút bất ngờ nhưng nhiều hơn hết là vui mừng. Thật tốt quá. Anh còn nghĩ rằng cô sẽ không đồng ý cơ đấy.

__Đúng vậy. Tôi muốn gặp.. ông nội. Hơn nữa là LOTUS - Dù sao ba ba cũng đã nhận người đó là ba nuôi cô gọi một tiếng ông nội cũng không quá. Tuy nhiên mục đích chính của cô chính là đến xem xét tổ chức mà ba lập ra. Hiện tại cô nghĩ muốn tạo một thế lực riêng ình.

__Được. Đương nhiên được. LOTUS từ khi Nhan Thúc mất đi vẫn luôn hoạt động bí mật dưới sự kiểm soát của anh. Vậy ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.

__Khoan đã. Còn chuyện này nữa. Về bản hợp đồng kia...

__ Tất nhiên là thuộc về em rồi. Dù là về tình hay về lý thì em đều đã giành được nó- Ken ngắt lời cô.

__Không phải vậy . Tôi là thay mặt cho Lãnh gia nên nó sẽ thuộc về Lãnh gia. Hơn nữa, mấy cô gái đi cùng với tôi. Anh định làm gì họ.

Nhan Thát không phải là lo lắng cho họ. Cô chỉ là tò mò mà thôi.

Ken nghe câu hỏi của Nhan Thát lại nở một nụ cười đến là quý dị khiến cô dựng hết cả tóc gáy

__ Ah. Mấy cô gái đó... họ không sao đâu. Chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi.

Nhan Thát nhìn nụ cười có vẻ ôn hòa mà lại thực chất lại lạnh như băng kia ,nuốt nước miếng một cái. Cô khẳng định cái " không sao" của anh ta là rất có sao đấy. Người này nhìn có vẻ dễ gần nhưng lại nguy hiểm không lường được.

Ken đương nhiên không biết suy nghĩ của Nhan Thát lúc này. Anh hiện tại đang cười đến vui vẻ khi biết cô sẽ trở về cùng anh nhưng như nghĩ đến cái gì đó, đôi mày nhăn lại, quay sang hỏi Nhan Thát

__ Tiểu Thát, Làm sao em quen biết với Lãnh gia lại còn thay mặt họ đi tham gia . Em với Lãnh thiếu là như thế nào.

Nhan Thát nghĩ một lúc cũng không biết dùng từ gì để miêu tả quan hệ của mình với Lãnh Dạ.

Thuộc hạ. Đương nhiên không. Bạn bè. Còn chưa tới mức đó. Kẻ thù. Lại càng không. Nhìn ánh mắt có phần dò xét của Ken cô liền thức thời đem tình hình kể lại một lượt, từ lúc ba mẹ mất, cô tới Mộ Dung gia rồi gặp Lãnh Dạ, đem sự tình ngắn gọn kể lại một lượt. Mặc dù Nhan Thát nói rất nhanh, cũng rất nhạt giống như kiểu là kể chuyện về một người khác nhưng Ken là ai chứ, là người đã lạc mất cô 8 năm trời. Chỉ thấy anh nhẹ đứng dậy, đi đến bên cô rồi đột nhiên ôm lấy cô vào lòng, cầm nhẹ tựa lên đầu vai cô. Nhan Thát đang định vươn tay đẩy ra thì bên tai truyền đến giọng nói ầm ập khiến đôi tay cô cứng lại.

__Anh xin lỗi. Tiểu Thát. Xin lỗi ..vì đã để em một mình..

Đôi tay của anh xiết chặt lại và Nhan Thát lần này không cố đẩy nó ra nữa. Hai cánh tay hữu lực nhẹ siết chặt hơn , như muốn đem cô khảm vào trong thân thể mình hay chỉ đơn giản là chứng minh sự tồn tại của cô ngay lúc này. Thật may mắn. May mắn anh đã tìm được cô rồi

Trong lòng Ken đau nhói. Tiểu Thát của anh. Cô đã quá vất vả rồi. Một cô bé mười bảy tuổi đáng nhẽ phải được sống một cuộc sống vô tư vô lo chứ không phải là gánh vác trên vai tất cả. Hơn nữa cô lại chỉ có một mình..

__ Tiểu Thát. Anh nhất định sẽ không để em một mình nữa đâu. Nhất định không.

Nghe lời nỉ non bên tai, Nhan Thát cảm thấy có chút cảm động. Một mình sao... cô cứ tưởng mình đã dần quen với nó rồi... Nhưng ngay lúc này đây, cô lại tham luyến cảm giác ầm ập trong vòng tay ấy. Cảm giác ấy giống như hồi bé, mỗi khi cô buồn hay bị bệnh, ba ba sẽ ôm chặt cô vào lòng, thấp giọng mà an ủi, dỗ dành cô. Nếu như vậy, hãy để cô tham lam một chút,là bạn cũng được, anh trai cũng được, chỉ một chút thôi..

Không khí hòa hợp lại có chút bi thương đột ngột bị phá vỡ bởi giọng nói của Harry

__ Thiếu gia. Có người muốn gặp ngài.

_ Là ai??- Giọng Ken có vẻ không vui. Khó khăn lắm mới để cho tiểu Thất không bài xích mình mà lại có kẻ không thức thời đến phá rối.

_ Là Lãnh thiếu của Lãnh gia thừa thiếu gia. _Lãnh Dạ. Anh ta đến đây làm gì.

_ Ngài ấy nói... đến đây để đòi người .

_ Đòi người.. đòi.. - Ken đang muốn hỏi đến đòi ai thì liền ngừng lại, ả ý liếc qua Nhan Thất. Anh ta thì đến đòi ai được nữa chứ. Chắc chắn là đến đòi Tiểu thất của mình rồi(Ai là của anh hả hả @@)

_ Ông dẫn đường đi - Lời này không phải là Ken nói mà là Nhan Thất nói. Hôm nay là đúng kì hạn bảy ngày nhưng mình có thể tự trở về mà. Anh ta đến làm cái quái gì thế

_ Chuyện này... Harry có chút ngập ngừng. Ông đang đợi lệnh của thiếu gia.

Mãi cho đến khi ông ta nhìn thấy Ken gật gật đầu mới lễ phép nói với Nhan Thất

_ Lối này, tiểu thư.

Hai người theo Harry ra đại sảnh đã thấy Lãnh Dạ lạnh nhạt ngồi trên chiếc sofa, Thanh Long im lặng đứng bên cạnh. Vẫn là khuôn mặt tuyệt mỹ và khí tức lạnh lùng nguy hiểm khiến người khác không dám đến gần.

_ Lãnh thiếu. Xin chào.Rất vui được gặp anh. - Ken hòa nhã chào hỏi theo cách lịch sự còn có vui thật hay không thì chỉ có anh ta mới biết. Anh nhanh chóng kéo Nhan Thất ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Lãnh Dạ không đáp lời Ken, chỉ tập trung nhìn vào người con gái sau một tuần không gặp. Ken và Nhan Thất ngồi cạnh nhau. Tình cờ là hai người hôm nay cùng mặc một bộ kimono màu trắng tinh khiết. Nam thì đẹp trai phóng khoáng, nữ xinh đẹp dịu dàng khiến cho khung cảnh vốn đặc biệt hài hòa ấm áp vào trong mắt người nào đó liền đặc biệt chói mắt.

_ Lãnh thiếu không biết anh đến đây có chuyện gì sao. Có phải là vì vụ hợp đồng không. Tiểu Thất đã thắng trò chơi nên hợp đồng kia thuộc về Lãnh Gia . Tôi đã thông báo với...

_ Chuyện đó sẽ có người đại diện của Lãnh gia bàn bạc với anh. Tôi chỉ đến đón người của tôi thôi - Lãnh Dạ chẳng có vẻ gì là vui sướng khi giành được một hợp đồng béo bở, hơn nữa mặt mày càng ngày càng lạnh lẽo, khí tức càng thêm âm trầm. Và tất cả cũng chỉ vì một tiếng ” tiểu Thất” đầy thân mật của Ken

Ken thì càng coi như không thấy sự thay đổi trong cảm xúc của Lãnh Dạ, chỉ băng quơ nói một câu

_Lãnh thiếu. Cảm ơn anh đã chiếu cố tiểu Thất trong thời gian vừa qua.. Từ ngày mai cô ấy sẽ đi theo tôi trở về Nhật Bản

_ Trở về sao.- Lãnh Dạ giận quá hóa cười, chỉ nhẹ nhàng nhìn Nhan Thất rồi “hử” một tiếng. Chỉ là ai cũng có thể nhận ra con mắt của anh ngày càng tối lại

_ Tôi phải đi tới Nhật một chuyến. Anh yên tâm. Tôi sẽ báo với ngoại công.- Nhan Thất cho rằng Lãnh Dạ là vì sợ cô đi sẽ cảm thấy áy náy với ông ngoại nên mới lên tiếng.

_ Quan trọng sao??

_ Rất quan trọng đối với tôi. Chuyện này có liên quan đến ba ba - cô chỉ nói liên quan còn cụ thể thế nào cô cảm thấy không cần phải nói.

Lãnh Dạ cũng biết chuyện của ba mẹ Nhan Thất nhưng cũng không phải là hiểu rõ toàn bộ. Anh chỉ biết rằng ba mẹ cô không chỉ đơn giản là bị tai nạn mà rất có thể là bị người ta sát hại

.....

_ Cùng đi đi

Sau khi im lặng một lúc , Lãnh Dạ lạnh nhạt phun ra một câu khiến cả ba người đều sửng sốt.

_ Anh... anh không cần phải như vậy. Tôi có thể tự đi được mà hơn nữa..

— Ai nói tôi đi vì em. Là do tôi có công chuyện tại đó thôi. Hơn nữa cuộc giao dịch của tôi và Ken cũng cần phải hoàn thành. Lãnh Dạ ngắt lời cô, hiếm khi nói một câu dài khiến cho Nhan Thất không nói được gì. Người ta đã bảo có công việc rồi mình còn nói gì được nữa.

Thanh Long đứng một bên mà cơ mặt không ngừng giật giật. Chủ nhân ah. Chúng ta đúng là có hợp đồng với bên đó nhưng ngài cũng không cần thiết tự mình đi đâu ahh. Nhưng mà anh cũng chẳng dám nói gì. Ai bảo ngài là chủ nhân của anh chứ

— Nếu như vậy thì mai cùng đi chung đi.

Ken mặc dù nội tâm không muốn nhưng cũng không thể từ chối thẳng thừng được. Hơn nữa sang đó rồi thì anh ta đi đường của anh ta, hai bên tách ra chẳng liên quan gì đến nhau cả.(anh đang mơ àhh -_-)

— Cứ quyết định như vậy đi !!

25. Chương 25 : Hôn

Đám người Nhan Thất xuống khỏi máy bay riêng mà Ken đã chuẩn sẵn, đã thấy một thảm đỏ được trải dài trước mặt. Đứng bên cạnh là hai hàng người mặc áo đen ăn mặc chỉnh tề sắc mặt lạnh tanh. Khi thấy Ken và Nhan Thất xuống liền nghiêng người về trước, cung kính cúi chào.

— Chào mừng thiếu gia và tiểu thư trở về.

Trong khi Ken coi đó là chuyện bình thường mà gạt đầu một cái thì Nhan Thất lại có chút bất đắc dĩ. Có cần phải khoa trương đến thế không chứ.

— Tiểu Thất, lên xe thôi.

Ken đứng trước một chiếc limo sang trọng, tự mình mở cửa xe cho cô trong ánh mắt ngạc nhiên của thủ hạ.Nhan Thất thì không để ý lắm đến điều đó, cô đang muốn báo cho Lãnh Dạ một tiếng thì anh đã nhanh tay hơn

— Buổi tối tôi sẽ tìm em. Đi với tôi một chuyến.

Nhan Thất chưa kịp hỏi đi đâu thì Lãnh Dạ đã quay đi để lại một bóng lưng cao lớn. Cô nhìn theo một lúc rồi theo Ken lên chiếc Limo, trở về đại bản doanh của nhà Tokugawa

Chiếc xe đậu tại cổng của một biệt thự lớn cực kì xa hoa. Biệt thự được xây theo kiểu Minka mang phong cách truyền thống của Nhật Bản nhưng lại có thêm sự kết hợp của các phong cách thiết kế khác nhau. Xà nhà và cột trong nhà đều được làm bằng gỗ, bên ngoài có những bãi cỏ được chăm chút cẩn thận và một hồ bơi lớn được bao bằng nhiều cái karesansui ngay trong nhà. Vừa bước vào bên trong ánh mắt sẽ không tự chủ được quan sát một vòng, cảm nhận sự hài hòa ấm áp mà không gian mang lại.

— Thiếu gia, tiểu thư. Lão gia đang chờ hai người trong phòng.

Ken nghe người hầu báo lại, gạt gạt đầu rồi dẫn Nhan Thất đi vào bên trong đến trước một căn phòng nằm ở cuối hành lang. Ken khẽ đưa tay lên, gõ cửa.

— Ông nội. Là con.

— Vào đi - Từ bên trong truyền ra một tiếng nói trầm thấp già nua

Nghe được tiếng người bên trong, Ken mở cửa rồi kéo Nhan Thất bước vào trong. Chỉ thấy một ông lão chừng 75 80 tuổi ngồi xếp bằng trên một chiếc zabuton, trước mặt là một ấm trà nghi ngút khói có lẽ là mới được pha. Ông mặc một bộ kimono màu đen tuyền, tóc đã bạc, người có vẻ ốm yếu nhưng hai mắt rất sáng, rất có thần. Có thể thấy người này lúc trẻ cũng có lẽ rất tuấn tú.

— Ngồi đi- Toru Tokugawa khi thấy Nhan Thất có chút sững sốt xúc động nhưng chỉ ngập ngừng một lúc rồi nhẹ nói. Thứ ông nói là tiếng Nhật không giống như Ken là tiếng Trung hay tiếng Anh. Có lẽ từ nhỏ

Ken đã sống cùng với vợ chồng Liên Y nên anh nói tiếng trung cực kì lưu loát, cũng rất dễ nghe. Cũng may Nhan Thất khi được huấn luyện cũng đã học thêm mấy thứ tiếng, trong đó có tiếng Nhật nên mới có thể nghe hiểu ông đang nói gì.

Nhan Thất theo Ken ngồi xuống phía đối diện, lần đầu tiên cảm thấy có chút bối rối ngại ngùng. Người trước mặt có thể đối với ba rất thân thuộc nhưng hiện tại đối với cô lại chỉ là người xa lạ.

__ Thật giống quá. Tiểu Thất. Con thật là giống mẹ con như đúc- Giọng của ông khàn khàn, ánh mắt cũng tràn ngập hoài niệm.

__ Tiểu Thất. Mọi chuyện có lẽ Ken cũng đã nói với con rồi phải không. Ta biết con đối với việc này sẽ rất khó chấp nhận. Nếu là ta cũng vậy thôi - Âm thanh già nua trầm thấp lại giống như một tiếng thở dài.

__ Nhưng, Tiểu Thất..ta..con có thể gọi ta một tiếng ông nội hay không. Tiểu tử kia..ta đã từng coi nó như con ruột của mình- ông nhìn thẳng vào mắt cô. Ở đó cô thấy rất nhiều thứ: xúc động, hi vọng và cả lo sợ. Điều gì sẽ làm ông sợ hãi. Là sợ cô từ chối sao.

Nhan Thất cảm thấy mắt mình có chút cay.. Có lẽ ba ba nhận được một người ba nuôi như ông ấy âu cũng là một loại phúc phận. Cô khẽ mở miệng, tiếng nói nhỏ nhưng rõ ràng.

__ Ông nội.

Chỉ hai chữ thôi,,ngắn gọn, nhẹ nhàng nhưng lại làm cho hai người bên cạnh cảm thấy vui sướng hết mực. Ken thì nở nụ cười thật tươi còn Toru thì liên tục gật đầu nói ” Tốt tốt” Hốc mắt cũng có chút đỏ lên. Nhan Thất cũng bị hai người lây cho niềm vui, miệng khẽ cong lên một vòng cung rất nhẹ.

__Tiểu Thất. Hiện tại con đang ở với người đứng đầu Lãnh Gia sao.

__ Dạ,con muốn học tập thêm kinh nghiệm thực tế. Đó cũng là ý muốn của ngoại công con-Nhan Thất gật đầu. Có lẽ Ken đã nói cho ông biết.

__Nếu con tiếp tục muốn đi với cậu ta , ta sẽ không ngăn cản con. Chỉ là nên cẩn thận một chút. Không chỉ những kẻ thù của cậu ta mà bản thân cậu ta cũng rất nguy hiểm.

__ Con biết- Cô luôn biết rằng Lãnh Dạ rất nguy hiểm. Nó tồn tại từ hơi thở và khí tức của anh ta. Chỉ là.. phải hi sinh mới có thành quả không phải sao.

__ Nếu không.. em đi với anh đi. Tiểu Thất.. anh không yên tâm- Ken mở miệng. Không yên tâm là một chuyện. Anh không muốn để cô đi với tên họ Lãnh đó.

__ Em không sao. Em đã hứa với ngoại công rồi. - Nhan Thất từ chối. Cô đã hứa với ngoại công là một chuyện. Chuyện khác cô biết rằng nếu đi với Ken hay là ở tại Mộ Dung gia bọn họ sẽ không để cô tiếp xúc với nguy hiểm đâu. Thật ra cô hoàn toàn không biết ý định thật sự của Mộ Dung Xung khi gửi cô đến chỗ Lãnh Dạ

__ Nhưng...

__ Ken- Toru ngắt lời cháu trai mình. Ông hiểu tình cảm của nó đối với tiểu Thất nhưng chuyện này không thể ép buộc được- Tiểu Thất, ngày mai Ken sẽ đưa con đến gặp Lotus. Quyền điều khiển Lotus vốn là thuộc về con. Chỉ khi có thể lực của riêng mình mới có thể tung hoành trong giới được.

__ Con biết, ông nội. Con sẽ cố gắng.

Cô có chút mong chờ ngày mai, cô không biết rằng ba sẽ để lại ình điều bất ngờ gì đây. Chỉ là hiện tại cô phải chuẩn bị một chút. Tối nay còn phải đi cùng với Lãnh Dạ nữa.

.....

7h tối, Một hàng cadillac đen đã đậu sẵn ngoài biệt thự. Nhan Thất theo Thanh Long lên chiếc xe thứ hai, ngồi xuống ghế sau ngay bên cạnh Lãnh Dạ. Anh ta hôm nay mặc nguyên một bộ đồ màu đen càng tăng thêm vẻ lạnh lùng bí ẩn. Một đôi mắt sắc lạnh khi thấy Nhan Thất mới nhu hòa một chút.

__ Chúng ta đi đâu đây??- Nhan Thất khẽ hỏi. Ít ra cũng phải báo cho cô biết là đi đến đâu chứ.

— Chúng ta sẽ đi đến khách sạn gặp Kyubi Inoue để làm một cuộc giao dịch, tiểu thư- Không đợi Lãnh Dạ mở miệng, Thanh Long đã nhanh nhẹn mở miệng.

— Kyubi. Là nữ sao?

— Đúng vậy tiểu thư. Là một người đàn bà cực kì nguy hiểm. Nghe nói cô ta vô cùng lẳng lơ, nuôi vô vàn nam sủng. Chỉ cần để ý người đàn ông nào sẽ không từ thủ đoạn để đạt được. Tuy vậy, địa vị của cô ta trong giới Nhật khá cao bởi thủ đoạn âm độc không thua kém gì đàn ông.

Nhan Thất nghe được thì nhíu mày. Cô chẳng cần biết cô ta âm hiểm thế nào nhưng nuôi vô số nam sủng thì cũng thật ghê tởm đi.

— Chủ nhân, đến giờ uống thuốc rồi.

Đột nhiên Thanh Long quay người lại, cung kính đưa một viên thuốc màu vàng và một cốc nước cho Lãnh Dạ. Còn Lãnh Dạ nhìn thấy thế thì cầm viên thuốc bỏ vào miệng, không cả thềm uống một ngụm nước. Nhan Thất nhìn viên thuốc màu vàng đó. Loại này cô biết, chính là thuốc dạ dày. Anh ta bị đau dạ dày sao.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Nhan Thất hướng về phía mình, Thanh Long cũng rất muốn giải thích cho cô nhưng không thể. Chủ nhân không thích nói chuyện về bệnh của mình trước mặt người khác. Đúng vậy. Chủ nhân bị bệnh đau dạ dày rất nặng. Vì thế anh luôn để thuộc hạ của mình uống thay rượu trong các buổi xã giao. Tuy thế thì thoảng anh vẫn uống một chút rượu vang của Pháp nhưng nồng độ cồn không cao.

Chỉ một chốc đã đến trước cổng khách sạn của cô Kyu gì gì đó . Nhan Thất theo Lãnh Dạ và Thanh Long xuống xe đi thẳng vào trong. Lần này đi cùng còn có cả hơn 10 thuộc hạ của Lãnh Dạ.

— Lãnh thiếu, xin mời đi theo thuộc hạ. Phu nhân đang chờ.

Đám người theo tên thuộc hạ đó đi đến một căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn. Tên thuộc hạ dẫn đường liền nói

— Lãnh thiếu. Phu nhân đã có lệnh chỉ dẫn theo một thuộc hạ đi vào, tất cả người khác đều ở phía ngoài đợi.

Lãnh Dạ liếc mắt qua Thanh Long đầy ẩn ý rồi kéo Nhan Thất đi vào bên trong. Nhan Thất đương nhiên không hiểu vì sao anh ta không dẫn Thanh Long vào. Cô không biết Thanh Long không chỉ đứng ngoài canh giữ mà còn phải điều hành mọi người để tạo sự an toàn tuyệt đối, hay nói cách khác chính là tạo một đường ra nếu như xảy ra sự cố. Trong bất kỳ cuộc giao dịch nào cũng có thể xảy ra tình huống một bên trở mặt .

Nhan Thất đi cạnh bước vào căn phòng tổng thống trong khách sạn. Chỉ thấy một người phụ nữ trẻ tầm 22 23 tuổi khá xinh đẹp, trên người mặc một bộ kimono màu đỏ diêm dúa. Chỉ là bộ kimono ấy được cô ta kéo xuống trễ, để lộ cả bờ vai trắng như tuyết và phần nửa bộ ngực sữa lộ ra không khí. Một cặp mắt phượng câu hồn, đôi môi tô son đỏ càng thêm vẻ diêm dúa lẳng lơ Cô ta vừa thấy Lãnh Dạ thì lả lướt chạy đến, đôi mắt sáng lên. Đúng vậy. Nhan Thất bây giờ mới cảm thấy Thanh Long nói đúng. Đôi mắt cô ta nhìn thấy Lãnh Dạ như con báo nhìn thấy mồi ngon, cái lưỡi khê liếm đôi môi đỏ càng khiến cho người ta ghê tởm

— Lãnh thiếu, ngài đến rồi sao. Em chờ ngài từ lâu rồi đó

Cô ta nhẹ nhàng tới gần Lãnh Dạ, hai bàn tay trắng nõn vươn ra định kéo tay anh nhưng lại bị anh ta tránh thoát. Ánh mắt màu bạc chứa đầy sự chán ghét, xung quanh không ngừng tỏa ra khí tức nguy hiểm khiến người ta rét run. Người đàn bà kia có lẽ cũng biết mình thất thố liền cười cười trở về chỗ ngồi.

— Lãnh thiếu. Đây là bản nháp hợp đồng đã được thảo sẵn. Anh xem qua một chút.- Cô ta khê đẩy một tờ giấy ra trước mặt, nhưng đôi mắt lại không hề rời khỏi khuôn mặt Lãnh Dạ dù chỉ một giây, thậm chí còn chăm quan tâm Nhan Thất đứng đằng sau.

Cực phẩm.. Đúng là cực phẩm mà. Cô ta đã từng nghe đồn rằng chủ nhân của Lãnh gia rất tuần tú khôi ngô nhưng không ngờ lại hoàn hảo thế này. Khuôn mặt kia... thân hình kia.... chắc chắc.. tưởng tượng cảnh người đàn ông tuần mĩ cao lớn đè lên người mình luật động, cả người cô ta kích động đến run rẩy, ánh nhìn càng thêm trắng trợn.

Lãnh Dạ không để cô ta vào mắt, cầm bản hợp đồng đọc kĩ. Sau khi thấy không có gì trục trặc liền gật gật đầu nói với cô ta

— Được.

Lần này Kyubi mới thu lại ánh nhìn một chút, khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

— Thật tốt. Vậy bản hợp đồng chính thức ngày mai sẽ được gửi đến Lãnh gia.

Cô ta vừa dứt lời liền thả thắm vào tai thủ hạ của mình. Anh ta gật đầu tuân lệnh rồi đi ra ngoài. Chỉ một lúc sau đã mang theo khay với hai ly rượu bước vào, cung kính để trước mặt hai người.

— Lãnh thiếu, để chúc mừng chúng ta hợp tác thành công, hãy uống với em một ly. Đây là loại rượu mới của Đức, độ cồn cực cao nhưng vị cũng rất tuyệt. Nào...mời anh

Cô ta nâng chiếc ly đến trước mặt Lãnh Dạ, nở nụ cười quyến rũ.

Lãnh Dạ chưa kịp làm gì đã thấy một bóng người nhỏ bé đứng ra trước. Nhan Thất khẽ đoạt lấy chén rượu trong tay Kyubi, nhẹ nói” Sức khỏe anh ấy không được tốt. Tôi thay anh ta uống ly này” rồi một ngụm uống hết ly rượu mà không để ý tới sắc mặt xanh mét của Kyubi.

Nhan Thất chỉ đơn giản nghĩ là Lãnh Dạ bị đau dạ dày không thể uống được rượu, mà Thanh Long thì không có ở đây nên mới hảo tâm giúp anh uống. Dù sao tửu lượng của cô rất tốt, chỉ là một chén rượu mà thôi.

Lãnh Dạ nhìn thấy thế thì ánh mắt tối sầm lại, kéo bàn tay nhỏ của cô ra khỏi phòng mà chẳng thèm để ý đến Kyubi khuôn mặt tức tối đứng đằng sau.

— Ai cho em uống rượu

— Không phải là anh bị đau dạ dày sao.

Nhan Thất cảm thấy nghi hoặc. Cô giúp anh ta mà anh ta nổi điên cái gì thế. Tự dưng lại nổi giận.

Lãnh Dạ nghe được câu trả lời của người đằng sau, hơi khựng lại một chút. Cô là vì anh. Ánh mắt đang tức giận cũng nhu hòa đi chút ít, đôi môi mím lên một vòng cung rất nhẹ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy

— Lần sau không được uống rượu.

— Không sao, tửu lượng của tôi rất cao .

Rè rè

— Chủ nhân, mau xuống. Có biến rồi. Thuộc hạ đã dọn đường dưới này. Ngài mau xuống đi.

Đột nhiên giọng nói của Thanh Long truyền đến qua thiết bị bộ đàm tinh xảo trên cổ áo Lãnh Dạ. Sắc mặt anh lạnh xuống, kéo Nhan Thất đi vào thang máy. Nhan Thất cũng nhận ra có vấn đề, rút hai khẩu súng tinh xảo giấu bên đùi ra.

Trong căn phòng tổng thống vừa này, Kyubi lẳng lơ nửa nằm nửa ngồi trên chiếc sofa, đôi tay vuốt ve lồng ngực một thủ hạ, bên môi nở nụ cười âm hiểm. Tên Lãnh Dạ khốn khiếp đó, dám không để ý đến cô. Cô đã ra lệnh cho thuộc hạ bao vây nơi này, nhất định phải bắt tên đó về cho cô. Chỉ tiếc là.. ly rượu kia... con ranh đó..

Hai người vừa bước vào trong thang máy liền có thấy mấy tên áo đen rút súng ra đứng trước. Hai người Lãnh Dạ Nhan Thất phản ứng nhanh liền rút súng bắn trả. Pằng pằng pằng. Về tốc độ lẫn độ chính xác đám người kia tuyệt đối không thể so với hai người Lãnh, Nhan. Xuống đến tầng một đã thấy Thanh Long và người của Lãnh gia đang đấu súng với một đám người để mở đường máu. Thanh Long nhìn thấy Lãnh Dạ liền một bên ngắm bắn, một bên chỉ đường

— Chủ nhân, bên này.

Lãnh Dạ và Nhan Thất sắc mặt lạnh như băng, không ngừng bắn súng rồi chạy ra ngoài chiếc xe đã chờ sẵn. Đột nhiên, Nhan Thất thấy tầm mắt mình có chút mơ hồ, đầu có chút đau. Cô lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi

cố gắng chạy theo Lãnh Dạ. Một người trong khách sạn đã bị dọa chạy hết, chỉ còn hai phe bắn súng kịch liệt.

Ba người tìm được cơ hội leo lên xe liền khởi động, lao đi với tốc độ nhanh nhất.

Nhan Thất nhìn qua gương chiếu hậu thấy mấy chiếc xe đang đuổi theo liền ló đầu ra khỏi cửa sổ, ngấm bắn. Pằng pằng pằng. Hai chiếc xe bị bắn nổ lốp trước không thể đi theo được nữa. Hai chiếc xe khác đã bị Lãnh Dạ bắn hạ. Tay lái của Thanh Long cũng rất tốt, tuy không bằng Nhan Thất nhưng cũng đã cắt đôi được mấy chiếc xe còn lại. Ba người coi như là thoát hiểm trong gang tấc.

— Giết cô ta đi- Giọng Lãnh Dạ lạnh lẽo không hề có một chút độ ấm

— Dạ, chủ nhân. Thanh Long vâng mệnh. Dám tính kẻ chủ nhân, đáng chết.

Lãnh Dạ đang định quay sang Nhan Thất đã thấy cô quay sang nhìn mình chằm chằm. Chỉ là rất kì lạ, khuôn mặt cô không giống với bình thường lạnh nhạt lãnh đạm mà lúc này hai gò má đỏ hồng, đôi mắt long lanh ánh nước. Đôi môi anh đào đỏ mọng khẽ mở nhìn vô cùng dụ hoặc quyến rũ.

— Tôi.. nóng quá.

Bàn tay cô không tự chủ thò vào bên trong áo anh. Cảm giác mát lạnh khiến cô không khỏi ớn lên một tiếng dễ chịu. Lãnh Dạ kinh ngạc nhìn biểu hiện của cô, lại nghĩ đến điều gì đó thì ánh mắt tối sầm lại, khẽ rủa một tiếng ” Đáng chết ” . Anh quát lên với Thanh Long ” Đi về biệt thự với tốc độ nhanh nhất. Gọi Chu tước đến ” rồi với tay ấn nút đen, một tấm ngăn hiện lên ngăn cách với ghế lái. Thanh Long không hiểu tại sao Nhan Thất lại bị như thế nhưng nhìn biểu hiện của cô rõ ràng là bị người ta bỏ thuốc.

— Tôi nóng quá.. nóng quá.

Nhan Thất không ngừng kéo rộng cổ áo của mình, để lộ một vùng da thịt trắng nõn như bạch ngọc. Cô lúc này chỉ thấy bản thân mình bị ném vào trong lò thiêu vậy, như có ngàn vạn con kiến đã cắn nuốt thật khó chịu. Nhan Thất ngồi hẳn lên đùi Lãnh Dạ, bàn tay nhỏ bé đã mở tung áo của anh, không ngừng vuốt ve lồng ngực rắn chắc. Thật mát. Thật dễ chịu. Không biết cô đã bị bỏ thuốc gì nhưng Nhan Thất lúc này gần như đã mất đi toàn bộ ý thức. Cô chỉ muốn làm gì đó để làm mất đi cảm giác khó chịu này.

Lãnh Dạ nhìn con mèo nhỏ quyến rũ mười phần đang làm loạn trên người mình, nhủu mày cầm hai tay cô lại. Nhan Thất bị giam cầm hai tay, mắt lấp lánh ánh nước nhìn Lãnh Dạ trông rất đáng yêu. Đột nhiên, cô nhẹ nhàng hôn lên ngực anh. Từ lồng ngực rắn chắc đến xương quai xanh tinh tế, đến chiếc cổ cao rồi lên đến cằm. Mỗi một chỗ cô còn đưa đầu lưỡi nhỏ ra liếm liếm khiến mắt Lãnh Dạ tối sầm lại. Anh không muốn thừa cơ lúc này mà động vào cô. Nhưng Nhan Thất không dừng lại, cô hôn khắp mặt anh, từ lông mày đến sống mũi như trò vui. Hương hoa hồng thơm như phảng phất. Khi Lãnh Dạ đang định bỏ hai tay cô ra để chế trụ chiếc đầu nhỏ đang làm loạn của cô thì cô đột nhiên ôm lấy cổ anh, đôi môi anh đào khẽ chạm nhẹ vào môi anh. Cô... hôn anh.

26. Chương 26 : Xuân Dục

Xúc cảm áp áp mềm mại trên môi khiến một kẻ luôn tỉnh táo điềm tĩnh như Lãnh Dạ cũng phải đình trệ một lúc, hai tay cũng quên không ngăn Nhan Thất lại. Lãnh Dạ không rõ tình cảm của mình với Nhan Thất là gì nhưng anh chỉ biết rằng một người cực kì bài xích với phụ nữ như anh lại không hề chán ghét nụ hôn của cô, thậm chí có chút xúc động muốn tận hưởng nó. Và một kẻ luôn bá đạo như anh tuyệt đối không để cho bản thân mình chịu thiệt nên liền nghĩ gì làm nấy. Anh khẽ chế trụ chiếc đầu nhỏ của cô rồi hôn cô thật sâu. Chiếc lưỡi dài khẽ tách hai hàm răng trắng bóc chui vào khoang miệng cô thăm dò, trêu chọc quần lấy chiếc lưỡi dính hương của cô chơi đùa. Mùi hương hoa hồng phảng phất và xúc cảm kì lạ khiến Lãnh Dạ có chút hưng phấn. Nụ hôn của anh giống như con người anh vậy, nóng bỏng, mạnh mẽ và thậm chí có phần thô bạo. Cho đến khi cả hai đều không thở nổi nữa mới lưu luyến buông cô ra. Ngay khi anh định tiếp tục tận hưởng cảm giác này lần nữa thì có tiếng gõ cửa bên ngoài. Chiếc xe đã dừng lại

— Chủ nhân. Đến nơi rồi.

Lãnh Dạ kìm nén cảm xúc của mình rồi nhìn lại con mèo nhỏ trong ngực. Cô lúc này đôi mắt khép hờ, hai gò má ửng hồng như quả đào chín mọng khiến người ta chỉ muốn cắn một cái. Đôi môi sưng đỏ cùng với quần áo xộc xệch không chỉnh tề càng làm tăng vẻ kiều mị quyến rũ đến tận xương. Lãnh Dạ khẽ nhíu mày, nhanh chóng chỉnh lại quần áo thật chỉnh tề cho cô rồi tự mình bế cô xuống xe. Hiện tại người cô càng ngày càng nóng, anh cũng không biết là thuốc này có gây hại đến cơ thể cô hay không nữa. Còn về việc kia... về sau còn nhiều thời gian mà.

Chu tước và Bạch Hổ đã chờ sẵn trong phòng, khi thấy Lãnh Dạ ôm Nhan Thất bước vào thì đôi mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

— Tước, Chú mau xem cho cô ấy.

Chu tước là một trong “bộ tứ” những thuộc hạ đặc lực của Lãnh Dạ, nhưng cũng giống như Daniel rất giỏi y thuật. Giống như tên gọi, anh ta có một đầu tóc đỏ rực vô cùng nổi bật, khuôn mặt anh tuấn nhưng lại có vẻ phong lưu cà chớn giống một playboy chính hiệu. Tuy thế chỉ là người trong Lãnh Gia đều biết anh ta nguy hiểm đến mức nào.

Chu tước nhìn người con gái xinh đẹp vừa được đặt trên giường, trải qua mấy phút ngạc nhiên liền bắt đầu tiến hành kiểm tra cho cô. Dù anh rất thắc mắc là tại sao chủ nhân lại tự mình bế một cô gái nhưng hiện tại phải chữa khỏi cho cô ta trước đã rồi tính.

Kiểm tra nhiệt độ của người trên giường, hai hàng lông mày Chu Tước nhíu chặt lại. Nhan Thất ở trên giường mắt nhắm nghiền nhưng lại không ngừng giãy giụa, hai tay quờ quạng trên người mình.

— Chủ nhân. Nếu thuộc hạ đoán không lầm cô ấy trúng phải Mx35.

— Là cái gì.?

— Là loại mị dược mới được sản xuất tại Nhật, được mấy tên đại gia quý tộc rất yêu thích. Loại này chỉ cần uống vào một viên sẽ gây cho người ta cảm giác nóng khắp người rồi dẫn đến ham muốn tình dục, cực kì hưng phấn. Hơn nữa được tính cực mạnh, cao gấp 5 6 lần xuân dược thông thường .. hòa tan thuốc này với rượu thì... dù là một kẻ cường tráng hay lí trí đến mấy cũng sẽ trở nên dâm dăng.

— Có cách nào giải không??- Đây mới là điều quan trọng nhất lúc này

— Chủ nhân. Nếu muốn giải dược thì cách tốt nhất là tìm nam nhân hoan ái- nhìn thấy chân mày nhíu chặt của Lãnh Dạ Chu tước liền biết điều nói tiếp- Tuy nhiên loại dược này không hại đến thân thể. Nếu như có thể chịu được cảm giác nóng rát đau ngứa trong 6 giờ thì dược sẽ tự giải. Chỉ có thể tiêm thuốc giảm đau thôi nhưng không thể tiêm quá liều nếu không sẽ gây hại đến sức khỏe cô ấy. Bây giờ phải làm..

— Tiêm thuốc cho cô ấy đi.

— Dạ.

— Chủ nhân. Tại sao Nhan Thất lại bị bỏ thuốc- Thanh Long thắc mắc- Là do ả Kỵ đó sao.

— ả ta không bỏ thuốc cô ấy mà muốn bỏ thuốc ta. Nhưng chén rượu của ả đưa cô ấy lại giành uống.

Lãnh Dạ chậm rãi nói khiến cho cả 4 người ở đó đều tức giận. Khốn khiếp. Dám cả gan bỏ thuốc chủ nhân. Mụ đàn bà dâm dăng đó chắc chắn cũng có ý đồ với chủ nhân.

— Nóng quá... khó chịu quá.

Tiếng rên rỉ gần như nức nở trên giường thu hút sự chú ý của Lãnh Dạ

— Cô ấy thế nào rồi.

— Chủ nhân. Đã tiêm thuốc rồi nhưng cảm giác nóng rất khó chịu vẫn sẽ kéo dài.. hay ngài đi nghỉ trước đi.. Thuốc hạ sẽ chăm sóc cô ấy.

— Tất cả ra ngoài đi.

— Chủ nhân.

_ Ra ngoài!!

Lãnh Dạ không kiên nhẫn lặp lại. Mấy người trong bộ tứ đều hiểu ý mà lui ra ngoài, đóng cửa lại. Xem ra bọn họ đã đánh giá thấp vị trí của cô gái này trong lòng chủ nhân rồi.

Lãnh Dạ tiến đến bên giường, hai bàn tay to nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé đang không ngừng kéo quần áo, thậm chí còn để lại vài vết xước trên da thịt trắng nõn. Cô thể này sẽ làm bị thương mình mất. Lãnh Dạ mặt không đổi, tìm chẳng biết có loạn hay không nhanh chóng cởi hết quần áo trên người cô ra chỉ để lại đồ lót. Nếu như không làm như vậy cô vẫn sẽ tiếp tục giãy giụa.

Nhan Thất đang cảm thấy vô cùng nóng rất khó chịu đột nhiên lại chạm đến một cơ thể mát lạnh khiến cô không ngừng nhích gần về phía anh. Đôi mắt mơ hồ phủ một lớp sương mù lúc này dường như đã mất đi tiêu cự, lí trí gần như đã mất chỉ còn dựa vào bản năng.

_ Ừm... Mát quá.. thật là thoải mái.

Lãnh Dạ cũng mặc cho cô làm loạn trên người mình, ánh mắt càng ngày càng trầm đục. Nhưng Nhan Thất dường như chưa thấy thỏa mãn, chỉ ôm một lúc cơ thể sẽ lại nóng lên. Cô muốn nữa.. muốn nữa... muốn nhiều hơn nữa...

_ Tôi khó chịu quá. Nóng quá...

Tiếng rên rỉ khó chịu truyền ra từ cái miệng nhỏ. Chu tước đã nói được này nếu không hoan ái sẽ gây ra cảm giác nóng bỏng khó chịu thậm chí là đau đớn.

Lãnh Dạ nhìn cái miệng nhỏ nhắn ướt át không ngừng mấp máy lại nhớ nụ hôn trong xe ô tô. Không phải cô khó chịu sao. Vậy để anh giúp cô đi. Người khẽ lật một cái, anh đã nằm đè lên trên người cô, đôi môi phủ kín môi cô..Chỉ là nụ hôn lần này dịu dàng hơn một chút, anh kiên nhẫn phác họa đường nét trên môi cô, cùng với chiếc lưỡi nhỏ của cô tỉ mỉ chơi đùa. Còn Nhan Thất thì trong cơn mê chỉ biết níu lấy hai vai anh mà không biết rằng mình đang đưa dê vào miệng cạp. Hai người tiếp tục nụ hôn ướt át mà triền miên, đôi tay Lãnh Dạ theo bản năng vuốt ve làn da mềm mại dưới thân. Da của cô rất tốt, mềm mại trơn trượt như da em bé, sờ vào cảm giác rất tuyệt. Thật ra trong mấy chuyện như thế này một kẻ chưa từng động qua phụ nữ như Lãnh Dạ có thể nói cũng là một tay mơ. Nhưng thật ra trong mấy chuyện này đàn ông dường như luôn rất có thiên phú không tự học cũng thành tài.

Cho đến khi cả hai không thể nào thở nổi nữa thì Lãnh Dạ mới rời khỏi môi cô. Nhan Thất lúc này giống y con gấu koala, hai tay ôm lấy cổ anh, hai chân kẹp chặt lấy hông anh. Hai người dính chặt vào nhau không một khe hở. Cô lúc này chỉ biết bám víu vào anh như cọng cỏ cứu mạng. Đôi môi không ngừng lướt trên cổ, trên mặt anh.

Lãnh Dạ đè nén một luồng khí nóng tích tụ ở bụng dưới, cảm khuôn mặt nhỏ của cô lắc lắc một chút

_ Em có biết em đang làm gì không. Nhìn cho kĩ xem tôi là ai.

Nhan Thất bị lắc không những không tỉnh mà càng thêm choáng váng. Đôi mắt long lanh cổ mở to nhìn Lãnh Dạ.

_ Anh là... anh là ai... tôi khó chịu quá...

Rồi đôi tay nhỏ cũng chẳng dừng lại mà tiếp tục vuốt ve lồng ngực rắn chắc của anh. Xem ra dược tính của thuốc này rất mạnh

_ Mèo hoang, em đang đùa với lửa đấy.

Xem ra cô đã hoàn toàn mất đi ý thức rồi, lại dám trắng trợn khiêu khích một người đàn ông, lại còn là một người đàn ông cực kì có hứng thú với cô.

_ Nóng quá... hu hu.. nóng quá.

Lãnh Dạ nghe tiếng nức nở của cô, lại nhìn thân thể hai người gần như trần trụi tiếp xúc, thở dài một hơi rồi cứng rắn cố định hai tay cô, ôm cô vào lòng thật chặt. Không ngờ một người như anh cũng có ngày muốn mà không làm.. nhưng mà anh biết rằng nếu như bây giờ anh chiếm đoạt cô, dù chỉ là để giải được thì cô sẽ rất hận anh.

Cứ thế hai bên , một bên tiến, một bên lùi trải qua suốt đêm. Lãnh Dạ chỉ có thể giúp cô giảm bớt thống khổ bằng cách tắm nước lạnh rồi ôm cô vào lòng, tắm đến mức cả tay chân anh đều lạnh toát như băng.....

Sáng sớm hôm sau.

Đau quá. Đầu đau như búa bổ vậy. Nhan Thất tỉnh dậy trên chiếc giường kingsize rộng lớn. Cả người ê ẩm. Chớp chớp mắt cho tỉnh táo quan sát xung quanh, Nhan Thất giật nảy mình khi thấy khuôn mặt tuyệt mỹ gần kề ngay trước mặt. Là Lãnh Dạ. Sao anh ta lại ở đây. Không đúng. Đây không phải phòng cô. Vậy sao cô lại ở đây. Nhìn lại người mình, Nhan Thất cả kinh. Sao cô lại không mặc quần áo... Rõ ràng hôm qua bị tập kích..sau đó cô cảm thấy chóng mặt..sau đó...sau đó.. sao cô lại không nhớ gì hết vậy...

_ Em tỉnh rồi sao.

_ Sao tôi lại ở đây - Nhan Thất lấy lại bình tĩnh, trên khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Nếu như là cô gái khác chắc chắn là sẽ hét lên hoảng loạn còn Nhan Thất thì không. Những gì cô được huấn luyện không cho phép cô được như vậy. Nhan Thất chưa từng xảy ra chuyện nam nữ hoan ái nên không biết nó như thế nào nhưng như trong sách nói lần đầu tiên sẽ rất đau... Còn nếu như đã thực sự xảy ra chuyện gì... cô sẽ giết anh ta!!!

Nhìn khuôn mặt ẩn ẩn sát khí của Nhan Thất, Lãnh Dạ cười khổ trong lòng,lạnh nhạt phun ra vài chữ.

_ Em bị bỏ thuốc.

_ Thuốc... thuốc gì.- Nhan Thất đang định hỏi thuốc gì lại nghĩ về ngày hôm qua. Chén rượu đó!! Nếu vậy mục tiêu của cô ả Kyubi đó là Lãnh Dạ chứ không phải là cô.

_ Không có chuyện gì xảy ra đâu. Còn quần áo của em là do em tự mình cởi, hơn nữa là em chủ động ôm lấy tôi không buông.

_ Thật sao.. vậy là anh.. chăm sóc tôi cả đêm sao.- Nhan Thất cũng có chút ngại ngùng. Cứ nghĩ đến cảnh cô bị mị được hành hạ không ngừng phóng túng là cô lại hận không thể giết mình

_ Em nghĩ sao- Lãnh Dạ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô. Vậy mà cô còn định giết anh cơ đấy.

_Nếu vậy..cảm ơn anh.

Nhan Thất nhanh chóng quần chắn che đi cơ thể mình rồi nhét quần áo mặc vào. Cũng may không có gì xảy ra. Xem ra anh ta cũng là một người tốt. Còn ả Kyu đó,cô nhất định phải giết ả ta.

27. Chương 27 : Lotus

Ngồi trong chiếc Limo màu đen, Nhan Thất vẫn cảm thấy trong người cực kì khó chịu. Ngay khi tạm biệt Lãnh Dạ cô đã dùng tốc độ nhanh nhất phi ra khỏi nhà rồi gọi Ken đến đón. Mặc dù đã xác định rõ là không có gì xảy ra, mặc dù cô biết là anh ta có thể chỉ đơn thuần giúp cô, mặc dù trong chuyện này cô rất thoải mái... được rồi, là cô tỏ ra thoải mái. Chẳng có người phụ nữ nào sáng thức dậy thấy mình mặc có nguyên bộ đồ lót nằm ngay cạnh một người đàn ông xa lạ mà cảm thấy thoải mái cả,hơn nữa bản thân lại còn không nhớ gì hết.. haiz. Quên đi quên đi. Trong trường hợp như vậy anh ta không thừa nước đục thả câu đã là tốt lắm rồi..

Ken ngồi bên cạnh thấy Nhan Thất hết giày vò mấy ngón tay của mình lại không ngừng thở dài không giống cô ngày thường liên quan tâm hỏi:

_ Tiểu Thất. Làm sao vậy.

_ Hà. Ah. Không sao.. không sao. Tất cả là tại ả Kyu chết tiệt đó.. lại còn cả tên Lãnh Dạ đó, sinh ra đẹp như thế làm gì để cô ta nảy sinh ý xấu hạ xuân được với anh ta. Hi vọng lần sau gặp anh ta sẽ không nhắc đến chuyện này nữa (Đẹp là có tội -_-)

— Tiểu Thất, đến rồi.

Ken nhắc nhở Nhan Thất đang thất thần. Cô hôm nay cứ là lạ sao ấy.

— Ah. Được.

Nhan Thất điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bước xuống xe. Hôm nay Ken sẽ dẫn cô đi gặp ” Lotus”, cô cần phải chuẩn bị tinh thần thật tốt. Nhưng là.. tại sao lại đến đây

— Ken

— Em cứ vào đi rồi sẽ biết- Nhận ra sự nghi hoặc trong mắt cô, Ken khẽ mỉm cười đáp lời

Nhan Thất cứ tưởng rằng mình sẽ được đưa đến nơi nào đó bí mật nhưng nơi mà Ken đưa cô đến lại là tập đoàn đa quốc gia tại nhật. Tập đoàn này cô biết , lấy tên là KT là một tập đoàn lớn hoạt động trên nhiều lĩnh vực, chi nhánh rải rác ở các quốc gia lớn trên thế giới.

Nhan Thất sóng vai đi bên cạnh Ken. Đây rõ ràng chỉ là một công ty bình thường thôi, từ nãy đến giờ đã có bao người đi qua chào hỏi Ken như nhân viên với sếp.

— Vào đi. Ken bấm thang máy rồi gọi Nhan Thất bước vào. Cô vẫn mang trong mình một loạt nghi vấn theo anh bước vào.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Nhan Thất kinh ngạc nhìn Ken đưa tay ra kéo nhẹ một chỗ để lộ ra một phần không gian rộng bé bằng bàn tay ngay bên dưới số chỉ trong thang máy. Ngay khi mở ra hết bên trong hiện ra một cái nút nhỏ màu đỏ và khi ấn xuống thang máy cũng từ từ chuyển động, nhưng không phải là đi lên mà là đi xuống. Hóa ra là có tầng hầm sao.

Ting.

Thang máy chậm dần rồi dừng lại, cửa tự động mở ra. Trước mặt cô là một không gian vô cùng rộng rãi, hoàn toàn cách biệt với không gian bên trên. Nó cũng giống như một tầng của một công ty lớn, có các phòng được bao trong cửa kính trong suốt, cách biệt với nhau.

— Thiếu gia. Ngài đã đến rồi.

Nhan Thất cùng với Lãnh Dạ bước ra khỏi thang máy đã thấy một người đàn ông trẻ, chỉ khoảng 21 22 tuổi mặc suit đen cung kính đứng chờ sẵn, thấy hai người thì cúi đầu chào.

— Ủ. Tiểu Thất. Đây là Thiên Vũ, là người Trung Quốc cũng là người quản lí hiện tại của Lotus. Vũ, đây là Nhan Thất.

— Chào Nhan.. Nhan tiểu thư- Cô ấy cũng họ Nhan sao. Chắc chỉ là trùng hợp thôi.. có khi nào- Thiên Vũ nhún mày kiểm, ngẩng đầu để nhìn Nhan Thất rõ hơn

— Vũ, cậu nghĩ đúng rồi đấy. Cô ấy chính là con gái của Nhan Thúc.

— Nhan... chủ nhân. Tiểu thư.. cô thật sự là con gái của chủ nhân sao- Vũ có chút kích động. Sau khi chủ nhân qua đời thiếu gia đã đi tìm cô rất lâu nhưng không có tung tích. Hiện tại cô lại đột nhiên xuất hiện sao có thể không khiến anh kích động.

Nhan Thất chỉ lạnh nhạt gật gù đầu. Có vẻ như người đàn ông tên Vũ này đối với ba ba rất trung thành.

— Thiên Phi đang ở đâu. Tập hợp mọi người lại đi. Thông báo là tiểu thư đã trở về rồi.

— A Phi đang ở bên trong. Được. Thiếu gia. Thuộc hạ lập tức đi thông báo.

Thiên Vũ nói rồi nhanh chóng quay đi. Nhan Thất đi theo Ken vào bên trong là một căn hầm lớn và rộng gần giống như sân huấn luyện của Mộ Dung gia, có điều lại rộng gấp đôi.

— Tiểu Thất, người em vừa gặp chính là Thiên Vũ là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Nhan Thúc. Thiên Phi là em trai sinh đôi của anh ta. Từ trước tới nay hai người họ đều thay mặt Nhan Thúc quản lí Lotus rất tốt. Thực chất Lotus là tổ chức hắc đạo bí mật của Nhan Thúc còn tập đoàn KT là tập đoàn kinh doanh ngoài sáng để che mắt người đời thôi.

— Họ.. sẽ tin em sao- Nhan Thất cảm thấy có chút bối rối. Họ trung thành với cha cô chứ không phải cô, hơn nữa hiện tại chủ nhân của họ là Ken.

— Họ sẽ. Tiểu Thất. Chắc chắn như vậy...

...

— Thiếu gia, tiểu thư. Người đã đến đủ rồi.

Trước mặt Nhan Thất lúc này là khoảng 107 người cả nam cả nữ. Tất cả đều mặc suit đen đứng thành hàng vô cùng chỉnh tề cung kính. Đứng đầu là Thiên Vũ và một người giống hệt anh ta đứng cạnh, chỉ có điều nếu đôi mắt của Thiên Vũ màu đen thì mắt anh ta lại có màu nâu sáng, nhìn kỹ một chút là có thể phân biệt được. Có lẽ người này là Thiên Phi rồi.

— Mọi người. Có thể Thiên Vũ đã thông báo ọi người lý do có mặt ở đây ngày hôm nay. Đó chính là để chào mừng tiểu thư trở về.

— Tiểu Thất, lấy chiếc dây chuyền của em ra.

Nhan Thất nghe theo lời Ken lấy chiếc chìa khóa trên cổ mình đưa cho anh. Khi hai chiếc vòng cổ hợp thành một cũng là lúc Ken cất giọng trầm thấp mà kiên định.

— Cô ấy chính là con gái ruột của Nhan Thúc đã mất tích ngay sau khi thúc ấy xảy ra chuyện. Hiện tại tôi đã tìm được cô ấy rồi. Cô ấy từ bây giờ sẽ là chủ nhân của Lotus.

— Hoan nghênh chủ nhân trở về- Ngay khi Ken dứt lời, tất cả 107 người đều nghiêng người 90 độ , vô cùng cung kính mà kêu lên.

— Tiểu Thất. Lotus thực chất chỉ có 100 người nhưng tất cả đều là tinh anh trong tinh anh, được chính tay Nhan Thúc huấn luyện. Từ nay, em sẽ là chủ nhân của họ.

Nhan Thất quay sang nhìn Ken rồi lại nhìn 107 người đang đứng trước mặt. Cô khẽ mở miệng, giọng nói lạnh nhạt nhưng lại băng lãnh khiến người ta rét run.

— Tôi mới biết sự tồn tại của Lotus cách đây không lâu và hơn thế nữa tôi biết rằng một số những người ở đây rất bất ngờ với sự xuất hiện của tôi ngày hôm nay, thậm chí đối với việc tôi đột nhiên thành chủ nhân rất khó chấp nhận. Nếu như thực sự có người như vậy xin hãy bước ra phía trước... còn nếu như không thì từ nay về sau phải tuyệt đối trung thành. Nhan Thất tôi tuyệt không chấp nhận kẻ phản bội.

Giọng của cô nhàn nhạt lại uy nghiêm như vương giả khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy được áp lực. Nhưng điều khiến Nhan Thất cảm thấy kỳ lạ là không có một ai bước lên phía trước.

— Chủ nhân. Chúng thuộc hạ nguyện trung thành cho đến chết.

Như để giải đáp nỗi nghi vấn của Nhan Thất, Thiên Vũ đột nhiên bước lên phía trước, cung kính nói.

— Chủ nhân. Ngài yên tâm. Tất cả chúng tôi đều tuyệt đối trung thành với ngài. Có thể ngài không biết rằng tất cả những người ở đây đều là cô nhi được chủ... tiền chủ nhân nhặt về nuôi dưỡng. Chính ông ấy đã cho chúng tôi chỗ ăn ở lại còn dạy dỗ đào tạo chúng tôi từ khi còn bé. Chính vì thế đối với chúng tôi ông ấy là thầy, là cha. Lotus là tất cả tâm huyết của ông. Chúng tôi sẽ cùng ngài dẫn dắt nó cho đến khi chết, tuyệt không hai lòng.

— Đúng vậy, chủ nhân.

..

— Đó là lý do tại sao anh bảo em không phải lo lắng. Nhan Thất. Em là con gái của Nhan Thúc. Họ xem em như chủ nhân nhưng cũng như người nhà.. mà người nhà thì sẽ không phản bội nhau.

Nhan Thất lặng người đi một chút. Cô không ngờ tất cả người ở đây đều là cô nhi do ba ba chăm sóc. Nếu như ba ba đã muốn cô trở thành chủ nhân của Lotus thì cô nhất định phải làm.. hơn nữa phải làm thật tốt không để phụ sự kỳ vọng của ba.

— Cảm ơn mọi người... vì đã chấp nhận tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng đâu.

__ Chủ nhân. Người hãy đeo vào đi. Đây là chiếc nhẫn đại diện cho Lotus.

Thiên Phi cung kính bê lên một chiếc khay màu đỏ, trên đó là một chiếc nhẫn nhỏ được đặt trong một chiếc hộp gỗ. Bên trên chiếc nhẫn được khắc hình hoa sen hết sức tinh xảo, hoàn toàn giống với hình hoa sen trên chiếc chìa khóa của cô. Nhan Thất khẽ vươn bàn tay trắng nõn lấy chiếc nhẫn rồi nhẹ nhàng đeo vào ngón giữa. Việc đó chứng tỏ từ nay về sau cô chính là chủ nhân của Lotus, đeo trên tay chiếc nhẫn của quyền lực nhưng nhiều hơn hết là thử thách, trách nhiệm mà cô phải gánh vác!!!

28. Chương 28 : Tiệc

Tút tut....

__ Alo. Con nghe đây ngoại công.

__ Tiểu Thất. Là ta. Con vẫn khỏe chứ.

__ Con vẫn khỏe. Ngoại công có khỏe không. Còn ba nưôi nữa.

__ Mọi người đều tốt. Tiểu Thất...Con với Lãnh Dạ đều đang ở Nhật phải không.

__ Dạ phải. Con.. sang Nhật có chút chuyện. Một ngày nào đó con sẽ nói rõ với người..

__ Không sao. Tiểu Thất... Không sao. Ai cũng đều có bí mật cả. Ta sẽ chờ con.. một ngày nào đó nói với ta tất cả. Hiện tại ta gọi cho con cũng không phải vì việc đó..

__ Con đang nghe đây ngoại công.

__ Tối ngày mai lão già Nam Cung kia có tổ chức tiệc sinh nhật cho con gái lão ta. Mộ Dung gia và cả Lãnh gia cũng được mời đến. Ngày mai con hãy cùng Lãnh Dạ đến đi. Ta sẽ gặp con ở đó.

__ Con biết rồi. Ngoại công. Ngày mai con sẽ đến.

Hàn huyền thêm một chút nữa với Mộ Dung Xung thì Nhan Thất cúp máy. Nam Cung lão gia sao. Cô cũng đã nghe qua về ông ta. Trong giới hắc đạo Trung Quốc có 4 đại gia tộc lớn: Lãnh gia, Mộ Dung gia, Phương gia và Nam Cung gia. Nam Cung lão gia tên thật là Nam Cung Nghị, tính đến nay đã 50 60 tuổi nhưng thủ đoạn trong giới cũng rất âm hiểm cao siêu. Đến nay ông ta mới có một cô con gái cũng bằng tầm tuổi cô, tên là Nam Cung Yên, nghe nói là một cô công chúa được nuông chiều từ nhỏ, không coi ai ra gì. Ngày mai là sinh nhật 18 tuổi của cô ta..Vậy là ngày mai phải đi với Lãnh Dạ sao.... Lãnh Dạ.. không biết anh ta có nhớ chuyện đó không nữa..

Nhan Thất đang miên man suy nghĩ thì thấy tiếng títt từ máy điện thoại trên tay

Có tin nhắn

” Ngày mai 2h tôi sẽ đón em ra”

Là của Lãnh Dạ

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới liền.

Haiz quên đi. Mình coi như không có chuyện gì là được...

.....

Xuống sân bay

__ Chúng ta không phải ra khách sạn nghỉ ngơi sao. Sao lại vào đây. Anh muốn mua gì sao- Nhan Thất thắc mắc. Trong suốt lúc bay đã im lặng rồi. Xuống sân bay một cái là bảo đi đến chỗ này.. hình như là tiệm thiết kế thời trang thì phải.. cô còn muốn nghỉ ngơi nha. Một tiếng nữa là đến giờ rồi.

__ Vào đi. - Lại bỏ một câu cụt ngủn rồi đi vào

_ Anh...

_ Nhan Thất, cô cứ vào đi đã rồi sẽ biết

Thanh Long khẽ nở nụ cười rồi theo sau Lãnh Dạ bước vào

...

Nhan Thất theo sau Thanh Long và Lãnh Dạ vào trong. Đây đúng là tiệm thiết kế thời trang, xung quanh treo đầy những bộ lễ phục đẹp đẽ sang trọng

_ Lãnh thiếu. Đã lâu rồi ngài không đến đây

_ Chọn cho cô ấy một bộ lễ phục- Lãnh Dạ nhàn nhả ngồi xuống chiếc ghế sofa, dùng giọng điệu nhàn nhạt nói với người vừa tới. Có vẻ như anh ta là khách quen của nơi này.

Người vừa tới là một người phụ nữ xinh đẹp tầm 30 tuổi, tên là Kate, là chủ cửa hàng thời trang này. Bà ta đối với thái độ băng lãnh của Lãnh Dạ có lẽ đã thành quen, liền quay sang Nhan Thất đang ngơ ngác, nở một nụ cười tiêu chuẩn chuyên nghiệp

_ Tiểu thư, xin chào. Xin hỏi cô muốn loại lễ phục như thế nào. Chúng tôi có rất nhiều mẫu mã và kiểu dáng mới

Nhan Thất mất vài giây định hình rồi nhanh chóng quay sang Lãnh Dạ, giọng không mặn không nhạt nói

_ Tôi không cần lễ phục. Cũng đâu phải là sinh nhật của tôi- Từ trước đến nay cô chẳng mặc lễ phục bao giờ. Mấy loại váy vóc đó đầy thật phiền phức

_ Em định mặc như thế này đến tiệc sinh nhật của người ta sao- Lãnh Dạ ngẩng mặt lên, nghiêm túc nhìn Nhan Thất từ trên xuống dưới. Hôm nay cô vẫn mặc nguyên một bộ đồ màu đen bó sát người khiến cho thân hình lung linh ẩn hiện, mái tóc dài vẫn được cột gọn gàng phía sau.

_ Có gì không ổn sao- Nhan Thất cảm thấy chẳng có gì là không ổn cả. Cô cảm thấy mặc như vậy vẫn rất thoải mái.

_ Không.. phải là không ổn. Chỉ là... mặc như vậy đến là bất lịch sự.

_ Nhưng ..

_ Mẹ Dung lão gia đã bảo tôi chuẩn bị trang phục cho em. Chúng ta không có thời gian ở đây tranh cãi đâu.Kate , tìm lễ phục và trang điểm cho cô ấy.

_ Tiểu thư, lỗi này.

Nhan Thất bắt đầu đi theo Kate vào bên trong. Lúc nào tên này cũng lấy ngoại công ra để dọa cô. Thôi đi. Coi như là tôn trọng người ta một chút .Nhan Thất được dẫn vào một phòng bên trong với vô số các bộ lễ phục đủ mọi màu sắc kiểu dáng, quây quần có, trang nhã có, thanh thuần có khiến cho cô hoa hết cả mắt.

_ Tiểu thư. Cô thích loại lễ phục như thế nào. Da cô trắng màu đỏ sẽ rất tôn da.. không thì bộ màu xanh dương kia cũng sẽ rất hợp... hay là..

_ Chọn một bộ đơn giản nhất đi. Màu đen.Nhanh lên một chút.

Kate định nói thêm gì nữa nhưng bất gặp ánh mắt sắc lạnh và gương mặt sắp mất hết kiên nhẫn của Nhan Thất liền thức thời ngậm miệng lại rồi quay đi kiếm một bộ lễ phục. Thật đáng sợ ahh. Ánh mắt của cô ấy giống hệt Lãnh thiếu gia, giống như kiểu muốn giết người vậy.Haiz. Vẫn phải bảo vệ cái mạng nhỏ của mình đã rồi tính.

_ Tiểu thư. Cô xem. Bộ này hay bộ này.

Không thể nói Kate làm việc cũng rất năng suất, chọn ra khỏi 5 7 bộ lễ phục màu đen đều rất bắt mắt , thiết kế tinh xảo. Nhan Thất nhàn nhạt liếc qua một lượt rồi chọn một bộ lễ phục màu đen trẻ vai đơn giản nhất, bước nhanh vào phòng thử đồ.

...

— Tiểu thư. Quả thật rất đẹp. Da cô trắng mặc màu đen rất sang trọng lại rất hợp với khí chất của cô.

Nhan Thất thậm chí còn chẳng để ý, định đi thẳng ra ngoài thì bị Kate ngăn lại.

— Tiểu thư, cô còn chưa trang điểm với làm tóc nữa.

— Không làm. Thật phiền.

— Nhưng tiểu thư... cô không thể mặc lễ phục mà cột tóc như vậy được. Hơn nữa.. hơn nữa Lãnh thiếu đã giao phó cho tôi.. tiểu thư...coi như cô giúp tôi đi- Đưa sao. Chọc vị ôn thần đó nổi giận thì tiệm của cô cũng dẹp đi là vừa

Kate thấy Nhan Thất chau mày lại tỏ vẻ không muốn nhưng trong mắt lại có sự dao động liên tranh thủ mà nài nỉ

— Tiểu thư coi như cô giúp tôi một lần đi. Chỉ nửa tiếng thôi.. không chỉ 15 phút thôi.

— 10 phút- Nhan Thất lạnh nhạt nói. Thật là phiền phức. Cô mà không đồng ý chắc là cô ta bám theo cô luôn quá

— Được được .. 10 phút.. 10 phút.. tiểu thư. Mau ngồi vào đây. Tôi lập tức làm. Lập tức làm ngay đây...

Nhan Thất ngồi trên ghế, mặc cho Kate bôi bôi trát trát trên mặt mình. Xem ra Kate cũng rất giữ lời, đôi tay như múa trên mặt cô, trang điểm xong lại dùng tốc độ nhanh nhất làm tóc cho cô. Ngay khi Nhan Thất thấy đồng hồ báo 10 phút, đang định đứng dậy cũng là lúc Kate thở phào hô một tiếng ” Xong”. Khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận đã lấp lăm mồ hôi

— Tiểu thư, xong rồi. Cô xem.. có hài lòng hay không.

Nhan Thất còn chẳng liếc qua gương một cái, đứng dậy đi thẳng ra ngoài để mặc Kate khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, trì hoãn đứng nghệt ra mấy giây rồi mới đuổi theo sau.” Haiz. Thật là phí phạm nha. Gương mặt xinh đẹp như vậy lại không biết tận dụng. Phí phạm.. quá phí phạm” Nhan Thất đương nhiên không biết suy nghĩ của Kate. Lúc này cô chỉ muốn đi khỏi đây thôi. Cô muốn nhanh chóng gặp ngoại công với ba nuôi.. cô có chút nhớ họ.. còn cả ba người Minh, Hàn, Phong nữa.. chắc họ cũng sẽ đến...

.. Ngoài sảnh Lãnh Dạ cũng đã thay một bộ đồ mới. Một bộ vest đen tuyền được cắt may tinh xảo, bên trong là áo sơ mi trắng cùng nhãn hiệu càng tăng thêm vẻ sang trọng lịch lãm. Khuôn mặt tuấn mỹ vô trù dưới ánh đèn màu càng thêm nổi bật, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, bạc môi khẽ mím lại. Hai hàng mi dài lúc này đang sụp xuống, che đi đôi mắt màu xám, hai chân thon dài vắt lên nhau khiến cho cả người bớt đi một phần nguy hiểm lại thêm một phần lười biếng mà ưu nhã. Lãnh Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng cách cách nhẹ nhàng phát ra trên nền đá liền mở mắt ra. Khuôn mặt vốn lạnh lùng như băng lúc này cũng có nứt, hai mắt xẹt qua tia ngạc nhiên kinh diễm. Đến Thanh Long vốn nhu hòa đứng cạnh cũng không giấu nổi nét kinh diễm trên mặt. Người vừa tới đương nhiên là Nhan Thất mới từ phòng thay đồ bước ra. Cô lúc này rất đẹp, nhưng mang một phong cách hoàn toàn khác so với ngày thường. Bộ lễ phục màu đen kiểu đuôi cá dài đến mắt cá chân, cúp ngực, hai vai để trễ lộ ra bờ vai nuột nà trắng nõn như thạch sứ. Khuôn mặt vốn đã tinh xảo được trang điểm nhẹ, gò má hồng hào, cánh môi trơn bóng, hàng mi dài cong vút. Mái tóc dài không còn cột cao lên mà để xõa xuống, uốn thành những lọn to bông bồng, phía trên được bện nhẹ nhàng giống như dòng suối trải dài đến eo. Nhan Thất lúc này, mất đi một phần thanh lãnh lạnh nhạt lại càng thêm thần bí quyến rũ. Trang phục màu đen càng làm tôn lên khí chất đặc trưng khiến cho người ta chẳng thể dời mắt được.

— Đi thôi - Nhan Thất thấy Lãnh Dạ vẫn còn ngồi trên ghế, đôi mắt như chim ưng nhìn mình chằm chằm liền khó chịu hô lên một tiếng nhắc nhở rồi rảo bước đi thẳng ra cửa cho anh ta khỏi từ chối. Làm gì mà nhìn cô như vậy chứ. Lạ lắm sao.

— Chủ nhân, đi thôi- Thanh Long cung kính nói. Cũng đã sắp đến giờ rồi.

— Ừ. Lãnh Dạ gật nhẹ đầu, ưu nhã đứng dậy theo sau Nhan Thất

Đến khi chiếc xe lăn bánh, anh mới quay sang nhìn người con gái vô cùng xinh đẹp đang nhìn ra cửa sổ. Anh vốn biết cô rất đẹp, ngay cả khi cô không trang điểm cũng khiến người ta bị hấp dẫn bởi khí chất thanh lãnh như hoa sen trong bùn. Nhưng không ngờ khi cô xõa tóc xuống lại mang một vẻ đẹp hoàn toàn

khác, quyến rũ, kiêu sa lại có chút phong tình vô cùng khơi dậy sự chú ý của đàn ông. Lãnh Dạ khẽ lướt qua khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của cô, hàng mi dài, sống mũi nhỏ nhắn cao thẳng, đôi môi đỏ mọng như cherry. Đôi môi kia.. thật sự rất ngọt.

Nhan Thất đang nhìn ra ngoài cửa lại cảm giác được có người đến gần liền quay đầu sang phải đã thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Dạ đang sắp lại gần, giật mình hô lên

— Anh làm gì vậy.

Lãnh Dạ tiến lại gần cô một chút gần như áp cô vào cửa kính xe, cho đến khi Nhan Thất định đẩy ra thì anh mới nhanh chóng cúi đầu xuống, bạc môi như có như không lướt qua vành tai cô, mở miệng

— Hôm nay em rất đẹp

Giọng nói trầm thấp vắng vắng trong không gian nhỏ hẹp rồi anh ta lại nhanh chóng lui về vị trí của mình như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhan Thất có chút bất ngờ. Anh ta là đang khen cô sao. Dù mà có đi chăng nữa cũng không cần giả bộ nguy hiểm như vậy chứ. Thật quái dị..

.....

Chiếc cadillac nhanh chóng dừng lại tại một tòa biệt thự lớn. Bên ngoài biệt thự là hai hàng người mặc vest trắng, đeo găng tay trắng cung kính đón tiếp khách đến. Trước cửa còn được trải thảm đỏ vô cùng xa hoa. Xem ra Nam Cung lão gia này thật sự rất cưng chiều cô con gái này nha.

Lãnh Dạ và Nhan Thất sóng vai nhau đi vào trong đại sảnh, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đi phía sau. Bọn họ cũng vừa mới hoàn thành công việc liền đi đến đây.

Đoàn người bước vào trong sảnh liền thu hút sự chú ý của vô số người, nhất là Nhan Thất và Lãnh Dạ. Cũng phải thôi, hai người nam thì tuấn mỹ lãnh khốc, nữ thì xinh đẹp quyến rũ sóng vai bên cạnh nhau tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng đó chỉ là một phần thôi. Nguyên nhân chính là do Lãnh Dạ từ trước đến nay đều nổi danh là máu lạnh tàn bạo, không gần nữ giới. Tự dưng hôm nay lại đi cùng với một mỹ nữ, hơn nữa lại còn có vẻ rất tự nhiên càng làm dấy lên những lời xì xào bàn tán. Mà những lời ấy chủ yếu là sự tò mò về thân phận của Nhan Thất.

— Tiểu Thất- Một âm thanh quen thuộc thu hút sự chú ý của Nhan Thất, và tất nhiên là cả Lãnh Dạ đứng bên cạnh

— Minh, Hàn, Phong. Ba người đều tới sao. Ngoại công với ba nuôi đâu.

— Họ đang nói chuyện với mấy vị lãnh đạo. Tiểu Thất. Không ngờ em cũng tới.

— Ừm. Là ngoại công bảo em tới.

— Tiểu Thất. Hôm nay em... rất đẹp. Daniel nhẹ giọng tán dương. Lúc đầu thấy cô bước vào anh còn thất thần vài phút. Xem chút là không nhận ra cô luôn

Hai người Vân Hàn và Lâm Phong thì không nói gì nhưng ánh mắt nóng rực kia cũng đã bộc lộ suy nghĩ của họ.

— Cảm ơn anh. Ba người.. vẫn khỏe chứ.

— Vẫn khỏe... mọi người vẫn khỏe. À. Thất lễ quá. Xin chào.. Lãnh Thiểu

Lúc này Daniel mới chú ý tới Lãnh Dạ lạnh nhạt đứng bên cạnh. Lãnh Dạ cũng không để ý nhiều, gật gật đầu coi như chào hỏi.

— Tiểu...

— Các vị.. xin chú ý lên đây một chút.

Một giọng nói vang lên qua micro cắt ngang lời Vân Hàn định nói.

— Nam Cung Nghị tôi rất vui vì mọi người đã nỗ lực đến tham dự tiệc sinh thần của tiểu nữ. Trước hết tôi xin phép được giới thiệu, con gái của tôi, Nam Cung Yến.

Anh đến màu vàng sáng chiếu về phía cầu thang làm bằng đá, nơi một bóng hồng lả lướt đang nhẹ nhàng bước xuống. Cô ta mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt, phối với một đôi giày cao gót màu trắng. Khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, mũi cao nhỏ, môi hồng chúm chím đúng kiểu một công chúa hiền lành đáng yêu. Cô ta nhẹ bước xuống cầu thang rồi đi đến cạnh Nam Cung Nghị, trên mặt luôn nở nụ cười quyến rũ ngọt ngào.

— Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay rất vui khi mọi người đến dự tiệc sinh nhật 18 tuổi của tôi.

Nam Cung Nghị đứng bên cạnh con gái yêu, trên mặt luôn là nụ cười cưng chiều.

— Các vị quan khách. Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của tiểu nữ. Nghị muốn mời mọi người đến đây đầu tiên là mong mọi người có một buổi họp mặt vui vẻ. Còn điều thứ hai.. nói điều này cũng hơi ngại ngùng nhưng thực ra tôi còn muốn thông báo một việc. Tôi cũng đã già rồi, cần một người giúp đỡ tiếp quản sản nghiệp. Yếu thì cũng đã 18 tuổi, tôi muốn tìm một tấm chồng tốt cho nó. Nói thẳng ra, mong các vị không chê cười, tôi hôm nay chính là muốn tìm một vị hôn phu cho tiểu nữ.

29. Chương 29 : Phương Hạo

Vị hôn phu

Cả hội trường vì lời nói của ông ta mà ồn ào hẳn lên

Thì ra là muốn tuyển chọn con rể. Nhưng mà.. có lẽ sẽ không đơn giản như vậy đâu. Một lão hồ ly như ông ta sẽ chẳng bao giờ làm điều gì mà không vụ lợi... trừ phi.. ông ta thật lòng coi cô con gái hơn cả sự nghiệp. Nhan Thất thầm nghĩ như vậy.

Sau khi Nam Cung Nghị tung ra một tin tức động trời thì cũng cười cười tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Nghi thức thổi nến rồi cắt bánh cũng diễn ra trong tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người. Sau đó đương nhiên là phần người này đến chào hỏi người kia, khách sáo vài câu, mời nhau khiêu vũ cho lịch sự chứ chẳng biết trong lòng đang tính toán cái gì. Cũng có không ít thanh niên tài tử trong buổi tiệc đến chào hỏi cố gắng làm quen bất chuyện thâm chí là lấy lòng Nam Cung Yến. Cũng phải thôi, nếu như được làm con rể nhà Nam Cung cũng đồng nghĩa với việc có một hậu thuẫn vững chắc trong hai giới hắc bạch, thậm chí sở hữu được một lượng tài sản khổng lồ. Mấy người đứng đầu các bang phái nhỏ, doanh nghiệp vừa vừa đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội mà kết thân với Nam Cung thế Gia. Và tất nhiên những người đó không bao gồm Lãnh Gia, Phương gia hay Mộ Dung gia. Với thế lực đứng đầu, họ không cần bộ đỡ ai cả. Điều mà họ cần làm chính là duy trì vị trí của mình, thế là đủ.

— Tiểu Thất.

— Ngoại công. Ba nuôi. Hai người mới tới sao. Vị này là...

Nhan Thất đang ngồi trên ghế sofa đợi Vân Hàn đi lấy chút đồ ăn thì thấy Mộ Dung Xung và Mộ Dung Kiên bước đến, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ. Người đàn ông này chỉ trên dưới hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ armani trắng tôn lên vẻ lịch lãm sang trọng. Nhan Thất hơi giật mình khi nhìn rõ khuôn mặt anh ta. Người đàn ông này... rất đẹp... các đường nét trên khuôn mặt hoàn hảo không tì vết. Nhưng điều đáng chú ý là anh ta có vẻ gì đấy.. rất tà mị. Daniel cũng rất tà mị nhưng người đàn ông này còn mị hơn một phần, hoặc nhân hơn một phần. Đôi mắt phượng hẹp dài với đồng tử màu đỏ khẽ híp lại khi cười, lại như có như không khiến cho bạn có cảm giác không có gì có thể giấu được anh ta. Người đàn ông này... rất nguy hiểm. Dù khuôn mặt không băng lãnh như Lãnh Dạ nhưng khí tức trên người anh ta không kém một phần.. khoan đã... có lẽ anh ta là..

— Xin chào tiểu thư. Tôi là Phương Hạo

Trong khi Nhan Thắt đang suy đoán thì anh ta đã nhẹ nhàng giơ bàn tay trắng nõn thon dài ra trước mặt cô, nở nụ cười tà tử hòa nhã.

— ah. Xin chào.

— Tiểu Thắt. Đây là Phương thiếu người đứng đầu Phương gia. Phương thiếu, đây là Mộ Dung Thắt, là cháu gái của tôi.

— Hân hạnh.

Đây là lần đầu tiên Nhan Thắt xuất hiện với tư cách là người của Mộ Dung gia. Đây cũng là chủ ý của Mộ Dung Xung khi bảo Nhan Thắt đi cùng với Lãnh Dạ. Điều đó tuyên bố cô không chỉ là người Mộ Dung mà còn được Lãnh gia che chở.

Thật ra Mộ Dung gia với Phương gia cũng không qua lại nhiều, thậm chí quan hệ còn không được tốt lắm bởi Mộ Dung giữ mối giao hảo với Lãnh Gia còn Phương gia thì ngược lại. Tuy nhiên trong những buổi tiệc như thế này việc đến khách sáo vài câu là không thể thiếu..

Tiếng nhạc Jazz nổi lên trầm thấp nhẹ nhàng. Có không ít cặp đôi đã hòa vào nền nhạc, nhẹ nhàng khiêu vũ.

— Tiểu Thư, tôi có vinh dự mời cô một điệu nhảy không.

Phương Hạo làm một tư thế mời tiêu chuẩn. Nhan Thắt thấy thế cũng không tiện từ chối liền nhẹ nhàng đặt tay mình vào tay anh ta

Hai người hòa vào điệu nhạc, từng bước từng bước hoàn hảo ăn ý, nhưng tất cả chỉ là vẻ ngoài giả tạo. Tay Phương Hạo đặt ở eo nhỏ của Nhan Thắt, còn một tay Nhan Thắt đặt trên vai anh, nhìn thoáng qua một đen một trắng đối lập lại tương đối hài hòa. Phương Hạo cầm tay Nhan Thắt để cô nhẹ nhàng xoay một vòng rồi bất chợt kéo cô lại gần, khuôn mặt tà tử tiến lại gần, hơi ẩm phả vào vành tai cô

— Cô.. là người phụ nữ của Lãnh Dạ sao.

Nhan Thắt trong lòng khẽ run lên vì sự đột ngột của anh ta nhưng bên ngoài vẫn lạnh nhạt như băng, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt anh ta không trốn tránh hay e dè sợ hãi

— Tôi là ai cũng không liên quan đến anh. Phương thiếu, anh chỉ cần hoàn thành tốt điệu nhảy này là được rồi.

Nghe thế mà Phương Hạo bất chợt nở nụ cười. Ah. Cũng không tệ. Không phải loại phụ nữ yếu đuối hèn nhát... Mộ Dung Thắt sao.

Vân Hàn trên tay bưng một đĩa đồ ăn và ly rượu vang quay lại đã không thấy Nhan Thắt đâu, hỏi Mộ Dung Kiên mới biết cô đã bị Phương Hạo kéo vào sàn khiêu vũ. Phương Hạo.. Vân Hàn có chút sốt ruột khi nhìn hai người họ trên sàn nhảy. So với Lãnh Dạ, Phương Hạo cũng tuyệt đối là một kẻ không nên dây dưa. Vẻ ngoài yêu dị tà tử có chút xinh đẹp nhưng thủ đoạn lại như rắn độc, hơn nữa vô cùng bí ẩn khiến người ta không thể nhìn thấu. Vân Hàn không muốn Nhan Thắt tiếp xúc nhiều với Phương Hạo.. và cả Lãnh Dạ nữa.

— Xin chào. Xin hỏi tôi có thể mời anh nhảy một điệu được không.

Một giọng nữ mềm mại vang lên kéo Vân Hàn trở về với thực tại. Anh khẽ quay đầu sang đã thấy Nam Cung Yến nở nụ cười ngọt ngào đứng trước mặt, đôi mày kiếm khẽ chau lại. Nam Cung Yến nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ tuyệt luân khuôn mặt lạnh lùng nhìn mình mà hai gò má đỏ bừng ngại ngùng. Ngay từ khi nhìn thấy anh cô đã bị sự lạnh lùng của anh hấp dẫn, đến mức bỏ mấy người đàn ông tán tỉnh cô, chủ động đến mời anh một điệu nhảy. Anh thật sự rất giống với mẫu bạn trai lý tưởng của cô. Nam Cung Yến vốn không tin vào tình yêu sét đánh nhưng cô thật sự đã bị anh thu hút từ cái nhìn đầu tiên. Và một cô tiểu thư được nuông chiều từ bé như cô muốn gì đều phải có được. Cô nhất định phải có được người đàn ông này.

Vân Hàn cảm thấy thật khó chịu. Đối với anh phụ nữ tất cả đều yếu đuối phiền phức, tất nhiên là trừ Tiểu Thắt ra. Bây giờ từ chối thì bất lịch sự còn không từ chối thì anh lại không muốn. Vân Hàn quay sang tìm

sự cầu cứu từ Daniel đang uống rượu gần đó, nhìn về phía anh mà nở nụ cười trêu tức.

— Giúp tôi

— Người đẹp tìm đến cửa. Cậu tự giải quyết đi.

— Tôi giúp cậu làm việc trong một tháng

— Thành giao.

Hai người cực kì ăn ý trao đổi ánh mắt. Daniel nhận được trao đổi mình muốn liền tiến lại gần chỗ Vân Hàn, mở miệng

— Hàn. Lão Gia gọi cậu có chuyện- sau đó quay sang Nam Cung Yến nở nụ cười quyến rũ câu người- Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể thay mặt cậu ấy mời cô một điệu nhảy không. Khác với Vân Hàn, Daniel là một sát thủ tình trường. Cậu ta tán gái rất giỏi nhưng từ trước đến giờ lại chưa thực lòng yêu ai.

Vân Hàn như được ân xá nhanh chóng rời đi còn Nam Cung Yến nhìn theo bóng lưng anh đầy tiếc nuối. Vì lịch sự nên Nam Cung Yến vẫn phải duy trì nụ cười ngọt ngào có phần cứng nhắc theo Daniel vào khiêu vũ ...

Nhan Thất đang khiêu vũ với Phương Hạo thì chợt thấy một cơn gió vụt qua bên cạnh. Cô bị một lực đạo không nhỏ kéo về phía khác và khi định thần lại cô đã ở trong một vòng tay rộng lớn ấm áp.

— Lãnh Dạ. Sao lại là anh.

Nhan Thất ngạc nhiên quay sang nhìn Phương Hạo đã bị mấy cặp khiêu vũ khác che khuất. Thì ra Lãnh Dạ đã kéo một cô gái vào khiêu vũ rồi bằng động tác dứt khoát chuyên nghiệp khéo léo kéo Nhan Thất về bên mình rồi không chút do dự đẩy cô gái đang khiêu vũ với mình cho Phương Hạo(--)

— Anh làm gì vậy.

— Em muốn khiêu vũ với cậu ta

— Không.. Tôi

— Vậy là được rồi. Tôi giúp em

— Nhưng..

— Tập trung đi.

Nhưng tôi cũng không muốn khiêu vũ với anh!! Nhan Thất quả thật muốn hét lên với Lãnh Dạ nhưng đương nhiên cô không thể, chỉ biết trừng mắt nhìn anh ta ngang nhiên ngắt lời mình. Cứ mỗi lần gặp anh ta là cô lại mất hết cả phong độ với cả sự bình tĩnh thường ngày.

Lãnh Dạ nhìn mèo hoang nhỏ trong ngực trừng đôi mắt to đen lấp lánh nhìn mình, cực kì hài lòng. Mắt cũng nhóm ý cười. Lúc này nhìn thấy cô khiêu vũ với Phương Hạo anh cảm thấy cực kì khó chịu liền kéo luôn cô gái lạ mặt đang mời anh khiêu vũ đi vào. Và thế là một màn trao đổi bạn nhảy cực kì..... thủ đoạn đã diễn ra như thế.

30. Chương 30: Luôn Ở Bên

Tiếng nhạc Jazz vẫn vang lên trong hội trường, chậm rãi, du dương hòa với ánh đèn mờ ảo càng khiến cho không khí thêm ấm áp có phần ái muội.

Nhan Thất và Lãnh Dạ vẫn cùng nhau hòa trong điệu nhạc, chỉ có điều không ai mở miệng nói lời nào khiến cho không khí im lặng đến mức ngại ngùng

— Tôi sẽ ở lại Nhật Bản để xử lý chút chuyện. Có lẽ tôi sẽ không thể đi với anh nữa.- Nhan Thất lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc. Cô đã suy nghĩ về điều này rất lâu và cũng muốn nói rõ ràng với Lãnh Dạ. Hiện tại cô là chủ nhân của Lotus, cô cần có trách nhiệm với nó. Hơn nữa.. về tai nạn của ba mẹ... và tất nhiên là cả người đàn bà kia nữa... có lẽ đã đến lúc cô phải tự mình tìm ra sự thật rồi.

— Tôi không hạn chế quyền tự do của em. Lãnh Dạ lạnh nhạt mở miệng. Chỉ là giọng điệu của anh cho thấy anh đang rất mất hứng

— Tôi chỉ muốn báo cho anh biết thôi. Còn về Ngoại công.. tôi sẽ nói rõ với người.

Lãnh Dạ im lặng một chút. Đến khi nào cô mới biết việc anh quan tâm không phải là lời nhờ vả của Mộ Dung Xung mà điều quan trọng là bản thân anh muốn có cô bên cạnh.

— Nhóc. Nếu như có gì cần giúp đỡ, em biết tìm tôi thế nào rồi đấy. Lãnh Dạ nhìn thẳng vào mắt cô. Giọng ôn hòa hiềm thấy

— Đừng gọi tôi là nhóc. Tôi không phải trẻ con. Còn nữa.. cảm ơn anh.

Nhan Thất cúi mặt xuống. Ba chữ gần như lí nhí trong cổ họng nhưng lại là xuất phát từ tấm lòng. Lần đầu tiên Lãnh Dạ vì cô mà bị thương, cô vẫn nhớ. Lần thứ hai anh ta vì cô mà mạo hiểm tính mạng, cô cũng không quên. Tiếp xúc với anh ta một thời gian dài cô cảm thấy anh cũng giống như Hàn, là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, tuyệt đối không phải kiểu người máu lạnh vô tình như người ta vẫn đồn. Cô có từng nghe ngoại công nhắc đến hoàn cảnh của anh một lần. Mẹ anh đã từng phản bội chồng đi theo một người đàn ông khác khi ông gặp khó khăn, bỏ lại anh. Kể từ đó tình mẫu tử gần như biến thành sự hận thù vô cảm. Còn ba anh cũng mất sớm. Có lẽ.. anh cũng giống như cô.. sâu trong thâm tâm vẫn là sự cô đơn cố hữu, thứ khát khao nhất là sự ấm áp của tình thương. Chỉ là cả hai bọn họ đều giống nhau... đều bắt bản thân phải che giấu quá sâu...

Lãnh Dạ buồn cười nhìn Nhan Thất trừng đôi mắt to đen. Thật ra câu mà anh nói với cô chỉ là một phần. Điều anh muốn nói đầy đủ phải là: Tôi không hạn chế sự tự do của em, nhưng sẽ cùng em bay lượn trong một khoảng trời. Tôi sẽ không đứng sau em mà sẽ luôn ở bên cạnh em, cho đến khi em thuộc về tôi.

Không biết từ lúc nào Nhan Thất đã bị Lãnh Dạ đóng mác là vật sẽ thuộc quyền sở hữu của anh mà không hề hay biết...

..

— Bảo bối.,thế nào rồi. Có chàng trai nào vừa mắt con gái cưng của ba hay không

— Ba ba!! Người chọc ghẹo con

Nam Cung Yến vì lời chọc ghẹo của Nma Cung Nghị mà hai gò má đỏ ửng. Lời của ba khiến cô hồi tưởng đến khuôn mặt lạnh lùng tuấn mĩ của ai đó, cơ hồ cả vành tai cũng đỏ lên.

— Sao rồi. Thích ai rồi phải không. Nói ba ba nghe. Ba ba giúp con làm chủ.

— Ba.. con.. nhưng mà hình như anh ấy không thích con

— Hừ. Là kẻ nào ta gan như vậy, không để ý đến bảo bối của ta. Nói cho ba ba biết hắn ta là ai.

— Anh ấy tên là Vân Hàn, là người nhà Mộ Dung gia.

— Cái gì.. là Vân Hàn sao.

Nam cung Yến thấy Nam Cung Nghị lưỡng lự liền giở bản tính công chúa, giọng ngọt ngào làm nũng

— Ba ba. Con không biết. Con chính là thích anh ấy. Ba nhất định phải giúp con.. không phải anh ấy con không lấy.

— Được rồi. Cục cưng. Bảo bối. Ba sẽ giúp con.. sẽ cố vậy được chưa.

— Con yêu ba nhất. Cảm ơn ba ba.

Cô biết ba ba thương cô nhất. Chỉ cần cô nài nỉ ba sẽ không bao giờ từ chối, không giống như mẹ, luôn lạnh nhạt với cô.

....

Bữa tiệc kết thúc, Nhan Thất theo Mộ Dung Xung cùng với mọi người về biệt thự. Sau khi bảo mọi người về phòng trước, Mộ Dung Xung mới gọi Nhan Thất vào thư phòng của mình, ông biết cô có chuyện muốn nói.

_ Tiểu Thất, ngồi đi

_ Ngoại công. Con có việc muốn nói với người

_ Ta biết. Ta đang nghe đây.

_ Con.. chuyện là thế này. Nhan Thất dùng giọng điệu nhàn nhạt kể cho Mộ Dung Xung tất cả mọi việc từ khi cô tham gia trò chơi, gặp Ken rồi biết đến sự tồn tại của Lotus và cả thân thế của cô. Đến khi không còn gì để nói mới chốt lại một câu” Vì thế con không thể đi với Lãnh Dạ được” rồi im lặng chờ Mộ Dung Xung mở lời

Mộ Dung Xung có chút bất ngờ. Ông không ngờ thân phận của Nhan Thất lại phức tạp như thế. Nhưng với ông đây là chuyện tốt. Chỉ cần có thêm một hậu thuẫn vững chắc cho tiểu Thất sẽ khiến ông thêm an tâm.

_ Tiểu Thất. Ta cảm thấy rất vui mừng khi con nói với ta tất cả. Thật sự rất vui

_ Ngoại công. Người là ân nhân là người thân của con. Từ trước đến giờ chưa hề thay đổi. Nhan Thất ngắt lời ông.

_ Tốt. Tốt. Tiểu Thất, cảm ơn con. Xem ra ông không nhận nhầm người rồi- Còn về việc của Lãnh Dạ, là do ta quá ích kỉ. Thực ra ngày trước ta đã từng hứa với Lãnh Phong(ông nội của Lãnh Dạ) nếu như một nhà sinh con trai một nhà sinh con gái sẽ để hai đứa lấy nhau, chúng ta kết làm thông gia. Đáng tiếc rằng ba nuôi của con và ba của Lãnh Dạ lại cùng là nam nên đành đợi đến đời sau. Nhưng không ngờ... - ông thở dài một hơi- nhưng không sao. Ta bây giờ đã có con. Ghép con với Lãnh Dạ là do ta ích kỉ, nhưng tiểu Thất.. con hãy tin ta. Là thực sự ta cảm thấy hai đứa rất giống nhau cũng rất hợp nhau. Ta đã không suy nghĩ chu toàn.

_ Không. Ngoại công. Con tin người là muốn tốt cho con ... chỉ là chuyện tình duyên... hiện tại con không muốn nhắc tới.

_ Tiểu Thất. Con cứ đi làm việc mà mình muốn. Ta luôn ủng hộ con. Nhưng hãy nhớ là phải bảo vệ an nguy của mình trước tiên, nhớ rằng Mộ Dung gia luôn là nhà của con

31. Chương 31 : Nguy Hiểm Lại Đến

Tại trụ sở dưới lòng đất, Lotus.

Trong phòng làm việc mới, Nhan Thất im lặng ngồi trên bàn làm việc cạnh cửa sổ, đầu tựa ra sau, đôi mắt khẽ khép hờ mặc cho những tia nắng từ bên ngoài vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, phủ một lớp vàng óng ánh lên làn da trắng nõn. Cô lúc này trông có vẻ mơ hồ mờ ảo. Nhan Thất đã đến đây được mấy ngày, nhưng tất cả mọi thứ, mọi người, công việc, trách nhiệm và cả căn phòng này nữa ... cô vẫn cảm thấy mọi thứ quá mức lạ lẫm. Đó có lẽ là điều hiển nhiên khi một cô bé 17 tuổi đột nhiên phải gánh vác trách nhiệm nhưng dù sao cũng không thể bỏ cuộc ngay từ khi mới bắt đầu, không phải sao. Nhan Thất lại càng không phải là loại người gặp khó khăn liền dễ dàng buông tay.

Cộc cộc cộc

_ Vào đi.

_ Chủ nhân. Tài liệu ngài cần đã chuẩn bị xong rồi

Thiên Vũ cùng với Thiên Phi bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa rồi cung kính đặt tập tài liệu cầm trên tay lên bàn làm việc của Nhan Thất. Nhan Thất lúc này đã ngồi thẳng dậy, đôi mắt sáng không có một tia vẩn đục.

— Đây là toàn bộ sao.

— Đúng vậy. Đây là toàn bộ những thông tin về toàn giới hắc đạo Trung hoa mà ngài cần, bao gồm tài liệu về Lãnh gia, Phương gia và Nam Cung gia. Còn cả những hoạt động của Lotus từ trước tới nay

— Tốt lắm. Phi. Chuyện em nhờ anh sao rồi.

— Chủ nhân. Xin thứ lỗi cho thuộc hạ.- Thiên Phi đột nhiên cúi đầu xuống, giọng áy náy

— Có chuyện gì sao.

— Là thuộc hạ đến chậm một bước. Á Kyubi đó.. bị giết rồi.

— Giết. Là ai giết- Nhan Thất lúc đầu giật mình nhưng sau đó liền bình tĩnh lại. Nếu không phải là cô giết thì chỉ có thể là..

— Là Lãnh gia, hơn nữa còn ra tay rất tàn nhẫn. Là thuộc hạ đến chậm. Xin chủ nhân trách phạt

— Phi, không phải lỗi của anh. Không cần cảm thấy có lỗi. Là Lãnh Dạ sao. Xem ra anh ta cũng không phải không để tâm.

— Chủ nhân.

— Phi, Vũ. Các anh đừng gọi em như vậy. Gọi Tiểu Thất được rồi. Em kém tuổi các anh mà.

— Không được. Chủ..

— Em già lắm sao. Em còn rất nhiều điều cần các anh chỉ dạy. Các anh cứ gọi chủ nhân chủ nhân em thấy kì lắm. Được rồi. Cứ quyết định vậy đi.

— Nhưng

— Đây là lệnh.

— Được rồi.

Thiên Phi lên tiếng. So với Thiên Vũ nghiêm túc thì Thiên Phi thoải mái hơn nhiều. 1 tuần nay tiếp xúc với Nhan Thất không chỉ cả hai bọn họ mà những người trong Lotus đều dần cảm thấy quý mến cô. Ban đầu là xuất phát từ việc cô là con gái của ân nhân họ nhưng cho đến bây giờ là sự yêu mến phát ra từ nội tâm. Mặc dù vẻ ngoài cô có vẻ lãnh đạm lạnh nhạt nhưng thực chất vẫn là một đứa trẻ, có chút bướng bỉnh lại rất quan tâm đến mọi người hơn nữa còn cực kì kiên cường nỗ lực không giống như kiểu tiểu thư yếu ớt được nuông chiều. Hơn nữa tư chất rất tốt, so với bọn họ hồi trước thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần nhưng không lười biếng ỷ lại. Quả không hổ là con gái của người bọn họ luôn ngưỡng mộ.

Thiên Vũ thấy sự kiên quyết trong ánh mắt cô liền cười khổ.

— Được rồi. Tiểu Thất. Em xem tài liệu đi. Có chỗ nào không hiểu có thể hỏi.

— Được. Các anh đi làm việc đi.

Nhan Thất tự pha một tách cà phê rồi nghiêm túc ngồi xem chồng tài liệu dày cộp lên bàn. Hắc đạo Trung Hoa hiện nay có 4 thế lực chủ đạo Phương gia ,Lãnh gia, Mộ Dung gia và Nam Cung gia. Mộ Dung gia thì không phải nói, nhưng trụ sở chính không phải ở Trung Quốc mà là ở Pháp. Còn Lãnh gia và Phương gia lại là hai thế lực thù địch ngay từ khi bố Lãnh Dạ qua đời. Nhưng tên Lãnh Dạ này cũng rất giỏi, tài liệu cho thấy anh ta trong vòng ba năm đã phát triển sản nghiệp Lãnh gia lên gấp hai lần,khi mà anh ta mới vừa 20 tuổi. Tên Phương Hạo kia cũng không đơn giản , xem danh sách một loạt các thế lực lớn nhỏ trên khắp thế giới bị anh ta thôn tính trong hai năm khiến Nhan Thất kinh ngạc. Còn Nam Cung gia... hóa ra Nam Cung Yến không phải là con gái của vợ cả Nam Cung Nghị mà là con của vợ hai. Vì người đàn bà này mà Nam Cung Nghị đuổi vợ cả ra khỏi nhà, đưa người đàn bà kia trở thành nữ chủ nhân của Nam Cung

gia. Nhưng mà bà vợ hai này được che chở rất kĩ, chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng nên không ai biết mặt bà ta....

Trời về chiều, hoàng hôn buông xuống nhuộm vòm trời một màu đỏ rực.

Trong phòng làm việc vẫn có một bóng dáng nhỏ nhắn chăm chú xem tài liệu, không để ý tách cà phê trên bàn đã lạnh ngắt.

Cạch

_ Tiểu Thất. Em chưa về sao.

_ Àh. Vũ . Chưa. Em sắp xem xong rồi.

_ Em xem suốt từ sáng tới giờ sao. Đã 6 h rồi.

_ Đã 6 h rồi sao. Em mãi xem không để ý.

_ Em thật là. Đã ăn gì chưa.

_ Ah. Em... ăn rồi.

_ Hử. Ăn cái gì.

_ Thì... cà.. phê.

_ Em

Thiên Vũ ngạc nhiên nhưng nhiều hơn là tức giận đau lòng. Cô bé này. Thật không biết chăm sóc cho bản thân mình gì cả.

_ Thôi. Dọn dẹp đi. Chúng ta đi ăn. Phi đang đợi dưới xe.

_ Nhưng mà..

_ Không nhưng nhị gì cả. Anh ra ngoài đợi

Nhan Thất cười khổ. Cô vừa bảo họ không cần quá mức cung kính xong mà bây giờ như kiểu đổi vai luôn.

..

_ Tiểu Thất, Muốn ăn cái gì. Thiên Phi vừa lái xe vừa hỏi.

_ Gì cũng được. Ah. Em muốn ăn đồ Trung Quốc. Đã lâu lắm rồi cô không được ăn đồ Trung Quốc. Bên Pháp cũng là toàn ăn đồ Tây, ăn đến phát ngán rồi.

_ Được.

Ba người đi đến một đồ ăn Trung Quốc cổ truyền nổi tiếng. Gọi một bàn đầy đồ ăn, rồi vừa ăn vừa trò chuyện.

_ Tiểu Thất.. Thiên Phi ngập ngừng mở lời

_ Dạ.

_ Em...

_ Anh nói đi. Ngập ngừng gì chứ.

_ Em.. mấy năm qua vẫn sống tốt chứ. Chuyện của ba em, anh rất tiếc. Mấy năm qua bọn anh đi tìm tin tức của em nhưng..

_ Em không sao. Lúc đầu rất khó chấp nhận.. nhưng dù sao cũng đã 7 năm rồi. Đau đến mấy cũng sẽ phai nhạt theo thời gian thôi. Còn chuyện của em...

_ Sao vậy. Em không muốn nói cũng không sao.

_ Không phải. Chỉ là rất dài dòng đấy.

— Bọn anh thật sự muốn nghe. Thiên Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, nói.

— Nếu vậy.. em sẽ kể cho anh nghe. 7 năm trước.....

Nhan Thất kể lại chuyện của cô từ 7 năm trước, từ khi cô đến Pháp, nhận huấn luyện, bị người ta đuổi giết rồi cả chuyện được nhà Mộ Dung nuôi dưỡng. Bọn họ là người thứ ba cô kể, sau ngoại công và Ken. Một là do tin tưởng, hai là cô cần bọn họ là chỗ dựa của cô sau này.

— Có lẽ các anh không tìm được em là do Mộ Dung gia phong tỏa tin tức.

— Thì ra là vậy. Tiểu Thất...Em.... vất vả rồi. Thiên Vũ gượng nở nụ cười lại có chút xót xa. Cô còn nhỏ như vậy lại phải một mình đương đầu với tất cả. Trong khi đó, bọn họ nhận sự ủy thác của chủ nhân lại không làm được gì cho cô.

— Đừng coi thường em. Em không yếu đuối thế đâu. Còn nữa. Phi. Vũ. Em có chuyện muốn nhờ hai anh.

Nhan Thất cười cười nhưng ngay sau đó khuôn mặt chợt nghiêm túc, bình tĩnh nói

— Tiểu Thất. Em nói đi. Hai người Phi, Vũ thấy cô đột nhiên như vậy, biết cô có chuyện quan trọng muốn nói liền nghiêm túc lắng nghe.

— Chuyện của ba ba 7 năm trước... ba và mẹ không phải là tình cờ bị tai nạn... mà là bị người ta mưu sát.

Nói đến hai chữ mưu sát, trong mắt Nhan Thất dâng lên một tầng hận thù, đôi tay cũng tự động nắm chặt lại.

— Cái gì. Mưu sát. Tiểu Thất.. em chắc chứ.

Cả hai người Phi, Vũ đều kích động tột độ. Chủ nhân của bọn họ không phải bị tai nạn, mà bị người ta giết hại sao..

— Chắc chắn. Lúc đó em mới 10 tuổi nhưng em sẽ không bao giờ quên được cảnh năm đó. Ba ba.. chính là vì bảo vệ mẹ và em nên mới mất. Người bọn họ muốn giết có lẽ không phải ba ba mà là em.

Nhan Thất đem sự tình năm đó kể lại một lượt và cả những lần cô bị ám sát trong những năm nay. Cô còn nhớ rõ lúc đó chiếc xe là đâm thẳng vào cô chứ không phải là ba ba

— Một người đàn bà sao.

— Đúng vậy. Kể ngồi trong xe lúc đó là một người đàn bà. Bà ta đeo khẩu trang nên em không nhìn rõ mặt nhưng em vẫn nhớ bà ta có một nốt ruồi trên mắt trái. Năm đó ông nội đã đi nhờ cậy cảnh sát nhưng không một ai chịu nhận vụ án này. Tất cả tài liệu đều bị thiêu hủy, bao gồm cả camera trên đường phố cũng bị hủy.

— Khốn khiếp. Nhất định phải tìm ra bà ta.

— Phi. Vũ. Các anh.. tin em sao. Lúc đó em mới 10 tuổi... em

— Tin- Hai người đồng thanh ngắt lời cô- Tiểu Thất. Bọn anh tin em. Những năm nay đều có người đến ám sát, vậy không có manh mối gì sao.

Nhan Thất lắc lắc đầu.

— Không có. Những kẻ bị bắt được đều tự sát.

— Tiểu Thất. Nếu như vậy sẽ rất nguy hiểm.

— Em biết. Nhưng em muốn bọn họ đến tìm em. Chỉ có thế mới kiếm được chút manh mối. Anh đừng lo. Hiện tại em đang ở chung với Ken nên sẽ không sao đâu.

— Tiểu Thất. Chuyện này không đùa được đâu. Phải cẩn thận. Chuyện của chủ nhân, bọn anh sẽ cố hết sức điều tra. Cho dù đào ba tác đất cũng phải tìm ra hung thủ.

— Cảm ơn anh. Phi. Vũ.

— Cảm ơn gì chứ. Đây là việc bọn anh nên làm mà.

Nhan Thắt cùng với Thiên Phi Thiên Vũ sau khi ăn xong liền đi cùng nhau ra chỗ để xe. Ba người cùng nhau bước vào xe, Nhan Thắt vì lâu rồi không lái xe nên liền ngồi lên vị trí lái. Ngay khi cô khởi động xe đang định chạy thì nghe thấy một tiếng gọi gần như thét lên làm cô dừng động tác lại.

__ Không được nổ máy.

Nhan Thắt nhìn ra ngoài cửa kính ô tô thấy Lãnh Dạ chạy đến. Cô nhú mào vừa định xuống xe thì lại thấy anh hét lên

__ Ngồi yên. Nhóc. Không được cử động. Dưới gầm xe có bom!!!

32. Chương 32 : Thoát Hiểm Trong Gang Tắc

Bom!!!

Nhan Thắt cùng với Thiên Phi, Thiên Vũ nghe thấy vậy thì biến sắc, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Bom. Lại là bom. Nếu như không phải Lãnh Dạ đến kịp lúc.. như vậy.....

Lãnh Dạ đứng ngay bên cạnh xe, sắc mặt cực kì khó coi. Anh vừa mới cúi xuống gầm kiểm tra, không ngờ lại là bom cảm ứng điện tử, chỉ cần xe di chuyển sẽ lập tức khởi động bộ hẹn giờ. Cũng may là anh đến kịp lúc, bây giờ chỉ cần gọi người đến tháo bom là được.

__ Tôi đã gọi người đến tháo bom. Em chờ một chút.

__ Được. Tôi biết rồi. Cảm ơn anh- Nhan Thắt khuôn mặt lạnh tanh. Đây đã là lần thứ mấy rồi. Hơn nữa, cô cũng thắc mắc sao Lãnh Dạ lại có mặt ở đây.

__ Lãnh Thiếu phải không. Xin chào. Tôi là Thiên Vũ. Đây là em trai tôi Thiên Phi- Thiên Vũ ,Thiên Phi không hổ là người đã trải qua huấn luyện khốc liệt, nhanh chóng lấy lại khuôn mặt bình tĩnh ngay cả khi đang ngồi trên một quả bom sẵn sàng phát nổ. Lãnh Dạ thấy vậy cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu coi như đã biết.

__ Lãnh Dạ. Sao anh lại ở đây.

__ Tôi vốn muốn...

Tít tít tít

Khoan đã

Tiếng gì vậy

Mặt Lãnh Dạ biến sắc, nhanh chóng cúi đầu xuống gầm xe rồi gần như hét lên với ba người Nhan Thắt

__ Là điều khiển từ xa.

Điều khiển từ xa.. Tức là..đã bị kích hoạt rồi

__ Nhóc. Đã kích hoạt rồi.Chỉ có 5 phút.

__ Khốn khiếp. Kẻ nào đó đang chơi trò mèo vờn chuột với chúng ta- Thiên Phi không nhịn được chửi thề một câu. Bây giờ mà họ rời khỏi xe là sẽ lập tức phát nổ.

__ Lãnh Dạ, bom chính xác được gài ở vị trí nào.

__ Nhóc, em..

__ Mau nói.

— Ở chính giữa gầm- Lành Dạ mặc dù không hiểu sao Nhan Thất lại đột nhiên hỏi vậy nhưng vẫn trả lời. Và ngay khi anh vừa dứt lời, Nhan Thất liền khởi động xe, tăng tốc lên mức nhanh nhất. Cô không thể ngồi đây chờ chết được.

— Nhóc!!

Lành Dạ thấy vậy liền nhanh chóng chui vào xe của mình, đuổi theo. Nhan Thất. Em rút cuộc muốn làm gì.

— Tiểu Thất. Em có cách gì sao.

Thiên Vũ không nhịn được hỏi. Hình như cô đang có kế hoạch nào đó

— Phi, Vũ, hai anh.. tin em không.

Thiên Phi, Thiên Vũ quay sang nhìn nhau, rồi đồng loạt gật đầu. Không biết tại sao nhưng bọn họ tin, tin tưởng cô tuyệt đối,nếu cô nói có thể thì chắc chắn là có thể.

— Tiểu Thất. Nhờ cả vào em.

— Bám chắc. Giữ ổn định thật tốt.

Nhan Thất quay đầu lại nói một câu rồi tiếp tục tăng tốc độ lên hết cỡ gần như là cực hạn của xe. Nếu cô nhớ không nhầm thì ở gần đây có một bãi để xe rác(là chỗ mà xe ô tô hỏng hay được mang đến, phá nát để tái sản xuất).

— Tiểu Thất, còn 2p 27s.

Nhìn hướng đi của cô, hai anh em Thiên Vũ cũng lơ mơ đoán được nơi cô muốn đến nhưng bọn họ không hiểu cô muốn đến đó để làm gì.

— Tiểu Thất, chỉ còn 1p

Giọng Thiên Vũ không loạn, thông báo cho Nhan Thất. Hiện tại, mạng sống của họ chính là tính theo từng giây

— Đến rồi

Chiếc xe đâm thẳng vào một bãi xe rác vô cùng rộng,xung quanh là một đồng xe phế thải đang chờ xử lí. Nhan Thất nhìn quanh như đang tìm kiếm gì đó rồi đôi mắt cô chợt sáng bừng lên. Kia rồi.

— Bám chắc.

Nhan Thất hét một tiếng rồi phi vút đi, đâm thẳng đến chỗ một chiếc xe cần cầu lớn. Cô nhanh chóng đánh tay lái, mượn đà của một miếng gỗ như đi ngược một chiếc cầu trượt phi thẳng lên với tốc độ nhanh nhất. Chiếc xe với tốc độ cao, vừa hết tám gỗ liền giống như bay thẳng ra giữa không trung, mất thăng bằng. Nhan Thất thấy thể đôi tay linh hoạt điều khiển vòng tay lái sang phải 90 độ. Chiếc xe ở trên không trung cứ vậy mà nghiêng đi. Thiên Phi Thiên Vũ chịu đựng cảm giác ngã nghiêng gần như lật ngược trong xe, hai tay cố gắng cố định thân thể để không ngã nhào ra đằng trước. Hai chân Nhan Thất kẹp chặt vào ghế xe để không bị rơi ra ngoài rồi lại đánh một vòng tay lái theo hướng ngược lại. Chiếc xe mất đà lao đầu xuống đất nhưng lại nguyên vẹn không bị lật. Nhan Thất nhanh chóng tăng ga, phóng đi rồi quặt vào một chỗ trống giữa bãi xe. Chỉ thấy cô vừa đi được khoảng năm sáu trăm mét thì ngay đằng sau vang lên một tiếng nổ lớn. Bùm!!! Chiếc xe của Nhan Thất khuất sau một đồng xe phế thải nhưng ba người ngồi trong xe vẫn cảm nhận được sức nóng cùng với tiếng nổ động trời. Khi ánh lửa dần dần nhạt đi, Nhan Thất cùng với Thiên Phi Thiên Vũ mới mở cửa bước ra ngoài. Nhan Thất thở phào một hơi, đôi tay cô đến lúc này vẫn còn có chút run. Thật may quá, cũng may là thành công.. Thì ra Nhan Thất đã lợi dụng thời điểm khi chiếc xe lơ lửng giữa không trung nghiêng chiếc xe đi 75 độ sượt qua chiếc cần cầu để quả bom mắc vào. Điều này, nói thì chậm chứ mọi thứ đều diễn ra dưới tốc độ chóng mặt. Không cần nói cũng biết nếu như Nhan Thất không điều khiển chiếc xe linh hoạt thì ngay khi nó lơ lửng giữa không trung, chiếc xe sẽ bị lật ngược và đâm đầu xuống đất. Như thế cả ba người trong xe khó mà bảo toàn tính mạng.

Lành Dạ đuổi đến nơi gần như phát điên khi nhìn thấy ánh lửa ngập trời. Nhưng trực giác nói cho anh biết, cô, Nhan Thất vẫn còn sống. Và ngay khi ánh lửa chỉ giảm đi một chút khiến cho tầm mắt anh khỏi mơ

hồ, thấy bóng dáng chiếc xe của cô ở một chỗ khuất, anh cũng bất chấp lửa lớn mà phi xe đến. Nhan Thất nhìn thấy chiếc xe vừa phi qua biển lửa, mắt mở lớn. Lãnh Dạ. Anh ta không muốn sống nữa sao mà làm như vậy.

Lãnh Dạ nhanh chóng bước xuống xe, nhìn thấy Nhan Thất đứng đó ngạc nhiên thì bước vội đến, bước gần như chạy đến trước mặt cô. Ngay khi Nhan Thất còn chưa kịp phản ứng, đôi tay của anh đã giang ra cô vào lòng, siết chặt lại như muốn khảm cô vào thân thể mình, mặc cho Thiên Phi Thiên Vũ đứng cạnh đó trở mắt nhìn.

— Anh

Nhan Thất vừa ngạc nhiên vừa ngại ngần muốn đẩy anh ta ra thì nghe thấy giọng nói trầm thấp có chút run rẩy vang lên bên tai

— Em còn sống. Thật tốt quá.. thật tốt

Lời nói gần như nỉ non khiến đôi tay Nhan Thất khựng lại, và ngay sau đó cô làm một hành động mà đến khi cô nhận ra cũng cảm thấy sững sốt. Đôi tay cô nhẹ nhàng đặt lên hai cánh tay anh, giọng nhẹ nhàng: Tôi không sao.

Nhan Thất không biết vì sao mình lại làm như thế nhưng khi Lãnh Dạ lo lắng ôm lấy cô, cô có cảm giác như có dòng nước ấm chảy qua lòng mình. Một người như anh cũng sẽ có lúc run sợ sao. Đây là lần thứ 3 rồi. Anh lại cứu mạng cô một lần nữa.

— Dạ, buông em ra.

Cách xưng hô từ Lãnh Dạ sang Dạ đã là một bước chuyển lớn. Điều đó chứng tỏ Nhan Thất đã coi Lãnh Dạ là một người thân của mình, cũng giống như Thiên Phi, Thiên Vũ hay ba người Minh, Hàn, Phong. Lãnh Dạ đương nhiên cũng phát hiện ra điều đó và đương nhiên nó khiến anh vô cùng vui mừng. Lãnh Dạ buông cô ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi

— Có bị thương không.

— Em không sao- Nhan Thất cười nhẹ- Mà sao anh lại có mặt ở đó. Đó cũng là điều mà cô thắc mắc này giờ.

— Anh vốn muốn tìm em nên mới đến. Thấy em đi với hai người khác nên... anh liền đi theo. Ngồi chờ được một lúc thì thấy có kẻ đến gần xe em. Anh cứ cho rằng là trộm nhưng không ngờ... chuyện sau đó thì em biết rồi đấy.

— Anh... Nhan Thất quả thật không thể mở miệng hỏi Sao anh lại đi theo em. Nếu không nhờ người ta thì cô cũng chẳng còn toàn mạng mà đứng đây nữa.

Nhan Thất như nhớ ra gì đó, quay lại nói với hai người Thiên Phi Thiên Vũ, giọng có chút áy náy.

— Xin lỗi. Là em liên lụy các anh.

— Xin lỗi gì chứ, đồ ngốc. Động đến em chính là động đến bọn anh. Hơn nữa nếu như kẻ ám sát em chính là kẻ đã giết chủ nhân thì bọn anh càng không thể khoanh tay đứng nhìn.

— Có người muốn giết em- Lãnh Dạ kéo Nhan Thất lại, hỏi. Sao anh lại không hay biết gì chứ

— Em... em sẽ nói cho anh biết sau. Hơn nữa, cho đến bây giờ em cũng không biết kẻ đó là ai- Nhan Thất cười, chỉ là nụ cười có chút đắng chát. Đã nhiều năm như vậy. Thù cũ, hận mới bao giờ mới báo.

33. Chương 33 : Tâm Sự Đêm Khuya.

— Chú nói cái gì. Bị ám sát. Tiểu Thất bị ám sát

Khuôn mặt ôn hòa của Ken không che giấu nổi sự tức giận, đôi tay cũng nắm chặt thành đấm hỏi Thiên Phi Thiên Vũ ngồi ngay cạnh đó. Cũng giống như Thanh Long và Lãnh Dạ, Ken và Thiên Phi Thiên Vũ hàng ngày đều là bạn bè thân thiết chứ không phải quan hệ thuộc hạ- chủ nhân.

__ Tiểu Thất. Em không sao chứ. Có bị thương không. Em...

__ Ken. Em không sao. Không phải em vẫn đang ngồi đây nói chuyện với anh sao.

__ Đúng vậy, thiếu gia. Kể ra nếu như không nhờ Tiểu Thất thì chúng tôi cũng không còn nguyên vẹn mà ngồi đây đâu- Thiên Phi thấy Ken đang cực kì lo lắng nổi giận, đôi mắt như sắp tóe lửa liền nói. Nhưng thực ra trong mắt anh cũng tràn ngập sự cảm kích, còn có một chút suy ngẫm ngạc nhiên. Anh không ngờ rằng Tiểu Thất điều khiển xe giỏi như vậy, nếu như không nhờ có cô thì sự sơ suất ngày hôm nay cũng có thể khiến cả anh và Vũ mất mạng.

__ Không có manh mối gì sao- Ken cố gắng kiềm chế cơn tức của mình. Thật khốn khiếp. Đây đã là lần thứ mấy rồi cô bị người ta ám sát.

__ Có. Mà cũng như không có. Lãnh Dạ vốn đang ngồi im lặng trên sofa bỗng dưng mở miệng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhan Thất nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt Ken liền giải thích

__ Cũng là nhờ Dạ. Nếu không phải anh ấy đến kịp lúc bọn em cũng không phát hiện ra dưới gầm có bom đâu- Nói rồi, cô lại quay sang Lãnh Dạ, đôi mày khê chau- Nhưng mà, Dạ, ý anh nói là sao. Có manh mối gì sao.

__ Anh có cho thuộc hạ đuổi theo ngay lập tức, chỉ là.... sau khi tra tấn, tên đó nói được Phương gia cử tới.

__ Phương gia!!

Thiên Vũ thốt lên. Bốn người ngồi đó, trừ Lãnh Dạ nhìn nhau, Nhan Thất thất vọng, lắc lắc đầu

__ Không thể nào đâu. Những lần trước em bị ám sát, thủ phạm đều cắn lưỡi tự vẫn, thà chết cũng không nói, thậm chí còn nở nụ cười. Em cảm thấy có lẽ hần cổ tình nói thế.

Lãnh Dạ gật gật đầu

__ Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà cũng không ngoại trừ trường hợp tên đó nói vậy để đánh lạc hướng cả.

Suốt chặng đường đến đây, Nhan Thất đã kể cho anh(Lãnh Dạ) đã nói qua cho anh nghe về những lần cô bị ám sát trước kia, và cả cái chết của ba mẹ cô nữa. Mặc dù cô đã tận lực để cho giọng mình có bao phần lạnh nhạt, nhưng Lãnh Dạ biết trong tâm cô có bao phần đau khổ tức giận.

__ Tôi cũng nghĩ vậy. Hơn nữa, từ khi tôi quen biết chủ nhân đến nay, chưa từng thấy chủ nhân có mâu thuẫn gì với Phương Gia- Thiên Vũ cẩn thận cân nhắc. Sự hoạt động của Lotus được giữ bí mật rất nghiêm ngặt nên số tổ chức tiếp xúc cũng không nhiều.

__ Ken. Anh quen ba ba lâu như vậy, có biết gì không.

__ Tiểu Thất. Nhan Thúc quả thật đặc tội không ít người nhưng mà những kẻ đó bị trừng phạt đều là đáng đời. Chỉ là anh không hiểu, Nhan Thúc đã mất vậy mà sao những vụ ám sát vẫn không ngừng lại. Chẳng lẽ...

__ Có lẽ mục tiêu của chúng là em.

__ Có lẽ mục tiêu của chúng là Tiểu Thất.

Nhan Thất cùng với Lãnh Dạ đồng thanh nói. Nhan Thất quay sang Lãnh Dạ, tiếp tục.

__ Nhưng mà, em thật không hiểu, mình đã đắc tội với ai.

__ Nhóc, trong giới này việc đắc tội với ai đó nhiều khi chỉ là gián tiếp hay tình cờ, có nhớ cũng nhớ không hết.

— Được rồi, đã muộn rồi. Mọi người cũng đi nghỉ đi. Còn nữa Dạ, anh cũng ở lại đây luôn, bây giờ cũng 1h sáng rồi.

Nhan Thất đứng dậy, nói với tất cả mọi người. Cũng vì cô mà họ phải lao tâm suy nghĩ thế này.

Ken nhìn Lãnh Dạ một lúc, cũng mở miệng mời anh ta ở lại. Ken dù không thích Lãnh Dạ nhưng dù sao anh cũng rất cảm kích vì anh ta đã cứu tiểu Thất, nên cũng mở miệng giữ anh ta lại làm tròn chức trách của một vị chủ nhà.

Lãnh Dạ thấy thế cũng không tiện từ chối, theo người hầu về phòng nghỉ của mình.

....

Đêm.

Trời tối đen như mực.

Chỉ có tiếng gió rít gào và tiếng côn trùng kêu trong đêm, hòa tấu lên một bản nhạc đẹp dễ mà thê lương

Nhan Thất ngồi trên ban công tầng 2, khuôn mặt cúi gằm xuống để mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt. Chỉ có ánh sáng leo lét mờ mờ của đèn điện hắt lên khiến cho bóng lưng cô càng thêm nhỏ bé, cô độc.

— Chưa ngủ sao??

Nhan Thất nghe tiếng nói vang lên bên cạnh liền ngẩng đầu lên, để lộ ra khuôn mặt lạnh nhạt không cảm xúc

— Không ngủ được. Anh thì sao?

— Cũng không ngủ được.

Lãnh Dạ ngồi xuống cạnh Nhan Thất. Anh vốn không ngủ được nên định

đi hóng gió một chút, không ngờ lại thấy một bóng dáng co ro trên hành lang, đôi chân không tự chủ được mà bước lại gần.

Nhan Thất cũng không để ý, cô khẽ ngẩng mặt nhìn trên bầu trời cao để cho gió lùa qua làn tóc. Trời hôm nay không có sao, chỉ toàn một màu đen tuyền không một chút ánh sáng le lói

— Nhóc, có tâm sự sao?

Lãnh Dạ khẽ cất tiếng hỏi. Cho đến khi anh tưởng rằng cô sẽ im lặng mãi thì lại nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ như nỉ non của cô

— Dạ.... Anh biết không. Em cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ như bầu trời này vậy, vô vọng mờ mịt..

— Ngày trước, em cứ nghĩ rằng chỉ cần mình cố gắng, cố gắng thêm một chút nữa thì sẽ có thể giết người đàn bà đó, trả thù cho ba mẹ. Nhưng đến giờ em mới biết điều đó là ngây thơ đến mức nào.

— Không phải như bây giờ sao, không những không có may mắn, lại còn giống như con chuột để người ta vui đùa mà không thể làm gì được.

— Ngoại công nói đúng. Tìm được người đàn bà đó giống như mò kim đáy bể. Hơn nữa, nếu như... nếu như tất cả đều chỉ là ảo giác của em... nếu như em sai....em

Không biết là do gió lạnh hay là do tâm trạng mà Lãnh Dạ cảm thấy người con gái ngồi bên cạnh đang run rẩy. Đôi mắt của cô, đôi mắt đen to tròn linh động mà anh thích nhất lúc này lại tràn ngập sự tuyệt vọng, bế tắc, sợ hãi như đứa trẻ bị bỏ rơi. Lãnh Dạ trong lòng đau xót, anh nhanh chóng cởi áo khoác ngoài của mình ra, bao bọc lên thân thể nhỏ nhắn của cô. Tay phải anh dang ra, kéo cả người cô lại gần để cô tựa đầu lên vai anh, bàn tay của anh đặt lên vai cô. Và trong giây phút ấy, Nhan Thất lại không đẩy anh ra.

— Nhóc. Em sai rồi.

Lãnh Dạ khẽ nói. Khi cảm thấy tiểu nhân nhi trong ngực run rẩy liền nhanh chóng nói tiếp.

— Nhan Thất mà anh quen biết tuyệt đối không phải là con chuột cho người ta chơi đùa.

__ Nhan Thất mà anh quen biết là người dù đối mặt với cái chết cũng không hề run rẩy sợ sệt.

__ Cuối cùng, Nhan Thất mà anh biết không phải chỉ có một mình như thế này, hèn nhát, vô vọng

__ Nhóc, những điều em làm không hề sai. Nhưng em đã sai khi trở nên yếu đuối và nhu nhược như thế này. Kẻ thù chưa giết em nhưng em lại dần giết chết sự tự tin của chính mình.

__ Nhóc, em còn có gia đình, có bạn bè, và... còn có anh nữa. Anh cho phép em mệt mỏi,khi đó, anh sẽ cho em mượn bờ vai như thế này. Nhưng, tuyệt đối không được bỏ cuộc, có nghe không..

Nhan Thất nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm bao quanh mình, khiến cho cả lòng cô cũng dần ấm áp trấn định. Đúng vậy, Dạ nói đúng,có thể mệt mỏi nhưng không được phép bỏ cuộc. Ba mẹ, mọi người đã vì mình mà làm nhiều thứ như vậy. Đây không phải là lúc để yếu ớt mãi lòng.

Cảm nhận tâm tình biến chuyển của Nhan Thất, Lãnh Dạ khẽ cười, miệng kéo ra một vòng cung đẹp mắt khuất lấp trong màn đêm.

__ Cảm ơn anh, Dạ. Cảm ơn anh.

Nhan Thất ngẩng mặt lên, lời nói xuất phát từ thật tâm. Cô khẽ nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn như được gột rửa, sạch sẽ, tinh khôi, tràn đầy sự sống. Đôi mắt cũng trở về sự linh động quyết đoán ngày thường.

__ Đây mới là Nhan Thất mà anh biết.

Hai người cứ dựa vào nhau như thế, cho đến khi trời sáng.!!!

34. Chương 34 : Sinh Nhật 18 Tuổi (1)

__ Làm xong chưa.

__ Chủ nhân. Đã hoàn thành rồi chỉ là...

__ Nói đi...

__ Thuộc hạ không hiểu sao ngài lại thay đổi kế hoạch. Chúng ta có thể giết cô ta ngay khi vừa lên xe.

Trong căn phòng mờ mờ tối, một người nằm trên chiếc giường lớn, tấm màn mỏng màu đỏ che khuất khuôn mặt nhưng dáng người yếu điệu và giọng nói cho biết rằng chủ nhân của nó là một người phụ nữ. Một tay khẽ chống lên đầu, một tay vờ vãi lộn tóc, mắt khép hờ, một bộ dạng lười biếng hưởng thụ. Nghe thấy tên thuộc hạ hỏi, người đàn bà khẽ nhếch môi để lộ một nụ cười mỉa mai

__ Giết... hừ. Là trước đây ta sai. Con bé đó sao có thể chết dễ dàng như thế được. Từ bây giờ ta phải khiến nó sống không bằng chết.

__ Thuộc hạ đã rõ, chủ nhân.

__ Lui ra đi.

__ Dạ.

Ngón tay thon dài với bộ móng được sơn đỏ thắm khẽ lướt qua hai cánh môi, lời nói thầm thì nhẹ nhàng lại cực kì tàn nhẫn

__ Đừng trách sao ta ác. Nếu muốn trách, hãy trách rằng cô kiếp này không được tốt, nhận nhầm cha mẹ thôi.

.....

1 tuần trôi qua, yên ổn. Nhan Thất sau lần ám sát lần đó bắt đầu trở lại lịch tập huấn khốc liệt gấp đôi trước đây, đồng thời cũng dần dần quen với công việc ở Lotus. Mọi thứ dường như dần dần đi vào ổn định,

cuộc sống cũng quá mức yên bình. Chỉ là trong cuộc sống này những điều nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất lại hay xảy ra vào những lúc bạn không hề phòng bị khiến cho bạn trở tay không kịp.

Tút tut

__ Dạ, ngoại công. Con nghe đây ạ.

__ Tiểu Thất, đang làm gì vậy.

__ Đang xem chút tài liệu thôi ạ. Ngoại công. Người có khỏe không. Còn mọi người nữa.

__ Khỏe. Tất cả đều ổn. Con thì sao. Công việc bên đó thế nào. Ổn cả chứ.

__ Con vẫn ổn. Nhờ có Ken với Thiên Phi Thiên Vũ nên mọi chuyện cũng khá thuận lợi.

__ Vậy là tốt rồi. Tiểu Thất... ngày mai...trở về đây một chuyến.

Nhan Thất trầm mặc. Ngày mai. Cô đương nhiên biết ông muốn ám chỉ điều gì.

__ Tiểu Thất. Đã 8 năm rồi. Sinh nhật 18 tuổi chỉ có một lần trong đời. Con định cứ để nó trôi qua như mọi năm sao.

Đúng vậy, ngày mai là sinh nhật 18 tuổi của cô, cũng là ngày giỗ của ba mẹ cô. Suốt 7 năm qua, cứ vào ngày này, mọi người Mộ Dung Gia đều chuẩn bị quà tặng cho cô, còn cô, sẽ ra mộ của ba mẹ, ngồi một mình, suốt một ngày một đêm không gặp mặt ai.

Cho đến khi cô 10 tuổi, ngày sinh nhật là ngày cô mong chờ nhất. Còn suốt 7 năm sau đó, ngày sinh nhật lại là ngày mà cô căm ghét, cũng là ngày cô cảm thấy cô đơn nhất.

__ Được rồi. Tiểu Thất. Trở về, ăn một bữa cơm gia đình có được không. Để chúng ta trải qua ngày này cùng với con.

.....

__ Con biết rồi, ngoại công. Con nghe theo người.

Mộ Dung Xung cụp máy, thở dài. Cứ vào sinh nhật hàng năm, Nhan Thất sẽ ra mộ của ba mẹ, ngồi đó một mình không ăn uống, cũng không để ai lại gần mặc kệ nắng hay mưa. Vào ngày đó, con bé như một mình ngồi trong căn phòng tối mà nó tự xây lên, đóng chặt cửa với tất cả mọi người.

...

Sáng sớm hôm sau, Nhan Thất sau khi giao xong công việc cho Thiên Phi, Thiên Vũ liền một mình ngồi máy bay trở về Pháp.

__ Tiểu Thất. Con đang ở đâu.

__ Ngoại công. Con vừa xuống máy bay xong.

__ Được rồi. Trở về nhà đi. Ta có đồ muốn đưa cho con.

__ ... Dạ con biết rồi, ngoại công

Nhan Thất bắt taxi trở về Mộ Dung gia, đi thẳng một đường lên đến thư phòng của Mộ Dung Xung, trên đường đi cũng không gặp Mộ Dung Kiên hay là ba người Minh, Hàn, Phong. Đôi tay nhỏ khẽ đẩy cửa ra đã thấy một bóng lưng già nua quay lưng về phía cửa. Ông có lẽ là đang đợi cô..

__ Ngoại công.

__ Tiểu Thất, về rồi sao.

Mộ Dung Xung quay người lại để lộ khuôn mặt già nua có chút mệt mỏi. Đôi mắt ông nhìn kĩ cô bé vừa bước vào, trên người vẫn mặc một bộ đồ đen, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng nhưng lại điềm tĩnh thành thực. Nhanh thật. Mới thế đã 8 năm rồi. 8 năm. Có quá nhiều thứ thay đổi. 8 năm, quá đủ để cô bé trưởng thành.

__ Tiểu Thất. Đến đây.

Nhan Thắt nghe lời bước đến, chăm chú dõi theo Mộ Dung Xung bước về phía góc phòng. Mộ Dung Xung khẽ xoay một quyển sách trên giá, một ngăn bí mật ngay trên tường từ từ mở ra. Mộ Dung Xung thở dài một hơi, với vào bên trong lấy ra một hộp đồ lớn rồi lại xoay quyển sách để đóng hộc tủ lại. Ông bưng hộp đồ đến trước mặt Nhan Thắt, giọng khàn khàn

__Cầm lấy đi. Đây vốn là thứ thuộc về con. Đây là thứ mà Nhan lão đầu kia muốn ta đưa cho con vào đúng năm con 18 tuổi. Nghe nói... là thứ ba mẹ con để lại cho con

Nhan Thắt cầm hộp đồ trên tay, trong lòng như nổi sóng. Ông nội. Ba. Mẹ...

__ Nhan Hoàng nói là muốn tận tay đưa cho con. Nhưng mà, thật đáng tiếc, lại không thể đợi đến lúc này. Đây là vật mà năm con 10 tuổi ba mẹ con để lại cho con....

Nhan Thắt chậm chậm bước về phòng mình, đôi tay run run, nặng trĩu. Cô mở cửa phòng, ngồi xuống bên cạnh chiếc giường lớn, đặt hộp đồ xuống bên cạnh. Bên trong hộp đồ có hai hộp đồ nhỏ, được bọc bằng loại giấy cùng màu. Nhan Thắt cầm chiếc hộp thứ nhất, mở ra. Bên trong là một chiếc lắc tay bằng bạc vô cùng xinh xắn, đặc biệt là trên chiếc vòng được khắc hình bông hoa sen giống hệt như chiếc nhẫn cô đang đeo trên tay. Trong chiếc hộp thứ hai là một chiếc váy màu trắng tinh bằng voan rất đẹp, ở phía cổ được thêu một đóa hoa sen vô cùng tinh xảo. Bỏ hai hộp đồ ra bên ngoài Nhan Thắt mới thấy ở dưới đáy hộp đồ là một phong thư màu trắng, được thắt bằng một chiếc ruy băng rất đẹp mắt, bên ngoài phủ một tầng bụi. Nhan Thắt cầm phong thư, nhẹ nhàng mở ra. Đôi mắt sáng của cô bỗng phủ một tầng hơi nước. Chữ viết quen thuộc này... là chữ của ba ba.

” Tiểu Thắt yêu quý. Lúc con nhận được phong thư này có lẽ lúc đây ta với mẹ con chắc đã già rồi nhỉ. Tiểu Thắt à, hôm nay Y Y nói với ta, không biết lúc con 18 tuổi sẽ như thế nào, trưởng thành ra sao. Mẹ con nói lúc đó chắc hẳn cô sẽ rất giống mẹ, hiền lành xinh đẹp còn ta thì bảo rằng con sẽ giống ta thông minh lanh lợi. Mẹ con nói rằng sinh nhật 18 tuổi của con phải làm cho thật hoành tráng để cho cả thế giới này biết rằng ba mẹ có cô con gái tốt như thế nào. Cái suy nghĩ ngây thơ như mẹ con ấy nhỉ. Ấy thế mà bây giờ đây ba lại ngồi với mẹ con, suy nghĩ xem 8 năm nữa sẽ làm một cái sinh nhật to như thế nào rồi ngồi cười với nhau như hai kẻ ngớ ngẩn. Mẹ của con mua một đồng vải rất lớn, rất đẹp, nói là muốn may cho con một chiếc váy đẹp nhất. Thật buồn cười phải không. Mặc dù cô ấy may đồ rất đẹp nhưng mà 8 năm nữa chứ có phải 8 ngày nữa đâu. Nhưng mà cô ấy cố chấp lắm ấy, ba nói thế nào cũng không nghe, lại còn bảo ba nhiều chuyện. Nhưng mà biết làm sao được, ba chính là yêu cái tính bướng bỉnh ấy của mẹ con. Thế rồi ba thấy mẹ ngày nào cũng tập trung vào may, cũng muốn tự mình làm cái gì đó cho con. Ba biết con thích mấy thứ đồ bằng bạc nhỏ nhỏ xinh xinh nên là đã làm một cái vòng tay, trên đó còn được khắc một hình hoa sen rất đẹp. Còn có nó không phải hoa sen bình thường đâu, đợi lúc đó ta sẽ nói cho con biết nó có ý nghĩa thế nào.

Ba không biết rằng 8 năm nữa liệu lá thư này còn được giữ lại không nhưng mà dù sao ba cũng hi vọng con có thể nhận được nó.

Tiểu Thắt của ba 18 tuổi xinh đẹp như vậy chắc sẽ rất nhiều người theo đuổi đúng không. Nhưng Tiểu Thắt à, dù con có lớn thế nào đi nữa, trưởng thành như nào đi nữa, làm gì hay yêu thương ai hãy luôn nhớ rằng ba mẹ luôn ở cạnh con lúc con cần. Và hơn nữa hãy luôn trân trọng những người quan tâm đến con nhé bởi vì đó là những món quà mà ông trời ban tặng cho chúng ta, cũng giống như ba mẹ trân trọng con vậy. Ba mẹ thật sự thật sự rất biết ơn ông trời vì đã mang con đến cho chúng ta, tiểu bảo bối.

Chúc mừng sinh nhật con.

Ba mẹ yêu con nhiều nhiều lắm.”

Từng dòng chữ trên trang giấy cũ đánh thức những niềm vui, những hồi ức, những kỉ niệm và cả nỗi đau đã hằn sâu. Một giọt... hai giọt... từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má bé bỏng, nhẹ nhàng nhỏ xuống trang giấy trắng. Đã bao lâu rồi cô không khóc, lâu đến mức cô tưởng rằng nước mắt đã cạn khô. Tại sao. Tại sao ông trời không chiều lòng người, để cho ba mẹ có thể tận tay trao món quà này cho cô. Nhan Thắt nắm chặt lá thư trong tay, úp mặt vào đầu gối, vòng hai tay ôm chặt mình để khỏi bật ra tiếng nấc nghẹn ngào.

Vân Hàn đứng ngoài cửa, nhìn qua khe cửa thấy một bóng dáng nhỏ bé đang cuộn tròn, nước mắt tuôn rơi mà lòng đau như cắt. Nhưng.. anh chỉ đứng đó, không bước vào bởi vì anh biết Nhan Thắt trong trí nhớ

của anh luôn là một cô bé mạnh mẽ kiên cường, luôn luôn không muốn để người khác thấy mình nhạy cảm yếu đuối....

(còn tiếp)

35. Chương 35: Sinh Nhật Tuổi 18 (2)

Đợi cho đến chiều, Vân Hàn mới nhẹ gõ cửa.

_ Tiểu Thất. Em có trong đó không.

Nhan Thất giật mình tỉnh dậy, thấy mình đang nằm cuộn tròn trên giường, trong tay vẫn còn ôm chặt chiếc váy của mẹ. Chết thật. Cô lại ngủ quên đi mất. Cô không biết rằng là Vân Hàn đã cẩn thận bế cô đặt lên giường và ngồi với cô một lúc lâu. Cô nhanh chóng ngồi dậy, lấy hai tay gạt hết nước mắt vương trên mặt, ho khan hai tiếng để cho giọng nói bớt khản đặc.

_ Em đây. Anh chờ một chút.

Nhan Thất chỉnh trang lại sợ Vân Hàn biết rằng cô đã khóc, hít sâu vài hơi rồi đi ra mở cửa.

_ Hàn. Em đây. Tìm em có chuyện gì sao.

_ Nha đầu. Em quên mất hôm nay là ngày gì sao. Lão gia đã cho người chuẩn bị một bữa tiệc gia đình. Mau thay đồ rồi xuống dùng cơm.

_ Em biết rồi. Mà Hàn.. anh... vừa mới đến sao.

_ Ừ. Có chuyện gì sao.

_ Ah không có gì. Anh xuống trước đi. Em sẽ xuống liền.

Nhan Thất mang vẻ mặt nghi hoặc nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô có cảm giác là ai đó đã đến gần cô lúc cô ngủ.

Vân Hàn duy trì nụ cười ôn hòa đến khi cửa phòng đóng chặt. Nha đầu ngốc. Mắt cô đỏ như vậy làm sao mà giấu ai được chứ. Anh khê thở dài một hơi rồi đi xuống lầu. Nhan Thất ở bên trong phòng, nhìn kĩ chiếc váy trắng tinh xảo đang được đặt trên giường, ngắm nghía một chút rồi cầm vào phòng thay đồ.

Dưới nhà, mọi người đã có mặt đông đủ. Không kể đến người nhà Mộ Dung gia còn có cả Ken, Thiên Phi, Thiên Vũ và cả một người không ngờ tới trong bữa tiệc gia đình : Lãnh Dạ. Trên chiếc bàn dài là một hàng các đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn, hai bên còn được xếp hai giá nến màu trắng cực kì đẹp mắt.

Nhan Thất đứng ở đầu cầu thang, nhìn chiếc váy mình đang mặc trên người, hít sâu một hơi rồi từ từ bước xuống lầu. Mọi người đã ngồi vào bàn ăn, nghe thấy tiếng bước chân liền hướng mắt ra phía cầu thang. Và đồng loạt lúc đó, tất cả mọi người đều không giấu được tia ngạc nhiên kinh diễm trong mắt. Nhan Thất mặc một chiếc váy màu trắng thuần khiết dài đến đầu gối khiến dáng người cao gầy nổi bật, mái tóc dài đen nhánh được xõa dài đến eo, bông bênh như dòng suối. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo sạch sẽ không một chút phấn son, đôi mắt to long lanh ánh nước và làn da trắng trẻo non mịn càng khiến cô xinh đẹp như hoa. Màu trắng tinh khôi kết hợp cùng tông khi chất lạnh lùng trời sinh làm cho cô giống như một đóa tuyết liền nở rộ trên vùng đất băng giá khiến người ta không dời được tầm mắt.

Chiếc giày cao gót màu trắng nên nhẹ nhàng xuống sàn gỗ, từng bậc từng bậc đánh thức tâm tình của mấy người ngồi đó. Vẫn là Mộ Dung Xung tinh táo trước tiên, đứng dậy mở miệng

_ Tiểu Thất. Mau lại đây

Mấy người ngồi trên bàn bừng tỉnh. Nhan Thất quả thật rất đẹp nhưng điều khiến cho bọn họ ngạc nhiên, nhất là mấy người Mộ Dung gia cảm thấy khó tin chính là chiếc váy cô đang mặc. Màu trắng. Từ năm cô đến Mộ Dung gia, trang phục màu trắng vẫn luôn là trang phục cô chán ghét nhất. Ánh mắt Ken như sáng

lên. Quả thật khi nhìn thấy tiểu Thất khoác lên mình chiếc váy màu trắng, anh tưởng như nhìn thấy hình ảnh của Liên Y cô cô trước kia, hai người giống nhau như hai giọt nước.

Nhan Thất đến gần bàn ăn, ngồi xuống. Chỗ ngồi của cô là cạnh Mộ Dung Xung và Lãnh Dạ, người cô không ngờ được sẽ có mặt ở đây.

__ Ken. Thiên phi. Thiên Vũ. Sao anh biết mà đến đây.

__ Tiểu Thất. Là ta mời họ đến.

__ Tiểu Thất. Anh biết hôm nay là sinh nhật em nhưng lại không biết em muốn trở về Mộ Dung gia. Là Mộ Dung lão gia gọi cho anh.

__ Phải đó. Tiểu Thất. Họ đối với con như người nhà thì cũng sẽ là người nhà của Mộ Dung gia chúng ta. Hơn nữa, ta cũng nghĩ rằng con muốn chúng ta làm quen. Còn cả Lãnh thiếu cũng là do ta mời đến. Con không trách lão già này nhiều chuyện chứ.

__ Không có. Ngoại công. Tất nhiên là không. Con phải cảm ơn người mới đúng - Nhan Thất cảm động nói. Cô vẫn luôn muốn tìm cơ hội để bọn họ gặp nhau, không ngờ lại là ngoại công chu đáo, suy nghĩ cho cô.

__ Được rồi. Cũng đã đông đủ rồi. Chúng ta mở tiệc thôi. Ken. Thiên Phi. Thiên Vũ. Cả Lãnh Dạ nữa, cứ tự nhiên, đừng làm khách. Mộ Dung Xung là chủ nhà mở lời. Bốn người kia cũng lịch sự đáp lại một tiếng rồi bắt đầu dùng bữa. Bữa cơm gia đình trôi qua có thể nói là vui vẻ, chủ yếu là Mộ Dung Xung cùng với Ken và Lãnh Dạ trò chuyện với nhau, còn nhân vật chính là Nhan Thất do tâm trạng không tốt mấy nên cũng không mở miệng nói chuyện. Bữa chính đã dùng xong, Nhan Thất cũng mở miệng xin phép Mộ Dung Xung đi ra ngoài trước. Mộ Dung Xung cũng biết cô muốn đi đâu liền mở miệng cho phép, cũng không cố gắng giữ cô lại. Ngày hôm nay cô trở về nhà ăn một bữa cơm đối với ông đã là bước tiến lớn rồi. Có lẽ một vài năm nữa con bé sẽ dần dần quên đi nỗi đau trong quá khứ mà trở nên vui vẻ hơn. Tất cả chỉ là do con bé sống quá nặng tình cũng quá mức nhạy cảm nhưng lại luôn dùng vẻ mặt lạnh lùng để che dấu tất cả.

Nhan Thất tạm biệt mọi người, rồi một mình đi đến nghĩa trang. Cô không biết rằng ngay sai khi cô đi, Lãnh Dạ, Ken, Thiên Phi, Thiên Vũ cũng lần lượt cáo biệt người nhà Mộ Dung gia và đi theo cô. Nhan Thất trên đường đi có rẽ qua một cửa hàng và mua một bó hoa sen, cũng là loài hoa mà mẹ thích nhất khi còn sống. Khi đến nơi, Nhan Thất đậu chiếc Ferrari ngoài cửa rồi từ từ rảo bước vào trong. Ngay khi tiến đến gần ngôi mộ của ba Nhan và mẹ, Nhan Thất không thể tin được trùng lớn mắt khi thấy cảnh tượng trước mắt. Ngôi mộ của ba người cô thương yêu nhất, là nơi linh thiêng mà họ có thể yên nghỉ giờ đây lại như một đồng hoang tàn đổ nát. Bia mộ của mẹ bị gãy làm đôi, bùn đất văng khắp nơi giống như vừa bị đập phá, vương lên cả bia mộ của ông nội, của ba. Hai con mắt Nhan Thất chợt đỏ ngầu, cả người vì tức giận mà run rẩy. Nhìn thấy bóng lưng hai người đang đứng trước bia mộ của ba mẹ, Nhan Thất hét lớn hai tiếng rồi nhanh chóng rút súng ra chìa thẳng vào họ.

Pằng. Một tiếng súng dữ dội vang vọng giữa không gian buổi đêm heo hút. Nhan Thất giật mình nhìn vết đạn trên đôi vai mình, máu tươi chảy ra ướt đầm bàn tay nhỏ bé của cô. Cô nhanh chóng quay lại rồi bắn thẳng vào kẻ vừa mới bắn lên cô từ phía sau như một phản xạ. Pằng pằng. Kẻ kia nhận hai phát đạn vào tim liền ngã xuống. Hai người đang đứng trước bia mộ nghe thấy tiếng súng đều giật mình quay lại. Cho đến khi bọn Lãnh Dạ, Ken, Thiên Phi, Thiên Vũ và cả ba người Minh, Hàn, Phong đi đến nơi thì thứ mà họ thấy là cảnh Nhan Thất một tay bịt chặt vết thương ở vai, chiếc váy trắng thuần nhuốm đầy máu tươi, đôi mắt đỏ ngầu đang cầm súng chìa thẳng vào hai người đứng trước bia mộ, mà một trong hai kẻ đó lại là người bọn họ cực kì quen thuộc, Phương Hạo!!

36. Chương 36: Sinh Nhật Tuổi 18 (3)

__ Tiểu Thất!!!

__ Nhóc!!!

— Nha đầu !!

Từng tiếng gọi như gào thét nối tiếp nhau vang lên trong đêm tối. Lãnh Dạ, Vân Hàn và Ken phản ứng nhanh nhất, vội vàng chạy đến chỗ Nhan Thất với tốc độ gần như không tưởng, mấy người khác cũng nhanh chóng đuổi theo sau. Vân Hàn và Lãnh Dạ mỗi người một bên nhẹ đỡ lấy Nhan Thất vẫn đang chảy máu mà vẫn kiên trì cầm súng chĩa thẳng vào Phương Hạo đang đứng đối diện. Thuộc hạ của Phương Hạo tầm 20 30 người, thấy có người uy hiếp chủ nhân liền đứng thành một vòng tròn bao quanh đám người Nhan Thất. Bọn Minh, Phong, Thiên Phi, Thiên Vũ cũng lạnh lùng rút súng ra đối mặt với Phương Hạo và thuộc hạ của hắn. Nhan Thất mặc kệ sự đau đớn trên vai, vùng ra khỏi vòng tay của Lãnh Dạ và Vân Hàn, từ từ đi đến trước bia mộ gần như đã bị phá hủy, mắt đỏ hoe. Người của Phương gia thấy Nhan Thất di chuyển đến gần chủ nhân liền định bóp cò súng nhưng Phương Hạo lại ra hiệu bọn họ đứng yên. Họng súng của Nhan Thất vẫn chĩa thẳng vào Phương Hạo, ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ và hận thù.

— Anh làm? Dù tận mắt chứng kiến nhưng Nhan thất vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa. Giọng nói khàn khàn nhưng đầy quyết liệt giống như thể chỉ cần hắn nói có cô sẽ không hề do dự mà giết hắn, mặc kệ có phải bỏ mạng ở đây ngày hôm nay.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Phương Hạo thoáng nghiêm trọng lại kì lạ mà xen lẫn qua một tia bất ngờ ngạc nhiên. Rồi ngay sau đó như nghĩ đến chuyện gì, Phương Hạo trong lòng thở dài một hơi, lời nói bật ra như thì thầm “Trúng kế rồi”... Hắn nhìn họng súng ngay trước mắt, nhàn nhạt mở miệng:

— Không phải tôi. Có lẽ em không tin nhưng...

Lời nói của anh ta không tiếp tục được nữa bởi đôi tay trước mặt anh ta chợt run run, Nhan Thất vì mất máu quá nhiều mà từ từ khụy xuống. Một đầu gối cô chống xuống đất, trong lúc mơ hồ Phương Hạo vẫn nghe thấy giọng nói yếu ớt mà kiên định của cô trước lúc cô ngất đi “Để tôi điều tra ra là anh làm, tôi sẽ bắt anh trả giá gấp trăm lần”. Tầm mắt Nhan Thất dần dần trở nên mơ hồ rồi ngất lịm đi. Phương Hạo giật mình theo phản xạ tiến lên đỡ lấy Nhan Thất nhưng ngay sau đó có một lực lớn đẩy anh ra xa khiến cho anh suýt nữa ngã ra sau. Vân Hàn vẻ mặt lạnh như băng nhìn Phương Hạo, cất giọng lạnh lùng:

-Nếu như để chúng tôi điều tra ra việc này là do anh làm thì từ nay về sau Mộ Dung Gia và Phương Gia không đội trời chung.

rồi sau đó anh nhanh chóng bế Nhan Thất đã hôn mê ra xe. Vết thương của cô vẫn đang chảy máu, anh phải đưa cô đến bệnh viện gấp nếu không sẽ rất nguy hiểm. Ken cũng đi đến trước mặt Phương Hạo, khuôn mặt vốn ôn hòa cũng như phủ hàn băng:

— Không cần biết anh có làm hay không, nếu như tiểu Thất mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ không để cho anh được yên đâu.

Lãnh Dạ càng không cần phải nói, quan hệ giữa Lãnh gia và Phương gia vốn không cần chất kích thích cũng đã đủ tệ, bây giờ lại thêm chuyện này phát sinh. Hai người nhìn nhau càng thêm không vừa mắt.

Phương Hạo đứng ở lại nhìn bọn người Lãnh Dạ và Ken chạy đi theo Vân Hàn, sắc mặt ngưng trọng. Ngày hôm nay anh là bị người ta lừa đến đây, ngay khi đến nơi đã thấy cảnh bia mộ đổ nát. Rồi Nhan Thất dường như tình cờ mà đến nơi ngay sau đó, tất cả mọi chuyện diễn ra vượt ngoài tầm kiểm soát của anh. Giờ thì hay rồi, Mộ Dung gia, Lãnh Gia và cả gia tộc của Ken đối với Phương Gia đều có nguy cơ trở thành kẻ thù, nếu như ba gia tộc đó liên kết với nhau không biết sẽ nguy hiểm đến nhường nào. Nghĩ đến chuyện đó, Phương Hạo giận quá hóa cười, đôi môi nở một nụ cười khát máu. Được lắm! Từ trước đến giờ chỉ có hắn tính kế người khác, bây giờ lại có kẻ dám tính kế lên đầu hắn. Dám lợi dụng hắn để hại người khác. Mỗi nhục này, hắn làm sao có thể nuốt trôi!!

....

Vân Hàn dường như đã khai thác cực hạn tốc độ của chiếc xe, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ trên đường để đến bệnh viện gần nhất. Vừa đến nơi, anh liền bế Nhan Thất vào trong rồi cầm một khẩu súng yêu cầu được gặp bác sĩ giỏi nhất khiến họ sợ mất mật, vội vàng vàng chuẩn bị bàn mổ sợ lại chọc giận vị ôn thần này. Khi mà bọn Lãnh Dạ, Ken, Daniel, Lâm Phong, Thiên Phi, Thiên Vũ đến nơi thì đã thấy Vân Hàn đứng bên ngoài phòng cấp cứu, vẻ mặt lo lắng. Chiếc áo sơ mi trắng của anh bị máu của Nhan Thất làm cho ướt một mảng lớn nhưng anh cũng không để ý.

— Thế nào rồi. Tiểu Thất đâu?

Lâm Phong chạy vội đến. Khuôn mặt baby búng ra sữa cũng nhăn như quả táo tàu, hai hàng lông mày nhũu chặt lại tưởng chừng có thể kẹp chết một con ruồi.

— Đang cấp cứu.

— Lão gia, đương gia và chủ mẫu đang trên đường đến đây- Daniel tắt điện thoại bỏ lại vào trong túi quần, từ từ bước đến. So với Lâm Phong thì trông anh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều nhưng mà thật ra trong lòng anh cũng sốt sắng không kém gì những người ở đây.

— Cậu báo cho họ biết? Lão gia sẽ rất lo lắng.

— Họ có quyền được biết. Dù sao, nếu như không thấy tiểu Thất về, họ cũng sẽ đi tìm.

Ken đâm một quyền vào khoảng không, khuôn mặt tuấn tú ôn hòa đầy chán nản, tuyệt vọng, hối hận, tự trách. Đây đã là lần thứ mấy rồi, lần thứ mấy anh để cô bị thương. Đã từng hứa với cô sẽ luôn ở bên cạnh cô, đã từng hứa với cô sẽ bảo vệ cô cho đến cuối đời vậy mà ngay cả một điều anh cũng không làm được. Sự tự trách khiến bóp nghẹt trái tim khiến cho anh không thở nổi. Thiên Phi Thiên Vũ đứng bên cạnh phòng phẫu thuật, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho tiểu Thất được bình an mà qua khỏi. Còn Lãnh Dạ, ngay từ lúc đến bệnh viện, liền ngồi ngay trước cửa phòng phẫu thuật không nói gì. Đôi mắt vẫn dán vào cánh cửa đang đóng chặt kia, anh lờ một điếu thuốc ra, châm lửa. Khói thuốc lập lờ xung quanh khiến khuôn mặt anh càng thêm mơ hồ. Anh không hét lên cũng không giận dữ, chỉ im lặng ngồi đó và chờ đợi. Lãnh Dạ không biết rằng đã bao lâu rồi anh không động đến thuốc lá. 3, 4 năm trước, khi anh mới tiếp quản công ty của ba, ngày đêm bận rộn, những căng thẳng, mệt mỏi và áp lực khiến anh tìm tới rượu, tới thuốc để khiến mình quên đi tất cả. Cho đến bây giờ cũng đã 2, 3 năm không còn hút thuốc nữa, nhưng lúc nào cũng mang trong mình một bao thuốc như là một thói quen khó bỏ. Vậy mà bây giờ, sau từng ấy thời gian anh lại tìm về với thói quen cũ.

Anh không phải là người hay biểu lộ cảm xúc của bản thân, nhưng điều đó không có nghĩa là anh lãnh tình, bạc tình mà chỉ là anh không hiểu tình mà thôi. Thế nhưng hôm nay, ngay khi thấy viên đạn xuyên qua lồng ngực Nhan Thất, anh cảm thấy cả người mình dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ và cho đến bây giờ nó càng ngày càng mãnh liệt. Trước đây, khi nhìn thấy cô, tiếp cận cô, tất cả có lẽ chỉ là do ý muốn chiếm hữu đơn thuần nhưng trải qua sự tình lần này anh lại không cô trong lòng anh lại chiếm một vị trí quan trọng đến thế. Lãnh Dạ mắt không chớp nhìn thẳng vào ánh đèn đỏ trên cửa buồng cấp cứu. Trong lòng anh lúc này cảm thấy rất sợ. Đúng vậy. Là sợ hãi. Một kẻ được người ta cho là tàn ác, máu lạnh, một kẻ giết người không chớp mắt như anh thật nực cười lại cảm thấy sợ hãi. Anh sợ.. sợ cô sẽ có mệnh hệ gì. .. sợ mất cô....

Nhan Thất nằm trong phòng phẫu thuật, chìm trong cơn hôn mê mà không biết rằng có 7 người đàn ông suốt đêm không hề chớp mắt đứng đợi cô bên ngoài, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau nhưng duy nhất .. lại cùng hướng về cô .

Kẹt..

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, bác sĩ phẫu thuật từ từ bước ra ngoài trong ánh nhìn chăm chú của mọi người.

— Sao rồi. Con bé sao rồi?

— Thế nào rồi?

Người hỏi là vợ chồng Mộ Dung Kiên cùng với Mộ Dung Xung vừa mới đến. Đương nhiên đó cũng là câu hỏi của tất cả mọi người ở đây. Bác sĩ phẫu thuật mặc chiếc áo blue trắng nhìn mười mấy ánh mắt đổ dồn vào mình, lại nhìn Vân Hàn là người đã từng cầm súng chĩa vào ông ta, trán lấm tấm mồ hôi không biết là do sợ hãi hay là do đứng phẫu thuật vài tiếng nên mệt mỏi. Mãi một lúc bình ổn, ông ta mới chậm rì rì mở miệng, giọng điệu nghiêm túc.

— Viên đạn đã được lấy ra..- nhưng khi mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì ông ta lại nói tiếp- tuy nhiên bệnh nhân do mất quá nhiều máu, hơn nữa qua nhịp tim cho thấy cảm xúc của cô ấy rất không ổn định giống như phải chịu một cú sốc rất lớn.

— Điều này có thể sẽ ảnh hưởng gì không. Cô ấy lúc nào mới tỉnh lại?

— Điều này ảnh hưởng rất lớn đối với sự phục hồi của bệnh nhân. Dù đã phẫu thuật thành công nhưng hiện tại vẫn còn có chút nguy hiểm. Còn lúc nào cô ấy tỉnh lại, cái này, tôi cũng không dám khẳng định chắc chắn. Hiện tại các vị nên để cho bệnh nhân được nghỉ ngơi, tránh thăm bệnh. Tôi xin phép đi trước để chuẩn bị cho bệnh nhân.

— Cảm ơn bác sĩ.

Mấy người ở đó vì lời nói của bác sĩ mà tâm trạng càng thêm tệ, trái tim lo lắng treo lơ lửng..

— Bây giờ thế nào. Có nên chuyển tiểu Thất đến bệnh viện lớn hay không.

— Hiện tại thì không tiện di chuyển người. Chỉ có thể chờ đợi thôi- Mộ Dung Xung nói- Kiên, con đưa Đồng Đồng về nhà đi, thu xếp một ít đồ đạc của tiểu Thất mang đến đây.

— Dạ, ba.

— Minh, Hàn, Phong, ba người các con cũng trở về nghỉ ngơi một chút đi. Đã ở đây cả đêm rồi.

— Nhưng, lão gia. Ba người đều đồng thanh. Tiểu Thất còn đang trong cơn nguy hiểm, họ sao có thể rời đi.

— Trở về nghỉ ngơi. Các con nhìn lại mình xem, phờ phạc mệt mỏi như vậy sao có thể chăm sóc tiểu Thất. Hơn nữa, chuyện của Phương gia lần này, các con phải điều tra thật rõ ràng cho ta. Dám động đến trên đầu Mộ Dung gia, hử không phát uy nên chúng coi ta là mèo bệnh phải không- Mộ Dung Xung cao giọng. Trông ông lúc này bộc lộ đáng vẻ một vị thủ lĩnh uy nghiêm khiến cho người ta không dám phản kháng.

— Dạ, Lão gia.

Lãnh Dạ nghe Mộ Dung Xung nói, khẽ nhíu mày. Chuyện này không đơn giản như thế đâu. Làm đối thủ với Phương Hạo nhiều năm, đây vốn không phải là tác phong làm việc của hắn. Hơn nữa nếu như hắn muốn làm, vốn không cần thiết phải đích thân có mặt ở đó gây mâu thuẫn trong mối quan hệ với Mộ Dung gia và Ken.

— Còn Lãnh Dạ và Ken, hai cậu...

— Chúng tôi ở lại- Lãnh Dạ và Ken đồng thanh nói rồi giật mình quay sang nhìn nhau. Mộ Dung Xung thấy sự kiên quyết không thể lay chuyển trong mắt họ nên cũng không có ý khuyên can.

— Vậy được. Hiện tại vẫn chưa được vào thăm, chúng ta cùng ở ngoài này đợi vậy.

37. Chương 37 : Vì Em, Tôi Tình Nguyện.

Lãnh Dạ một mình bước vào phòng bệnh rồi khẽ đóng cửa lại. Cũng may là Ken có việc gấp phải rời đi trước và hình như Mộ Dung lão gia cũng muốn tạo điều kiện cho anh nên mới để anh ở một mình với Nhan Thất. Lãnh Dạ tiến gần đến bên giường bệnh, nhìn người con gái xinh đẹp nằm trên giường, đôi mắt đang nhắm chặt. Lúc này trông cô không còn vẻ lạnh nhạt lạnh lẽo như thường ngày mà thêm một phần dịu dàng nhu hòa và hơn hết là khuôn mặt tái xanh làm xua tan đi bộ dáng mạnh mẽ khiến cho cô giống như bao người con gái khác, yếu ớt cần được bao bọc, che chở. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng, cả căn phòng màu trắng nhìn có vẻ càng thêm lạnh lẽo. Lãnh Dạ ngồi xuống bên cạnh Nhan Thất vẫn đang ngủ say, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve gò má có phần lạnh lẽo của cô. Giờ này nếu như Thanh Long có mặt ở đây chắc chắn sẽ phải thốt lên ngạc nhiên vì vị chủ nhân máu lạnh của anh ta lúc này trên mặt lại tràn ngập vẻ dịu dàng hiếm thấy, ánh mắt không che giấu được sự đau lòng thương tiếc và cả tình cảm đối với người con gái trên giường. Một người như Lãnh Dạ trong mắt người khác giống như là một kẻ không có tình cảm nhưng thực chất là chưa có người nào thực sự làm anh rung động. Và một người giống như anh, khi nhận định một ai đó thì sẽ chung thủy đến cùng, tuyệt không hai lòng.

Anh thương tiếc cầm đôi tay nhỏ bé của cô, bàn tay rất trắng, rất nhỏ, giữa các ngón tay còn có vài vết chai do tập súng từ nhỏ rồi khê đặt lên đó một nụ hôn dịu dàng, môi bật ra những lời nỉ non....

__Nhóc. Tỉnh dậy đi được không. Tất cả mọi người đều rất lo cho em... anh cũng rất lo.. rất lo..

__ Nhóc, là anh đến trễ, anh không tốt mới để em một lần lại một lần bị thương...

__Trước đây anh rất ghét đàn bà. Anh cho rằng họ là loại người vô dụng phiền phức nhất... cho đến khi gặp em. Nhưng mà, đến khi anh xác định được tình cảm của mình thì bên cạnh lại có vô số tình địch. Cho nên.. kể từ giờ anh sẽ không do dự nữa, quyết đoán cột em về bên anh rồi sau đó... khiến cho em yêu anh.

__ Em chắc chắn sẽ tỉnh dậy. Anh biết. Em không phải loại người yếu đuối như vậy. Nhưng mà..nhANH lên một chút được không... cứ chờ đợi như vậy... anh sẽ không chịu nổi mất....

Lãnh Dạ nhắm mắt lại, tựa cằm lên đôi tay mình, mắt nhắm lại nên mới không nhìn thấy người con gái khi nghe thấy những lời của anh, hàng mi dài như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy....

Lãnh Dạ chỉ ngồi đó một lúc rồi đi. Anh cũng muốn đích thân đi tìm hiểu xem rốt cuộc là Phương Hạo hay là kẻ nào đã phá hủy bia mộ của gia đình cô, không từ thủ đoạn mà chọc phá đến người đã khuất.

Khi mà Nhan Thất tỉnh lại đã là buổi đêm và đương nhiên điều đầu tiên mà cô muốn làm là đi đến mộ của cha mẹ, mặc dù cô lúc này đang cực kì suy yếu. Nhưng mà,sự cố chấp của cô, đôi khi lại khiến người ta cực kì đau đầu...

__ Tiểu Thất. Con nằm im đây cho ta. Đi đâu mà đi chứ. Con bây giờ ngay cả đứng cũng không vững mà còn muốn đi đâu.

__ Ngoại công. Con phải đến đó. Bia mộ của ông nội đã bị hủy. Con làm sao có thể nằm đây được.

__ Nha đầu, em cứ nghỉ ngơi đi. Chuyện đó anh đã sắp xếp ổn thỏa. Đích thân anh sẽ tu sửa lại thật cẩn thận có được không..

__ Nhưng mà con...

__ Không cần nói nữa. Con xem con lúc này xem. Yếu đến mức ai cũng có thể giết. Con muốn đến đấy. Được. Đến đó rồi thì làm gì. Trả thù? Hừ, với tình trạng bây giờ của con, bảo vệ được mình là tốt lắm rồi. Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, con việc gì phải làm khổ bản thân mình như thế!!

__ Lão gia. Đừng kích động. Em ấy cũng chỉ là quá tức giận, quá đau lòng thôi.

Nhìn thấy Mộ Dung Xung nói một tràng, Vân Hàn vội vàng can ngăn. Bác sĩ đã dặn rằng tiểu Thất khó khăn lắm mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn rất yếu, tuyệt không thể khiến cho cô xúc động mạnh lần nữa. Nếu không, sẽ rất khó mà khôi phục sức khỏe. Mộ Dung Xung thật ra cũng không phải là thực sự tức giận. Ông chỉ là đau lòng, đau lòng cho đứa cháu gái cố chấp của ông sao mà mệnh bạc, phải chịu từ cú sốc này đến cú sốc khác. Lần này, không chỉ thân thể bị thương mà quan trọng nhất là tâm lý cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Người ta nói con rồng còn có vảy ngược, mà ba mẹ, gia đình chính là điểm cảm kị của Nhan Thất mà không ai có thể động vào. Mộ Dung Xung trong lòng thở dài một hơi, cũng không khỏi cảm thán gần đây thở dài quá nhiều, liền buông một câu " Con tự mình xem xét đi" rồi bỏ ra ngoài. Vợ chồng Mộ Dung Kiên nghĩ rằng ba đang giận liền dặn dò khuyên can Nhan Thất nghỉ ngơi cho tốt rồi đuổi theo Mộ Dung Xung. Vân Hàn một mình ở lại, thấy Nhan Thất nhắm chặt mắt trên giường, cũng biết là cô khó chịu liền kéo một chiếc ghế bên cạnh cô, do dự một chút rồi mở miệng:

__Tiểu Thất, anh biết là em rất khó chịu rất tức giận cũng rất buồn, rất buồn.. nhưng mà em nghĩ một chút xem, em hiện tại suy yếu như vậy, làm sao mà đi đến đó được. Lão gia ngăn em cũng là muốn tốt cho em.

__ Mộ phần của mẹ và ông em đều đã được chỉnh trang cẩn thận. Nếu như em muốn đến đó, ngay khi em khỏe lại anh sẽ đưa em đến,có được hay không.

Vân Hàn đợi mãi thấy cô không trả lời, cho rằng cô giả bộ ngủ muốn ở một mình, liền định đứng dậy đi ra ngoài cho cô nghỉ ngơi. Nhưng mà khi anh vừa đứng dậy thì có một bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay anh, Nhan Thất mở mắt ra, ngẩng mặt nhìn anh. Cô nói rất nhỏ, giọng khàn khàn không biết là do cơ thể mệt mỏi hay là tâm trạng không tốt.

—Hàn, anh có cảm thấy em là một kẻ chuyên mang đến những điều đen tối hay không.

Vân Hàn sững sốt vội ngồi xuống, nắm chặt lấy tay cô

— Nha đầu ngốc,sao lại nghĩ như vậy chứ?

— Năm em 10 tuổi, ba mẹ mất. Năm em 18 tuổi,một phần của mẹ, của ông đều bị người ta đập nát. Lanh Dạ vì em ba lần mà bị thương. Còn có anh vì em mà gặp biết bao phiền phức. Còn có...

— Đồ ngốc- Vân Hàn nhanh chóng ngắt lời cô, búng nhẹ lên trán cô một cái thể hiện rằng mình rất không vui khi nghe cô nói vậy - Nha đầu, tất cả những chuyện này không phải là lỗi của em. Ba mẹ em vì bảo vệ em mà mất, không sai nhưng là họ tình nguyện bảo vệ thứ quý giá nhất của mình. Cũng giống như.... anh tình nguyện, vì em.

Vân Hàn chợt siết chặt bàn tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói. Khuôn mặt tuần mĩ lúc này chỉ còn lại sự nghiêm túc khiến cho Nhan Thất có chút bối rối, quay mặt sang hướng khác. Khuôn mặt vốn có chút tái của cô hơi ửng đỏ, không khí giữa hai người cũng trở nên có chút mập mờ. Vân Hàn cũng nghĩ rằng Nhan Thất ngại ngùng, ho khan hai tiếng rồi đứng dậy..

— Anh ra ngoài trông coi. Em cứ nghỉ ngơi đi.

—Hàn, bây giờ đã gần sáng rồi. Anh cứ ở đây luôn đi. Ngoài kia rất lạnh.- Nhan Thất nói. Đã 2 3 h sáng rồi, anh còn muốn thức đến sáng sao.

— Em cứ nghỉ đi. Anh ngồi đây cũng được.

Nhan Thất nghĩ nghĩ một lúc rồi nằm dịch người sang một chút. Giường bệnh của cô là giường đặc biệt, rộng vô cùng, hai ba người nằm vẫn còn dư chỗ. Bàn tay cô vỗ nhẹ sang chỗ bên cạnh, mặt nghiêm túc:

— Hàn. Lên đây.

Vân Hàn lần này còn sững sốt hơn đợt trước, khuôn mặt vốn như tảng băng cũng xuất hiện một tia ửng đỏ hiếm thấy, nói cũng không thành lời

— Kh.. không cần đâu. Em cứ nghỉ ngơi đi. Anh..

— Em với anh còn ngại ngần gì chứ. Nhớ hồi trước kia tập huấn, ôm nhau ngủ giữa rừng còn không sao. Mau lên, gần sáng rồi.

Nhan Thất nhú mày nói. Cô còn không ngại thì anh ngại gì chứ.

Vân Hàn thấy vậy chần chờ một lúc rồi nằm xuống bên cạnh Nhan Thất, cả người cứng ngắc. Nhan Thất thấy vậy bật cười, tâm trạng không vui cũng vơi đi chút ít.

— Anh sao vậy chứ. Em có làm gì anh đâu mà. Hay là dạo này được người đẹp theo đuổi nên sợ em luôn.

Nhan Thất hiếm hoi mà nói đùa một câu khiến cho Vân Hàn ngại ngùng. Nha đầu ngốc. Khi mà tập huấn em mới có 10 tuổi, đương nhiên là khác với bây giờ. Còn về việc kia, haizz. Cứ nhắc đến lại khiến anh đau đầu. Người đẹp trong lời Nhan Thất không phải ai khác đương nhiên là Nam Cung Yến. Từ bữa tiệc ngày đó, cô ta bám anh như kẹo cao su. Bữa tiệc nào cũng mời anh đi cùng dù là anh thẳng thừng từ chối. Loại công chúa tiểu thư như cô ta anh cảm thấy thật là phiền phức. Loại con gái mà anh thích phải là...

Vân Hàn quay sang nhìn Nhan Thất. Cô mới vừa trêu đùa anh vậy mà mặt quá đã ngủ thiếp đi mất. Đôi môi còn hơi mở ra nhìn như trẻ con trông rất là đáng yêu. Vân Hàn cưng chiều nhìn cô, điều chỉnh lại chăn cho cô rồi nhanh chóng hôn nhẹ lên trán cô một cái. Sau đó đương nhiên là mỉm cười mãn nguyện rồi tắt đèn, đi ngủ. Nhưng không may hạnh phúc của Vân Hàn không kéo dài lâu bởi sáng sớm hôm sau khi anh còn đang trong mộng đã bị một kẻ không thương tiếc kéo, nói đúng hơn là đạp ra khỏi giường. Mà kẻ đó cũng chính là người anh không hề vừa mắt,cũng là người anh xem là tình địch lớn nhất, Lanh Dạ!!!

Lời tác giả: Phải làm sao khi mà càng ngày càng thích nam phụ thể này@@. Chẳng lẽ lại np???!!!

38. Chương 38 : Kế

Vân Hàn lần đầu tiên mất hình tượng như vậy, từ dưới đất lồm cồm bò dậy. Tóc tai rối bù, quần áo xốc xếch, ánh mắt buồn ngủ mập mèm nhìn kĩ lại ra một loại ý vị hấp dẫn khác. Nhan Thất cũng vì tiếng động bên cạnh mà thức dậy, nhìn thấy Vân Hàn ngã xuống đất liền tưởng là mình đáng ngủ không tốt, đẩy anh xuống giường, có chút ngại ngùng nói

— Hàn, xin lỗi. Là e đẩy anh xuống giường sao. Em...

— Nhóc, không phải do em. Là do tôi... trượt chân

Vân Hàn nghe mấy từ này mà xém chút ngã ngựa lần nữa. Trượt chân. Trượt cái đầu anh. Cái đồ nói dối không chớp mắt. Vân Hàn trợn trắng mắt, đem Lãnh Dạ ở trong lòng phỉ nhổ một trăm linh một lần rồi nhanh chóng đứng lên, khôi phục bộ dáng điềm tĩnh xa cách ngày thường. Nhan Thất lúc này mới để ý tới Lãnh Dạ vừa mới đến, cũng không hề biết cuộc đấu đá ngầm diễn ra giữa hai người đàn ông ngay trước mắt

— Dạ, sớm như vậy đã tới.

Lãnh Dạ cũng nhớ tới việc mình có việc quan trọng cần bàn, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc.

— Long, chú vào đi.

Thanh Long đứng ở ngoài cửa nghe thấy chủ nhân gọi liền bước vào. Lãnh Dạ vốn chủ định bảo Thanh Long chờ ở ngoài để mình có cơ hội ở riêng với Nhan Thất một chút nhưng không ngờ lại bắt gặp Vân Hàn ở đây. Thanh Long nhận được tín hiệu của Lãnh Dạ, liền đưa một tập tài liệu đã chuẩn bị tốt đến trước mặt Nhan Thất, có ý ra hiệu cô mở ra xem.

— Đúng như anh dự đoán, Phương Hạo không phải là kẻ đã gây ra chuyện này.

Lãnh Dạ kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nhàn nhạt mở miệng. Vân Hàn nghe thấy thế nhú mào,ngồi xuống bên cạnh giường xem tài liệu cùng với Nhan Thất, không thèm quan ánh mắt dần tối sầm lại của người nào đó.

— Người làm ở nghĩa trang vào tối hôm đó đã thấy một nhóm người đặt bom cho nổ tung chỗ đó và ngay khi họ rời đi khoảng 10 phút thì mới thấy một nhóm người khác đến mà nhóm người này theo điều tra là nhóm người Phương Hạo- Lãnh Dạ mở miệng tường thuật lại những gì đã được điều tra. Rất có thể, Phương Hạo cũng chỉ là sa vào cái lưới mà người ta đã giăng ra. Với tính cách của tên đó, chắc chắn sẽ không dễ yên như vậy đâu.

Vân Hàn nghe Lãnh Dạ nói, ngẫm nghĩ một chút rồi lại nhìn Nhan Thất trên giường, sức khỏe còn chưa hồi phục hẳn, vết thương cũng chưa lành, hừ lạnh một tiếng

—Nhưng mà việc người của hắn làm bị thương tiểu Thất là không thể chối được, dù rằng không phải chính hắn xuống tay.

— Dạ, nhóm người đến trước kia có để lại manh mối gì không.

— Không có chút dấu vết,kể cả biển số xe.

Lãnh Dạ lắc lắc đầu, có chút tức giận.

Nhan Thất nghĩ nghĩ 1 lúc, liền hỏi

—Hiện tại, có mấy người biết em đã tỉnh lại.

— Đêm qua em mới tỉnh lại nên ngoài bác sĩ ở đây, Lão gia,đương gia, chủ mẫu, lãnh thiếu, Thanh Long, Minh, Phong và anh thì không ai biết nữa. Ngay cả Ken và Thiên Phi Thiên Vũ.

— Nếu như vậy chúng ta liền....

Nhan Thất nói ra ý định của mình. Và ngay sau đó Vân Hàn cùng với Lãnh Dạ đều đồng thanh

— Không được. Anh không cho phép.

—Tại sao chứ? Nhan Thất không hiểu. Cô cảm thấy cách này rất tốt mà.

— Rất nguy hiểm. Không được.

— Hai anh đều ở đây với em không phải sao.

— Nhưng mà...

— Không nhưng nhị gì nữa. Em nhìn. Đã nhìn nhìn rất lâu rồi. Lần này, nhất định phải thành công.

Bên ngoài đột nhiên truyền ra tin tức tiểu thư của Mộ Dung Gia bị thương nặng, lại mất quá nhiều máu nên lâm vào hôn mê sâu, phẫu thuật lại diễn ra không thành công nên rất có thể sẽ không tỉnh lại được nữa. Cả gia đình Mộ Dung rối loạn, trên dưới đều hết sức đau buồn. Giá cổ phiếu của tập đoàn chỉ trong một ngày giảm mạnh, xem ra là tin tức rất đáng tin cậy.

Đêm, gió mùa đông lạnh lẽo thấu xương. Phòng bệnh chìm ngập trong ánh đèn điện mờ mờ phía đầu giường. Người trên giường trùm chăn che đi nửa khuôn mặt, ánh mắt nhắm chặt dường như vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Kẹt. Kẹt. Một người mặc áo blue trắng đẩy cửa bước vào, một tay đẩy xe đựng thuốc, một tay nhấn công tắc điện trên tường để cho phòng bệnh sáng trưng. Anh ta đeo khẩu trang màu xanh của y sĩ che khuất nửa khuôn mặt, từ từ bước đến gần người đang nằm trên giường. Ngay khi anh ta định kéo chăn đắp trên người cô gái xuống thì nhận thấy có một lực đạo lớn tấn công anh ta từ phía sau nên theo phản xạ anh ta liền nhanh như chớp nghiêng đầu tránh đi rồi sau đó xoay người nhanh chóng tung ra một cú đấm. Động tác linh hoạt lại nhanh gọn dứt khoát không giống như một bác sĩ thư sinh yếu đuối. Nhưng mà anh ta không được như ý nguyện bởi người kia dễ dàng tránh được cú đấm của anh ta, hơn thế nữa dưới chân lại đột nhiên bị gạt một cái khiến cả người mất cân bằng, ngã ngửa ra sau. Người đứng sau cửa nhanh chóng tiến đến chế trụ hai tay anh ta, một người mới vừa cho anh ta một cú gạt chân cũng từ cuối giường đi ra. Người đứng đằng sau cửa là Lãnh Dạ còn người nấp dưới gầm giường bệnh đương nhiên là Vân Hàn. Người mặc áo blue trắng bị chế trụ bắt quỳ xuống đất, Nhan Thất vốn tưởng như đang hôn mê trên giường cũng chợt mở mắt, đứng dậy kéo khẩu trang của tên đó xuống rồi rút kinh nghiệm từ những đợt trước nhanh chóng lấy một miếng vải đã được chuẩn bị sẵn nhét vào miệng tên đó để tránh cho hắn có cơ hội cắn lưỡi tự vẫn. Vân Hàn khóa hai tay tên đó bằng một chiếc còng loại mới cực kì chắc chắn rồi lạnh lùng đứng ra bên cạnh Nhan Thất. Tên mặc áo blue trắng rất trẻ, chỉ khoảng 20 21 tuổi, khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn, đến mức dù có vút vào đám đông cũng khó mà tìm thấy. Hắn ta bị cố định hai tay không cử động được, miệng bị nhét băng không thể nói, chỉ có thể trợn trắng mắt nhìn ba người Nhan Thất.

Thì ra ngày hôm nay khi nghe thấy Lãnh Dạ nói như vậy Nhan Thất đã nghĩ ra một kẻ đó là chính mình đi làm mờ mắt. Từ trước đến nay lần nào cô bị gặp nạn, cả thời gian và địa điểm đều chính xác đến không ngờ, không lệch một ly nên cô đoán rằng có kẻ luôn ở gần theo dõi nhất cử nhất động của cô. Vì thế Nhan Thất mới nghĩ ra cách này, cho người truyền tin ra ngoài rằng cô có chuyển biến xấu, sợ rằng không duy trì được tính mạng. Bên cạnh đó còn dẫn dò bác sĩ y tá không được tiến vào phòng nữa bước. Quả nhiên đến cuối cùng vẫn có kẻ đến xác minh xem cô là chết giả hay chết thật để còn báo cáo với kẻ chủ mưu phía sau.....

39. Chương 39 : Là Bà Ta

Kể theo dõi bị bắt được, nhưng, mọi thứ lại không dễ dàng đến vậy. Tên đó được đưa đến một nơi gọi là Ngục giam của Lãnh Gia, Lãnh Dạ nói muốn tự mình thẩm tra anh ta mặc dù lúc đầu Mộ Dung Xung có ý định đưa hắn trở về Mộ Dung gia. Tuy nhiên, xét đến cuối cùng, Mộ Dung Xung vẫn quyết định để Lãnh Dạ cùng với ba người Minh Hàn, Phong cùng phụ trách việc lấy khẩu cung. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ Lãnh Dạ cũng là người thích hợp nhất để đảm nhiệm việc này, những tin đồn về thủ đoạn khiến người ta ghê sợ cũng không phải tự nhiên mà có. Chỉ là, trải qua ba ngày, Nhan Thất chợt cảm thấy kẻ chủ mưu đứng đằng sau kia cũng thật có bản lĩnh, nếu không cũng thật là may mắn khi có thể bồi dưỡng ra một tên thuộc hạ trung thành đến chết như thế.

Tại đại sảnh của Lãnh Gia, Lãnh Dạ, Nhan Thất, Thiên Vũ ba người Minh Hàn Phong cùng với 4 thuộc hạ của Lãnh Gia(Thanh Long, Bạch hổ, Chu Tước, Huyền Vũ) đều tề tụ gần như đầy đủ. Thiên Phi và Ken

có việc đột xuất nên phải trở về Nhật từ mấy ngày trước. Chỉ là không khí cũng không vui vẻ cho lắm khi những điều họ muốn vẫn chưa đạt được.

_ Vẫn không hé răng sao- Nhan Thất khẽ hỏi. Ba ngày trôi qua, cô đã bình phục dần nhưng thể lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Lãnh Dạ lắc lắc đầu. Chu Tước ngồi ngay đó cũng cảm thấy ảo não. Chu Tước rất giỏi y thuật, nhưng thứ mà anh ta giỏi hơn nữa chính là giải phẫu người, bất kể người sống hay là đã chết. Ba ngày nay, chủ nhân cho phép anh đem tên đó làm vật thí nghiệm, vậy mà không biết thần kinh tên đó là đồng hay là thép, mở mắt nhìn chính thân thể mình bị người ta mổ xẻ, chịu đựng cơn đau khi không có thuốc tê vậy mà nhất quyết không chịu khai nửa lời. Đào tạo ra một kẻ giống với tử sĩ như vậy, kẻ chủ mưu kia cũng thật có phúc.

_ Hừ. Cũng thật cứng đầu. Cứ tưởng bắt được sẽ có chút manh mối ai ngờ lại gặp phải kẻ khó chơi như vậy.

Lâm Phong thấp giọng rủa một tiếng. Nếu như không thu hoạch được gì, như vậy sự mạo hiểm của tiểu Thất coi như là công cốc.

_ Chủ nhân. Bên ngoài có người muốn gặp ngài.

Bỗng nhiên có một người làm từ ngoài cửa chạy vào, cung kính nói với Lãnh Dạ.

_ Có báo danh tính không.

_ Dạ, người đó nói mình tên là Ken

_ Là Ken. Sao anh ấy lại đến đây. Nhan Thất giật mình thốt lên. Mấy ngày nay Ken cũng vì rất bận nên mới vắng mặt, tự dưng hôm nay lại xuất hiện.

_ Cho anh ta vào đi.

Người làm vâng lời rồi chạy đi báo tin. Chỉ một lúc sau Ken cùng với một người nữa từ cửa chính bước vào. Hôm nay Ken vẫn mặc một bộ Kimono màu trắng, tóc mái hơi lòa xòa xuống mắt, khuôn mặt ôn hòa tuấn tú khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Người đi sau anh ta là một cô gái khoảng 21 22 tuổi, cũng mặc một bộ kimono màu trắng, khuôn mặt sắc sảo xinh đẹp với đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng và đôi môi dày gợi cảm. Có vẻ như cô ấy là con lai.

Ken cùng với cô gái đi đến gần chỗ mọi người đang ngồi, thấy mọi người hướng ánh mắt tò mò đến người đằng sau mình liền mở miệng giới thiệu.

_ Cô ấy là Rie, là bác sĩ trị liệu tâm lý, cũng là bạn của tôi.

_ Xin chào. Cô gái tên Rie đó cũng lên tiếng chào hỏi, hơn nữa còn là bằng tiếng Trung thuần thục

_ Xin chào. Mời cô ngồi. Thanh Long lịch sự đứng dậy rồi sai người mang ghế tới cho hai người ngồi nhưng Ken can lại.

_ Không cần đâu. Kẻ theo dõi mà mọi người bắt được đang ở đâu.

Vân Hàn hướng ánh mắt nghi hoặc tới Ken. Chuyện này vốn là việc bí mật của gia tộc, không nên nói trước mặt người ngoài, ít nhất là cô gái mà bọn họ chỉ mới gặp vài giây này. Ken đương nhiên hiểu được tín hiệu của bọn họ, mở miệng giải thích.

_ Tôi đã biết chuyện mà mọi người đang bận tâm mấy ngày nay nên mới đi tìm Rie giúp. Ngoài điều trị tâm lý, cô ấy còn có một khả năng khác có thể giúp chúng ta. Hơn nữa tôi có thể đảm bảo cô ấy sẽ không tiết lộ ra ngoài.

_ Khả năng?? Lãnh Dạ vốn trầm mặc chợt lên tiếng.

_ Là thôi miên.

_ Thôi miên???

_ Đúng vậy. Là thôi miên. Ken đã nói với tôi về việc của các vị. Tôi nghĩ tôi có thể khiến cho tên đó mở miệng. Các vị không cần lo tôi sẽ tiết lộ ra ngoài, tôi không có hứng thú đó đâu

Rie nói, giọng nói có chút khó chịu. Cô hiểu được mọi người ở đây chưa tin tưởng cô, mà cô thì cũng chỉ giúp họ vì Ken mà thôi, ít nhất là vì điều mà Ken đã hứa với cô. Ken thấy Rie có xu hướng nổi nóng liền nhìn về phía Nhan Thất vẫn im lặng. Trông cô có vẻ gầy đi một chút, sắc mặt cũng nhợt nhạt. Khi cô mới bị thương anh cũng rất muốn ở bên cạnh cô nhưng bên tổ chức có việc đột xuất nghiêm trọng cần anh đích thân lo liệu. Trở về Nhật nhưng vẫn luôn nghe ngóng tình hình bên này qua Thiên Vũ. Biết được Lãnh Dạ gặp khó khăn trong việc lấy khẩu cung, anh mới nghĩ đến tài thổi miên của Rie. Tìm người thổi miên thật ra không khó, nhưng thông thường người ta chỉ có thể thổi miên khi người ta tình nguyện còn Rie thì lại có thể thổi miên cả những người không tình nguyện, hơn nữa còn phải tìm người không tiết lộ việc này ra ngoài. Chỉ là bình thường Rie không làm việc không công bao giờ, cô đồng ý cũng là do anh chấp nhận yêu cầu của cô.

Nhan Thất thấy ánh mắt của Ken, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật gật đầu.

_ Dẫn cô ấy vào đi. Tất cả mọi người cùng vào.

Nhan Thất đã lên tiếng, mọi người ở đây tất nhiên cũng không có ý kiến, dù sao tất cả đều muốn tốt cho cô. Thanh Long dẫn đầu mọi người đi xuống nơi gọi là Ngục giam nằm ngay dưới lòng đất của Lãnh Gia, được xây dựng hết sức bí mật. Quan sát một vòng Nhan Thất cảm thấy nơi này cũng gần giống với nơi huấn luyện của Mộ Dung gia, có điều được chia ra làm rất nhiều phòng, cánh cửa đều khép chặt nên không ai biết trong đó có chứa những thứ gì. Mọi người đi đến cuối hầm, đến một căn phòng rất sạch sẽ, theo như Thanh Long nói thì là phòng thí nghiệm của Chu Tước. Trong phòng đặt la liệt những bình thủy tinh lớn nhỏ, mà bên trong đó là những bộ phận cơ thể người khiến cho Nhan Thất cảm thấy rét run cả người, không dấu vết liếc nhìn qua Chu Tước, ánh mắt biểu thị rõ hai từ "biến thái". Chu Tước thì chỉ biết sờ sờ mũi quay sang hướng khác.

Kể theo dõi nằm trên một chiếc giường màu trắng, hai tay hai chân bị khóa chặt, không thể động đậy. Khuôn mặt bình thường nhìn thấy mọi người bước vào cũng không có biểu tình gì, chỉ khi nhìn thấy Chu Tước cả người mới run rẩy một chút, giống như phải chịu đựng một điều gì kinh khủng lắm.

Ken quay sang nhìn Nhan Thất, thấy cô mỉm cười gật gật đầu mới nói với Rie

_ Bắt đầu được rồi

Rie lấy trong túi xách ra một vật giống đàn cổ, rồi đưa ọi người một túi bông gòn lớn.

_ Mọi người dùng cái này bịt tai thật chặt vào. Vì hẳn chắc chắn sẽ chống lại sự khống chế của tôi nên không thể làm phương pháp thổi miên như thông thường. Mọi người nghe lời của Rie cũng không có ý kiến gì, lấy bông gòn nhét vào hai bên tay mình, hai tay che kín hai lỗ tai. Rie thấy mọi người đã chuẩn bị xong liền tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu gảy đàn. Cũng thảnh thơi lạ, kể theo dõi nằm trên giường lúc đầu chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ một lúc nghe tiếng đàn của Rie, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, mí mắt nặng trĩu. Hẳn không ngừng lắc lắc đầu để chống đỡ lại cơn buồn ngủ đang ập đến, nhưng cũng chỉ được một lúc là hai mắt đã nhắm nghiền, dần dần chìm vào trạng thái vô thức. Rei thấy thế nở nụ cười hài lòng, tiếng đàn chậm dần rồi dừng lại. Đến lúc đó cô mới ra hiệu ọi người bỏ tay ra.

Rei đứng dậy, nói với Ken

_ Anh muốn biết gì có thể hỏi. Nhanh lên một chút. Chỉ có khoảng 5p thôi.

Thuật thổi miên bằng tiếng đàn này rất thần kì, có thể khống chế tư tưởng người khác ngay cả khi người ta không muốn, cũng vì vậy mà thời gian rút ngắn đi rất nhiều, chỉ khoảng 5p

Nhan Thất thấy Rie nói vậy, liền tiến lên phía trước, nghĩ một lúc rồi mở miệng

_ Ai sai anh tới.

Kì diệu là kể theo dõi vốn hai mắt nhắm nghiền khi nghe Nhan Thất hỏi bỗng dưng ngoan ngoãn trả lời, giọng khàn khàn

_ Chủ nhân sai tôi tới.

_ Chủ nhân của anh là ai, tên là gì, là nam hay nữ- Ken tiếp lời.

- _ Tôi không biết tên thật của chủ nhân. Chủ nhân của tôi là nữ, khoảng 35 36 tuổi.
- _ Là nữ sao. Vậy.... bà ta trông như thế nào.
- _ Tôi không biết . Bà ấy luôn dùng khăn che mặt.
- _ Vậy... bà ta.... có nốt ruồi nào trên mắt trái hay không- Nhan Thất vội hỏi, giọng nói có chút dồn dập.
- _ Có. Bà ấy có một nốt ruồi bên trên mắt trái.
- _ Là bà ta!!! Đôi tay Nhan Thất nắm chặt lại. Kẻ đã giết hại ba mẹ, kẻ đã ám sát cô suốt 7 năm trời. Bà ta rốt cuộc muốn gì ở cô?!!

40. Chương 40 : Bắt Gặp

- _ Là bà ta!!!
- Nhan Thất gần như thốt lên ba từ ấy. Lãnh Dạ, Ken, Thiên Vũ và cả ba người Minh Hàn Phong đứng bên cạnh đều là những người biết chuyện, nghe thấy kẻ theo dõi nói như vậy đều giật mình, quay sang nhìn Nhan Thất, chỉ có Thanh Long là mù mịt, không hiểu sao Nhan Thất lại có phản ứng mạnh đến như vậy . Đôi tay cô nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, mắt đỏ ngầu, cả người kích động đến run rẩy. Cuối cùng cũng có rồi, cuối cùng cũng có manh mối về bà ta. Người đàn bà đã hủy hoại hạnh phúc của cô. Vân Hàn nhớ tới lời của Rie, nhanh chóng hỏi kẻ theo dõi kia
- _ Người tên là gì. Làm cách nào để tìm được chủ nhân người.
 - _ Chủ nhân đặt tên cho tôi là số 8. Mọi người đều gọi tôi là số 8. Tôi không biết chủ nhân ở đâu. Chủ nhân liên lạc với chúng tôi qua anh Bảo, tôi mới gặp được chủ nhân có hai lần thôi.
 - _ Anh Bảo. Anh Bảo là ai. Làm sao gặp được hắn ta- Nhan Thất từ trong sự kích động dần bình ổn lại cảm xúc. Bây giờ không phải lúc để kích động. Điều quan trọng nhất là tìm được người đàn bà đó.
 - _ Anh Bảo là thủ lĩnh của chúng tôi. Hàng tháng vào ngày rằm anh ấy sẽ đến giao nhiệm vụ của chủ nhân, sau đó rời đi.
 - _ Giao nhiệm vụ?? Căn cứ của các người là ở đâu, trong tổ chức có bao nhiêu người??
 - _ Tổ chức chia thành rất nhiều nhóm, mỗi nhóm có 30 người. Tôi là người thứ 8 của nhóm 5. Ngày rằm hàng tháng chúng tôi sẽ tập trung ở tầng hầm trong ngôi nhà hoang ở phía Bắc để nhận nhiệm vụ và cả... thuốc giải
 - _ Thuốc giải. Vậy người...
- Nhan Thất chưa dứt lời , Rie đã ra hiệu cho cô dừng lại. Kẻ theo dõi nằm trên giường vốn đang nhắm mắt nghe một tiếng đàn chói tai từ phía Rie liền run rẩy một chút rồi chậm chậm mở mắt ra, hai mắt vẫn còn mờ mịt lung mờ mịt không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Chu Tước nhíu mày tiến lên một bước, thuận thực lấy ống tiêm ra lấy một ít máu của Số 8 rồi đem đi xét nghiệm. Nếu như anh nghe không nhầm thì tên Số 8 này vừa nói là thuốc giải, có khi nào trong cơ thể của hắn có độc hay không. Lãnh Dạ đối với thuốc hạ của mình đã ăn ý từ lâu, gặt đầu với Chu Tước một cái rồi kéo Nhan Thất ra khỏi phòng, mọi người cũng đi ra theo.
- Tất cả lại một lần nữa tập trung tại đại sảnh, những thông tin mới lấy được từ kẻ mang tên số 8 kia dù không nhiều nhưng lại rất hữu ích. Tuy vậy, mọi thứ vẫn cần phải sắp xếp lại, một khi đã hành động là phải có kế hoạch chu toàn nhất, không được sai một li.
- _ Rie, thật sự không thể kéo dài thời gian thôi miên sao. Làm lại lần nữa thì sao?? Ken gắng hỏi. Nếu như thêm một vài phút nữa, có lẽ sẽ biết thêm được nhiều thông tin quan trọng
 - _ Không thể được. Việc thôi miên bằng cách này không chỉ tốn rất nhiều tinh lực mà còn phải thực hiện khi ý chí người ta yếu đuối nhất, thân thể mệt mỏi nhất. Lúc em mới bước vào phòng, nhận ra Số 8 kia đối với người đàn ông tóc đỏ (Chu Tước) là sợ hãi tới run rẩy nên mới thử cách này. Nếu như lạm dụng, có

tình kéo dài thời gian, số 8 đó rất có thể sẽ chết.- Rie nhìn Ken, dịu dàng nói. Cô không phải không muốn làm, mà là lực bất tòng tâm.

Ken cũng là người hiểu chuyện, không nói gì nữa. Anh nhìn thoáng qua Nhan Thất đang đắm chiêu suy nghĩ, cô rốt cuộc là đang nghĩ gì??

_ Tên A Bảo đó.... bắt buộc phải bắt sống- Nhan Thất im lặng một lúc rồi nói. Nếu như theo tên số 8 đó, chỉ có A Bảo mới là cầu nối để tìm ra người đàn bà kia. Cuộc hẹn vào ngày rằm...

_ Em định hành động vào ngày rằm??

Lâm Phong gõ hai ngón tay lên mặt bàn, hỏi.

_ Đúng vậy. Ba ngày nữa sẽ là ngày rằm, sẽ là cơ hội cuối cùng cho chúng ta. Nếu như bọn chúng biết bí mật đã bị lộ, sẽ không có cơ hội khác nữa.

_ Chúng ta cần một kế hoạch cụ thể. Dù sao chúng ta cũng không biết là mình đang phải đối đầu với cái gì??- Thiên Vũ cẩn thận phân tích. Nếu như thất bại lần này thì không biết sẽ phải chờ đến bao giờ nữa.

_ Ngày mai sẽ cử người đến căn nhà đó quan sát địa hình, sau đó chúng ta.....

Đám người ở đó thảo luận rất lâu, rất cẩn thận, mọi người đều đưa ra ý kiến của riêng mình và tất nhiên, không ai muốn rút khỏi. Cho đến tận tối, mọi người mới lập ra một kế hoạch chín chu nhất, gần như hoàn hảo không có gì sơ sót. Cũng đúng lúc đó, Chu Tước, người vẫn luôn ngồi trong phòng thí nghiệm về mặt ngưng trọng bước ra đại sảnh, trên tay còn cầm một tập giấy, có lẽ là giấy xét nghiệm.

_Chủ nhân.

Chu Tước đưa tập giấy cho Lãnh Dạ rồi ngồi xuống uống một hộp nước, khuôn mặt anh cũng có vẻ mệt mỏi.

_Chú cứ nói đi.

Lãnh Dạ giao tập tài liệu cho Nhan Thất. Anh vốn không phải người trong ngành, giết người thì có thể, còn nghiên cứu về người thì không. Nhan Thất thấy thế lại tự giác đưa cho Daniel. Daniel cũng là người trong ngành, tiếp nhận tờ giấy từ Nhan Thất, chỉ xem qua một chút đã nhíu mày lại.

_Có độc.

_Đúng vậy, là có độc- Chu Tước gật gật đầu- Tên số 8 đó trong máu đúng là nhiễm độc,thời gian có lẽ là từ khi còn rất nhỏ. Độc đã hòa lẫn trong máu. Nhưng mà, thuộc hạ không điều tra được đó là loại độc gì, có vẻ giống với một phương thuốc độc của Đông Y.

Daniel cũng trầm tư. Số liệu phân tích cho thấy không có dấu hiệu của những loại thuốc độc mà anh biết, nhưng tỉ lệ cao là lá thuốc chứ không phải thuốc viên.

_ Nếu vậy, tổ chức đó dùng thuốc độc này để khống chế thuộc hạ sao. Bảo sao mà bọn chúng luôn trung thành như một. Thật là có chút hèn hạ- Lâm Phong rửa thầm một tiếng. Cái thủ đoạn này thật giống như quay trở lại thời kì của mấy trăm năm trước, dùng thuốc độc để khống chế tâm nhân.

_ Được rồi. Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm đi. Còn chuyện thuốc độc, cũng không quan trọng lắm, sẽ điều tra sau. Tôi ra đây có chuyện một lúc.

Ken đứng dậy đầu tiên. Rie vừa ra hiệu với anh ra bên ngoài nói chuyện. Anh đáng nhẽ phải đưa cô về từ sớm mới phải.

Ken cùng với Rie gật đầu với mọi người rồi cùng đi ra ngoài.

_ Em về đây.

_ Để anh đưa em về. Thật vất vả cho em quá.

_Không cần đâu. Vất vả gì chứ. Vì anh, em có thể làm bất cứ điều gì mà.

_Em...

_ Được rồi, anh quên mất rồi sao. Em không làm không công đâu. Anh không nhớ đã hứa với em cái gì sao Rie thân hình uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp kiêu diễm từ từ tiến lại gần Ken. Đôi mắt cô long lanh nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt. Cô yêu anh đã lâu lắm rồi, kể từ khi thấy nụ cười ôn hòa ấm áp anh dành cho cô thì cô biết mình đã sa vào lưới tình của người đàn ông này, vạn kiếp bất phục. Cô có thể vì anh mà làm bất cứ điều gì. Cũng như vậy, cô sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tiến gần anh hơn, mà ngày hôm nay, điều kiện ấy, chính là cơ hội của cô.

Ken nhìn thấy Rie từ từ đến gần, mặt ửng hồng, vòng tay qua cổ của mình, nhìn anh tha thiết. Anh thở dài trong lòng một hơi, trong mắt xẹt qua một tia không muốn rồi từ từ cúi xuống, một tay nâng cằm Rie lên.

Nhan Thất bước ra bên ngoài tìm Ken. Mọi người đã giải tán, cô cũng chuẩn bị về nhà Mộ Dung gia, nhưng trước khi đi, cô muốn nói cảm ơn với Ken. Nếu anh không cố gắng đưa Rie đến, cô thật không biết phải làm sao nữa. Chỉ là khi ánh mắt đảo quanh tìm kiếm thì hình ảnh phía trước khiến cô dừng bước lại, quên cả hô hấp. Trong ánh mắt của cô lúc này là hình ảnh một nam một nữ đang say mê hôn nhau dưới ánh trăng, cực kì chú tâm không nhận thấy sự có mặt của cô. Ánh trăng chiếu lên hai bộ kimono màu trắng, hình ảnh hài hòa, đẹp đến thế, sao lúc này.. lại khiến tim cô có chút khó chịu...

41. Chương 41 : Anh Sẽ Ghen Tị

_ Nhóc!!

Tiếng gọi từ đằng sau đánh thức Nhan Thất đang thất thần, và đương nhiên là cả đôi nam nữ dưới ánh trăng. Ken giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên đã thấy Nhan Thất đứng phía xa, không chút do dự đẩy Rie trong lòng ra, sải bước về phía Nhan Thất. Sắc mặt anh có chút khó coi, giọng cũng có chút ập úng

_ Tiểu Thất... Anh

Nhưng mà Ken chưa đi được vài bước đã bị Rie cầm tay anh giữ anh lại. Đôi mắt Rie tràn ngập thất vọng khi nhìn thấy vẻ vội vã của Ken, cặp mắt to khi đảo qua Nhan Thất lại xẹt qua một tia âm trầm sắc bén nhưng giọng nói lại dịu dàng đáng thương.

_ Ken, đừng đi.

Nhan Thất đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, miệng nở nụ cười nhẹ, chỉ là trong mắt lại không hề có ý cười.

_ Ken, em chỉ đến nói tiếng cảm ơn thôi. Lúc này vội quá nên quên mất, quả thật là đáng trách. Tiểu thư Rie, hôm nay thật sự cảm ơn cô. Cô đã giúp tôi một việc lớn như vậy, sau này có việc gì, có thể đến Mộ Dung gia tìm tôi, tôi sẽ cố hết sức giúp cô.

_ Không có gì. Tôi cũng là vì Ken thôi- Rie khẽ đáp, tay vẫn nắm chặt tay Ken không buông.

_ Vậy được, tôi có việc, xin phép về trước.

Nói rồi, cô quay mặt đi, nụ cười trên môi cũng chợt tắt.

_ Đi thôi.

Cô nói với Lãnh Dạ đang đứng phía sau một tiếng rồi nhanh chóng đi về phía trước, bước chân có chút vội vã. Ken có chút rối rắm, muốn đuổi theo nhưng Rie không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, giữ chặt lấy tay anh, đôi môi còn bật ra một câu khiến anh đứng lại

_ Ken, anh còn nhớ điều kiện của chúng ta không.

Điều kiện. Sao anh không nhớ được chứ. Ken thở dài trong lòng một hơi. Khi anh đến tìm Rie nhờ cậy, cô đã đồng ý sẽ giúp anh, nhưng với điều kiện anh phải làm bạn trai cô trong vòng một tuần, hơn nữa.... không được từ chối nụ hôn của cô. Ken là một người thông minh, sao lại không hiểu tình cảm của Rie dành ỉn

chứ, nhưng lòng của anh từ 7 năm trước đã bị một cô bé cướp đi mất, không còn chỗ cho người khác nữa. Thật ra, lúc đầu anh cũng không đồng ý, nhưng Rie đã cam đoan rằng, sẽ không yêu cầu anh làm gì trái với lương tâm của mình; hơn nữa, tiểu Thất đang ngày ngày sống trong nguy hiểm rình rập, anh lại không thể giúp gì cho cô, anh làm gì còn tâm trí để nghĩ nhiều như vậy chứ. Đêm nay, Tiểu Thất có khi đã hiểu lầm anh rồi. Nhưng mà, bộ dáng cô không vui như vậy, có phải trong lòng cô cũng có anh hay không?? Ken trong lòng rối rắm phức tạp, lại xen lẫn một tia hi vọng chờ mong, càng ngày càng mãnh liệt khiến cho anh chỉ muốn bay đến bên cạnh cô ngay lập tức, tỏ rõ tình cảm của mình.

Lãnh Dạ thu hết mọi thứ vào trong tầm mắt, lạnh lùng quay đầu đi theo Nhan Thất. Anh vốn là muốn tìm cô nói chuyện một chút, không ngờ lại bắt gặp Ken và cái cô Rie gì đó đang tình tứ. Nhóc con kia có vẻ tâm trạng không tốt, cả tên Ken kia nữa, nhưng mà không sao, đối với anh việc này chỉ có lợi chứ không có hại. Anh còn mong sao hai người họ yêu nhau luôn đi để cái tên Ken đó đừng có ảo tưởng dòm ngó đến nhóc con nhà anh(Shi:” Nhà anh”?? Tôi nói này Lãnh thiếu gia, ai là đang ảo tưởng đây --)

Lãnh Dạ nhanh chân đuổi theo Nhan Thất.

— Anh đưa em về.

— Không cần đâu. Em đi với Hàn được rồi.

— Vân Hàn và mấy người bọn họ có chuyện về trước rồi. Em đang bệnh, không đi xe một mình được. Đợi một chút, anh đi lấy xe.

Lãnh Dạ giọng điệu kiên quyết, không cho Nhan Thất từ chối. Ba người Minh, Hàn, Phong lúc này đã bị Mộ Dung lão gia gọi đi có việc gấp cần phải xử lý. Lúc đầu Vân Hàn muốn đợi Nhan Thất cùng về, nhưng Mộ Dung lão gia biết Nhan Thất đang ở Lãnh gia liền nhắn với Vân Hàn bảo Lãnh Dạ đưa cô về. Nhiều khi Lãnh Dạ rất là cảm kích Mộ Dung lão gia này, luôn có mặt rất đúng lúc, hơn nữa còn tạo điều kiện cho anh ở bên cạnh nhóc con.

...

— Tâm trạng không tốt sao??

Hai người ngồi trên xe im lặng một lúc lâu cũng không ai mở miệng. Nhan Thất nghe Lãnh Dạ hỏi, lắc lắc đầu rồi tiếp tục im lặng. Đôi bàn tay trắng nõn không dấu vết lướt qua vị trí trái tim bên ngực trái, ở đó cảm giác khó chịu còn vẩn vút rất rõ ràng. Nhan Thất nhú mày, cẩn thận suy nghĩ về tâm tư của mình. Lúc nhìn thấy Ken và Rie hôn nhau dưới ánh trăng, cô thừa nhận bản thân mình lại cảm thấy có chút khó chịu, tim cũng có chút đau, dù là chỉ một chút. Một người bẩm sinh đã lãnh đạm lạnh nhạt như cô, vậy mà trông thấy hình ảnh ấy lại không biết phải làm gì, chỉ biết đứng nguyên một chỗ, đôi chân cứng ngắc không thể dịch chuyển. Rốt cuộc là từ lúc nào, từ lúc những chuyện như thế này lại có thể tác động đến cảm xúc của cô như thế. Nhan Thất không biết rõ rốt cuộc cảm giác ấy là từ đâu mà đến, nhưng nó giống như sự khó chịu của một đứa trẻ nhỏ bị cướp đi đồ chơi, giống như hơi ấm tưởng như thuộc về mình lại đột nhiên thuộc về một người khác, giống như... Nhan Thất mỉm cười tự giễu, cô đúng là tham lam mà.

Kết..

Lãnh Dạ đột nhiên phanh kít một tiếng, nhanh chóng tạt xe vào lề đường. Nhan Thất không có sự chuẩn bị nên suýt nữa bổ nhào về phía trước, may mà có dây an toàn ngăn lại. Cô giương đôi mắt khó hiểu quay sang nhìn Lãnh Dạ, cũng không có xe nào ngăn đường, anh ta đang làm cái quái gì thế.

Lãnh Dạ đang không vui, rất không vui. Vốn anh còn tưởng rằng chuyện Ken và người phụ nữ Rie đó hôn nhau sẽ giúp mình đến gần nhóc con hơn, khiến cho tên Ken đó không còn cơ hội. Nhưng anh thật sự không ngờ, cái tên Ken đó lại có thể khiến cho cảm xúc của cô dao động đến như vậy. Anh tuyệt đối không chịu thừa nhận rằng bản thân mình cảm thấy có chút... ghen tị cho nên mới làm hành động có phần trẻ con này để thu hút sự chú ý của cô

— Nhóc. Chứng kiến cảnh đó, em cảm thấy khó chịu lắm sao. Em... thích cậu ta sao??

Anh thật sự không muốn hỏi điều này, nhưng chứng kiến cô cứ vì một người đàn ông khác, anh cảm thấy rất bức bối, rất mờ mịt

— Em không có. Mà em thích ai, liên quan gì đến anh chứ.

Nhan Thất do tâm trạng không tốt nên giọng nói cũng rất lạnh lùng bất mãn, không được hòa nhã cho lắm. Hành động của cô trong mắt Lãnh Dạ lại được hiểu theo một nghĩa khác, chính là có tật giat mình; không khí xung quanh chợt lạnh xuống vài độ, đôi mắt Lãnh Dạ lại càng thêm thâm trầm, tối đen như một cái hố sâu không thấy đáy. Anh khẽ nhếch mép, đột nhiên tiến gần về phía Nhan Thất cho đến khi lưng của cô chạm phải ô cửa kính ô tô, giọng điệu từ tính mới chậm rãi vang lên bên tai

— Đương nhiên là có liên quan. Em vì một người đàn ông khác mà bất ổn như thế, em nói anh phải làm sao đây.

Hơi thở nóng rực nam tính phủ vào vành tai cô khiến ặt cô đỏ bừng. Nhan Thất mờ mịt nhìn Lãnh Dạ, anh phải làm sao, anh phải làm sao cái gì chứ.

Khuôn mặt Lãnh Dạ chợt hạ xuống, tiến gần tới khuôn mặt của Nhan Thất, bàn tay to hữu lực giữ chặt cánh tay cô không cho cô cử động. Cho đến khi Nhan Thất tưởng anh ta muốn phi lễ mình, tức giận định đập cho anh ta một nhát thì Lãnh Dạ lại nhanh như chớp đặt một nụ hôn phớt lên vàng trán non mịn của cô rồi lại nhanh chóng lùi về ghế lái, khởi động xe như chưa có chuyện gì xảy ra. Đến khi Nhan Thất định thần lại còn nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ của anh

— Đừng vì người đàn ông khác bất an như thế, anh... sẽ ghen tị !!!

Lời tác giả: Nhân vật rối rắm, tác giả cũng rối rắm theo ahhhh @@

42. Chương 42 : Bắt Giặc Phải Bắt Vua Trước(1)

Nụ hôn phớt nhẹ cùng với những lời mờ ám trên xe đêm hôm đó đã dấy lên trong lòng Nhan Thất một đợt sóng cảm xúc không hề nhẹ, thậm chí trong vô tình còn khiến cô quên đi sự khó chịu đang thường trực trong người. Nhưng mà điều đó không kéo dài lâu khi Nhan Thất vui đầu vào cuộc tập huấn khốc liệt chuẩn bị cho cuộc tập kích mang tính quyết định vào ngày rằm sắp tới. Hơn nữa không chỉ có Nhan Thất mà người nhà Mộ Dung gia, Lãnh gia cùng với một số người thuộc Lotus cũng đã được điều động đến để chuẩn bị cho kế hoạch. 3 ngày, không dài, không ngắn nhưng cũng đã hao tổn không ít khí lực và tâm lực của tất cả mọi người.

3 ngày sau, 8h tối, tại căn nhà bỏ hoang ở phía Bắc.

Căn nhà này đã bị bỏ hoang từ lâu, xung quanh lại là đồi núi vắng vẻ hoang sơ, giống như được cách biệt với thế giới bên ngoài. Hơn nữa vào ban đêm ở đây cực kì tối tăm lạnh lẽo, nên quanh năm chẳng có ai dám đặt chân đến đây.

Trời mùa đông gió lạnh thấu xương, rít gào lên từng hồi như báo hiệu một trận chiến khốc liệt sắp sửa diễn ra. Bóng tối cũng đã dần bao trùm, vươn bàn tay to lớn che khuất những bóng người đang ẩn nấp trong đêm.

Im lặng. Chỉ còn tiếng gió ngày một lớn.

Căn nhà tối om đột nhiên ẩn hiện những vầng sáng mờ mờ rồi dần dần sáng rực cả một vùng.* Rè rè*. Là tiếng động cơ xe chạy chậm trên nền đất cùng với tiếng bước chân đều đặn nối tiếp nhau.

Bên trong căn nhà tưởng như mục nát không có một bóng người lúc này xuất hiện ba người đàn ông, một người ngồi trên chiếc ghế gỗ, người hơi khuya xuống, hai bàn tay để trên đầu gối đan chéo vào nhau; hai người đàn ông còn lại cung kính đứng ở hai bên. Chỉ thấy người đàn ông ngồi trên ghế chỉ mặc một chiếc áo gió phong phanh giữa trời đông giá rét, mặt cúi gằm xuống đất như đang chăm chú quan sát điều gì. Tiếng bước chân từ ngoài vang lên ngày một nhiều, nhưng lại phi thường nhẹ nhàng, chín chu và đều đặn; rõ ràng là bước chân của người tập võ. Chỉ một thoáng trước mặt người đàn ông đang ngồi trên ghế

đã xuất hiện mấy chục hàng người , người nào người nấy đứng lưng thẳng tắp, vẻ mặt cung kính cúi đầu trước người trước mặt, thấp giọng hô một tiếng.

” Anh Bảo”. Người đàn ông được gọi là anh Bảo đi nhẹ ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt hẹp dài híp lại như một loài báo săn nguy hiểm. Mày kiếm đen rậm, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, tầm 35 36 tuổi. Người đàn ông này hồi trẻ cũng có vẻ là một người ưa nhìn, thân hình rắn chắc cứng cỏi của người tập võ lâu năm, chỉ là bên má trái ông ta lại có một vết sẹo kéo dài đến tận khóe mắt, không chỉ làm mất đi mỹ cảm lại còn tăng thêm một phần tàn ác dữ tợn. Anh Bảo từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt đoàn người, mở miệng, giọng nói ồm ồm lại cực kì vang vọng trong đêm

_ Từng đội trưởng của từng nhóm lên báo cáo nhiệm vụ với A Hứa đi.

A Hứa có vẻ là tên của một trong hai người đàn ông đứng cạnh Anh Bảo lúc ban này. Chỉ thấy anh ta mặt lạnh như tiền, cầm trên tay một bản danh sách rồi cứ chờ từng người đứng đầu từng hàng lên báo cáo. Chợt, có một người đàn ông ở trong hàng mặt tái mét bước lên trước mặt Anh Bảo, cả người run run rồi từ rừ quỳ xuống, hai đầu gối chạm với nền đất tạo nên tiếng vang thật kêu. Hai tay anh ta bám chặt lấy ống quần của anh Bảo, giọng nói lắp bắp sợ sệt:

_ Anh Bảo... Lô hàng Bk1 có chút trục trặc bị kiểm tra... anh cho em 2 ngày... không.. 1 ngày nữa thôi...em nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa... xin anh... cho em một cơ hội nữa..

Anh Bảo nghe người kia quỳ dưới đất như một con chó mà van xin, chỉ thiếu nước dập đầu thì mí mắt cũng chẳng thêm nâng lên. Anh ta từ tốn rút chiếc bật lửa trong túi quần, châm một điếu thuốc rồi để lên miệng hít một hơi sâu. Lúc này, anh ta mới từ từ ngồi xuống trước mặt người kia, một tay nhanh như chớp giữ chặt đầu hắn, một tay còn lại cầm điếu thuốc còn đang cháy dở đâm thẳng vào một bên mắt của hắn, giữa con người. Người đang quỳ dưới đất do quá đau đớn mà không ngừng giãy giụa, nhưng lực tay của Anh Bảo cũng không giảm bớt đi phân nào. Anh ta phui phui tay đứng lên, rồi rút một khẩu súng của tên thuộc hạ bên cạnh bắn thẳng vào mi tâm của người đàn ông đang quỳ dưới đất. Chết không kịp nhắm mắt. Anh Bảo lại ném khẩu súng cho thuộc hạ, quét ánh mắt nguy hiểm quanh một vòng, cất giọng lạnh lùng

_ Nhìn mà nhớ. Chủ nhân không nuôi kẻ vô dụng. Thắng là thắng, thua là thua, không có chuyện sơ sót, nghe rõ chưa.

_ Đã rõ.

Mọi người đứng trong hàng trả lời dứt khoát, nhưng sắc mặt cũng không tốt cho lắm. Cũng phải, còn điều gì đáng sợ hơn khi biết rằng mạng sống của mình có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào, đơn giản như thế, rẻ mặt như thế, giống như giết một con kiến chứ không phải là một mạng người.

_ Tiếp tục đi

Người đàn ông tên A Hứa đó cung kính gật gật đầu rồi tiếp tục hoàn thành nốt công việc của mình, không quên ra hiệu ột tên thuộc hạ gần đó lôi cái xác ra ngoài. Dù sao cũng chỉ là một tên phế vật, không hoàn thành được nhiệm vụ của chủ nhân, chết không hết tội. Bọn họ không biết rằng tất cả những gì mà bọn họ nói đều lọt vào tai của đám người Nhan Thất đang ẩn núp phía ngoài, yên lặng chờ đợi thời cơ.

_ Anh Bảo, số 8 vắng mặt.

Người đàn ông tên A Hứa đó rất cuộc cũng kiểm tra xong bản danh sách đang cầm trên tay, duy chỉ có một người vắng mặt và tất nhiên là một kẻ mới chết cách đây không lâu.

_ Vắng mặt. Số 8 cậu ta không phải là đi ” thăm hỏi ” con nhóc đó sao, còn chưa có trở về.

Anh Bảo nghe thấy thuộc hạ báo cáo lại thì nhúu mày thắc mắc. Số 8 đó là kẻ có tài nhất trong nhóm 5, làm việc đủ nhanh, đủ ác, là một trong những kẻ anh hết sức coi trọng. Cũng vì thế mà chuyện liên quan đến ” con nhóc ” đó mới giao cho hắn đi làm, vậy mà bây giờ lại còn chưa trở về. Chẳng lẽ là đã có vấn đề gì, bứt dây động rừng??

Shi: Chương ngắn :((. Tối nay hoặc sáng mai sẽ có chương mới nhé

43. Chương 43 : Bắt Giặc Phải Bắt Vua Trước (2)

Căn nhà bỏ hoang đứng một mình giữa một khoảng đất trống, xung quanh có khoảng hơn 10 người đứng canh gác nghiêm ngặt. Người nào người nấy khoác trên mình một bộ đồ đen, gần như hòa mình trong bóng tối, chân thẳng, lưng thẳng, đầu ngẩng cao đúng tiêu chuẩn quân đội. Tất cả đều giữ vẻ mặt không cảm xúc, mặc cho gió đông lạnh lùng quật vào mặt từng hồi, đau rát.

Chợt, một cơn gió bùng lên, thổi qua sau lưng họ, tất cả trong lòng dấy lên một hồi chuông cảnh giác. Sát khí, là sát khí nồng đậm. Họ cảm nhận được sát khí hòa trong làn gió. Miệng họ đột nhiên bị bịt chặt từ phía sau, một mảnh dao mảnh nhẹ xẹt qua vòm họng, nhanh chóng, nhẹ nhàng nhưng lại giống như lưỡi hái đoạt mạng của tử thần. Không phải là họ không muốn phản kháng, chỉ là họ thật sự không kịp phản kháng; thứ duy nhất mà họ có thể làm chính là trợn to con mắt, cảm nhận sự sống đang dần dần lìa xa.

Ken xử lý xong vòng bảo vệ phía ngoài liền ra hiệu cho đám người Nhan Thất. Ken cũng là một người được huấn luyện từ nhỏ, nhưng thứ mà anh học không phải là súng ống, đạn dược mà là thuật “nhân giả” cổ xưa, được huấn luyện để trở thành một shinobi chính thống(Nhân giả- shinobi: ninja). Thứ mà một nhân giả giỏi nhất chính là thuật ẩn thân và ám sát, nhất là trong bóng đêm. Thật ra nhiều người vẫn luôn cho rằng ninja là những con người thần thánh với nhiều phép siêu nhiên, nhưng thực tế họ cũng chỉ là những chiến binh thông thường được đào tạo các kĩ năng chiến đấu, thuật ẩn thân, ám sát cao hơn hẳn người thường. Họ có khả năng hòa mình vào môi trường xung quanh, vận dụng linh hoạt các loại vũ khí nhưng điều đáng nói ở đây là để trở thành một nhân giả giỏi, họ đã phải đổ không biết bao nhiêu mồ hôi và xương máu. Ken luôn mang trên mình một bộ kimono màu trắng nho nhỏ và một gương mặt tuấn tú, ôn hòa; chỉ là có bao nhiêu người hiểu được dưới lớp vỏ bọc ấy là bao nhiêu vết sẹo ngang dọc, là kết quả của những cuộc huấn luyện khốc liệt đến nhường nào.

Nhan Thất và mấy người nhận được tín hiệu từ Ken, liền ra hiệu để anh tiếp tục đứng kế hoạch. Đám người anh Bảo đang ở trong căn nhà không hề phát hiện ra hơn 10 thuộc hạ mà mình cử ra canh giữ đã bị người ta ám sát. Lạch cạch. Lạch cạch. Đột nhiên họ nghe thấy tiếng động gì đó, giống như là một vật gì lăn trên nền đất. Rồi một trong đám người mặt tái mét, hét lên một tiếng

— Bom. Có bom.

Tiếng hét khiến cho tất cả xôn xao, hoảng loạn. Đúng vậy. Lúc này dưới chân bọn họ là vô số những trái cầu nhỏ có hình dạng giống với lựu đạn, chẳng trách họ lại hoảng sợ như thế. Anh Bảo tái mặt mày, nhanh chóng hô một tiếng “Mau ra ngoài” rồi chạy thật nhanh ra phía cửa. Tất cả những người còn lại cũng nhanh chóng đổ xô ra phía cửa, trong mắt họ lúc này cái gọi là tôn kính, thứ bậc, địa vị đều là rác rưởi. Đùa sao. Cái mạng nhỏ đối với bọn họ vẫn quan trọng hơn. Nhưng càng khiến cho bọn họ hoảng hốt là căn phòng có 3 cửa ra thì cả 3 đều bị khóa chốt từ bên ngoài, dù họ đẩy thế nào cũng không được. Tâm thần rối loạn, anh Bảo tức tối rút một khẩu súng lục, nhả đạn liên hồi vào cánh cửa; những tên khác thấy thế cũng vội vàng làm theo. Cánh cửa của ngôi nhà vốn làm bằng loại gỗ thường đơn giản, lại để lâu năm không được tu sửa, chẳng mấy chốc đã bị đạn làm nứt một mảng lớn, mấy người thì nhau xô đẩy cũng nhanh chóng sụp xuống. Người từ bên trong sợ hãi chạy ra ngoài, nhưng họ lại không biết nguy hiểm thực sự đang ở phía ngoài chờ họ....

Chú. Chú. Chú.

Một người, hai người, rồi ba người ngã xuống. Đạn dường như bay đến từ trong bóng đêm, cướp đi sinh mạng họ. Một nửa số người vì không kịp phản ứng nên đã chết, một nửa số còn lại nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp.

” Khốn kiếp, đánh bấy rồi” .

Anh Bảo không nén được tiếng chửi thề. Bọn chúng lại sử dụng súng ngắm từ xa. Anh Bảo và đám thuộc hạ cũng vội vàng rút súng nhả đạn vào những hướng khác nhau, nhưng dường như điều đó không giúp ích gì cho bọn họ. Chú. Chú. Tiếng đạn vang lên không ngừng, sắc bén đến mức như cửa vào trái tim bọn họ.

Cả đám giống như bị bóng tối vây quanh, sợ hãi khi cảm nhận được viên đạn cướp đi tính mạng họ có thể đến từ bất cứ đâu, trong bất cứ giây phút nào mà họ không ngờ tới.

Anh Bảo nhìn từ xa thấy chiếc xe của mình, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ kế thoát thân. Hắn ta vọt người túm một tên thuộc hạ ngay bên cạnh làm lá chắn, một mình chạy về phía chiếc xe mặc cho tên thuộc hạ xấu số đã trúng một vài đường đạn mà chết. Bước chân vội vã gần như chạy, chẳng mấy chốc đã tiến gần đến chỗ chiếc xe. Anh Bảo sắc mặt cực kì hung tợn, lạnh lùng vút tên thuộc hạ đang chắn trước mặt mình như vút một thứ rác rưởi.

Cháu. Cháu.

“Mẹ kiếp!!!”

Nhìn thấy cẳng chân vì trúng đạn mà chảy máu, anh Bảo hung hăng mắng một tiếng nhưng cũng không quên mở cửa, chui vào xe. Cắm chìa khóa vào ổ, anh ta nhanh chóng phi vội đi, không quan tâm gần một trăm thuộc hạ của mình có bị chôn vùi trong mưa đạn hay không.

Nhan Thất cùng với đám người Lãnh gia, Mộ Dung gia, Thiên Phi, Thiên Vũ đang nằm trên một sườn dốc gần đó. Trước mặt mỗi người đều là một khẩu súng bắn tỉa Chaytac M200 tiên tiến nhất

— Dừng lại đi.

Nhan Thất nói nhanh vào thiết bị truyền tin. Mục đích của họ đã đạt được, bọn người còn lại cũng không cần thiết phải giết.

Tên Anh Bảo kia hả hê vì chạy thoát được nhưng lại không biết rằng để cho hắn chạy thoát mới chính là mục đích của họ. Ngày hôm trước, khi thảo luận kế hoạch tác chiến, ban đầu họ định bắt sống tên Anh Bảo đó đưa về thẩm tra. Nhưng cho đến phút cuối, Nhan Thất lại nghĩ ra một cách khác, chính là ” Thả con săn sắt, bắt con cá rô”. Cho nên hôm nay họ mới dùng lựu đạn giả để đánh vào sự sợ hãi của đám người, rồi cố tình mà dường như vô tình để tên Anh Bảo chạy trốn. Tên Anh Bảo kia không biết rằng phát đạn cuối cùng mà Nhan Thất nhắm thẳng vào chân hắn chính là để cài vào người hắn thiết bị theo dõi mới nhất của Lãnh gia. Thiết bị này là thiết bị mới nhất vừa được cải tiến của Lãnh gia, chưa được tung ra thị trường. Điểm đặc biệt của nó chính là được cài vào trong cơ thể của người bị theo dõi, đúng vậy, bên trong cơ thể của con người chứ không giống như thiết bị thông thường. Chỉ là sau một tuần nó sẽ tự động hủy đi, hòa lẫn vào trong máu. Cũng vì thế, để kích thích tên A Bảo kia đi gặp chủ nhân của mình để báo cáo tình hình, Nhan Thất đặc biệt tặng thêm một phần hậu lễ nữa ở phía sau chiếc xe, không phải thứ gì khác mà chính là xác của tên số 8 tưởng như đang mất tích, dù cái xác đó không được toàn vẹn cho lắm.

Dù sao đi chăng nữa mục đích của ngày hôm nay đã đạt được, bây giờ chỉ còn chờ kết quả nữa thôi...

Quả nhiên hai ngày sau đó tên A Bảo kia ở nguyên một chỗ không đi đâu, có lẽ là dưỡng thương, hoặc cũng có thể là sợ bị người ta theo dõi. Nhưng đến ngày thứ 3 thì hắn ta bắt đầu di chuyển, lén lén lút lút đi đến một nơi mà Nhan Thất chưa bao giờ ngờ tới, Nam Cung gia. Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều liên quan đến Nam Cung gia hay sao ???!!!

44. Chương 44 : Người Đàn Bà Thần Bí (1)

Nam Cung gia, chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều liên quan đến Nam Cung gia... ???

Đám người Nhan Thất tụ tập đầy đủ tại sảnh của Mộ Dung gia, tất cả đều dồn sự chú ý vào thiết bị ngay trước mặt. Đây chính là một đầu của thiết bị theo dõi mà Nhan Thất đã gắn lên người tên Anh Bảo kia, vị trí chằm đó trên màn hình mà vị trí mà tên đó đang đứng, còn có hình ảnh mờ mờ thu được từ vệ tinh. Tên Anh Bảo kia từ từ đi vào nhà Nam Cung gia từ một cửa khác, thuần thục như thể đã đi cả trăm ngàn lần mà không gặp bất cứ ai trên đường đi. Thiết bị vệ tinh có thể tải lên hình ảnh của phía ngoài ngôi nhà, còn khi mà tên Anh Bảo kia đi vào bên trong căn nhà, đám người Nhan Thất chỉ có thể dõi theo dấu chấm

đỏ trên màn hình. Cũng may thiết bị theo dõi này còn được cài đặt thêm cả thiết bị nghe lén, nếu không cũng chẳng thể biết rõ được tên kia làm gì trong căn nhà, gặp những ai. Vừa mới nhắc tới đã thấy giọng nói khàn khàn của Anh Bảo vang lên:

_ Chủ nhân.

Sau một hồi im lặng không có tiếng hồi đáp, trong căn phòng chợt vang lên thanh âm trong trẻo của một người phụ nữ.

_Bảo, sao lại đến đây.

Cộc

Giống như tiếng đồ vật đập xuống sàn, có lẽ là tên Anh Bảo kia đã quỳ xuống, đầu gối đập mạnh xuống sàn.

_Chủ nhân, thuộc hạ vô dụng

_ Hửm... có chuyện gì, nói đi.

_ Chúng thuộc hạ bị người khác tập kích. Người của chúng ta thiệt hại hơn một nửa.

_... Tiếp tục đi.

Giọng người phụ nữ dù thấp phần nhẹ nhàng nhưng người đàn ông tên Bảo kia lại cảm thấy lạnh toát cả sống lưng. Đến kẻ ngu cũng nhận thấy trong lời nói của bà ta, ý tứ không vui bộc lộ rất rõ ràng. Tên kia chỉ còn biết nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói thật chi tiết hi vọng có thể lấy công chuộc tội.

_ Chuyện là thế này thưa chủ nhân....

Kể lại tường tận câu chuyện hôm đó, còn không quên thêm mắm thêm muối là bọn người Nhan Thất đông đến mức nào, rồi bọn họ bị lừa ra sao; tên A Bảo mới kết thúc bằng một câu:

_ Xác của số 8 được người ta thần không biết quỷ không hay đưa vào trong xe của thuộc hạ, hơn nữa từ trong ra ngoài không một chỗ nào lành lặn(Tiểu Tước của tôi -_-)

Nhưng mà theo thuộc hạ nghĩ, lần tập kích lần này đến 90% là do con nhóc kia cùng với đám bạn của nó gây ra.

Dứt lời, đầu hắn ta cúi gằm xuống tỏ vẻ hối lỗi, không dám ngẩng mặt nhìn người bên trên. Kể cũng thật lạ, lúc ở trước mặt bọn thuộc hạ, tên này giết người như ngóe, giọng nói sang sảng có vẻ hung tợn, uy phong lẫm lẫm; vậy là giờ đây, đứng trước mặt một người đàn bà lại ngoan ngoãn như một con mèo, đến cả thở mạnh cũng không dám. Đúng thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Lại nói đến người đàn bà kia, nghe thấy tên A Bảo nói xong cũng không có nổi giận dùm dùm, hay giận dữ chửi mắng mà chỉ trầm ngâm một chỗ, khe nghịch ngợm hai bàn tay trắng nõn của mình. Nhưng mà, sóng ngầm mới là sóng mạnh, anh Bảo coi như theo bà ta đã lâu, ít nhất đủ lâu để hiểu rõ rằng đằng sau vẻ ngoài ưu nhã, lạnh nhạt là sự tức giận đến tột đỉnh. Chỉ là, người đàn bà đó đột nhiên dừng động tác trên tay lại, nở một nụ cười nhẹ

_ Nhan Thất... cũng tốt. Phản kháng như vậy mới càng vui hơn không phải sao. Hừ..., muốn đấu với ta sao, vọng tưởng. A Bảo

_ Có thuộc hạ.

_ Người đang bị thương, trở về dưỡng thương trước đi. Kiểm tra xem tổng thiệt hại có bao nhiêu người rồi báo cáo lại. Dám giết một người của ta thì ta sẽ giết lại một người của ả, cho ả sống không bằng chết.

_ Thuộc hạ đã rõ, chủ nhân.

_ Mấy lô hàng lần này nhớ vận chuyển cẩn thận, nhất là mấy lô loại mới nhất. Đừng có để con nhóc đó có được chút thông tin nào, nghe rõ chưa. Còn nữa, nhiệm vụ cụ thể ta sẽ gửi cho người sau, bây giờ thì trở về đi.

_ Thuộc hạ nhất định sẽ cẩn thận, không để xảy ra sơ sót. Thuộc hạ xin phép được cáo lui

_Đi đi...

Tên Anh Bảo kia men theo lối cũ mà ra ngoài, trở lại một căn nhà phía sau núi nơi hân đường thương hai ngày trước. Đám người Nhan Thất nghe xong cuộc đối thoại giữa hai người, sắc mặt đặc biệt nghiêm trọng, nhất là Nhan Thất. Cô đang tức giận, đặc biệt tức giận, xen vào đó chính là nồng đậm lo lắng. Động đến cô chưa nói, bây giờ lại còn dám đánh chủ ý lên người thân của cô nữa. Thật sự coi cô như con mèo bệnh chờ người xử lý phải không. Nhan Thất cô từ nhỏ tính tình lãnh đạm lạnh nhạt, không đặc biệt quan tâm điều gì, duy chỉ có người thân của cô, bạn bè cô, những người đối xử rất tốt với cô, quan tâm cô là điều tối kị của cô, không ai được phép động đến họ. Nếu không, dù cô có phải liều mạng cũng phải đem kẻ đó chôn cùng....

_Khoan đã....

Đột nhiên, Ken vốn đang im lặng trầm tư lại mở miệng. Đoạn đối thoại giữa người đàn bà kia và tên A Bảo được chiếu lại, càng nghe hai hàng lông mày của Ken càng nhíu chặt hơn, giống như thắc mắc, lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

_Anh nghĩ ra gì sao.

Nhan Thất nhanh chóng hỏi. Tuy rằng sau buổi tối hôm đó(hôm Ken và Rie kiss ấy :3), cô cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhưng mà hai ngày trước, trong cuộc công kích ấy đòi hỏi phải hợp tác chặt chẽ nên cô cũng chẳng luôn sự ngượng ngùng, khó chịu ấy ra sau đầu, nói chuyện với anh như chưa có chuyện gì xảy ra. Ken nghe thấy Nhan Thất hỏi mình, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời:

_Anh không rõ nữa... nhưng mà giọng nói của người phụ nữ này thật sự rất quen thuộc, rõ ràng là đã nghe ở đâu rồi.

_ Thật sao. Là của ai. Ken. Anh cố nhớ lại xem- Nhan Thất kích động. Nếu như thật sự như vậy thì thật là quá tốt.

_ Chắc chắn. Trí nhớ của anh khá tốt đó, chỉ là hiện tại không nhớ ra là ai thôi.

_ Anh cứ bình tĩnh, cố nhớ lại xem. Việc này sẽ giúp ích rất nhiều nếu như anh nhớ ra.

_ Anh biết, tiểu Thất. Anh nhất định sẽ nhớ ra.

_ Thế này đi, chuyện này không thể thúc ép được. Mọi người ở lại đây dùng cơm đã, có gì để cho Ken từ từ nhớ lại.

Vân Hàn lấy tư cách là chủ nhà mời tất cả ở lại Mộ Dung gia dùng cơm. Anh cũng rất sốt sắng, hi vọng Ken có thể mau chóng nhớ ra, giúp cho nha đầu thoát khỏi kiếp nạn này.

Những người khác cũng không khách sáo, ăn cơm, trò chuyện coi như vui vẻ. Khỏi phải nói, từ sau khi ở chung với Nhan Thất, bọn họ dường như càng ngày càng gần gũi, gắn bó với nhau hơn, trở thành bạn bè, bằng hữu. Đến cả Lãnh Dạ mặt như tảng băng ngàn năm, trước mặt bọn họ cũng ôn hòa đi rất nhiều. Dù sao, thì bọn họ cũng đều sống vì một mục đích, chính là bảo vệ tiểu Thất, đem lại điều tốt nhất cho cô..

Ken vừa dùng bữa, nhưng đầu óc không ngừng nghĩ về giọng nói trong đoạn băng đối thoại kia. Kí ức về nó rất mờ nhạt, có lẽ cũng phải mấy năm rồi.... thanh âm nhẹ nhàng lại nhiều khi sắc bén.... người phụ nữ kia.... khoan đã!!! Không!! Không thể nào là cô ta được!!.. Chẳng lẽ....

Cánh cửa kí ức một khi đã mở lại tràn về như vũ bão. Ken chìm trong sự ngạc nhiên tột độ, không ngừng lắc đầu mà không biết rằng hành động của mình lại thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

_ Sao vậy, nhớ ra điều gì sao.

Nhan Thất vội vàng hỏi. Cô có cảm giác như anh đã nhớ ra điều gì đó. Nhưng mà nhìn vẻ mặt của anh, có vẻ như đó cũng không phải là thứ gì đó tốt đẹp cho lắm.

45. Chương 45 : Hé Lộ

— Anh nhớ ra điều gì sao, Ken??

Nhan Thất hỏi trong sự vồn vã, tất cả mọi người cũng hướng ánh mắt tò mò đến Ken

— Chuyện này....

Ken có vẻ do dự, không quyết đoán giống như thường ngày. Nhan Thất cũng là người tinh ý, thấy sự ngập ngừng của anh liền hỏi lại:

— Anh... có chuyện gì khó nói sao.

Ken lắc lắc đầu, ngần ngừ một chút rồi bắt đầu mở miệng.

— Chuyện này đúng là có chút khó nói. Nhưng mà, mọi chuyện đã đi đến nước này rồi, có lẽ em cũng có quyền được biết, tiểu Thất.

Ken thở dài trong lòng một hơi. Đúng vậy, anh còn đắn đo cái gì nữa chứ. Tiểu Thất bây giờ ngày ngày phải sống trong nguy hiểm, anh cũng không thể vì lợi ích của gia tộc mà giấu cô.

— Tiểu Thất, Thật ra thì chuyện này có liên quan đến Nhan Thúc.

Ken nhìn thẳng vào mắt Nhan Thất, từ từ mở miệng.

— Liên quan đến ba ba??

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc pha chút ngạc nhiên của cô, anh gật gật đầu.

— Chuyện này vốn là một chuyện tối kỵ của gia đình tôi, thật ra là một vết nhơ khó bỏ mà tôi cũng không muốn nhắc lại. Nhưng mà.. hiện tại tiểu Thất đang gặp chuyện như vậy, tôi cũng không thể biết mà không nói.

— Tiểu Thất.. em còn nhớ ngày trước anh đã từng nói với em, ba mẹ anh mất sớm, nhưng anh còn có một người cô không?

— Ừm. Em vẫn nhớ. Là lần đầu tiên em gặp anh, anh đã nói cho em biết.

Nhan Thất vẫn còn nhớ Ken đã nói với cô như vậy. Chỉ là bây giờ nghĩ lại cũng thật kì lạ, khi cô đến gặp ông nội lần đầu tiên cũng không hề gặp người cô đó. Chẳng... chẳng lẽ...???

— Đúng vậy. Anh hiện tại cũng đang nghi ngờ người phụ nữ trong cuộc đối thoại vừa rồi là cô của anh.

— Cái gì. Ken. Tại sao lại có thể như vậy được. Tại sao cô của anh lại muốn giết em chứ.

— Thật ra cũng chẳng có gì kì lạ. Cô ấy đã từng giết em một lần rồi.

Ken cười khổ, ông nội đã từng cấm anh không được nhắc tới điều này, nhưng hiện tại, anh không thể không nói.

— Cậu nói cái gì. Tiểu Thất từng bị người ta hại, lại còn là cô của cậu hại.

Daniel hướng đôi mắt phượng hẹp dài nhìn thẳng vào Ken, đôi mắt còn thoảng qua chút sát khí. Nếu đúng như lời cậu ta nói thì người đàn bà đó đã đánh chủ ý lên tiểu Thất từ khi còn rất nhỏ. Tất cả những người khác khuôn mặt đều lạnh xuống, nhưng nà hơn hết vẫn là nghi hoặc chờ đợi Ken nói tiếp. Nhan Thất cũng hết sức ngạc nhiên, cô không hề có một chút ấn tượng gì cả.

— Đúng vậy. Thật ra mọi chuyện là thế này. Tôi nói có một người cô, nhưng mà thật ra cũng không phải hoàn toàn là như vậy. Ông nội tôi chỉ có độc nhất một người con trai là ba tôi, nhưng mà thật không may ba mẹ tôi lại qua đời trong một trận tai nạn. Bà ngoại vốn rất là đau lòng, lại trong lúc đó gặp một cô gái bị người ta bỏ rơi nên liền mang về nuôi, đặt tên là Amy. Cô ta lúc đấy cũng đã 20 tuổi rồi, vì đói quá mà ngất ngoài đường, được bà ngoại cứu mang. Từ đó, tôi gọi Amy là cô.

— Lúc đầu, Amy vì biết ơn bà ngoại nên rất ngoan ngoãn, lúc nào cũng đi theo bên cạnh bà, chăm sóc bà, làm bà vui nên ông nội cũng mắt nhắm mắt mở mà chấp nhận cô, mặc dù ông cho rằng cô gái này bộ

dáng hiền lành nhưng tâm cơ lại quá sâu. Nhưng mà ông đã trót hứa với bà bội nên cho đến khi bà nội mất đi ông vẫn chon phép Amy ở lại...Mãi cho đến khi ông nội nhận nuôi Nhan Thúc, cũng là ba của tiểu Thất,mọi chuyện dần thay đổi. Nhan Thúc cùng với Y cô cô chuyển đến ở trong viện riêng, hai người tình cảm mặn nồng khiến ọi người ngưỡng mộ. Chỉ là.... ông nội trăm ngàn lần cũng không thể ngờ, Amy thế nhưng lại phải lòng Nhan Thúc, một người đàn ông đã có vợ. Kể ra thì cũng chẳng có gì lạ, một người đàn ông thành thực tài giỏi như thúc ấy, lại tuấn lãng phi phàm, một cô gái mới đôi mươi làm sao có thể không xiêu lòng...Nhưng mà Nhan Thúc, một người coi vợ hơn mạng, sao có thể bỏ vợ mà chấp nhận tình cảm của Amy chứ. Thâm chí thúc ấy còn thẳng thừng từ chối, không ngừng giữ khoảng cách với cô ta

_ Chỉ là.. trăm tính, ngàn tính lại không thể ngờ rằng Amy vì tình yêu mù quáng mà hạ độc thủ với Y cô cô... Lúc Y cô cô mang thai tiểu Thất được mấy tháng, Amy lại hạ độc vào bát thuốc an thai của Y cô cô, có ý định khiến cô cô sảy thai. Cũng may.. may mắn là Nhan Thúc biết được... nếu không thì.

Đến khi Ken kể đến đây, không khí xung quanh như hạ xuống âm độ, rét lạnh thấu xương. Cho đến kẻ ngu cũng nhận ra trong không khí là sát khí nồng đậm, không một ai không bất bình giận dữ. Thật sự quá âm hiểm. Vì tình yêu mà sẵn sàng hạ độc thủ với người phụ nữ có thai, lại còn định giết chết một đứa bé vô tội. Nếu như không phải ba của tiểu Thất phát hiện ra... vậy thì tiểu Thất của bọn họ.

Bọn họ thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Ken mặc kệ sự tức giận của mọi người, tiếp tục nói.

_ Cũng may Nhan Thúc phát hiện ra, nhưng mà thúc ấy rất tức giận,còn định giết Amy. Ông nội cũng rất ngạc nhiên, tức giận đến mức thổ huyết. Chỉ là nhớ lại người vợ quá cố của mình,ông lại mềm lòng mà tha cho cô ta một mạng, đuổi cô ta ra khỏi nhà mà không ột đồng xu nào..

_ Cái gì. Thả cô ta đi. Tại sao lại thả cô ta đi chứ.

Lâm Phong vốn là người dễ nổi nóng,nghe thế không thể kìm được sự tức giận. Cô ta phạm tội tày trời như thế mà lại thả cho cô ta đi, thật sự là quá dễ dãi cho cô ta rồi.

_ Đúng vậy. Là thả cô ta đi. Nhan Thúc lúc đầu không đồng ý nhưng Y cô cô lại là người hiền lành, xin tha cho cô ta một mạng. Nực cười là, lúc đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ con không hiểu chuyện,còn xin tha cho cô ta một mạng. Bây giờ nghĩ lại, thật sự là đã thả hổ về rừng.

Ken cười khổ. Nếu như người đàn bà mà bọn họ đang tìm quả thực là Amy, như vậy thì quả thực là đã tha cho cô ta quá dễ dàng. Anh thật không ngờ, một lần mềm lòng như thế lại dẫn đến hậu họa khôn lường.

Nhan Thất vẫn chưa hết bàng hoàng. Cô hiện tại đang rất ngạc nhiên, không ngờ rằng mẹ lại từng bị người ta hạ độc một lần. Nếu như người muốn giết cô là Amy thì mọi khúc mắc lúc trước đều đã có lời giải thích hợp lý. Bà ta đã từng hận cô như vậy, lại bị đuổi ra khỏi nhà, hận thù càng sâu. Nhưng mà..

_ Đó chỉ là suy đoán mà thôi. Chắc gì đó đã là Amy chứ.

_ Tiểu Thất, đúng vậy, tất cả chỉ là suy đoán. Nhưng tình cờ là nếu như anh nhớ không nhầm..Amy cũng có một nốt ruồi phía trên mắt trái. Nếu như không phải em nhắc nhở, anh cũng không nhớ tới chuyện này. Chuyện đã xảy ra từ bao nhiêu năm về trước, kí ức cũng dần trở nên mơ hồ.

46. Chương 46 : Có Khách Tới Chơi.

Đúng vậy, nếu như thật sự Ami là người muốn ám sát Nhan Thất thì tất cả đều có lời giải đáp rõ ràng. Không ngờ, sau bao nhiêu năm, bà ta vẫn còn chấp niệm nhiều như vậy.

Nhan Thất chưa từng yêu, cô không hiểu thế nào là tình yêu, cũng không hiểu rằng tình yêu lại có thể khiến con người ta mất hết lí trí, thậm chí là đánh mất cả bản thân mình. Cô chưa bao giờ ngờ tới, vì tình yêu người ta lại mù quáng đến như vậy, hại mình lại hại người, bất chấp hậu quả, không từ thủ đoạn.

Amy đó vì yêu ba ba mà không từ thủ đoạn

Là một kẻ đáng trách.....

Nhưng xét ở một khía cạnh nào đó...

Cũng là một kẻ đáng thương.

Chỉ là người mà bà ta hại không ai khác lại là mẹ của cô, điều này Nhan Thất cô tuyệt đối không thể tha thứ!!

Vân Hàn quay sang nhìn Nhan Thất, cất giọng nhàn nhạt, lại ẩn chứa một tia sắc bén

_ Tiểu Thất, bây giờ em định làm như thế nào

Nhan Thất im lặng một chút, đem tất cả suy nghĩ trong đầu sắp xếp một cách trật tự, rõ ràng rồi từ từ đáp lời:

_ Hiện tại thì nên án binh bất động, Ít nhất thì hiện tại chúng ta vẫn chưa biết mình phải đối mặt với cái gì. Ngay cả việc tại sao Amy lại có thể thuận lợi tiến vào nhà Nam Cung hiện tại cũng là một ẩn số lớn.

Lãnh Dạ gật gật đầu, cất giọng lạnh nhạt.

_ Theo dõi tên A Bảo đó thật chặt

....nhưng mà vô tình lại cố tình để hắn phát hiện được mà tránh thoát.

_ Đúng vậy. Phải để tên đó lơ lửng cảnh giác, mà không biết rằng chúng ta đang theo dõi từ một vị trí mà hắn không thể ngờ tới. Hơn nữa còn phải chú ý đến nhất cử nhất động của Nam cung gia xem có phát hiện tung tích của Amy hay không. Tấn công, là phải chọn lúc người ta sơ hở nhất, một phát trí mạng.

_ Được, tiểu Thất, anh sẽ cho người đi làm. Trước hết cứ bắt đầu từ người vợ hai của lão già Nam Cung đó. Rất có thể người đàn bà dấu mặt đó, là người mà chúng ta cần tìm.

_ Khoan đã.... vợ hai của Nam Cung gia. Bà ta không phải có một đứa con gái là Nam Cung Yến sao.

Daniel chợt bật thốt ra, mọi người nghe vậy cũng dường như phát hiện ra điều gì khác lạ, nhưng lại không rõ là lạ ở chỗ nào

_ Đúng vậy. Có gì lạ sao??

_ Uh. Nếu như Nam Cung Yến thật sự là con gái ruột của Amy, như vậy có chút kì quái. Mọi người nghĩ thử xem, không lâu trước đây là sinh nhật 18 tuổi của Nam Cung Yến, có phải hay không. Ken nói Amy bị đuổi khỏi đó trước khi tiểu Thất ra đời, như vậy...

_ Phải rồi. Sao em không nghĩ ra nhỉ. Minh, ý của anh là Nam Cung Yến không phải là con ruột của Amy sao??

Nhan Thất kinh hô một tiếng. Lúc này thì mọi người đều hiểu rõ vấn đề. Sinh thân của Tiểu Thất là sau Nam Cung Yến một đoạn, nếu như Nam Cung Yến thật sự là con ruột của Amy với lão già Nam Cung gia, như vậy sẽ không có chuyện cô ta lớn tuổi hơn tiểu Thất.

_ Thật ra. Còn có một khả năng khác nữa.

Lãnh Dạ nhàn nhạt mở miệng. Chờ cho Nhan Thất hướng ánh mắt sang anh, anh mới tiếp tục

_ Bà ta có thai trước khi bị ông nội của Ken đuổi khỏi nhà.

Có thai trước!??? Chuyện này có chút hoang đường. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại cũng không phải là không thể xảy ra.

_ Đương nhiên chúng ta cũng không thể loại bỏ trường hợp Nam Cung Yến vốn không phải là con ruột của Amy,..hoặc là Amy vốn không phải là vợ hai của Nam Cung gia.

Chuyện này thật đúng là rất phức tạp mà. Dù sao cũng phải điều tra thật rõ ràng chân tướng sự việc.

...

_ Cút ra chỗ khác. Không biết ta là ai mà dám ngăn chặn hã.

Đột nhiên,có một giọng nữ the thé lại cao vút từ bên ngoài vọng vào, kèm với nó là tiếng giày cao gót nện từng nhịp trên nền đất cùng với tiếng ngăn cản không ngừng của người làm. Đáng chú ý là, giọng nữ này không phải rất quen đi ??

_ Nhà Mộ Dung các người đãi khách như thế sao. Ta đến để tìm Hàn ca ca. Còn dám cản đường.

_Tiểu Thư, Vân đường chủ đã có lệnh không cho phép ai vào trong. Xin tiểu thư thứ lỗi.(Mộ Dung gia chia làm ba phân đường, Minh, Hàn, Phong mỗi người đứng đầu một phân đường)

Ahh. Nhan Thất khẽ nhíu mày, miệng khẽ nhếch lên. Thế nào cô cảm thấy giọng nói này hết sức quen thuộc, té ra là Nam Cung Yến. Kể ra không khỏi cũng quá trùng hợp đi,vừa nhắc đến tào tháo, tào tháo liền tới.

Vân Hàn đương nhiên đoán được thân phận của người tới, khuôn mặt anh tuấn nhẵn thành một đoàn. Nam Cung tiểu thư này đúng là âm hồn bất tán mà, suốt một thời gian dài cứ cách một ngày lại đến tìm anh,dù anh có lấy vô vàn lí do bận không gặp vẫn kiên trì như một. Nhưng mà hôm nay có vẻ cô ta biết chắc anh ở đây mới tìm mọi cách để đi vào

_ Chắc chắn. Tiểu Hàn tử, mỹ nhân tới thăm còn không ra tiếp đón.

Khuôn mặt trẻ con búng ra sữa của Lâm Phong hướng Vân Hàn nở nụ cười trêu tức,còn không quên nháy mắt vài cái đầy ái muội. Nhưng mà dù thế nào đi nữa giữa hai người đàn ông mà làm động tác như thế, nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy có chút kì quái. Không chỉ Lâm Phong mà Daniel cũng hướng Vân Hàn cười thành tiếng, vừa ôm ngực vừa nói

_ Haiz. Cậu thật là tốt số nha, được Nam Cung tiểu thư quan tâm đến thế. Đâu có giống như chúng tôi.. thật là khiến cho người ta hâm mộ quá đi

Nói rồi một tay ôm ngực, vẻ mặt ủ rũ, bộ dáng giống như anh thật sự rất đau lòng vậy. Nhan Thất buồn cười nhìn hai kẻ dở hơi trước mắt diễn trò, khuôn mặt lạnh nhạt nở nụ cười ôn hòa, trong mắt ngoài mắt đều là ý cười. Bọn họ vẫn thích trêu chọc Hàn như vậy.

Vân Hàn thì khỏi phải nói rồi, tức đến xì khói, mày kiếm nhăn đến mức có thể kẹp chết một con ruồi. Hai tên trời đánh này lúc nào cũng tìm cách để bắt chẹt anh, bình thường thì anh sẽ chẳng thèm so đo với họ , nhưng mà hôm nay thì khác. Tiểu Thất đang ngồi đây, anh sợ cô sẽ hiểu lầm.

Nghĩ vậy liền quay sang nhìn Nhan Thất nhưng lại thấy khuôn mặt cô toàn là ý cười, trong lòng lại có chút ủ rũ. Chẳng lẽ Tiểu Thất không để ý sao.

Suy nghĩ chợt nảy lên, Vân Hàn có chút buồn bực, liền kêu người để cho Nam Cung Yến đi vào. Cô ta không ngừng kêu gào ngoài kia, thực là phiền.

Nam Cung Yến không bị người hầu chặn nữa, liền nghênh ngang từ ngoài đi vào. Khuôn mặt vốn cau có vì bực tức nhìn đến Vân Hàn ngồi trong đại sảnh liền rạng rỡ như hoa, kêu một tiếng” Hàn ca ca ”,giọng nói trong trẻo ngọt ngào đâu có the thé giống như vừa nãy. Nhan Thất cũng phải bội phục vị tiểu thư này sát đất, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách nữa.

Nam Cung Yến vốn là tiểu công chúa của Nam cung gia, được cưng chiều từ nhỏ đã thành tánh, nhưng mà coi như cũng biết chú lễ nghi, nhìn thấy đám người Nhan Thất ngồi ở trong liền mở miệng ra chào hỏi. Mấy người Nhan Thất cũng nể mặt mà đáp lại, ngay cả Nhan Thất cũng vậy, duy chỉ có Lãnh Dạ một bộ dáng lạnh nhạt, ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên chứ đừng nói đến chào hỏi. Nam cung yến cũng không để ý lắm, hiện tại tất cả tâm tư của cô ta đều đặt lên Vân Hàn, đâu còn rảnh mà quan tâm những cái khác. Lâm Phong thấy Nam Cung Yến tới gần, rất lịch sự mà nhường chỗ ngay cạnh Vân Hàn của mình cho cô ta, tự mình đi kiếm chỗ khác ngồi. Đáng tiếc là thành ý này khiến Nam Cung Yến vui mừng không thôi, còn Vân Hàn thì mặt đen như dít nôi.

_Nam Cung tiểu thư tới có việc gì sao.

Với tư cách là một chủ nhà, Vân Hàn cũng từ tốn mở miệng . Chỉ là những người quen thân với anh đều biết, anh cố tình giữ khoảng cách với Nam Cung Yến, khi nhìn cô trong mắt còn là một mảnh rét lạnh. Nam Cung Yến không có chú ý tới sự xa cách của Vân Hàn, ủy khuất mở miệng.

_ Hàn ca ca, không cần gọi là Nam Cung tiểu thư gì gì đó, gọi Yến nhi được rồi. Em đến còn không phải tìm anh hay sao, ba lần bảy lượt anh đều nói anh bận. Có phải là anh trốn em hay không.

Yến nhi?? Cách gọi này phải chăng là quá thân thiết đi, giống như cách xưng hô của hai người yêu nhau vậy. Còn nữa, giọng điệu của cô ta, nhìn thế nào cũng giống như thiếu nữ đang trách móc người yêu không quan tâm mình.

Nhan Thất nhìn thấy khuôn mặt chán ghét của Vân Hàn, lại nhìn cánh tay Nam Cung Yến áp sát vào người anh, không dấu vết đảo mắt qua Lãnh Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần. Vân Hàn cũng giống Lãnh Dạ, có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, cực kì ghét phụ nữ động vào mình, đương nhiên Nhan Thất là ngoại lệ. Nhưng mà so với Lãnh Dạ thì Vân Hàn bình tĩnh hơn nhiều, cũng biết che giấu cảm xúc hơn. Nếu như là Lãnh Dạ bây giờ, phỏng chừng đã một cước đá bay Nam Cung Yến ra ngoài, có khi còn chặt đứt cánh tay con gái nhà người ta. Người nào đó đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy có ánh nhìn chăm chú từ phía Nhan Thất liền mở mắt ra. Đôi mắt màu xám bạc đối diện với một đôi mắt đen như hắc diệu thạch, to tròn linh động lại có chút giảo hoạt. Đôi môi mỏng gọi cảm câu lên chút ý cười. Tiểu mèo hoang này nghĩ gì, anh còn không đoán ra sao.

Nhan Thất thấy Lãnh Dạ phát hiện mình nhìn lén, liền chột dạ quay đầu đi chỗ khác, sau đó lại phỉ nhổ chính mình không có tiền đồ. Cô có làm gì sai đâu mà phải chột dạ. Nhan Thất liền không để ý nữa, dời tầm mắt sang Vân Hàn, không đành lòng thấy vẻ khó xử của anh liền mở miệng

_ Nam Cung tiểu thư, thời gian này Hàn quả thực rất bận. Mộ Dung gia đang có mấy công chuyện cần xử lí, xin cô thứ lỗi.

Giọng của Nhan Thất lạnh lạnh, nhẹ nhàng lại trong trẻo như chuông bạc hết sức dễ nghe. Lúc đầu Nhan Thất có ý định hạ nhiệt Nam Cung Yến, để cô ta không gây khó dễ cho Hàn nhưng không ngờ hiệu quả lại ngược lại.

Nam Cung Yến nghe Nhan Thất thân thiết gọi một tiếng Hàn đầy thân thiết, trong lòng nổi lên ganh tị, bực tức nhưng ngoài mặt lại nở nụ cười.

_ Vậy là em trách lầm anh rồi. Hàn, hôm nay anh rảnh không, ra ngoài với em một chuyến.

_ Tôi..

Vân Hàn mở miệng. Vốn dĩ tất cả mọi người đều nghĩ anh sẽ từ chối, thậm chí cả Nam Cung Yến cũng nghĩ ra một đồng lý do để thuyết phục anh rồi, vậy mà Vân Hàn lại thốt ra một chữ "Được" khiến mọi người bất ngờ. Nam Cung Yến tất nhiên là ngỡ ngàng, sau đó thì sung sướng như điên. Còn Nhan Thất thì cực kì ngạc nhiên, quay sang nhìn Vân Hàn thì thấy anh đang nhìn mình với ánh mắt cực kì dịu dàng, đầy sủng nịnh.... Anh là muốn giúp cô moi tin tức từ Nam Cung Yến sao...??

Lời tác giả: Câu chuyện diễn biến vượt khỏi tầm kiểm soát của tác giả ban đầu, tất cả đều tự phát sinh. Có một câu muốn hỏi chư vị là, có ai thích np hay không???!!!">

47. Chương 47 : Khéo Léo Truy Hỏi (1)

Anh là muốn thăm dò tin tức từ Nam Cung Yến hay sao??

Đối với ánh mắt dịu dàng của anh, Nhan Thất sửng người một lúc, trong lòng không ngừng chảy qua một dòng nước ấm. Nói không cảm động rõ ràng là giả, từ bé đến lớn, Hàn luôn nghĩ cho cô như vậy, ngay cả lần này, rõ ràng trong mắt anh hiện lên sự bài xích và chán ghét, nhưng anh lại có thể vì cô mà không quan tâm đến cảm xúc của mình.

Nhan Thất đáp lại ánh mắt của anh, tỏ vẻ không đồng ý. Mặc dù cô rất cảm động, nhưng thật sự nếu anh cưỡng ép bản thân mình như vậy, cô sẽ cảm thấy đau lòng.

Vân Hàn nhận ra ý của cô, trong lòng vui vẻ. Xem ra trong lòng nhà đầu kia vẫn là quan tâm đến anh, như vậy sao anh có thể bỏ mặc cô không giúp được cơ chứ. Anh mỉm cười gật gật đầu với Nhan Thất rồi quay mặt đi nhìn Nam Cung Yến, khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng thường thấy, không có một tia tình cảm.

— Đi thôi.

Nam Cung Yến vẫn còn đắm chìm trong niềm vui sướng bất ngờ, ngây ngô cười, chỉ hận không thể kéo Vân Hàn ra khỏi đây ngay lập tức. Vân Hàn đang định bước đi một bước, đã thấy một cánh tay nhỏ bé trắng nõn túm lấy vạt áo của anh, một đôi mắt to tròn linh động tràn đầy sự cố chấp, bướng bỉnh, hai hàng lông mày lá liễu nhíu chặt lại. Vân Hàn có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó lại cảm thấy buồn cười. Nhan Thất không biết rằng trong lúc vô tình cô lại để lộ ra một mặt tính cách mà chỉ ở trước mặt người thân mới biểu lộ ra, nghịch ngợm như một đứa trẻ, chỉ thiếu nước bĩu môi mà phản đối nữa thôi. Cô không biết rằng bộ dáng cô lúc này trong mắt những người ở đây, khác hẳn với vẻ lạnh nhạt bằng lãnh thường thấy, thật sự là... hết sức đáng yêu.

Vân Hàn cười khẽ một tiếng, nhìn nhóc con nhà mình phản đối mà như đang làm nũng, trong mắt toàn là cưng chiều sủng nịnh. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của cô một chút, giọng nói ấm áp mà nhu hòa.

— Ngoan. Anh đi một chốc rồi về.

Nhan Thất lúc này mới nhận ra ở đây còn có người ngoài, ngưng ngưng một chút. Định tiếp tục nói lời ngăn cản, lại phát hiện Vân Hàn đã nhanh chóng đi ra ngoài với Nam Cung Yến. Trong lòng có chút phiền não, Nhan Thất lại không nhận thấy ánh mắt đổ kị lại thâm trầm của Nam Cung Yến khi nhìn đi lướt qua cô, nhưng mà điều đó không có nghĩa là Lãnh Dạ không nhìn thấy. Cho đến khi cả bóng dáng hai người Vân Hàn và Nam Cung Yến khuất sau cánh cửa, Nhan Thất mới định thần lại. Tất cả mọi người ở đây đều là người thông minh, dĩ nhiên đều hiểu rõ rằng Vân Hàn chỉ muốn từ Nam Cung Yến thu thập chút tin tức cần thiết, chứ không hề có chút nào động lòng vì người đẹp. Lãnh Dạ liếc qua Nhan Thất một chút, ánh mắt âm trầm lại nguy hiểm. Biểu hiện khi này của nhóc chính là biểu hiện chân thực, tự nhiên nhất, không hề có một chút nào giả dối; cũng là sự mềm mại dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng cứng ngắc hàng ngày. Nhưng điều quan trọng là.. biểu tình ấy lại không phải là vì anh mà lại vì một người đàn ông khác. Điều này khiến cho Lãnh Thiếu gia khó chịu, cực kì khó chịu. Nhưng mà cũng thật trùng hợp, Lãnh Dạ không phải là người duy nhất cảm thấy khó chịu ở đây. Hai người Minh, Phong thì khỏi phải nói, ngay cả Ken cũng thu lại điệu cười ôn hòa thường ngày. Xem ra đối thủ trên đường tình của anh cũng không phải là ít đâu!!!

Lại nói đến Vân Hàn bị Nam Cung Yến kéo đến khách sạn Hoàng gia để dùng bữa. Đây là khách sạn mang tiêu chuẩn 5 sao của Pháp, đồ ăn cũng rất nổi tiếng. Chỉ là anh chưa bao giờ dẫn nhà đầu (Nhan Thất) đến đây ăn, cô luôn ưa thích đồ ăn Trung Quốc, cũng không thích mấy quán ăn sang trọng như thế này. Anh nhớ có một lần hồi nhỏ, cô còn kéo anh đi khắp một con phố lớn đây áp những cửa hàng đồ ăn vặt của Trung Quốc, vừa đi vừa bắt anh mua đồ cho cô ăn, quả thật là đáng yêu đến cực điểm. Nghĩ đến người trong lòng, Vân Hàn không khỏi nở nụ cười ôn hòa, sống mất lưu chuyển. Khuôn mặt vốn tuần mi kiệt luân, chỉ là do ngày thường quá bằng hàn lãnh lẽo lại xa cách khiến người ta không dám đến gần, giờ đây lại nở nụ cười mê người như gió xuân, khiến cho Nam Cung Yến không khỏi nhìn đến ngây người, xuân tâm nhộn nhạo.

— Hàn ca ca... Hàn ca ca... Vân Hàn.

Vân Hàn bừng tỉnh nhìn Nam Cung Yến ngay trước mắt, vì quá nhập tâm mà không để ý cô ta gọi tên anh đến mấy lần.

— Ah. Có chuyện gì.

— Anh nghĩ gì mà nhập tâm vậy, không cả để ý em gọi nữa.

— Không có chuyện gì đâu.

Đúng lúc đó, người bồi bàn lịch sự đi đến gần, thanh âm lịch sự hỏi.

— Xin hỏi hai vị muốn dùng gì.

— Hàn, anh muốn ăn gì. Ở đây có gan ngỗng rất ngon, hải sản cũng được lắm đó.

— Tùy cô thôi.

Vân Hàn vẫn giữ một bộ dáng lạnh nhạt. Tiếng "Hàn" này nghe nha đầu gọi trong trẻo, lạnh lạnh thật sự rất êm tai, vậy mà nghe cái cô Nam Cung Yến này gọi sao lại chói tai đến thế. Còn nữa, nếu mà đi ăn với nha đầu, cô sẽ chẳng bao giờ hỏi anh muốn ăn gì nhưng lúc nào cũng gọi những món anh thích ăn nhất. (Shi: Hàn đại thiếu ah hai người quen nhau mấy năm rồi sao mà so sánh được chứ -_-).Haiz.Lại nghĩ đến nha đầu rồi. Không biết cô có vì mình bỏ đi mà tức giận không nữa.

Nam Cung Yến nhìn thấy Vân Hàn lại thất thần, không khỏi có chút tức giận,nói với người phục vụ mang ra hai suất gan ngỗng và một chai rượu vang đắt tiền, rồi quay sang Vân Hàn gỡ bản tính tiểu thư,lời nói có chút gắt gỏng

—Hàn, sao anh cứ thất thần hoài vậy. Đi với em sao lại cứ nghĩ về chuyện khác chứ

Vân Hàn ngẩng đầu lên,ánh mắt lạnh xuống,trong lòng vốn khó chịu mà không tiện phát tác. Anh vẫn còn nhớ rõ mục đích mình đến đây, nhưng mà cứ nghĩ đến cô gái trước mắt là con của người muốn hãm hại người anh yêu nhất, lại có một cổ tức giận dâng lên không sao kìm chế được.

— Thật xin lỗi, Nam Cung tiểu thư

Nam Cung Yến thấy Vân Hàn xin lỗi mình, cũng không có ý làm khó anh nữa, lại trở về làm một cô gái ngọt ngào đáng yêu, giọng nói cũng nhỏ nhẹ đi rất nhiều.

Đồ ăn nhanh chóng được mang ra, hai người cũng bắt đầu dùng bữa. Chỉ là trong suốt bữa ăn, người nói là Nam Cung Yến,còn Vân Hàn chỉ gật đầu lạnh nhạt, thi thoảng thì nói thêm một câu cho có lệ. Anh còn đang nghĩ cách để moi chút thông tin, cũng không thể trực tiếp hỏi cô ta“Mẹ em có nốt ruồi nào trên mắt trái hay không”,chắc chắn sẽ khiến cô ta nghi ngờ. Hiện tại,chỉ có thể khéo léo mà khơi chuyện ra thôi. Nam Cung Yến cũng không để tâm nhiều , nghĩ rằng Vân Hàn vốn là kiểu người lạnh lùng ít nói, liền cố gắng kể chuyện để xua đi bầu không khí ngưng ngừng

—Hàn, anh biết không, ba em rất mong anh đến nhà em chơi đó. Ba còn nói sẽ tiếp đón anh thật tốt.

Vân Hàn nghĩ nghĩ một lúc, thấy thời cơ đã tới liền hỏi lại.

— Thật vậy sao. Vậy... còn Nam Cung phu nhân thì sao. Từ trước đến giờ tôi cũng chưa có cơ hội gặp mặt phu nhân.

Nghe Vân Hàn nhắc đến mẹ mình, vẻ mặt Nam Cung Yến có chút ngắc một chút, rất nhanh liền khôi phục nhưng cũng không qua được mắt của Vân Hàn. Anh lại nhẹ nhàng nói tiếp.

— Nếu như phu nhân không thích tôi....

— Không không- Nam Cung Yến vội vã lắc đầu,xua xua tay- không phải đâu, chỉ là... chỉ là... quan hệ giữa hai mẹ con em không được tốt cho lắm.

Vân Hàn cố ý để lộ vẻ mặt ngạc nhiên ,nhướn mày lên một chút

— Thật vậy sao?

—Dạ. Ba ba đối với em rất tốt, cái gì em muốn ông cũng đều mua cho em. Còn mẹ thì... rất lạnh nhạt với em, có khi suốt một tuần không nói với nhau quá 5 câu. Hơn nữa mẹ luôn ở trong phòng, rất ít khi lộ mặt ra ngoài.

(Còn tiếp)

48. Chương 48 : Khéo Léo Truy Hỏi (2)- Mất Tích.

— Là vậy sao??

_Dạ, Mẹ của em từ trước đến giờ đều thường xuyên ở trong phòng, rất ít khi ra ngoài gặp người lạ. Ngay cả em cũng rất ít khi gặp mặt bà ấy.

_ Ừm.. vậy Nam Cung lão gia thì sao, không có ý kiến gì sao.

_Không. Tất nhiên là không có ý kiến. Ba của em chính là cưng chiều mẹ em lên tận trời. Nếu như mà nói ba ba cưng chiều em một phần, thì đối với bà ấy chính là mười phần đó.

Vân Hàn lắng nghe, cũng cảm thấy ngạc nhiên. Anh thật không ngờ người đàn bà đó lại có địa vị quan trọng ở Nam Cung gia như vậy, hơn nữa lại quanh năm không gặp người ngoài. Xem ra, muốn tiếp cận bà ta, quả thật có chút khó khăn.

Vân Hàn nghĩ nghĩ một chút rồi làm như băng quơ nói:

_Nam Cung lão gia cưng chiều phu nhân như vậy, chắc hẳn bà phải là một đại mỹ nhân. Tôi thắc mắc, không biết là em trông giống ba hay là giống mẹ vậy.

Nam Cung Yến nghe vậy, nghĩ rằng Vân Hàn khen mình xinh đẹp, cười ngượng ngùng một chút, có chút phong vị của cô gái trẻ đang yêu.

_Hàn ca ca, em nói anh đừng chê cười em. Thật ra thì em không giống mẹ chút nào hết, cũng không giống ba ba lắm... hơn nữa tính ra em còn là con lai đó nha.

Vân Hàn bắt được trọng tâm vấn đề, liền gắng hỏi lại

_ Con lai?? Thật sao. Mẹ của em không phải là người Trung sao?

_Dạ. Em nói anh nghe. Mẹ của em chính là người Nhật đó. Hơn nữa còn là một đại mỹ nhân tiêu chuẩn đó nga. Chỉ là em cũng không biết sao mình không có nét nào giống con lai hết trơn áh

Nam Cung Yến bĩu đôi môi đỏ mọng, lầu bầu kiến nghị. Vân Hàn nghe được câu trả lời mình muốn, trong lòng không ngừng trào lên từng đợt sóng dữ dội, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Người Nhật!!

Nam Cung phu nhân kia lại là người Nhật!!

Xem ra những gì mà Ken dự đoán đến 90% là chính xác. Người đàn bà mà họ muốn tìm kiếm bấy lâu nay xác thực là Amy.

Không được!!

Anh phải báo chuyện này cho tiểu Thất biết mới được!!

Vân Hàn vừa định đứng dậy nói với Nam Cung Yến rồi đi trước một tiếng đã thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, từng hồi từng hồi chọt khiến anh dâng lên một dự cảm xấu trong lòng

_Alo. Minh, chuyện gì vậy.

_Hàn, không xong rồi. Tiểu Thất xảy ra chuyện rồi.

_ Cái gì. Cậu đang ở đâu.. được... tôi lập tức đến. Chờ tôi 10 phút... không.. 5 phút thôi.

Vân Hàn nhận được tin tức xấu, khuôn mặt tái mét lại, trống ngực đập thành thịch liên hồi.

_ Nam Cung tiểu thư, tôi có việc đi trước, lần sau gặp.

Nói rồi cầm lấy áo khoác phi thật nhanh ra ngoài, không để ý đến Nam Cung Yến mặt khó hiểu, gọi với lại phía sau. Vân Hàn không biết là mình đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, cũng không biết mình đã đi với tốc độ kinh khủng như thế nào, chỉ biết là hiện tại, trong lòng anh thật sự, thật sự rất lo lắng. Mất trái của anh không ngừng máy, dự cảm xấu cũng không ngừng tăng lên trong lòng. Vân Hàn đạp mạnh chân ga tăng tốc độ lên mức tối đa, trong lòng không ngừng cầu nguyện “Tiểu Thất, em nhất định không được có việc gì.. nhất định phải bình an.. nhất định...”

Cho đến khi Vân Hàn trở về tới Mộ Dung gia đã thấy bốn người Minh Phong ở giữa sảnh cùng với cả Mộ Dung Kiên và Mộ Dung Xung. Daniel thấy Vân Hàn chạy từ ngoài cửa vào liền từ trên ghế đứng bật dậy, vội vàng hỏi Vân Hàn

__Hàn, tiểu Thất có liên lạc với cậu hay không?

__Không có- Vân Hàn lắc lắc đầu- nha đầu không gọi ình.Sao rồi. Rốt cuộc là có chuyện gì.

__Mình với Phong nhận được tin chuyển hàng ở cảng biển có vấn đề,đột nhiên bị cảnh sát hải quan kiểm tra liền đi đến đó. Cho đến lúc trở về thấy thiếu mất một chiếc xe, nghĩ rằng tiểu Thất ra ngoài đi dạo liền gọi điện lại không thấy có ai nghe máy. Mình có dự cảm không lành liền gọi cho cậu.

__Không gọi được. Chết tiệt. Đã đi tìm chưa.

Không được. Mình phải đi tìm.

Vân Hàn sốt sắng, quay người định đi tìm Nhan Thất nhưng bị Daniel kéo tay lại.

__Đợi chút,mình đi với cậu. Mình với Phong đã đi tìm quanh đây rồi nhưng vẫn không có tung tích. Mình cũng gọi cho Lãnh Dạ với Ken rồi, bảo họ giúp một tay, cử người đi tìm kiếm. Đường gia, lão gia, chúng thuộc hạ sẽ đi xung quanh tìm kiếm, hai người nếu thấy tiểu Thất quay trở lại đây liền gọi cho thuộc hạ,được chứ.

Thấy Mộ Dung Xung hai người gật đầu đồng ý,ba người Minh, Hàn, Phong mới nhanh chóng đi ra khỏi nhà. Mỗi người lấy một chiếc xe, chia ra các khu vực khác nhau để tìm kiếm. Cho đến khoảng 15 phút sau,Daniel mới nhận được một cuộc gọi của Thanh Long,báo rằng họ vừa nhận được tin của thuộc hạ phát hiện ra một chiếc xe mà tiểu Thất đi tới hôm nay ở khu vực phía bắc, gần công viên thủ đô. Daniel ghi nhớ địa chỉ, rồi liền báo lại cho Vân Hàn,Lâm Phong, ba người cùng nhau đi đến đó.

Khi cả ba người đến nơi đã thấy một đám người tụ tập xung quanh chiếc xe,cả Lãnh Dạ, Ken và Thanh Long,Bạch Hổ đều đã ở đó. Ba người chạy thật nhanh đến, khuôn mặt lo lắng, dồn dập hỏi

__Tiểu Thất đâu.

__Không thấy. Thuộc hạ của tôi phát hiện chiếc xe có biển số mà anh đã đọc,sau đó chúng tôi liền đến khu vực này tìm kiếm nhưng vẫn không thấy tung tích của Nhan Thất.-Thanh Long lắc lắc đầu. Bọn họ đã điều đi một lực lượng lớn như vậy,gần như lục tung cả khu vực này lên mà vẫn không thấy người đâu

__Đi thôi.

Lãnh Dạ vốn đang im lặng đột nhiên lên tiếng rồi nhanh chóng tiến về phía chiếc xe. Thanh Long khó hiểu hét lên phía sau.

__Chủ nhân,ngài đi đâu vậy. Đợi thuộc hạ với.

Lãnh Dạ không ngoái đầu lại, ngón tay chỉ thẳng về một hướng, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn. Tất cả hướng mắt về phía anh ta chỉ, bình tĩnh đại ngộ. Camera. Đúng rồi. Sao bọn họ có thể quên chứ. Khu vực này đều có camera giám sát. Tất cả không dám chậm trễ nữa, liền nhảy lên xe của mình đi theo Lãnh Dạ. Cho đến khi đến phòng camera giám sát của khu vực, Lãnh Dạ nhanh nhất mở cửa xông vào, đánh thức một tên to béo đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế dài. Tên đó nhìn thấy Lãnh Dạ xông vào, tức tối vì bị phá giấc ngủ ngon, khuôn mặt không mấy thiện cảm. Lãnh Dạ không thèm quan tâm, cất giọng lạnh nhạt

__Cho tôi xem bằng giám sát khu vực công viên thủ đô tối ngày hôm nay.

Tên to béo kia vốn khó chịu, thấy Lãnh Dạ có vẻ coi thường sự có mặt của mình liền định tiến lên cho anh một trận,miệng liền mồm quát,bàn tay to núc ních toàn thịt cũng chỉ thẳng vào mặt anh

__Mày là thằng nào. Vào đây mà dám nói như vậy hả. Mày có tin tao...

Lãnh Dạ không kiên nhẫn nhú nhú mày,rút súng từ trong túi ra chĩa thẳng vào mi tâm tên to béo. Tên to béo đang đà mắng hăng say,thấy Lãnh Dạ chĩa súng vào mình liền quay ngoắt 180 độ,sợ đến mức chân nhũn ra, mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng lui về phía sau.

__Anh.... anh muốn làm gì.

_Camera!!

Lãnh Dạ không kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, nếu như không phải tên này có ích, anh đã một phát bắn chết hẳn rồi chứ còn cho hắn cơ hội chỉ vào anh mà mắng sao.

Khi bọn Vân Hàn đến nơi đã thấy Lãnh Dạ đang đứng bên cạnh một tên to béo ngồi trước màn hình quan sát, một tay của anh còn cầm khẩu súng chĩa vào đầu tên kia.

_ Thế nào rồi. Có thấy được không

Lãnh Dạ chỉ vào màn hình thay cho câu trả lời. Ở trên màn hình lúc này là hình ảnh công viên thủ đô qua camera giám sát, góc phải màn hình có ghi là 8h30p tối, lúc này công viên vẫn còn người qua lại.

_Tua đi.

Lãnh Dạ lạnh giọng ra lệnh. Tên to béo vốn đang sợ hãi, thấy một đồng người chạy vào phòng thì càng sợ hơn, đến mức tay còn run hơn trước. Thanh Long lạnh tay lẹ mắt kéo tên đó ném ra phía sau, tự mình ngồi vào bảng điều khiển. Camera được tua liên tục..

_Dừng lại. Đúng vậy. Là chỗ đó...Lúc 9h20. Phóng to lên

Thanh Long nghe lời làm theo. Tất cả đều hướng mắt vào màn hình giám sát. Lúc này trên màn hình là hình ảnh công viên thủ đô không một bóng người, chỉ có một chiếc xe đi đến với tốc độ khá nhanh. Chiếc xe này đúng là xe mà Nhan Thất đi tối nay, cũng là chiếc xe mà họ tìm thấy lúc này. Đột nhiên, từ một phía bên đường có một người chạy nhanh ra ngoài đường, người ngồi trên xe thấy có người lao ra, vội vàng phanh gấp nhưng dường như đã tông vào người kia. Chủ nhân của chiếc xe vội vàng bước xuống, muốn kiểm tra xem người đi đường kia có bị làm sao hay không.

Tiểu Thất!

Đúng là tiểu Thất!

Cô vẫn mặc bộ đồ đen, bước xuống xe muốn đi tới gần kiểm tra thương thế người kia. Thế nhưng ngay khi cô mới ngồi xuống, tên kia tưởng như đang nằm bất động liền bật dậy, trên tay cầm một con dao hướng cô mà đâm tới. Nhan Thất phản ứng nhanh nhạy, đá con dao trên tay kẻ kia đi. Một tay khác cũng nhanh chóng rút súng ra chĩa thẳng vào tên đó.

Cô vừa định mở miệng ra tra hỏi, đột nhiên cả người mềm nhũn, gục xuống.

Hai tên khác nấp sau bụi cây cạnh đường thấy như vậy, từ từ bước ra ngoài, đưa cô vào trong chiếc xe của mình rồi đi mất.

Lâm Phong nắm một quyền vào trong khoảng không, thấp giọng mắng.

_Hèn hạ. Bọn chúng lại sử dụng súng gây mê. Chả lẽ lại là người đàn bà kia làm.

Vân Hàn nghe thấy vậy, nghĩ đến gì mình mới điều tra được, liền nói

_Ken, đúng như cậu nói, người đàn bà kia là Amy, cũng là mẹ của Nam Cung Yến. Cái này tôi vừa từ chỗ Nam Cung Yến dò hỏi được

Lãnh Dạ suy nghĩ một chút, liền phân phó.

_Vân Hàn, Ken, các cậu cho người của Mộ Dung gia và Lãnh Gia trên khắp cả nước đi tìm. Ken huy động người của Lotus và cả người của gia tộc nữa. Thanh Long, cho người theo sát động tĩnh của tên A Bảo và cat người đàn bà kia nữa, có tin tức gì lập tức báo lại..

Còn tiếp.

Shi: Chương sau:Nhan Thất gặp nạn.

Chương sau tiểu Thất sẽ bị bắt đến 1 nơi chắc chắn ai ngờ tới keke :3

49. Chương 49 : Nhan Thất Gặp Nạn

7h sáng, Lasvegas

Một căn phòng nhỏ đơn giản, bốn bức tường đều được sơn màu trắng,ngoài một cái bàn tròn và một chiếc giường đặt cạnh cửa sổ thì trong phòng không có đồ vật gì khác. Trên chiếc giường nhỏ là một cô gái đang nằm, hai mắt nhắm chặt giống như đang ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn,đích thực là một cô gái rất xinh đẹp. Cả thân hình lung linh được bao bởi một bộ đồ da đen bó sát, màu đen cùng với màu trắng của ga trải giường tạo thành một thể tương phản đối lập hết sức bắt mắt.

Hai cánh mi vừa cong vừa dài như hai cánh quạt chọt rung động nhẹ nhàng,dần dần để lộ một đôi mắt to tròn trong suốt không có một tia tạp chất, do nhắm lại quá lâu mà phủ một tầng hơi nước mờ ảo. Cô gái trên giường chớp chớp đôi mắt cho nhìn rõ,rồi bắt đầu đánh giá cả căn phòng.

Đây là đâu?

Đó là câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu Nhan Thất kể từ khi cô tỉnh dậy. Cảm nhận cả người bủn rủn,tay chân không có một chút sức lực, Nhan Thất cố gắng xâu chuỗi lại những sự việc đã xảy ra. Tối hôm qua cô lái xe đi vòng quanh để sắp xếp lại suy nghĩ của mình,sau đó thì có lái qua công viên thủ đô, rồi đột nhiên có người từ bên đường lao ra chặn xe của cô, cô xuống xe... Đúng rồi. Chính là lúc đó. Lúc đó cô cảm thấy cả người bủn rủn vô lực rồi ngất đi. Chắc chắn là bị trúng thuốc mê rồi.

Nhan Thất cố gắng cử động tay chân. Tay chân cô dù không hoàn toàn bất động nhưng rất yếu, gần như không còn chút sức lực nào,hơn nữa hiện tại còn bị dây thừng trói chặt.Trong lòng trào dâng lên một nỗi tức giận lại nhục nhã. Nhan Thất cô ghét nhất là cái cảm giác bất lực như thế này,ngay cả bản thân mình cũng không điều khiển được thật khiến cho người ta chán ghét. Với tình trạng như thế này,đừng nói đến việc chạy trốn, ngay cả việc có thể bảo toàn được tính mạng hay không cô cũng không dám chắc chắn.

Cạch.

Cửa đột nhiên mở ra. Nhan Thất nhắm mắt lại, cảm nhận tiếng bước chân trên nền gạch, càng ngày càng tiến gần về phía cô.

— Đừng giả bộ nữa. Mở mắt ra.

Giọng nói của người đàn ông ồm ồm trầm thấp vang trên đỉnh đầu. Nhan Thất cũng khònh giả bộ nữa,mở đôi mắt to đen quan sát người trước mặt. Anh ta khoảng hơn 30 tuổi, rất cao lại gầy, chắc phải cao đến 1m9. Làn da trắng xanh,khuôn mặt cũng không có gì đặc biệt ngoài đôi mắt hẹp dài trông có vẻ thâm trầm. Hai bọng mắt sưng to,cả người nhìn có vẻ hư nhược giống như là do lao lực quá độ, chìm trong tử sắc. Hai mắt anh ta chăm chú nhìn Nhan Thất một hồi,con mắt ti hí dần dần hiện lên một tầng ham muốn thêm thường khiến cho người ta ghê tởm. Nhan Thất cố đè nén cảm giác khó chịu lại ghê tởm trong lòng,ánh mắt của tên này giống như muốn lột sạch hết quần áo trên người cô ra vậy.

— Chắc.. chắc. Tiểu mỹ nhân. Không ngờ dáng người cũng tốt như vậy. Bé con, nói xem, em tên gì.

Tên đó từ từ tiến lại gần,bàn tay gầy guộc trắng xanh vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Nhan Thất khiến cô nổi lên một tầng da gà, cô mím chặt môi không nói một lời.

—Hừ, còn không nói. Để xem cô cứng miệng được đến bao giờ.

Tên cao kều kia vừa định chạm vào cổ áo của Nhan Thất thì chợt nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, theo đó là tiếng nói sang sảng của một người đàn ông khác.

—A Mạnh, sao rồi. Con nhóc đó tỉnh chưa.

Nhan Thất hướng mắt ra ngoài cửa,tên đàn ông cao kều cũng dừng động tác trên tay của mình lại. Chỉ thấy một tên to béo đang đứng dựa người vào cửa,nhìn về phía tên cao kều mà hỏi. Trái ngược với tên cao kều, tên này béo, rất béo,một cái bụng phệ ra va hai bên má núc ních thịt. Duy chỉ có ánh mắt tí hí lại bỉ ổi, khi nhìn thấy Nhan Thất liền sáng lên dục vọng trần truồng là giống nhau như đúc. Tên to béo kia từ từ tiến đến,quan sát Nhan Thất đang nằm bất động trên giường một hồi liền phát ra lời cảm khái

— Chắc. Đêm qua nhìn không rõ. Cư nhiên bộ dáng lại *ngon* như vậy.

Tên cao kều kia nghe thế cũng gật gật đầu, hai tay xoa xoa vào nhau, nuốt nước miếng cái ực

— Đúng vậy đó. Khuôn mặt này... đáng người này... chắc chắc nếu lão tử mà được chơi một lần chắc cũng sướng đến chết.

Nghe thấy thế tên to béo nghĩ đến cái gì đó, mặt tối sầm lại, kéo tên cao kều ra xa một chút.

— Mạnh tử, tuyệt đối không thể. Nghe nói hàng lần này định kính cho chủ nhân, nếu ngài mà biết cô ta không còn trong sạch thì chúng ta có mười cái mạng cũng không đủ đâu.

Nói rồi hắn còn đưa tay lên làm một tư thế cắt cổ, dọa cho tên cao kều kia sợ xanh mặt. Xem ra chủ nhân ở đây là người rất đáng sợ.

— Tiểu mi nhân, trước để lão tử đem cô ra ngoài* tham quan* nơi này một chút, xem em còn giữ vẻ mặt đấy đến khi nào.

Tên cao kều kia cười vài tiếng liền đem Nhan Thất ra ngoài, cũng là lần khiến cho cô chứng kiến một cảnh tượng mà cả đời cũng không bao giờ quên được. Chỉ thấy tên cao kều dẫn cô đi dọc hành lang, đến một chỗ rồi dừng lại, vươn tay ấn một cái nút nhỏ gì đấy trên tường. *Cạch* một tiếng, các bức màn đen che kín các căn phòng xung quanh được kéo xuống, để lộ các nhà kính bên trong.

Nhan Thất vốn không để tâm nhưng khi nhìn thấy lại không khống chế được mà trợn to hai mắt, cả người có chút run rẩy. Chỉ thấy bên trong từng nhà kính kia là một cô gái vô cùng xinh đẹp, chỉ là điều đáng sợ nhất chính là ở trên người cô ta có hai tên cầm thú không ngừng ra vào, một phía trước, một phía sau. Xung quanh đó còn có đến 3 4 tên đàn ông khác không ngừng sờ mó trên người cô gái, có kẻ còn dùng thắt lưng quật tới tấp vào tấm lưng trần của cô khiến cho cô ta phát ra những âm thanh vừa như thống khổ, lại vừa như khoái lạc. Ở trong một căn phòng khác, một cô gái bị một sợi dây xích quăn chặt hai tay, miệng còn phải khẩu giao với một tên béo ú, tai to mặt lớn. Điều đáng nói là, cô gái kia còn rất trẻ, dường như chỉ là cô bé 15 16 tuổi còn chưa có phát dục hết. Bức màn đen được kéo lên, cũng để lộ ra một màn dâm ô thối nát lại ghê tởm; những âm thanh hoan ái cùng với tiếng hét của các cô gái trẻ không ngừng vang ra bên ngoài, không chút che giấu. Nhan Thất cố nén thứ dịch vị kinh tởm đang muốn trào lên. Cô đã từng giết người, cũng chứng kiến người khác giết người, nhưng những cảnh tượng như thế này khiến cho cô thật sự không chịu nổi. Thật ra, từ năm 10 tuổi Nhan Thất đã sống dưới sự bảo hộ của Mộ Dung gia. Mặc dù được huấn luyện kỹ năng của sát thủ, nhưng Nhan Thất lại được Mộ Dung lão gia bảo hộ rất chặt, không cho cô tiếp xúc với những mặt tối của giới hắc đạo, những thứ tà ác và bẩn thỉu mà một người bình thường không thể nào hình dung được.

Tên cao kều A Mạnh trái ngược lại nghe những âm thanh kia thì cực kì thích thú giống như đã thành thói quen, thấy Nhan Thất run lên từng hồi, cho rằng cô sợ hãi thì càng thích thú hơn. Bàn tay trắng xanh đặt ở eo của cô không ngừng vuốt ve, sờ soạng khiến cho cả người Nhan Thất nổi lên một tầng da gà, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng.

— Tiểu mi nhân, thấy thế nào, rất kích thích phải không. Kể ra em cũng thật may mắn, là món hàng đặc biệt, nếu không thì cũng sẽ vào đó mà hưởng thụ cảm giác này một lần.

Nghe những âm thanh ái muội không kiêng nể kia, nhất là khi trong tay lại ôm một thân hình quyến rũ nóng bỏng khiến cho thân thể tên cao kều nổi lên phản ứng rất rõ ràng. Hắn suy nghĩ một chút rồi cắn răng kéo Nhan Thất vào một căn phòng ngay cạnh đó, ném cô xuống chiếc giường rộng, giọng nói bỉ ổi lại vang lên.

— Tiểu mi nhân, làm sao bây giờ, trên người tôi lại nổi lên phản ứng.

Tên cao kều nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Thất, không ngừng tưởng tượng hình ảnh cô ở dưới thân mình rên rỉ phóng dăng, dục vọng càng nổi lên mãnh liệt, trán cũng phủ một lớp mồ hôi.

” Chỉ cần không phá mất trinh tiết của cô ta là được, sờ mó một chút chắc không sao đâu”

Như là suy nghĩ thông suốt, tên cao kều bắt đầu gỡ móng vuốt làm loạn trên người Nhan Thất. Một ngón tay hắn để trên đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của cô, nhìn khuôn mặt băng lãnh lại xinh đẹp là hắn không ngừng nổi lên sắc tâm. Nhan Thất cả người run rẩy, không phải vì sợ hãi mà là do quá tức giận, hơn nữa là nhục nhã. Thấy ngón tay tên đó để trên môi mình, cô không nhịn được liền há miệng, dùng lực cắn xuống

cho đến khi ngửi thấy mùi máu tanh trong miệng. Tên kia đau đến mức hét lên, vội vàng cạy miệng của cô ra, dùng sức tát cô một cái. Cho đến khi rút được ngón tay của mình ra ngoài, thấy nó vẫn còn chảy máu, hắn liền dùng lực tát vào một bên má của Nhan Thất, vang lên một tiếng *bốp* thật to, vừa tát vừa chửi.

__Phi. Cmn. Lão tử chơi mày là phúc của mày. Còn dám cắn tao. Chó chết.

Một bên má của Nhan Thất sưng đỏ, dấu năm ngón tay hiện thật rõ trên làn da trắng nõn. Tên cao kêu thấy cô không khóc không la, càng thêm khó chịu, đè lên người cô, tiến đến hôn đôi môi đỏ mọng của cô. Hắn dùng bàn tay bóp chặt hàm dưới của cô để cô không thể cử động, sau đó liền áp đôi môi mỏng bần thủ của mình lên môi cô. Nhan Thất thấy vậy, không ngừng dùng sức lực toàn thân mà giãy dụa, mắt hắn lên từng tia máu đỏ. Tên kia không vì thế mà dừng lại, hắn hôn một đường xuống cổ, xương quai xanh, còn định vùi đầu vào bộ ngực của cô, hai tay không ngừng mò mẫm. Nhan Thất nằm im không giãy giụa nữa, nhưng sát khí trong mắt cô càng ngày càng mãnh liệt. Từng tia máu đỏ hiện lên trong mắt, càng ngày càng nhiều. Chỉ một lúc sau, một hiện tượng lạ xảy ra. Hai con ngươi của cô vốn màu đen thăm thẳm, bất chợt chuyển thành một màu đỏ sẫm, giống hệt như cái đêm cô đối chiến với bầy sói ở đảo hoang!

50. Chương 50 : Thật Xin Lỗi.

Chương mới nóng hổi hổi. Có ai mong chương mới hemmm :”>

Rầm !!!

Cánh cửa phòng vốn đang đóng chặt bị đá văng ra ngoài, gần như bị đập đến nát vụn chứng tỏ sự vội vàng của người mới tới. Lãnh Dạ tức tốc xông vào phòng, đôi mắt màu xám khi chứng kiến cảnh tượng trong phòng thì chợt co rút mãnh liệt, cả người cũng không khống chế được mà run rẩy.

Chỉ thấy một thân hình nhỏ nhắn đang ngồi sụp xuống ở góc tường, hai mắt trống rỗng vô hồn, đôi tay nhỏ bé không ngừng chà lau đôi môi của mình dường như muốn ở đó lột đi một lớp da. Đôi con ngươi vẫn mang màu đỏ nhợt nhạt như màu máu, cả người từ trên xuống dưới, trên mặt, trên cổ, trên tay không có chỗ nào không có máu tươi. Hai cổ tay nhỏ nhắn chằng chịt những vết hằn của dây trói, những vết cào đan xen trên khuôn mặt tinh xảo, cả người không ngừng run rẩy đến lợi hại. Nhìn đến vài mảnh dây thừng còn sót lại, chiếc ga giường trắng tinh đã bị máu nhuộm đỏ và cả một kẻ nằm dưới đất không biết là còn sống hay đã chết, Lãnh Dạ liền mang mang hiểu ra sự tình. Anh vội vàng tiến đến gần thân thể nhỏ nhắn kia, khẽ ngồi xuống, bàn tay vươn ra muốn chạm vào cô lại bị cô mạnh mẽ đẩy ra. Cả người không ngừng run rẩy, lùi về phía góc tường như muốn tránh xa anh. Lãnh Dạ thấy thế, trong lòng đau lòng không thôi, dùng chút sức chế trụ hai tay cô lại, muốn kéo cô về phía mình. Không ngờ cô thấy người chạm vào mình, càng giãy giụa đến điên cuồng, đôi mắt cũng nhanh chóng đỏ ngầu, rồi nhân lúc Lãnh Dạ không phòng bị liền cắn mạnh vào cổ tay anh đến mức bật máu. Lãnh Dạ đến cả mày cũng không nhú lại mặc cho cô cắn, nhanh chóng ôm cô vào lòng thật chặt, đôi môi không ngừng đặt ở bên tai cô mà nỉ non ” Thất, là anh.... là anh... Lãnh Dạ... là anh đây ”. Nhan Thất nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, ngẩng mặt lên nhìn anh. Khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, quen thuộc đến thế khiến cho cô nhìn đến thật lâu. Bàn tay run rẩy còn dính máu nhẹ đặt lên khuôn mặt anh khẽ vuốt ve, bên môi bật ra âm điệu khàn khàn

” Dạ ??”

” Là Anh, là Dạ đây”

Nghe được câu trả lời mình muốn, hai khóe mắt chợt trào ra hai giọt lệ nhẹ nhàng trượt trên gò má, hai giọt lệ nóng hổi hòa với vết máu chưa khô giống như huyết lệ nóng bỏng mà rơi xuống, trong máy mắt khiến trái tim anh đau đớn như bị xé ra làm đôi. Đôi môi nhợt nhạt không có một tia huyết sắc chợt kéo ra một nụ cười an lòng, hai mắt từ từ nhắm lại, cả người gục xuống. Lãnh Dạ thấy Nhan Thất ngất đi, cả kinh đưa tay lên dò xét mạch đập của cô, xác định cô do quá mệt mỏi mà ngất đi thì trái tim đang treo lơ lửng mới buông xuống.

__ Chủ nhân.

Đúng lúc này, Thanh Long từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Nhan Thất cả người đầy máu ngất đi trong lòng Lãnh Dạ, trong lòng xẹt qua một tia lo lắng.

Lãnh Dạ nhìn lướt qua Thanh Long đứng ở cửa phòng rồi nhẹ nhàng bế Nhan Thất lên, khuôn mặt lạnh lùng thâm trầm đến cực độ không ngừng tỏa ra khí tức nguy hiểm khiến cho Thanh Long cảm thấy rét lạnh. "Chủ nhân thật sự nổi giận rồi".

— Đem hắn đi.

Thanh Long nhìn kẻ đang nằm trên sàn nhà, cả người toàn máu, không nhìn rõ mặt mũi, nhanh chóng báo một tiếng.

— Thuộc hạ đã biết, chủ nhân.

Lãnh Dạ nhanh chóng bế Nhan Thất ra ngoài, ở đó ba người Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đã đứng chờ sẵn. Khuôn mặt anh âm trầm sắc lạnh đến dọa người, sát khí không ngừng tỏa ra bốn phía khiến cho cả ba người kia không dám hỏi một lời. Nhưng mà trong lúc đó vẫn có một số kẻ không thức thời muốn đứng ra mà vuốt râu cọp, chuốc họa vào thân.

Tên to béo đứng chặn đường của Lãnh Dạ, không ai khác chính là tên to béo đã ở cùng với tên cao kều A Mạnh lúc đấy. Hắn thấy Lãnh Dạ bế Nhan Thất trên tay cùng với Thanh Long công A Mạnh phía sau liền nhảy dựng lên, đôi tay chỉ thẳng vào Lãnh Dạ mà quát.

— Mẹ kiếp. Bọn mày tưởng chỗ này là chỗ nào, muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Mau thả người xuống, may ra lão tử còn tha ột mạng.

Tên to béo giơ tay lên ra hiệu, mấy tên vệ sĩ phía sau tầm mười mấy hai mươi người nhận được lệnh liền giơ súng trong tay lên, ép đám người Lãnh Dạ thả người. Chu Tước vốn là người nóng tính, thấy bọn tôm tép kia dám chĩa súng vào chủ nhân nhà mình thì máu nóng nổi lên, định xông ra ngoài nhưng bị Bạch Hổ ngăn lại. Bạch hổ tiến về phía trước một bước, quét mắt qua cả đám người, cất giọng âm lãnh.

— Ai là chủ nhân của nơi này. Mau gọi ra đây.

Tên to béo nghe thấy thế thì càng cười đến đắc ý, cười đến mức mấy miếng thịt béo trên mặt cũng rung rung theo.

— Quản lí... ha ha. Ông đây chính là quản lí ở đây. Hừ. Chúng mày là cái mẹ gì mà dám ở đây hô to gọi nhỏ.

— Lãnh Dạ.

Người vốn im lặng nãy giờ là Lãnh Dạ chợt cất giọng lạnh lùng, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ mà như tạt một gáo nước lạnh lên tên to béo kia.

— Lãnh... Lãnh Dạ... Lãnh gia.

Tên to béo sợ đến mức toát hết cả mồ hôi, đắc ý lúc trước mất sạch không còn một mống. Thiên ah. Làm sao mà lại chọc đến vị ôn thần này rồi. Hắn chỉ một quản lí nhỏ, chưa bao giờ được gặp vị Lãnh thiếu trong truyền thuyết kia nhưng hắn cũng dám khẳng định là người đàn ông trước mặt không nói dối. Đùa sao. Trên đời này làm gì có kẻ nào dám mượn danh Lãnh gia để làm bậy chứ đừng nói đến việc mạo danh cái vị Lãnh thiếu khát máu một tay che trời kia. Mà nghe nói Lãnh thiếu còn có bốn vị thuộc hạ tâm phúc, ở đây cũng vừa đủ bốn người.

Tên to béo vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ bỏ súng xuống, tiến đến gần Lãnh Dạ nịnh nọt lấy lòng.

— Lãnh thiếu gia... là thuộc hạ đáng chết, có mắt mà như mù. Lãnh thiếu ngài xem.....

Lãnh Dạ không muốn vòng vo lãng nhãng, trong lòng đã đang nóng như lửa đốt liền sải bước ra ngoài cửa mặc kệ tên to béo kia, bốn người Thanh Long cũng nhanh chóng theo sau. Tên to béo nghĩ đến gì đó, vội vàng chạy đến trước mặt Lãnh Dạ, mở miệng định nói nhưng lại thấy ánh mắt thâm trầm của anh quét qua, không dám mở miệng. Cho đến khi bóng Lãnh Dạ khuất sau cánh cửa, một tên thuộc hạ mới từ phía sau tên to béo chạy đến, ghé vào phía tai hắn mà nói.

__ Quản lý, bây giờ phải làm sao. Anh Bảo đã dặn chúng ta phải giữ cô gái đó thật tốt cho đến khi anh ấy tới... bây giờ người lại bị bắt đi rồi...

Tên to béo càng nghe sắc mặt càng khó coi, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh

__ Bây giờ chỉ có nước đến đâu hay đến đó.

——ta là đường phân cách tuyến sợ hãi ——

Đám người Lãnh Dạ nhanh chóng lên máy bay riêng rồi trở về biệt thự của Lãnh gia. Lãnh Dạ vừa đặt Nhan Thất xuống giường, Chu Tước rất biết điều mà chạy đến kiểm tra.

__ Chủ nhân. Cô ấy hôm trước bị người ta bỏ thuốc làm mất hết sức lực, lại còn bị trói cổ tay. Vết thương trên mặt, trên người có lẽ là do lúc chống cự tên kia. Chỉ là thuộc hạ không hiểu, đáng nhẽ cô ấy không thể còn đủ sức lực như vậy mới đúng.

Lãnh Dạ nhìn nhóc con nằm am ổn trên giường, trong đầu lại hiện lên đôi đồng tử đỏ như máu của cô mà anh hai lần bắt gặp

__ Hiện giờ thì thế nào.

__ Một chốc nữa thuộc hạ sẽ tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần . Còn hiện tại cô ấy cũng chỉ là mệt quá mà ngủ thiếp đi thôi, một hồi sẽ tỉnh lại.

__ Được rồi. Chú ra ngoài đi. Báo cho người nhà Mộ Dung biết.

__ Dạ, thuộc hạ đã biết

Đợi đến khi Chu Tước ra ngoài đóng cửa lại, Lãnh Dạ mới từ từ tiếng đến bên giường, kéo một chiếc ghế ngồi xuống. Kéo lại chăn cho cô, bàn tay to bao phủ bàn tay nhỏ bé trắng nõn có chút lạnh, đặt lên môi nhẹ hôn. Trong đầu Lãnh Dạ không ngừng hiện lên hình ảnh Nhan Thất ngày hôm nay, hai tròng mắt vô hồn, hai giọt nước mắt nhẹ chảy xuống như cửa vào lòng anh thật sâu. Từ khi quen cô, anh chưa từng chứng kiến cô khóc đến một lần. Dù có bị thương, dù có đau đớn tột độ, dù là cái chết đang cận kề cô vẫn giữ vẻ mặt ung dung mà kiên cường. Rốt cuộc ngày hôm nay cô đã phải chịu đựng một nỗi sợ hãi lớn đến mức nào

__ Thất. Thật xin lỗi, là anh đến muộn.... Thật xin lỗi....

51. Chương 51 : Ngọt Ngào

Lời tác giả : Ngày cuối của năm mới nên viết thêm một chương nữa. Chương này có chút ngọt ngào để dành tặng cho những độc giả đã đón đọc, yêu thích và ủng hộ truyện Trọn đời trọn kiếp cũng là tác phẩm đầu tay của mình. Hi vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện và cả những tác phẩm sau này của mình nữa. Chúc cả nhà năm mới vui vẻ *Cúi đầu* :>

__ Thật xin lỗi... Thất... Thật xin lỗi.... là anh đến trễ.

Lãnh Dạ dùng bàn tay to lớn của mình bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, khuỷu tay chống xuống giường rồi tựa cằm lên đó. Ngắm nhìn dung nhan tinh xảo đang ngủ say xen lẫn với vài vết cào xước đã được băng lại, trong lòng Lãnh Dạ dâng lên một cổ tức giận, nhiều hơn lại là đau lòng tự trách. Ngón tay có chút thô ráp nhẹ vuốt ve khuôn mặt cô, trong lòng thầm thì với trời đất” Thất..Em yên tâm. Món nợ này anh nhất định sẽ thay em đòi lại. Những gì mà em phải chịu đựng hôm nay, anh sẽ bắt bọn chúng hoàn trả gấp trăm lần”

Sau một khắc, Lãnh Dạ chợt cảm thấy người trên giường khẽ động đậy, đầu nhỏ không ngừng lắc giống như đang gặp ác mộng. Lãnh Dạ thấy miệng cô mấp máy liên tiếp tai tiến sát lại gần, không ngừng nghe thấy cô nói ” Không.... không... không... tránh ra... không”. Hàng lông mày lá liễu nhăn lại một đoàn giống như đang phải chịu đựng một điều gì đó thực sự kinh khủng. Lãnh Dạ cả kinh, vội vàng lay lay cô muốn đánh

thức cô dậy, bên miệng không ngừng gọi tên cô. Thấy cô một hồi không tỉnh, anh liền định đứng lên gọi Chu Trúc lại không ngờ thấy cô bật dậy, hai mắt mở to, thở ra từng hồi nặng nhọc.

__ Thất, em không sao chứ.

Nhan Thất ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt, vẫn chưa hết bởi hồi khỏi cơn ác mộng vừa rồi. Trong mơ, cô lại gặp cảnh tượng ở căn phòng kia, khi tên A Mạnh đó dùng bàn tay bẩn thỉu sờ mó khắp người cô, lại còn định cởi quần áo của cô ra. Cô không ngừng đẩy hắn ra nhưng hai tay vô lực, miệng muốn hét lên nhưng lại như một người câm, cổ họng khản đặc không thể phát ra âm thanh nào hết...

__ Thất. Em sao rồi... Thất nhi.

Tiếng nói trầm thấp của Lãnh Dạ cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhan Thất. Lúc này cô mới nhận ra mình đã ở một căn phòng khác, hai tay hai chân cũng đã cử động được.

__ Dạ, đây là đâu.... là anh cứu em sao.

__ Đây là biệt thự Lãnh gia. Thật ra cũng không phải anh cứu em... là em đã tự cứu lấy bản thân mình.

__ Em??- Nhan Thất ngạc nhiên. Lúc đó cả tay chân cô đều yếu đuối vô lực, sao còn có thể làm gì nữa chứ không thể nào đâu.

__ Anh nói dối em làm gì chứ.

__ Em làm sao có thể. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hơn nữa tên kia đang ở đâu... đúng rồi... tên A Mạnh đó đang ở đâu.

__ Tên đó... đang bị anh giam giữ.

__ Em phải giết hắn- Nhan Thất chợt bật dậy khỏi giường, mặc kệ trên người có bao nhiêu vết thương chồng chất, sát khí dày đặc không ngừng tỏa ra.

Lãnh Dạ nhanh tay lẹ mắt ngăn cô lại. Hiện tại cô đã tỉnh nhưng còn rất yếu, không thể cứ thế mà chạy loạn được.

__ Anh buông em ra.. Em phải giết hắn.. Em phải giết hắn.... buông em ra

__ Thất nhi, em bình tĩnh một chút được không. Em xem em lúc này xem, đứng còn không vững chứ còn muốn đi đâu. Anh đã nhốt hắn lại, tất cả là để tùy em xử trí

Lãnh Dạ dứt khoát ôm cô vào lòng, để cô ngồi lên đùi mình, không cho cô đi đâu hết.

__ Anh bảo em bình tĩnh ... em bình tĩnh làm sao được chứ... tên khốn khiếp đó dám chạm vào em còn dám hôn em..

Nhắc tới đây hai con mắt Nhan Thất tối sầm lại, cả người không giãy dụa nữa nhưng lại không ngừng chà lau đôi môi mình, lực đạo mạnh đến mức tưởng như muốn lột đi một lớp da; vừa lau vừa lẩm nhẩm “Thật bẩn.. thật bẩn..”

Lãnh Dạ nghe đến đây thì cả người cũng tỏa ra sát khí nồng đậm, hai con ngươi màu xám nhạt dần chuyển thành màu xám đậm chứng tỏ anh vô cùng, vô cùng tức giận. Anh dùng một bàn tay giữ lấy hai tay đang hành hạ mình của cô, một bàn tay còn lại đỡ lấy gáy của cô rồi mạnh mẽ áp môi mình lên môi cô, không cho cô từ chối. Trên môi truyền đến cảm giác mềm mại mà mát lạnh khiến Nhan Thất hoàn hồn rồi bắt đầu dùng sức đẩy anh ra. Chỉ là lúc bình thường sức lực giữa cô và anh đã chênh nhau một đoạn, hiện tại cả người cô lại mềm yếu vô lực, đâu còn đủ sức mà đẩy anh ra. Lãnh Dạ cũng chỉ nhanh chóng chạm vào môi cô rồi nhanh chóng rời ra, dùng ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào mắt cô khiến cho Nhan Thất giật mình ngơ ngác. Một đôi mắt màu xám bạc đổi mới một đôi mắt đen như hắc diệu thạch, ở đó Nhan Thất dường như thấy được rất nhiều điều.. đau lòng.. dịu dàng.. sủng nịnh.. và còn rất nhiều thứ tình cảm khác nữa khiến cho trái tim cô run lên. Từ bao giờ, từ bao giờ trong ánh mắt màu bạc kia có sự dịu dàng đến vậy. Hai người ngồi sát vào nhau, gần đến mức cô nhìn thấy trong con mắt của anh lúc này chỉ có hình bóng của cô đang phản chiếu. Nhan Thất đã từng nghĩ mình nhìn lầm, nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên khiến cho cô phải bình tâm mà suy nghĩ. Và... thêm một điều nữa, một điều mà khi Nhan Thất nhận ra chợt cảm thấy có chút hoảng sợ... cô lại không hề chán ghét nụ hôn của anh... chưa từng....

Hai người không biết rằng giữa hai con người xa lạ ngay từ lúc bắt đầu đã có gì đó nảy sinh, một sợi dây mềm mại mà vẫn vút kết nối giữa hai người, thứ mà người ta thường hay gọi là duyên phận. Cuộc sống cũng có đôi khi kỳ diệu như vậy, có những người luôn luôn ở bên, lại có những người mà trong những lúc ta cảm thấy yếu lòng nhất, cô đơn nhất từ từ bước vào trong trái tim, dần dần chiếm cứ một vị trí quan trọng, cho đến mãi về sau khi ta nhận ra mới biết rằng trong lòng đã dung nạp hình bóng người đó từ rất lâu...rất lâu...lâu đến mức không thể xóa nhòa.....

Một ngón tay có chút thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi do chà mạnh mà sưng đỏ, lời nói dịu dàng

— Giờ thì ổn rồi. Không cần chà nữa, sẽ đau.

Giọng nói ấm áp, ánh mắt thâm tình khiến cho Nhan Thất tưởng rằng mình sẽ mãi chìm trong đó, không thể nào thoát ra.

— Anh... thích em sao?

Những khúc mắc trong lòng không ngừng dày xéo khiến cho Nhan Thất bất giác ma bật ra một câu khiến cho cả hai người đều giật mình.

— Không phải... ý của em là.... emm....

Nhan Thất có chút bối rối, cả khuôn mặt cũng nóng bừng lên, đỏ ửng từ gò má đến tận mang tai. " Nhan Thất ơi là Nhan Thất. Sao mày tự dưng hỏi ra làm gì..aaaa. Xấu hổ đến chết mất".

Không biết làm cách nào để thoát khỏi tình cảnh ngượng ngùng, Nhan Thất vội vàng lấy hai tay che mặt mình lại, đầu cúi gằm xuống

— Là em nói lung tung. Anh... anh coi như là chưa nghe thấy gì đi.

Lãnh Dạ vốn đang ngạc nhiên khi nghe câu hỏi của cô, bây giờ lại cảm thấy buồn cười. Nhìn nhóc con nhà mình ngượng đến chín mặt không có dám ngẩng đầu lên, vòng tay ôm cô chặt siết chặt hơn, bạc môi kề sát vào vành tai đỏ ửng của cô, nói từng chữ từng chữ chậm rãi mà rõ ràng

—Thất nhi, em nghe cho rõ đây. Anh.....

Chỉ là trời không chiều lòng người, thường xen vào những thời điểm quan trọng nhất, cắt đứt chuyện hay. Chỉ nghe *rầm* một tiếng , một đoàn người từ ngoài cửa xông vào, không ai khác chính là đoàn người của Ken, Minh, Hàn, Phong. Bọn họ từ hôm qua đến giờ đã bỏ dở hết công chuyện để đi tìm kiếm tung tích của cô, trong lòng thì như lửa đốt. Vừa nghe thấy Thanh Long báo tin cô đã bình an, họ lại mừng như điên mà tức tốc phi đến đây. Nhan Thất ngồi trong lòng Lãnh Dạ nghe thấy tiếng cửa mở liền theo bản năng đứng lên, tránh khỏi lòng Lãnh Dạ, khiến anh có chút mất mát. Người tới cũng có chú ý thấy bầu không khí mờ ám và khuôn mặt đỏ rục của Nhan Thất, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên người cô thì lại chuyển thành lo lắng nồng đậm.

— Tiểu Thất, em không sao chứ. Sao lại bị thương như thế này. Rốt cuộc là kẻ nào làm.

Nhan Thất nhìn thấy ánh mắt quan tâm của mỗi người, trong lòng ấm áp, cũng thức thời mà kể lại hết mọi chuyện đã xảy ra, đến cuối còn vội vàng bổ sung thêm một câu

—Em hiện tại không sao. Mấy người không cần lo.

— Mẹ kiếp, thằng chó kia ở đâu,lão tử đi thiên hần

Nhiệt độ trong căn phòng như giảm xuống đến âm độ, rét lạnh thấu xương. TMD(TMD là tiếng chửi tục của Trung quốc,có nghĩa là CMN nhé), bảo bối của bọn họ vậy mà cũng dám động.

Thanh Long đang đứng bên cạnh nghe vậy, nuốt nước miếng đến ực một cái, chậm rãi nói

— Cái này chắc không cần đâu. Nhan tiểu thư đã phế hần rồi.

— Tôi??

Nhan Thất kinh ngạc nhìn Thanh Long , sau nghĩ đến điều gì lại dời ánh mắt sang Lãnh Dạ. Xem ra Dạ là nói thật, là cô tự bảo vệ mình, nhưng sao có thể... Lãnh Dạ thấy Nhan Thất rối rắm và cả vẻ mặt nghi hoặc của mấy người, vẻ mặt nghiêm túc mà nói ra suy nghĩ của mình

_Thất nhi, anh nghĩ có lẽ nguyên nhân là do con mắt màu đỏ của em !!

52. Chương 52 : Mỗi Bên Một Âm Mưu

Lời tác giả: Chương ms mọi ng đọc tạm nha. Đợi đến lúc ta thi xog sẽ dồn sức vào viết ahh :”>

_Thất nhi, anh nghĩ nguyên nhân chính là từ đôi mắt màu đỏ của em!

Tất cả mọi người trong phòng nghe vậy, đồng loạt quay sang nhìn một đôi mắt to tròn, một đôi con ngươi sâu hun hút thuần một màu đen của Nhan Thất, tâm tình đều nghi hoặc. Ngay cả Nhan Thất cũng hết sức ngạc nhiên , trông mắt của cô từ trước đến giờ đều màu đen, sao Dạ lại nói là màu đỏ chứ.

Lãnh Dạ nhìn phản ứng của mọi người, cũng không ngoài dự đoán. Lần đầu tiên anh nhìn thấy đôi mắt màu đỏ của cô thì phản ứng cũng không khác hơn họ là bao nhiêu. Ngồi xuống ghế, Lãnh Dạ chậm rãi mở miệng

_ Thất nhi, em còn nhớ lần chúng ta bị phục kích trên biển, lạc vào hòn đảo hoang đó không.

Nhan Thất gật gật đầu. Cô nhớ, đương nhiên nhớ. Lần đó là lần cô và mấy người Lãnh gia đánh một trận sinh tử với loài sói hoang trên đảo, xem chút thì mất cả cái mạng nhỏ. Chỉ là truyện đã xảy ra rất lâu rồi, so với hiện tại thì có liên quan gì đến nhau

_ Lần đó khi tất cả người của Lãnh Gia đều bị thương nặng, chỉ còn có anh và em đối chiến với 4 con sói lớn, còn nhớ không.

_Ừm, đương nhiên nhớ. Lần đó nếu không phải anh mạo hiểm đẩy em ra thì em cũng đã chết dưới vuốt sói sắc nhọn. Cũng vì vậy nên anh mới bị hai vết cào dài trên lưng.

Nhớ đến lần đó, Nhan Thất cảm thấy tự trách không thôi, nhiều hơn hết vẫn là cảm động. Nếu như Dạ không từ nguy hiểm mà che chắn trước mặt mình thì lần đó người bị thương vốn sẽ là cô, thậm chí có thể mất cả tính mạng. Bây giờ nghĩ kĩ lại, xem ra cô đã nợ anh quá nhiều

_Đúng vậy, đúng là lúc đó . Em thấy anh bị thương, máu thịt đầm đìa, hai con mắt liền biến thành màu đỏ. Cả người rõ ràng đã mệt mỏi vô lực lại có thể dùng vài chiêu mà thuận lợi giết chết hai con sói đối,cứu chúng ta thoát hiểm.

Nhắc đến chuyện cũ, đáy mắt Lãnh Dạ một hồi ảm đạm; bản thân mình thì bị thương, lại còn phải chứng kiến cô liều chết mạo hiểm, quả thật là bản thân quá mức vô dụng.

Nhan Thất nghe xong, miệng mở lớn, suy đi ngẫm lại cũng không có một chút xúy kí ức nào cả. Nhưng mà cẩn thận suy xét cũng cảm thấy thật kì lạ. Lúc đó chứng kiến Dạ vì mình mà bị thương, bản thân liền không không chế được mà liều chết xông lên đối đầu với hai con sói kia, trong óc chỉ là một mảnh mờ mịt. Đến lúc cô tỉnh táo lại đã thấy hai con sói kia dưới chủy thủ của mình mà chết, nhưng cũng vì lo lắng cho vết thương của Dạ nên cũng không để ý tới. Nếu thật sự là như vậy...

_Dạ, ý anh là...

Lãnh Dạ gật gật đầu

_Đúng vậy. Ý của anh chính là cái em đang nghĩ tới. Lúc anh chạy tới Lasvegas, em chính là ngồi cuộn lại ở một góc phòng, đôi mắt vẫn còn có màu đỏ nhàn nhạt. Cho nên anh mới nói,con mắt màu đỏ này của em,có lẽ, chính là nguyên nhân .

__ Khoan đã. Nếu như vậy ý của anh là màu mắt của tiểu Thất có thể biến đổi, hơn nữa lại là vào những lúc nguy hiểm sao

Vân Hàn đột ngột mở miệng, có chút nghiến ngấm. Anh ở chung với cô đã 7 năm nhưng chưa một lần nào bắt gặp tình trạng như thế, đúng hơn là từ khi anh còn nhỏ cho đến giờ chưa từng nghe đến chuyện kì lạ như vậy.

__Không sai. Màu mắt của Thất nhi có thể biến đổi,cái đó tôi đã tận mắt chứng kiến. Còn vào lúc nào nó biến đổi thì tôi cũng không dám chắc.

Nhan Thất bắt giắc đưa tay lên vuốt nhẹ khóe mắt, suy nghĩ miên man. Cô biết là Dạ sẽ không gạt cô, đúng ra là anh không có lí do gì để làm thế. Chỉ là cô sống đến bằng này tuổi đầu cũng không hề biết rằng mắt mình có thể đổi sang màu đỏ, thật sự rất kì diệu. Nhưng mà dù nó có là gì đi chăng nữa, kì dị hay khác biệt, nó cũng đã giúp cô qua được hai kiếp, không phải sao? Đáng ra cô phải cảm ơn nó mới đúng. Nếu như không phải nhờ nó, có lẽ lần này đã bị tên chó chết kia xâm phạm... Đúng rồi... tên đó.. Nhớ đến kẻ đã từng động vào mình, nhớ đến cái nơi đồi trụy bẩn thỉu kia, nhớ đến bàn tay đã từng vuốt ve qua người mình, Nhan Thất chợt cảm thấy da gà khắp người nổi lên,vừa buồn nôn lại kinh tởm. Tên khốn khiếp đó, cô không bắt hãn trả giá gấp trăm ngàn lần, cô thề không mang họ Nhan

__ Dạ, dẫn em đi gặp tên kia.

Giọng nói của Nhan Thất nhẹ nhàng lại không che giấu nổi sự hận thù và sát khí nồng đậm. Vốn đám người Vân Hàn cảm thấy mờ mịt khi Nhan Thất nhắc đến ” tên kia” nhưng sau khi nghe xong Nhan Thất nói qua loa thì tất cả đều nảy lên ý muốn giết người, chẳng mấy chốc mà sát khí lạnh lẽo tràn ngập cả căn phòng.

__ Thất nhi, hiện tại em yếu như vậy, cứ an tâm mà nghỉ ngơi đi. Còn tên kia, anh sẽ thay em xử lí. Giết hãn. Hừ. Quá dễ dàng cho hãn rồi.

Nhan Thất nghe Lãnh Dạ nói thế cũng không nói gì nữa, coi như là ngầm đồng ý với anh. Quả thật bây giờ người cô hết sức mệt mỏi,cả người chưa khôi phục hãn thể trạng ban đầu khiến cho cô phiền não không thôi

__ Giết hãn ta. Đừng quên kẻ thật sự cần phải trả giá là ai. Một lần rồi hai lần, tôi cảm thấy chúng ta đã quá nhân từ rồi.

Ken hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú vốn ôn hòa lại nở một nụ cười cực kì khát máu tàn bạo. Chỉ là suy nghĩ của Ken đồng thời cũng là suy nghĩ của mấy người ở đây lúc này, dám cả gan động đến bảo bối của bọn họ một lần lại một lần, đáng chết !

...

Tại một căn phòng khác trong một biệt thự xa hoa

“Choang”

__ Vô dụng. Một lũ vô dụng.

Một người phụ nữ đã vào độ trung niên ngồi trên chiếc ghế quý phi,tức giận ném chiếc ly đang cầm trên tay xuống đất. Tuy rằng tuổi đã có chút lớn nhưng làn da vốn được bảo dưỡng rất tốt, trắng trẻo mịn màng, dưới lớp áo voan màu đỏ càng thêm diễm dúa nổi bật. Một cặp mắt phượng hẹp dài , môi tô son đỏ, sống mũi cao thẳng, đích thị hồi trẻ cũng là một mỹ nữ thanh tú. Chỉ là khuôn mặt thanh tú xinh đẹp giờ đây vì tức giận mà không ngừng vặn vẹo, có chút dữ tợn.

__ Chủ nhân tha tội. Thuộc hạ vô dụng... chỉ là thực sự không ngờ lại nhảy ra tên Lãnh Dạ đó làm Trình Giảo Kim,cướp người đi mất.

Một người đàn ông cao lớn,khuôn mặt hung tợn âm tàn quỳ trước mặt một người phụ nữ nhỏ bé, nhìn thế nào cũng cảm thấy kì quái. Người phụ nữ kia nghe người đàn ông nói, càng cảm thấy tức giận, gạt chiếc đèn bàn gần đó xuống nền đất tạo nên một tiếng vang thanh thúy

Bộp

__Ngu xuẩn. Tên Lãnh Dạ đó không phải thần tiên, nếu như các người làm việc thực sự cẩn trọng thì sao lại có thể để hãn phát hiện ra manh mối chứ.

Người đàn ông quỳ ở dưới nghe vậy, khuôn mặt tái mét. Đúng vậy. Bọn hắn vốn làm việc cẩn trọng, sao tên Lãnh Dạ kia có thể tìm đến cứu người, hơn nữa lại còn đến đúng lúc như vậy chứ. Chẳng lẽ...

— Ngu xuẩn. Bị người ta theo dõi mà còn không biết. Hừ. Một lũ vô dụng.

— Dạ... A Bảo vô dụng.. là thuộc hạ đáng chết... thuộc hạ đáng chết.

Tên A Bảo nghe thấy người đàn bà chửi mắng, lại không hề để lộ ra một chút không vui nào, không ngừng tự mắng bản thân vô dụng để khiến người phụ nữ bớt giận. Người phụ nữ nghe vậy, lại nhìn thủ hạ đắc lực của mình bấy lâu, cũng xuôi xuôi đi một chút, khoát khoát tay

— Thôi đi thôi đi. Đây là lần cuối cùng. Con ranh đó coi như là may mắn. Dù sao thì về sau cũng không thiếu cơ hội. Bên đó có động tĩnh gì không.

— Thật ra cũng có một chuyện... chỉ là... chuyện này...

— Ngập ngừng cái gì, nói.

— Tiểu thư... tiểu thư gần đây có thích một người, không ngại mệt nhọc theo đuổi.. chỉ là người này lại là...

— Là ai. Từ lúc nào người cũng biết ấp úng như vậy chứ.

— Người này là... là... Vân Hàn thừa chủ nhân. Hắn ta là một đường chủ của Mộ Dung gia.

Người đàn ông ấp úng cũng là vì sợ người phụ nữ tức giận, có người phụ nữ nào thấy con gái của mình bám theo một kẻ thuộc phe đối lập mà vui vẻ được cơ chứ. Ngoài dự đoán của người đàn ông đó, người phụ nữ nghe vậy đầu tiên là nhượng nhượng mày, rồi đột nhiên nở một nụ cười nghiền ngẫm đầy ý vị. Cặp mắt phượng khẽ nhắm lại, môi son khẽ mở

— Là như vậy sao. Xem ra ta phải hàn huyên với cô con gái này một chút mới được.

53. Chương 53 : Cảm Xúc Của Nhan Thất - Phản Kích (1)

Vài dòng luận truyện :

— Đầu tiên: Có bạn hỏi mình tại sao nam chính và nữ chính chưa yêu nhau? Mình nghĩ rằng Nhan Thất vốn là người EQ thấp, quý trọng tình thân nhưng lại lạnh nhạt với tình yêu. Bản thân mình nghĩ tình cảm không phải là tự nhiên hình thành, như kiểu chớp mắt đã có; nó phải trải qua một quá trình bồi đắp mới có thể sâu sắc và lâu dài, hơn nữa là bắt nguồn từ những rung động nhỏ nhất. Thật ra thì trong lòng nữ chính có thể đã có tc, chỉ là chưa nhận ra mà thôi..... ^^

— Thứ 2: M mới thi xong nên tgian này sẽ bắt đầu tập trung vào viết. Truyện sẽ đều đặn hơn ah ^^

Cảm ơn các bạn đã nghe vài dòng luận truyện của m và giờ là chap mới :>

Ánh nắng hiếm hoi của ngày đông vượt nhẹ lên tấm kính lớn, nhẹ nhàng xen lẫn với những cơn gió mát lạnh khiến người ta thư thái, dễ chịu. Trên tầng cao nhất của tòa nhà lớn, một người đàn ông tuấn mỹ đang ngồi bên chiếc bàn làm việc, một tay cầm chiếc bút đắt tiền không ngừng viết như bay trên giấy. Chỉ thấy người đàn ông hơi cúi mặt xuống, một đầu tóc bạch kim khẽ rủ xuống lòa xòa trước trán làm tôn lên khí chất lạnh lùng, ưu nhã lại cao quý. Đôi mắt màu xám bạc chăm chú nhìn những tài liệu trước mặt bằng sự tập trung tuyệt đối, dường như chìm vào một thế giới của riêng mình mà không để ý đến hết thảy những sự việc diễn ra xung quanh. Người ta luôn nói bộ dáng người đàn ông khi nghiêm túc làm việc là đẹp nhất, quyến rũ nhất, Nhan Thất cho đến nay vẫn không tin. Chỉ là cho đến giờ phút này, cô mới cảm thấy điều đó đúng là không sai một chút nào. Nhìn người đàn ông dù đang cúi đầu không lộ rõ ngũ quan, chỉ để lộ đường nét khuôn mặt cương nghị, xương gò má tinh xảo cùng với khí chất lạnh lùng cuồng dã cũng đã có thể đẹp đến như vậy, khiến cho người ta không thể nào dời mắt. Nhan Thất thừa nhận là mình đã nhìn anh đến thất thần, trong lòng lại có sự rung động nhẹ nhàng. Con người vốn ai cũng yêu thích cái đẹp, Nhan Thất cũng không ngoại lệ, huống chi là người đàn ông này lại đẹp đến mức dự hoặc thể nhân như thế. Tất nhiên,

đó không phải là thứ duy nhất tạo nên ấn tượng của anh trong lòng cô. Thực chất, Nhan Thất cũng không biết từ khi nào vị trí của người đàn ông này trong lòng cô đã thay đổi, trở nên ... quan trọng như thế. Lần đầu tiên gặp nhau, hai người đều không để đối phương vào mắt, cô thậm chí còn chán ghét khí tức nguy hiểm âm trầm trên người anh. Lần thứ hai cùng nhau hợp tác, cùng nhau gặp nạn, khi anh vì bảo vệ cô mà bị thương hết lần này đến lần khác, cô đã từng nghĩ rằng ” xem ra, người này cũng không xấu như cô tưởng“. Rồi lần thứ 3 anh xuyên qua làn lửa lớn mà ôm cô vào lòng, lần thứ 4 anh dịu dàng hôn cô, lần thứ 5... lần thứ 6 Giữa hai người xa lạ , trải qua một thời gian dài tiếp xúc, khoảng cách vốn xa vời lại dần dần rút ngắn, những kỉ niệm cũng ngày một nhiều. Cảm kích, vui vẻ, bất ngờ, cảm động , thấu hiểu và hơn hết lại là đồng cảm, những cảm xúc không ngừng lấp đầy trong hồi ức. Ngoại công nói rất đúng. Cô và anh có lẽ đều là một loại người, bên ngoài lạnh nhạt bất cần nhưng tận sâu trong xương tủy là sự cô độc đến vô hạn, thêm khát sự ấm áp từ đối phương. Nhan Thất không biết rằng trên đời này có những người chỉ đi lướt qua nhau, có những người lại tình cờ gắn chặt, chậm rãi, gần gũi mà vẫn vút, tất cả, âu cũng là một chữ ” Duyên ” .

..

“Nhìn tốt không?..”

” Ân”

Một tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên khe khẽ, đánh thức Nhan Thất đang nhìn người nào đó đến thất thần, khiến cho cô liền theo bản năng mà giật đầu. Đối diện với một đôi mắt màu xám bạc tràn đầy ý cười, khuôn mặt cô không khỏi nóng lên, cơ hồ cảm thấy cả vành tai cũng theo đó mà tăng nhiệt độ. Từ bao giờ cô lại dễ đỏ mặt như vậy cơ chứ.

“Khụ... khụ . Anh tìm em có việc gì không?”

Ho khan hai tiếng che đi sự xấu hổ, Nhan Thất liền đánh trống lảng sang chuyện khác. Lãnh Dạ thấy thế, cũng không nở trêu chọc cô thêm nữa, chỉ là nội tâm thật sự vui vẻ. Hơn nữa hôm nay anh gọi cô đến là thật sự có việc gấp

’Em xem cái này đi”

Nhan Thất nhận lấy tài liệu Lãnh Dạ đưa cho, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh đó rồi từ từ mở ra xem. Càng xem, hai hàng lông mày thanh tú càng nhíu chặt lại, không ngừng cắn môi dưới, trong mắt suy tư. Đến khi xem hết tập tài liệu cô mới ngẩng đầu lên, khẽ mở miệng

” Cái này, có đáng tin không ”

Lãnh Dạ từ phía sau bàn làm việc đứng dậy, đi đến trước mặt cô rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống .

” Uh. Tài liệu này là tin tức mới nhất có được từ người của mình thâm nhập trong nội bộ, tuyệt đối đáng tin ”

Nhan Thất im lặng không nói gì. Thực chất, cô không phải là nghi ngờ năng lực làm việc của anh, chỉ là tin tức đưa đến không thể không khiến cô suy nghĩ cẩn thận.

Tập tài liệu đó ghi rất rõ, đứng sau cái nơi kinh tế ở Las Vegas mà cô bị bắt đến lần trước là danh nghĩa của Nam Cung gia mà cũng không hẳn là Nam Cung gia. Nam Cung gia gần đây vốn có biến động ngầm. Một phần ba toàn bộ thế lực ngầm của Nam Cung gia trong thời gian gần đây lại liên kết với một thế lực bí ẩn khác, một tổ chức lấy tên là Thiên Minh đột nhiên xuất hiện và không ngừng mở rộng địa bàn. Tin tức này nếu như lọt ra ngoài chắc chắn có thể gây nên một hồi gió tanh mưa máu. Một phần ba thế lực của một trong bốn tổ chức hắc đạo lớn nhất, đó là một thế lực quan trọng đến như thế nào. Ngoài mặt hiện nay các thế lực dường như đang cân bằng, chẳng qua chính là e ngại nhau mà tiến tới, nói cách khác chính là chờ đợi thời cơ chín muồi mà thôi. Sự chia cắt trong nội bộ Nam Cung gia, dù có hay không cũng dễ dàng làm ảnh hưởng đến cục diện hiện tại. Bên cạnh đó, cô cũng cảm thấy ngạc nhiên không thôi trước khả năng của Lãnh Dạ. Việc gài người của mình vào các thế lực khác là điều rất bình thường nhưng tuyệt đối không phải điều đơn giản, thậm chí có thể là tự mình hại mình bất cứ lúc nào...

“Dạ, anh cảm thấy như thế nào”

” Lão già Nam Cung này không phải người ngu ngốc, nhưng mà chuyện này cũng không thể xảy ra. Nếu như có người không ngừng bòn rút thế lực từ bên trong...”

Cả hai đều là người thông minh, đương nhiên không phải nói mọi thứ ra quá rõ ràng. Chỉ là điều khiến Nhan Thất cảm thấy kinh ngạc, thậm chí có chút lo sợ đó là nếu như kẻ chiếm lấy một phần ba quyền lực kia, cùng với cả tổ chức Thiên Minh kia nữa lại là người đàn bà luôn muốn giết cô, như vậy chuyện này sẽ không còn đơn giản như vậy nữa. Nếu như thật sự là như vậy... nếu như người bà ta muốn hại không chỉ là cô mà là tất cả người thân của cô. Chỉ cần nghĩ đến việc đó là máu nóng của cô đã toàn bộ kích động sôi trào

” Thật ra cũng chưa có gì chắc chắn là bà ta làm cả. Rất có thể là một người khác”.

Đúng vậy. Có thể. Nhưng tỉ lệ là người đàn bà đó làm chiếm một phần rất lớn. Chỉ cần dựa vào thủ đoạn và cả tập hợp những thuộc hạ của bà ta mà cô đã gặp lúc trước, cô càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý.

“Còn nữa Thất nhi,em nghe cái này đi”

Lãnh Dạ nói xong liền mang một chiếc máy mp3 nhỏ tinh xảo đưa ra trước mặt Nhan Thất, khẽ bấm xuống nút nghe. Chỉ một lúc,từ chiếc máy bắt đầu vang lên giọng nói quen thuộc của hai người

” Choang”

_ Vô dụng, một lũ vô dụng.

....

_ Là như vậy sao. Xem ra ta phải hàn huyên với cô con gái này một chút mới được”

Đây không gì khác chính là cuộc nói chuyện của người đàn bà kia và tên thuộc hạ A Bảo của bà ta. Nhan Thất chăm chú nghe không sót một chữ nào,cho đến khi cô tưởng đã hết,từ trong chiếc mp3 lại vang lên

” _ A Bảo, đợt hàng lần này đã liên hệ lại chưa.

_ Thuộc hạ đã liên lạc với phía bên kia chủ nhân. Hai ngày sau sẽ xuất phát. Chỉ là...

_ Lại sao nữa.

_ Theo thuộc hạ,đơn hàng này thật sự quá lớn. Nếu như... sẽ tổn thất không bù đắp được . Quả thật là có chút mạo hiểm.

_ Hừ. Đồ nhát gan. Từ trước đến nay mọi lần đều suôn sẻ, đâu có chuyện gì. Hơn nữa nếu đơn hàng này trót lọt, lợi ích sẽ là gấp 10, gấp trăm nghe chưa. Bên đó đang có bạo động,không lợi dụng cơ hội này thì còn đợi đến bao giờ nữa.

_ Thuộc hạ hiểu rồi,chủ nhân.

_ Lần này tuyệt không có sai sót. Giờ vẫn là quá sớm để ta ra mặt... bắt quá... cũng không lâu nữa đâu.

_ Thuộc hạ xin phép lui về chuẩn bị.

_ Đi đi ”

Tít tít.

“Chuyện này”...

” Đây có lẽ là một cơ hội tốt”.

Lãnh Dạ tựa lưng vào ghế, khí tức nguy hiểm không ngừng tỏa ra. Thiết bị theo dõi còn dùng được 3 ngày nữa, lần này anh nhất định phải hảo hảo chuẩn bị cho bà ta một lễ vật thật tốt!!!

54. Chương 54 : Chúng Ta Thử Xem Sao Đi !!

Tác giả rất chăm chỉ nha :”>

~~Nhan Thất đương nhiên hiểu Lãnh Dạ muốn nói gì, thay vì bị động chịu đựng để người ta đùa giỡn trong tay, đương nhiên việc giành lấy thể chủ động sẽ tốt hơn nhiều, huống hồ cơ hội không phải lúc nào cũng có. Chỉ là chuyện này cũng không phải đơn giản.

” Cướp hàng hay phá hàng”

Nhan Thất nhẹ giọng hỏi. Về vấn đề hàng hóa quân sự trong giới cô cũng không hiểu rõ bằng Lãnh Dạ.

” Đương nhiên là cướp, hơn nữa còn phải cướp trắng trợn, dụ rấn ra khỏi hang. Chuyện này, anh sẽ chuẩn bị kế hoạch thật tốt rồi báo cho em”

Lãnh Dạ nở nụ cười nguy hiểm quen thuộc, hai ngón tay không ngừng gõ nhẹ lên mặt bàn. Nhan Thất gật đầu đồng ý. Cô phải nhanh chóng liên lạc với Lotus chuẩn bị nhân lực thật tốt, có lẽ đã đến lúc cô sử dụng người mà ba ba để lại ỉn rồi. Chỉ là lần này...

Ngày hôm qua Ken có việc gấp phải trở về Nhật, ba người Minh, Hàn, Phong đều phải xử lý lượng công việc khổng lồ tích tụ sau bao ngày vắng mặt, rồi cả Thiên Phi, Thiên Vũ nữa...Nhìn dáng vẻ mệt mỏi cố giấu của bọn họ, Nhan Thất chợt cảm thấy, có lẽ ... cô đã làm phiền bọn họ quá nhiều, đã nợ bọn họ quá nhiều. Vốn trước đây, cô luôn muốn đi ra thế giới bên ngoài, tiếp xúc nhiều hơn, rèn luyện nhiều hơn để rồi đến một ngày nào đó có thể thoải mái bay lượn trên bầu trời, không cần sự bao bọc của bất kì ai. Bây giờ nghĩ lại những suy nghĩ lúc đó thật ra ngây thơ biết mấy, thậm chí có chút nực cười

Cái gì mà tự do, cái gì mà độc lập, chỉ vừa mới bước ra một thời gian đã bị bắt hết lần này đến lần khác, lại còn liên lụy đến tất cả mọi người. Một con chim chưa đủ lông đủ cánh còn đòi tự do bay liệng, nếu không phải Dạ năm lần bảy lượt có mặt đúng lúc cứu cô thoát hiểm, có lẽ giờ này cô cũng chẳng còn nguyên vẹn mà ngồi ở đây . Lần này, cô định sẽ không thông báo ấy người kia. Nếu như họ lại vì cô mà chạy về, cô sẽ áy náy đến chết mất.

Nhan Thất biết rằng người đàn ông trước mặt đã vì cô mà bỏ ra quá nhiều thời gian, tâm sức. Một người cuồng công việc như anh, một người đứng đầu cả một tổ chức hắc đạo lớn nhất, trên vai là bao nhiêu quyền lực đi kèm với trách nhiệm nặng nề lại có thể hoang phí thời gian vì một con nhóc như cô. Nhan Thất vốn là kiểu người IQ à EQ lại thấp, nhưng điều đó không có nghĩa là thực tâm cô ngu ngốc. Từ những lần anh liều mạng cứu cô, những lần anh ngồi bên để cô trút bầu tâm sự, những cái ôm, những cái hôn và...cả sự thay đổi trong ánh mắt anh nhìn cô...ánh mắt ấy đã không còn lạnh lẽo như băng, không còn lạnh nhạt xa cách như trước mà càng ngày... càng ngày càng trở nên dịu dàng hơn, đến mức giống như một hồ nước có thể đem cô lún sâu. Nếu như thật sự không thể nhận ra những điều đó thì Nhan Thất cô làm người cũng thật sự quá mức thất bại rồi.

Nhan Thất không phải kẻ máu lạnh, trong lòng cô cũng không hoàn toàn là sự vô cảm thờ ơ. Cô rõ ràng nhận thấy sự thay đổi trong lòng mình, nhưng...lại không biết chính xác thứ tình cảm ấy rốt cuộc là gì. Tình yêu. Cô chưa bao giờ hiểu, cũng chưa bao giờ muốn tìm hiểu, huống hồ hoàn cảnh hiện tại cũng không cho phép cô làm như thế. Cũng chính vì thế, dù là mối quan hệ mập mờ hiện tại, hay là sự đồng cảm giữa hai tâm hồn cô đơn, Nhan Thất vẫn luôn né tránh như một bản năng, không muốn phá vỡ tấm màn ngăn cách cuối cùng.

Cộc cộc

“Vào đi”

Tiếng giày cao gót nhẹ nhàng nện trên nền đá hoa, một cô gái nhẹ nhàng đi vào từ phía cửa, trên tay còn bưng một chiếc khay với hai chiếc tách còn bốc khói nghi ngút.

” Chủ tịch, Nhan tiểu thư, cà phê cùng với sữa tươi của ngài yêu cầu ”

“Để xuống đi”

Cô thư kí giọng nói nhẹ nhàng lịch sự, thấy Lãnh Dạ gật đầu liền đặt hai chiếc tách xuống bàn xuống rồi đứng sang bên cạnh chờ lệnh, động tác lưu loát tự nhiên chứng tỏ được huấn luyện rất bài bản. Lãnh Dạ rất tự nhiên cầm cốc sữa đưa đến trước mặt Nhan Thất, chính mình lại cầm lên tách cà phê đen lên, lạnh giọng nói với cô thư kí.

” Ra ngoài đi”

Cô thư kí thấy hành động quan tâm của chủ tịch nhà mình với Nhan Thất, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên nhưng cũng chỉ một chốc rồi liền lễ phép lui ra ngoài, không hề thất thố. Cho đến khi cánh cửa khép chặt lại, Lãnh Dạ mới chậm rãi đưa tách cà phê lên, chuẩn bị uống. Chỉ là ngay lúc đó, một bàn tay nhỏ bé đã nhanh nhẹn nắm lấy cốc cà phê của anh chuẩn bị đưa lên miệng, đặt xuống bàn rồi lại nhanh nhẹn đẩy cốc sữa kia về phía trước mặt anh, nhàn nhạt mở miệng

” Đau dạ dày không được uống cà phê”

Khuôn mặt lạnh băng của Lãnh Dạ dường như có vết nứt, dở khóc dở cười nhìn tình cảnh trước mặt. Anh vốn là muốn gọi sữa cho cô, sợ cơ thể cô mới hồi phục lại không tiện uống cà phê. Bây giờ thì hay rồi, cô cầm cốc cà phê của anh uống ngon lành, cái ánh mắt trêu tức kia còn có ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng. Nhóc con này từ khi nào lớn mật như vậy chứ, đến cả anh còn dám trêu đùa. Trong con mắt màu xám bạc hiện lên một chút giảo hoạt, người anh hơi nghiêng về phía trước, đầu ngón trỏ nhẹ nhàng quệt nhẹ qua vết cà phê còn sót lại trên khóe miệng Nhan Thất rồi rất tự nhiên mà đưa lên miệng mình, liếm nhẹ

” Ưm, rất ngọt”

Một loạt động tác lưu loát lại mờ ám trong nháy mắt khiến cho Nhan Thất bất động, đôi mắt to tròn cũng mở to trông rất đáng yêu. Lãnh Dạ thấy thế, đôi mắt khẽ nheo lại, không nhận được liền tới gần cô. Một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, một tay giữ lấy cái ót của cô rồi nhanh chóng đặt môi mình lên môi cô. Nụ hôn như chứa đựng tình cảm mãnh liệt, hai cánh môi dán chặt vào nhau không một khe hở, cảm giác lạnh lạnh trên môi khiến Nhan Thất càng mở to con mắt.

” Ngoan, mở miệng ra”

Giọng nói khàn khàn như kim nén, lại trầm thấp từ tính, quyến rũ như loại rượu ngon được ủ lâu năm, dễ dàng khiến cho người ta “say”. Nhan Thất theo bản năng hơi há miệng một chút, nhưng chỉ một chút này cũng đủ để cho người nào đó thần tốc đi vào, công thành chiếm đất. Chiếc lưỡi dài chui vào trong khoang miệng nhỏ, mãnh liệt cùng cô ngờ nghệch dây dưa, có chút vội vã, có chút thô bạo nhưng nhiều hơn lại là say đắm nồng nàn, là tình cảm giấu kín bộc phát không kiềm chế được. Rõ ràng là cuồng nhiệt đắm đuối nhưng lại rất dịu dàng triền miên, cho đến khi cả hai không thở nổi Lãnh Dạ mới lưu luyến buông người trong lòng ra. Nhìn cô vì thiếu dưỡng khí mà hai má đỏ bừng, sóng mắt lưu chuyển phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt lại càng tăng thêm vẻ mỹ lệ động lòng người, người nào đó lại không nhận được mà mổ trên miệng coi thêm vài cái nữa

“Đồ ngốc, phải biết thở chứ”

Giọng nói vì tình dục mà khàn khàn hấp dẫn, khiến cho Nhan Thất từ trong mê man tỉnh lại. Lãnh Dạ nhìn bộ dáng của cô, thở dài một hơi, bàn tay nâng cằm cô lên để hai mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh. Cho đến khi Nhan Thất nhìn thấy trong đôi mắt màu xám tuyệt đẹp kia chỉ có hình bóng của cô, cũng là lúc bên tai vang lên lời nói dịu dàng mà nghiêm túc

” Thất nhi, chúng ta thử xem sao đi”

55. Chương 55 : Như Vậy... Đã Đủ Thành Ý Chưa ?

Mình đang trong quá trình beta lại truyện nên bạn nào có BẤT KỲ ý kiến đóng góp gì về lỗi chính tả, lỗi diễn đạt, ngôi xưng hô(Mình đang định đổi ngôi xh giữa LD và TT là Tôi-em) hay bất cứ điều gì thì inbox

biết nhé. Ý kiến của các bạn thật sự sẽ giúp mình rất nhiều. Cảm ơn các bạn và đây là chương mới :) (viết chương này mà vừa viết vừa cười)

” Thất nhi. Chúng ta thử xem sao đi!”

” Thử xem?”

Nhan Thất thều thào hai tiếng, nhẹ nhàng lặp lại hai từ này như vẫn còn chìm trong mê man.

“Anh biết em hiểu ý anh”

Lãnh Dạ dịu dàng giúp cô vén một lọn tóc ra sau, đôi mắt màu bạc tràn đầy nhu tình khiến cho người ta chìm đắm. Vốn là băng tuyết lạnh lẽo, một khi đã tan chảy, lại là nhu tình như nước khiến cho người ta mê say.

Nhan Thất hiểu. Cô đương nhiên hiểu ý của anh. Cô cũng không phải dạng con gái có thể giả bộ ngây thơ đỏ mặt mà hỏi lại ” Ý anh là gì?” hay là loại giả bộ thanh cao đứng lên tát cho anh một cái rồi ôm mặt chạy ra ngoài.

Chỉ là... cho đến giờ phút này, Nhan Thất thật sự không có cách nào mở lời, tâm của cô thật sự rất rối, rất rối. Cô vốn nghĩ rằng quan hệ của bọn họ vẫn sẽ như trước, vượt quá tình bạn nhưng lại chưa là tình yêu, mập mờ không rõ. Không ngờ, cho đến cuối cùng, cái giới hạn mỏng manh ấy vẫn cần phải được phá vỡ.

“Em...”

Nhan Thất khẽ mở miệng nhưng lại không thể phát ra câu nào, lần đầu tiên lúng túng cúi gằm mặt xuống, hai hàng lông mày xoắn chặt vào nhau. Lãnh Dạ nhìn thấy cô ngập ngừng, ánh mắt lạnh xuống, nhanh chóng bế thốc cô lên rồi đặt cô ngồi trên đùi mình. Nhan Thất vì đang mất tập trung nên giật mình “A” lên một tiếng, thấy mình đang ngồi trên đùi anh, một vòng tay của anh còn vòng qua eo lưng cô liền giãy giụa muốn nhảy xuống.

“Đừng động. Em có muốn anh ở chỗ này muốn em không”

Nhan Thất nhìn con mắt màu xám của anh càng ngày càng đậm, thấp thoáng ngọn lửa dục vọng đang đè nén liên ngồi yên, không dám nhúc nhích chút nào nữa. Cô vẫn chưa quên anh là loại người tùy hứng, dám nói dám làm.

“Anh có thể xem như đó là sự từ chối không”

Giữ cô ngẩng đầu lên đối diện với mình, Lãnh Dạ gần từng chữ một, trong giọng nói mang theo một chút tức giận, một chút u ám và cả sự thất vọng nhàn nhạt.

Nhan Thất nhìn thấy một chút thất vọng trong mắt anh, không hiểu sao tim liền nhói lên một cái, nhẹ giọng mà bộc lộ tâm trạng mình lúc này

” Dạ...em không biết... thật sự em không biết”

Lãnh Dạ nhìn thấy cô rối rắm không thôi, trong lòng thở dài một hơi. Sao anh lại quên mất nhóc là loại người IQ à EQ thấp chứ, bên cạnh nhóc có nhiều người để ý như vậy mà vẫn không hề biết, không chút phòng bị. Lãnh Dạ trầm tư, anh cứ nghĩ như thế trong khi quên mất rằng EQ của anh cũng chẳng cao hơn người ta là bao.

Lãnh Dạ nhẹ nhàng siết chặt vòng tay hơn, để cô dựa sát vào người mình.

” Lúc anh ôm em, em có cảm thấy chán ghét hay không”

Nhan Thất rất thành thật mà lắc lắc đầu. Cô vốn là rất ghét người khác đụng chạm vào mình, nhưng mà đối với người thân thì lại là chuyện khác.

“Như vậy thì sao”

Lãnh Dạ nhanh chóng hôn phớt nhẹ lên vầng trán non mịn của cô rồi lại nhanh chóng tách ra đợi cô trả lời.

” Hình như... là không”- Người nào đó bị động trả lời.

Lãnh Dạ tiếp tục mổ hai cái lên hai bên má của cô

” Thế này?”

Câu hỏi cũ đổi lại một cái lắc đầu nhẹ nhàng. Người nào đó quên mất rằng mình đang liên tục bị người ta ăn đậu hũ hết lần này đến lần khác mà không có phản kháng.

“Như vậy...”

Lãnh Dạ chưa nói hết câu đã nhanh chóng ép đôi môi có chút lạnh của mình lên hai cánh môi mềm mại của cô, không chừa ra một khe hở nào. Vốn là muốn chạm nhẹ một chút để kiểm chứng, nhưng mà ngay khi nếm thử hương vị ngọt ngào quen miệng thì Lãnh Dạ lại không kìm nén được mà hôn càng sâu. Hai tay vòng qua ôm lấy eo cô đã chuyển thành một tay nâng cằm, một tay giữ chặt lấy cái ót của cô cho nụ hôn thêm sâu. Lưỡi của anh không hề kiêng kị mà khuấy đảo trong khoang miệng cô, như muốn khảm cô vào thân thể mình.

Nhan Thất đương nhiên phản kháng, hai tay dùng sức đẩy mạnh ở đầu vai anh nhưng sức lực hai người làm sao có thể so bì, hơn nữa cô còn mới khôi phục thể lực không lâu. Bên cạnh đó, còn có một chuyện khiến cho cô dừng lại chuyện phản kháng..

Nhan Thất mở đôi mắt to tròn, mặc cho Lãnh Dạ công thành chiếm đất. Ở góc độ như vậy cô có thể thấy được hai hàng mi vừa dài vừa dày như cánh quạt đang cụp xuống, che đi đôi mắt vừa ngóng cuồng lạnh lẽo lại bá đạo, một làn da khỏe mạnh với lỗ chân lông rất nhỏ, cơ hồ như không thấy. Vốn dĩ, cô có thể sử dụng những chiêu trò của mình để tránh thoát nhưng cô lại không làm thế bởi trong lúc anh hôn cô, trong đầu cô chợt hiện lên một câu hỏi

“Chán ghét. Nhan Thất, mày thực sự chán ghét sao?”

Câu hỏi ấy cứ hiện lên trong đầu khiến cô bối rối, rồi lại sợ hãi câu trả lời. Lãnh Dạ thấy người nào đó không tập trung liền không hài lòng cắn nhẹ vào môi cô một cái, nói nhẹ mà chẳng nhẹ chút nào rồi hài lòng khiến cô giật mình vì đau. Chiếc tay sau ót dùng thêm chút lực đạo kéo cô lại gần hơn để rồi hôn càng thêm sâu, càng thêm mãnh liệt, cho đến lúc cả hai đều không thở nổi mới lưu luyến mà tách ra. Một bên má của anh vẫn áp vào má cô, hơi thở nam tính nóng rực phun lên cổ cô từng đợt khiến cho cô run rẩy. Anh cất giọng khàn khàn

” Như vậy... như thế này thì sao?”

Nhan Thất vì thiếu dưỡng khí mà hít lấy hít để không khí trong lành, đôi mắt có chút mơ hồ nhưng đầu óc lại cực kì tỉnh táo.

“Nhóc. Nói cho anh biết. Anh muốn biết”

Kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, kiên nhẫn đợi câu trả lời, tuy nhiên trong lòng anh không tránh khỏi một chút khấn trương mà chính anh cũng không nhận ra.

” Không chán ghét... cũng không bài xích...”

Nhan Thất nhỏ nhẹ nói, không đợi ánh sáng vui mừng sung sướng trong mắt Lãnh Dạ tồn tại lâu liền nhanh chóng bổ sung một câu

“Nhưng mà... nhưng mà... chỉ là một nụ hôn thôi mà. Không chứng minh được gì cả”

Hậu quả của việc nói không suy nghĩ là khiến cho người nào đó tức giận, cực kì tức giận. Lãnh Dạ khuôn mặt lạnh xuống, nét mặt còn có chút trào phúng tự giễu

” Vậy ra đối với em chỉ là một nụ hôn mà thôi”

Lãnh Dạ buông lỏng tay để Nhan Thất đứng xuống sau đó cũng từ từ đứng lên. Giọng anh lạnh nhạt lại có chút xa lạ

“Tôi có một cuộc họp. Em về trước đi. Tôi sẽ gửi cho em kế hoạch cụ thể”

Anh nhìn cũng không nhìn cô thêm một cái, bước ra cửa, có chút vội vã. Chỉ là bước được hai bước, anh chợt dừng lại nhưng không quay lại, giọng nói nhàn nhạt lại lạnh lùng vang lên khiến cho Nhan Thất cả người như đóng băng

“Nhan Thất, đối với người tôi không thích, tôi sẽ không bao giờ động vào”

Anh nói xong liền sải bước đi để lại một bóng lưng cao lớn lại cô độc. Nhan Thất. Anh lại gọi cả họ cả tên cô, chắc chắn là cô đã thực sự khiến anh tức giận rồi. Thật ra, ngay khi nói xong câu đó Nhan Thất rất hối hận, thật sự rất hối hận. Cô không hề có ý như anh nghĩ. Chính xác thì cô cũng không biết là cô đang định nói gì nữa.

Lãnh Dạ bước ra khỏi phòng, bước chân vội vã, anh thật sự sợ ở lại sẽ không nhìn được mà bỏ đầu cô ra xem ở trong đó rốt cuộc là chứa cái gì nữa. Lửa giận bùng bùng trong ngực nhưng bước chân lại cố ý thả chậm tốc độ lại. Quay mặt nhìn hành lang trống vắng sau lưng, lửa giận càng cao, thậm chí lại có phần giống như... hờn dỗi(@@). Cô ấy thế nhưng lại không có đuổi theo, thật sự là không quan tâm sao. Lãnh thiếu gia của chúng ta từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm thấy khó chịu đến vậy, vừa tức lại vừa bức bối khó chịu. Sao nhóc con đó có thể dẫn đến vậy chứ. Giờ này là giờ ăn trưa, mọi người đều xuống nhà ăn hết rồi còn có ai ở đây đâu mà hợp hành gì chứ. Lại còn cái gì mà chỉ có một nụ hôn thôi chứ. Chẳng lẽ còn có kẻ khác hôn cô sao.

Cho đến khi Lãnh Dạ thực sự một bụng tức giận hết hi vọng quay mặt đi bước tiếp thì sau lưng chợt vang lên tiếng giày va trên nền đất, càng lúc càng lớn cũng càng lúc càng rõ ràng.

Người chạy đến nhanh chóng tóm lấy một mép áo của anh, anh không quay mặt lại, thế nhưng anh lại nghe thấy tiếng nói hòa trong hơi thở dồn dập của cô

“Anh.. ý em không phải như vậy. Tin em. Em thật sự không có ý như vậy đâu. Em chỉ là.... chỉ là.... nói tóm lại là em nhất định cũng sẽ không để cho người mình ghét chạm vào... đúng vậy... chính là như thế. Đừng tức giận có được không. Em...xin lỗi”

Nhan Thất nói trong vội vã. Nhìn thấy anh bỏ đi, cô chỉ biết rằng mình thật sự không muốn thấy anh tức giận như vậy liên tiếp một lúc rồi đuổi theo, ngay cả giải thích như thế nào cũng không biết. Dù sao lời nói ra như bát nước đổ đi cũng không thể lấy lại được.

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên phía sau, khóe miệng ai đó dần dần cong lên một vòng cung rất mờ và ngày càng có xu hướng kéo ra đến tận mang tai. Dù thế, khuôn mặt anh vẫn là một bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng, giọng nói cũng như đông lạnh

” Xin lỗi? Ý của em vốn là như vậy. Em vốn là không có thành ý”.

Nói xong còn một bộ dáng dứt áo muốn đi tiếp. Nhan Thất luống cuống. Cô luôn là người không biết cách ăn nói, lại không bộc lộ cảm xúc ra ngoài, không biết làm cách nào để anh hết giận. Bí quá hóa liều, Nhan Thất từ phía sau nhanh chóng chạy lên phía trước cản đường, trong lúc Lãnh Dạ tròn mắt ngạc nhiên liền tiến đến gần, hai tay nắm lấy hai cổ áo của anh mạnh mẽ kéo xuống, kéo chân lên. Bốn cánh môi nhẹ nhàng áp chặt vào nhau, hơi thở ấm áp hòa quyện nhưng lại chỉ trong chốc lát. Lãnh Dạ nhìn đôi mắt nhắm chặt của Nhan Thất vẫn chưa kịp hồi hồn, cho đến khi anh tỉnh táo lại thì cô đã tách ra, cắn cắn môi dưới

“Như vậy... đã đủ thành ý chưa”

Cô nhìn anh. Anh nhìn cô. Hai người không biết rằng lúc này trông họ không còn đáng vẻ của những con người quyền lực cao cao tại thượng, máu lạnh vô tình mà giống như một cặp yêu nhau, giận dỗi lại làm lành, hài hòa lại cực kỳ ấm áp.

56. Chương 56 : Hành Động

Sau khi bộ này kết thúc, sẽ có một bộ mới được ra mắt, có ai tò mò không ahh !! ^^ Còn một việc nữa: Có ai mà biết ở đâu nhận vẽ bìa truyện ol thì giúp m nha, m đang cần ạ :(. Sau đây là chương mới:

“Như vậy... đã đủ thành ý chưa”

Nhan Thất thấy Lãnh Dạ đang nhìn mình chăm chú, hít sâu một hơi, giọng nói nhàn nhạt mà nghiêm túc từ từ vang lên

” Dạ, ý của anh, em hiểu,em hiểu rất rõ. Chỉ là hiện tại lòng em đang rất rối, cũng không biết phải trả lời anh như thế nào. Em sợ...sợ tất cả chỉ là sự nhầm lẫn.. hơn nữa trong tình cảnh hiện giờ... em...”

Nhan Thất không nói nữa bởi một vòng tay hữu lực mà ấm áp đã bao quanh lấy cô, siết chặt, đầu của cô tựa vào ngực anh, thậm chí cô còn nghe rõ tiếng tim đập từng hồi nhịp nhàng

” Nhóc, không cần nghĩ nữa. Có lẽ là anh đã quá mức nóng vội rồi ”

Yên ổn trong vòng tay anh, Nhan Thất im lặng, anh như vậy chính là đã cho cô một đường lui. Nhưng mà trong lòng cả hai đều rõ ràng, sau tất cả những gì xảy ra hôm nay, mối quan hệ của họ sẽ không thể như trước được nữa. Nhan Thất không giãy giụa mặc cho anh ôm mình, sự ấm áp trong khoảnh khắc khiến cho cô trầm mê.

” Anh còn tức giận không ”

Lãnh Dạ buông cô ra, ngón cái có chút thô ráp nhẹ đặt lên hai cánh môi cô, miết nhẹ

” Nhóc,em không hiểu. Anh không phải vì cái đó mà giận”

“Vậy là vì sao”

Nghe Nhan Thất hỏi, Lãnh Dạ không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa nhiều điều mà cô không hiểu

“Nhóc, một ngày nào đó em sẽ hiểu. Em về trước đi. Chiều anh sẽ tìm em”

Cho đến khi bóng lưng cô khuất sau hành lang, Lãnh Dạ vẫn chưa thu hồi tầm mắt, cảm giác khó chịu trong ngực vẫn còn vẩn vút rất rõ ràng. Anh không thể thừa nhận rằng mình đang phát điên lên vì ghen, chỉ cần nghĩ đến cảnh người khác hôn cô là anh lại có ý định muốn giết người.

“Nhóc, cả đời này của em.. anh đã định rồi”

..

Tối hôm đó, Lãnh Dạ đến tìm Nhan Thất, hai người rất ăn ý mà chú tâm vào làm việc, không hề nhắc đến chuyện kia. Không thể không nói Lãnh Dạ làm việc cũng thực sự rất năng suất, anh mang đến cho cô một bản kế hoạch cụ thể, hơn nữa theo như Nhan Thất thấy quả thật chính là gần như hoàn hảo không một chút sơ hở. Lần này bọn người Amy muốn chuyển một lô hàng tới Trung Đông, hơn nữa lại còn là một lượng hàng khổng lồ. Ở bên đó đang có bạo động, lượng hàng này nếu như có thể thuận lợi mà chuyển đi chắc chắn sẽ đem lại lợi ích vô cùng lớn, thậm chí mua đứt vài nước nhỏ ở châu Phi cũng không thành vấn đề. Chỉ là, cô làm sao có thể khiến cho bà ta đạt được ý nguyện chứ. Thiết bị được cài trên người tên A Bảo kia còn có tác dụng được ba ngày nữa, may mắn là vừa đủ thời gian để thu thập được thông tin địa điểm của lô hàng kia. Mặc dù lần này thời gian cho bọn họ chuẩn bị không thật sự nhiều, thậm chí có thể coi là ngắn ngủi đối với một kế hoạch lớn nhưng đối với những người đã được huấn luyện từ nhỏ như bọn họ, như vậy là đủ.

Sau khi bàn bạc với Lãnh Dạ đến tận khuya, Nhan Thất liền liên lạc với mấy người Thiên Phi , Thiên Vũ, nhờ họ điều động tất cả người trong LoTus đến giúp, lần này, cô chính là muốn đánh một trận lớn. Tất nhiên là Nhan Thất yêu cầu cả hai người họ giữ bí mật với Ken, dù cả hai đều thắc mắc nhưng cuối cùng cũng đồng ý với cô, dù sao cô mới là chủ nhân thật sự của bọn họ.

Hai ngày sau, đêm, cảng biển Marseille, Pháp

Buổi đêm, cảng biển chìm trong bóng tối mê man bất tận, chỉ còn tiếng sóng nước dao động và mùi hương nhàn nhạt đặc trưng của biển. Chuyến hàng của bọn chúng sẽ được chuyển đi vào nửa đêm, cũng là thời điểm mà cảng biển hầu như không còn ai hoạt động nữa, cũng không lo vướng mắc với bên hải quan. Nói thì như vậy, nhưng trong giới hắc đạo này, kẻ nào mà chẳng có tay trong, có quan hệ với cán bộ các cấp; quan hệ càng nhiều thì càng suôn sẻ thuận lợi. Bọn họ coi như là mắt nhắm mắt mở, nhưng thực chất cũng nhận được không ít lợi lộc. Bọn người Nhan Thất cũng không định trực tiếp tấn công cướp đoạt hàng, như vậy là quá mức mạo hiểm. Mặc dù ngày trước Lãnh Dạ đã cho cô nghe mấy cuộc ghi âm những lần trao đổi của tên A Bảo kia, nhưng trong tất cả, hẳn lại không hề nhắc đến số người sẽ tham gia, có vẻ như kế hoạch đã được hắn truyền đạt cho đàn em theo một cách khác. Chính vì không biết rõ lực lượng đối phương nên hai người Lãnh Dạ đều không chọn đối đầu trực tiếp, dù chỉ có một tia không ổn, bọn họ cũng sẽ không chọn. Cái bọn họ muốn chính là sự chắc chắn đến tuyệt đối.

”Đã xếp xong hàng chưa”

A Bảo lạnh lùng đứng một chỗ, quan sát thuộc hạ của mình chuyển hàng vào khoang tàu, miệng ngậm một điếu thuốc đang hút dở, sáng giọng hỏi người bên cạnh.

”Anh Bảo, chỉ còn vài container nữa thôi là chúng ta có thể xuất phát” Tên thuộc hạ đứng bên cạnh nghe vậy liền cung kính đáp lời.

”Bảo bọn nó kiểm tra kĩ một chút. Lần này mà xảy ra sơ suất gì...” A Bảo không nói hết câu nhưng cũng đủ để cho tên thuộc hạ hiểu tầm quan trọng của chuyến hàng lần này.

”Dạ, em lập tức đi kiểm tra lại, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót” Tên thuộc hạ đáp một tiếng rồi vội vàng chạy đi. Khi chủ nhân không có mặt, mệnh lệnh của anh Bảo chính là lớn nhất.

Đám người Nhan Thất ở một chỗ cách đó không xa nhìn qua ống nhòm, quan sát từng container hàng được đưa lên tàu. Số lượng container được đưa lên thật sự không đếm xuể, có lẽ lô hàng này so với trị giá 40 tỉ đô la mà bọn họ ước chừng còn nhiều hơn. Điều đó cũng không khỏi khiến cho Nhan Thất cảm thán trong lòng, nếu như vậy, tài lực của người đàn bà kia so với bốn đại gia tộc chắc hẳn cũng sẽ chênh lệch không nhiều. Từ một kẻ tay trắng trở thành như vậy, quả thật giống như ông nội nói, là một kẻ tâm cơ thâm sâu không lường được.

”Xuất phát thôi”

Cho đến khi mười mấy chiếc tàu chở hàng bắt đầu xuất phát được một đoạn, mười mấy chiếc tàu ngầm bên dưới biển cũng lặng lẽ hoạt động. Tất cả số tàu ngầm này đều là do Lãnh Gia cung cấp, hơn nữa còn là tất cả đều là hàng loại một, cực kì hiện đại. Trước đây Nhan Thất cũng biết rằng Lãnh gia cũng giống như Mộ Dung gia, chuyên sản xuất và buôn bán vũ khí, nhưng mà cho đến giờ cô mới biết không chỉ là vũ khí quân sự hạng nặng mà ngay cả máy bay chuyên dùng cho quân sự, tàu chiến, tàu ngầm đều có sản xuất, thậm chí còn độc quyền cung cấp ột số quốc gia. Không dấu vết đảo mắt qua người đàn ông nghiêm túc đứng trước màn hình điều khiển, tính ra anh cũng chỉ hơn cô vào tuổi mà thôi vậy mà sự cách biệt lại là vô cùng lớn. Xem ra đẳng cấp người với người vẫn là không thể đem ra so sánh tùy tiện được.

Có cả thấy 13 chiếc tàu lớn, trên mỗi chiếc cũng có đến mấy chục người canh gác, như vậy tổng cộng cũng đã là hàng trăm người. Hơn nữa, canh gác cực kì nghiêm ngặt, cơ hồ đến một con kiến cũng chui không lọt. Cũng may Nhan Thất đã điều động tất cả số người của Lotus đến cộng thêm một lượng lớn người của Lãnh Gia, hơn nữa tất cả đều là tinh anh của tinh anh nên phần thắng cũng rất lớn. Hiện tại cô cũng không hề rảnh tay, mười ngón tay gõ như múa trên bàn phím. Đám người A Bảo kia chuẩn bị rất kĩ lưỡng, thiết bị định vị theo dõi không ngừng hoạt động. Điều cô cần làm chính là làm nhiễu hệ thống theo dõi đó, đảm bảo cho bọn chúng không phát hiện ra dấu vết của tàu ngầm ngay dưới mặt nước.

”Chủ nhân, người của chúng ta đã chuẩn bị xong rồi”

Thanh Long từ từ đi đến chỗ Lãnh Dạ đang đứng, nhẹ giọng báo cáo. Lãnh Dạ nhìn qua màn hình kiểm soát, ở dưới khoang tàu đã có một hàng người mặc bộ đồ dưỡng khí chuyên dụng, sẵn sàng đợi lệnh

”Ra lệnh cho họ xuất phát. Làm đúng theo kế hoạch” Lãnh Dạ lạnh nhạt ra lệnh. Chỉ chờ đám người kia hoàn thành nhiệm vụ, như vậy bọn họ cũng sẽ xuất phát

“Dạ” Thanh Long đáp lại rồi nhanh chóng chạy đi.

Chỉ một chốc những người ngồi dưới khoang đều xuất phát, điểm đến chính là con tàu chở hàng cuối cùng kia.

” Chủ nhân, người của chúng ta đã thuận lợi lên tàu”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền nhanh chóng rút lui, không được lè mề”

Chưa đến hai mươi phút sau, những người được cử đi đầu tiên đã trở lại. Tất cả tàu ngầm đều dừng lại giữ một khoảng cách nhất định với các tàu chở hàng ở phía trên. 13 chiếc tàu chở hàng kéo sát nhau thành một hàng còn tàu ngầm dưới nước lại xếp theo hình zig zag. Mỗi một chiếc tàu ngầm sẽ bám sát một tàu chở hàng, giữ khoảng cách nhất định. Sau một khắc, chỉ nghe thấy một tiếng Bùm rất lớn, đặc biệt vang vọng. Đầu của hai chiếc tàu chở hàng cháy lớn, lửa cao ngùn ngụt lay động trước gió biển, giữa buổi đêm lại càng thêm chói mắt. Nhan Thất buông tay ra khỏi bàn phím, đã đến lúc hành động rồi.

Đúng vậy. Kế hoạch của họ chính là phá hủy hai chiếc tàu chở hàng cuối, cũng là hai chiếc tàu chở hàng ít nhất. Như vậy chắc chắn sẽ khiến cho người trên những chiếc tàu kia hoang mang không nhẹ đâu. Hơn nữa Nhan Thất hoàn toàn đã không làm nhiều thiết bị định vị nữa, bọn chúng sẽ nhanh chóng phát hiện ra sự có mặt của mười mấy chiếc tàu chở hàng đã theo chúng từ lâu. Đánh vào tâm lý, đánh vào sơ hở, đó chính là điều mà cô muốn làm.

Quả nhiên, khi thấy hai chiếc tàu chở hàng cuối bị nổ, mặt A Bảo xanh mét. Lập tức ra lệnh cho tất cả các tàu dừng lại để kiểm tra. Cũng đúng lúc này, tất cả người của Lãnh Gia và Lotus đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh nhẹn thâm nhập lên các tàu. Thiên Phi, Thiên Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ chia nhau ra lãnh đạo từng đoàn, hành động cực kỳ ăn ý. Bọn họ đáng nhẽ có thể phá hủy hết các tàu, nhưng mà điều bọn họ muốn không phải là phá mà là cướp, hơn nữa là cướp trắng trợn. Một lượng hàng lớn như vậy, nếu như tự dừng hủy đi thì bọn họ quả thực không phải là dân làm ăn nữa rồi.

(Còn tiếp)

57. Chương 57 : Ai Cướp

Xin lỗi vì sự chậm trễ do mình đang chuẩn bị cho bộ truyện mới.

P/s: những chương tiếp theo với những biến cố lớn trong tình cảm....

Nhan Thất nhanh chóng xâm nhập lên một khoang tàu chở hàng, từ phía sau cánh cửa nhìn thấy đám người đang dần hỗn loạn nhưng vẫn không ngừng cảnh giác. Bước chân nhẹ êm như mèo không gây ra một chút tiếng động, từ đằng sau nhanh chóng bịt miệng một tên thủ hạ đứng canh, dùng lực vặn một cái liền khiến tên đó tắc thở. Lãnh Dạ ở phía bên kia cùng với đoàn người của Lãnh gia cũng đã nhanh chóng hạ được vài tên, không chút chậm trễ tiến vào khoang trong. Kế hoạch lần này của đám người Nhan Thất chính là tiêu diệt sạch, một tên cũng không được bỏ sót, so với việc khiến cho người đàn bà kia biết rõ bị ai cướp thì việc mù mờ mà hoảng sợ bất an mới là mục đích chính của họ. Chưa đến nửa canh giờ sau, vòng thủ vệ bên ngoài đã bị diệt sạch, ngoài vài người của Lãnh gia trúng đạn mà bị thương ra thì không có ai mất mạng. Nghe tiếng súng nổ bên ngoài, những kẻ bên phía khoang dưới cũng nhanh chóng lao ra ngoài, nhưng mà số người không đủ, kỹ thuật không bằng, hơn nữa trên khoang tàu nhiều thùng hàng có nhiều chỗ ẩn nấp thuận tiện cho việc tập kích bất ngờ nên chẳng mấy chốc đám người đó cũng đã bị dọn sạch.

Lãnh Dạ cùng với Nhan Thất mặc cho đám người Lãnh gia thu dọn đám tếp riu kia, cả hai nhanh chóng chạy đến cuối khoang tàu. Quả nhiên ở phía đó có một tên đang nhanh chóng tháo dỡ dây buộc, muốn dùng chiếc tàu cứu hộ dự phòng để trốn thoát. Tên đó ngoài A Bảo thì còn có thể là ai nữa chứ. Hắn coi như cũng là một kẻ thức thời, sau khi tín hiệu định vị hiện ra mười mấy chiếc tàu ngầm mai phục dưới biển liền nhanh chóng nghĩ kế sách thoát thân, bảo toàn mạng sống, ít nhất cũng phải tìm cách trở về để báo cáo cho chủ nhân. Dù lô hàng lần này bị đánh cướp, chủ nhân sẽ rất tức giận nhưng mà so ra cái mạng nhỏ của

hắn vẫn là quan trọng hơn, dù sao thời gian còn dài, hắn còn có thể đòi lại món nợ này. Tên A Bảo này nghĩ rất thoáng, cũng rất thông suốt, chỉ là hai người Lãnh- Nhan đã sớm đoán được ý định của hắn, sao có thể để cho hắn dễ dàng mà thoát thân.

” Dừng lại đi”

Giọng nói lạnh như băng vang lên theo gió biển lạnh lẽo làm kẻ nào đó dừng mọi động tác trên tay lại, có chút bàng hoàng nhìn ra sau. Đôi mắt híp lại có chút âm hiểm nhìn thấy một đôi trai gái cực kì xuất chúng phía sau, trong lòng lại không có chút tâm trạng nào để thưởng thức. Biết rằng mình trốn không thoát, A Bảo cũng không cố nữa, bình thần mà đối mặt với hai người kia

” Làm sao bọn mày tìm được đến đây?”

Lãnh Dạ cùng với Nhan Thất đều giữ im lặng, không trả lời câu hỏi của hắn mà lạnh giọng hỏi lại

” Chủ nhân của người, rốt cuộc là ai. Tại sao lại muốn giết tôi”

Tên A Bảo kia nghe vậy cũng không trả lời ngay, giữ im lặng một chốc rồi tự nhiên bật cười, càng lúc càng cười lớn, cuối cùng là những tiếng cười ồm ồm mà sang sảng vang vọng trong màn đêm. Một vết sẹo dài bên má cũng vì thế mà càng trở nên dữ tợn, càng trở nên điên cuồng

“Hừ, không ngờ cuối cùng lại thua trên tay một con nhóc như mày, xem ra cũng có chút bản lĩnh. Còn về vấn đề kia... tao chỉ có thể nói rằng.. mày sinh ra không có tội, cái tội là mày lại là con của hai người kia hahaaahahahah ”

Tên A Bảo kia nói xong một tiếng liền nhanh chóng rút từ phía sau lưng ra một con dao găm sắc bén khiến cho Nhan Thất đề phòng, ngón tay đặt ở cò súng. Chỉ là Nhan Thất không ngờ rằng hắn không có tiến đến mà dùng lực đâm con dao vào bụng mình, máu tươi nhanh chóng trào ra.

” Mạng này của tao là bà ấy ban cho, nếu như là để chúng mày cướp đi, như vậy tao thà rằng tự kết liễu”

Đó là lời thì thầm cuối cùng của hắn mà Nhan Thất nghe thấy trước khi tên A Bảo ngã xuống biển, bị dòng nước xiết cuốn đi. Về mặt Nhan Thất lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại có chút thương thức. Một kẻ mà trước cái chết cận kề vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh, quyết đoán nắm giữ mạng sống của mình, quả thật... không tệ. Nghe những lời hắn nói, xem ra, hắn đối với vị chủ nhân kia gần như là sự trung thành tuyệt đối, thậm chí còn giống như tôn thờ.

Bíp bip

“Tiểu Thất, bên này đã giải quyết xong rồi. Bên đó vẫn ổn chứ”

Tiếng của Thiên Vũ từ thiết bị liên lạc đánh thức Nhan Thất đang thất thần. Cô nhanh chóng đáp lại một tiếng bình an rồi cùng với Lãnh Dạ trở về. Từ giờ cho đến sáng họ phải đưa toàn bộ số hàng này đến nơi an toàn trên đất liền đồng thời cũng phải xử lí hết những xác chết trên tàu. Tin rằng tin tức chuyển hàng bị cướp sẽ nhanh chóng đến tai người đàn bà kia thôi.

...

” Thất nhi, chuyện của chuyến hàng này lo liệu xong liền đi với anh một chuyến có được không”

Trên đường trở về, Lãnh Dạ liền tiến đến ngồi bên cạnh Nhan Thất mặc cho bốn người Thanh Long thu thập những việc còn lại, nhớ tới chuyện gì đó mà nói với cô.

Nhan Thất đang tựa đầu ra sau nghỉ ngơi, quay sang đã thấy Lãnh Dạ nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc có chút mỏi mệt. Không biết vì sao sau khi Thanh Long đưa cho anh xem tập tài liệu gì đó, khuôn mặt anh liền tối sầm lại, vẻ mặt cũng rất khó coi, như là tức giận, lại như là rối rắm không biết giải quyết ra sao. Từ khi quen anh đến giờ, Nhan Thất chưa bao giờ thấy anh mang vẻ mặt bất lực như thế, anh trong mắt cô luôn là một người lạnh lùng tỉnh táo, bá đạo nguy hiểm. Cô thực sự rất tò mò chuyện gì mới có thể khiến anh khó xử như vậy

“Đi? Anh muốn đi đâu”

“Ai Cập”- Lãnh Dạ mở miệng đáp, mắt vẫn nhắm lại.

“Ai cập? Là công việc hay là có chuyện cần em giúp?”- Nhan Thất có chút cao giọng nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh hỏi lại. Cô nghĩ rằng anh là cần sự giúp đỡ của cô mới muốn cô đi cùng. Lãnh Dạ thì chỉ “Ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa, chăm chú đợi cô trả lời. Mặc cho cô hiểu thế nào cũng được, anh không quan tâm lắm, điều quan trọng là dù không có việc gì cần cô giúp đi chăng nữa, anh cũng sẽ tìm cách mà kéo cô đi theo, đương nhiên là có mục đích khác.

Nhan Thất suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu đồng ý. Chuyện kia đã có Thiên Phi Thiên Vũ giúp cô xử lý, hiện tại cô cũng muốn rời khỏi đây một thời gian. Mọi việc không may nối tiếp nhau kéo đến khiến cô có chút mệt mỏi. Quan trọng là cô cảm thấy rất vui vẻ nếu như có thể giúp được Dạ. Từ trước đến giờ không biết bao nhiêu lần anh giúp đỡ cô, vì cô mà bị thương thể nhưng cô lại chưa từng giúp anh được một lần làm cho cô luôn cảm thấy áy náy không thôi. Lần này anh đã tự động mở lời, sao cô có thể từ chối chứ.

“Vậy được,lúc nào khởi hành”

” Trưa mai”

” Vội như vậy?” Nhan Thất có chút ngạc nhiên

“Hừ, đúng là rất vội ”

Lãnh Dạ mở mắt ra,con người màu xám bạc trong trẻo lạnh lùng nhưng lời nói lại như tự giễu

....

Ai Cập. Nhan Thất chưa từng đến đây. Ai cập là mộ quốc gia liên lục địa ở châu Á và châu Phi, giáp danh với Libi ở phía Tây, Sudan ở phía Nam và Israel ở phía Bắc. Vùng đất này nổi tiếng toàn thế giới với vẻ đẹp của một nền văn minh lâu đời và sự quyến rũ của những bí ẩn chưa mỗ ai có thể giải đáp. Nhan Thất thực ra rất có hứng thú với chuyến đi lần này. Cô đã từng đọc rất nhiều sách về những nền văn hóa khác nhau trên thế giới mà trong đó nền văn hóa Ai cập cổ đại với những bức màn chưa được vén đã từng kích thích trí tò mò và hiếu thắng trong cô. Đã không có ít lần cô đã có dự định đến đây khám phá một chuyến nhưng không ngờ cuối cùng lại là đến trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

58. Chương 58 : Ở Bên Anh Như Anh Đã Từng Ở Bên Em.

Tác phẩm mới: ” Đợi em nói yêu anh” đã lên sóng rồi nhaa. Mọi người cùng đón đọc ủng hộ và cho ý kiến nhé ^^

Chương mới

Ai Cập, nổi bật và quyến rũ với những bãi cát vàng mênh mông bạt ngàn, có chút bí ẩn, có chút hoang dại. Suốt chặng đường dài ngồi trên máy bay, Nhan Thất đã hỏi Thanh Long nhiều lần về lí do mà họ đến đây, đương nhiên ban đầu cô chỉ định hỏi để chuẩn bị trước công việc mà mình phải làm. Thế nhưng sau khi Thanh Long cứ ấp úng không nói rõ, Nhan Thất lại bắt đầu cảm thấy tò mò. Tò mò thì tò mò, cô cũng không cố gắng gặng hỏi Thanh Long nữa, đương nhiên cô cũng không dại mà đi hỏi người nào đó bởi từ lúc lên máy bay đến nay, anh vẫn giữ một bộ mặt cương thi viết to bốn chữ “cấm người lại gần” giống như có thể đóng băng người khác. Cô chỉ biết yên lặng ngồi chờ đến khi tới nơi mà thôi.

Lãnh Dạ đương nhiên cũng nhìn thấy bộ dáng muốn hỏi lại thôi của Nhan Thất,chỉ là trong lòng quả thực rất mệt mỏi, cũng không muốn trả lời cô.

” Lãnh thiếu, ngài đã đến rồi”

Máy bay của Lãnh gia là máy bay tư nhân nên không hạ xuống sân bay chính thống mà đáp trực tiếp xuống vùng sa mạc mênh mông. Ở đây đã có người chờ đợi từ trước. Đó là một người ăn mặc đúng theo đạo hồi ở Trung Đông, khi nhìn thấy đoàn người Lãnh Dạ thì kính cẩn bước lên phía trước chào hỏi. Lãnh Dạ nhìn thấy ông ta thì chỉ gật đầu nhẹ, lạnh lùng đi về phía mấy chiếc xe mà ông ta đã chuẩn bị ở phía sau. Tất cả đều là loại xe jeep thể thao địa hình đã được cải tiến; Ở vùng sa mạc hoang dã này,dù là cadillac hay

ferrari cũng không thể so với loại xe jeep với độ bền cao, hơn nữa còn thích hợp với địa hình trắc trở gồ ghề của sa mạc. Mấy người nhanh chóng tiến vào xe, người Ai Cập kia cũng ngồi vào phía trước bên cạnh ghế lái, Lãnh Dạ và Nhan Thất ngồi vào đằng sau chiếc xe đầu tiên còn ba người Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước cùng với đoàn người Lãnh gia đều ngồi vào hai chiếc xe sau.

— Lãnh thiếu, sáng nay có một người dân báo rằng đã tình cờ nhìn thấy người kia ở xung quanh khu vực sa mạc trắng cùng với một nhóm người khác. Nhưng mà...

“Nói kết quả.” Lãnh Dạ cau mày. Anh ghét nhất là ấp a ấp úng không rõ ràng.

“Sau đó liền mất dấu... theo như một người đi cùng thì là bị một nhóm người bắt đi” Ayman vẫn rất ngập ngừng. Ai cập này chính là khu vực địa bàn của anh, vậy mà chỉ một người cũng không thể tìm được, quả thật là quá mức mất mặt.

Lãnh Dạ không nói gì, đôi mày nhíu chặt lại, trong mắt tràn đầy sự tức giận, suy tư một chút rồi thấp giọng ra lệnh

” Đến sa mạc trắng ngay lập tức”

Lãnh Dạ nắm chặt tay, hi vọng không phải là như anh nghĩ. Nếu như anh thật sự đến muộn thì mọi chuyện sẽ trở nên thật sự rắc rối.

Người Ai Cập kia tên là Ayman, nói tiếng Trung hơi khó nghe nhưng rất thành thạo, có vẻ là người dân địa phương nên cực kì hiểu rõ địa hình ở đây. Người lái xe không chọn đường cao tốc mà đi theo những cung đường lòng vòng chỉ mình anh biết. Rải khắp xung quanh là những đỉnh núi phủ một lớp sỏi đá đen, hoàn toàn không bóng muông thú hay cây cỏ, chỉ một màu đen nhức mắt vây quanh. Chiếc xe cứ thế lao đi trên sa mạc mênh mông, để lại phía sau một luồng khói bụi mù mịt. Đáng ghét nhất là thiết bị định vị hay thiết bị liên lạc đều không dùng được ở đây, chỉ cần một trận gió sa mạc thổi qua thì ngay cả những thiết bị tiên tiến nhất cũng trở nên vô dụng .

Mọi người khởi hành suốt từ trưa nhưng con đường đến sa mạc trắng kéo dài đến 130 km nên dự kiến cũng phải đến sáng sớm mai mới có thể tới nơi, thậm chí đêm nay có lẽ phải dừng lều nghỉ ngơi bên ngoài.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng càng thêm trở nên mờ ảo huyền hoặc. Những người Lãnh Gia nhanh nhẹn lấy xuống những chiếc lều đã được Ayman chuẩn bị sẵn đồng thời nhóm lửa và phân chia thức ăn ọi người. Nếu không phải di chuyển vào buổi đêm hết sức khó khăn thì có lẽ bọn họ đã không để lãng phí bất kì một giây phút nào.

Để lại một vài người canh gác bên ngoài, tất cả đều vào lều nghỉ ngơi một chút, tất nhiên là vẫn phải luôn duy trì tình trạng cảnh giác cao nhất. Nhan Thất cũng dùng chút thức ăn nhẹ rồi chui vào trong lều. Ban đêm ở sa mạc rất lạnh, cô vì quá vội vã nên không mang theo quần áo ấm, chỉ có tấm chăn mỏng mà Ayman chuẩn bị cho. Lăn lộn một lúc vẫn không tài nào ngủ được, Nhan Thất quyết định quần chăn đi ra ngoài hít thở không khí một lúc, không ngờ rằng lại bắt gặp Lãnh Dạ ngồi ở một góc, trên người chỉ có một chiếc áo mỏng. Ánh trăng mờ nhạt yếu ớt cùng với ánh lửa bập bùng phản chiếu bóng lưng cao lớn, kiêu ngạo lại có chút cô độc của anh . Nhan Thất không hiểu sao trong lòng thất lại, bước chân không tự chủ bước về phía anh, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

“Không ngủ được sao”

Lãnh Dạ không quay đầu sang, giọng nói trầm thấp vang lên giữa bóng đêm lạnh lẽo.

” Còn anh thì sao. Không nghỉ ngơi một chút”

Nhan Thất nhẹ giọng hỏi, thực chất nhìn bộ dáng của anh lúc này cô cũng biết là anh đang có chuyện gì đó suy tư. Lãnh Dạ trầm ngâm một chút, im lặng không nói. Nhan Thất thấy anh không trả lời thì cũng không hỏi thêm nữa. Gió đêm lạnh lẽo không ngừng thổi qua càng khiến cho lòng người trống vắng thốn thức, Nhan Thất cảm thấy có chút lạnh liên co người lại, kéo chặt chiếc chăn đang phủ kín người. Từ nhỏ Nhan Thất đã theo thể chất thiên hàn, hai tay hai chân luôn lạnh lẽo, cả người cũng chịu lạnh rất kém, ngay cả khi không ngừng tập luyện vẫn không thể cải thiện được nhiều.

Cô chỉ mới xuýt xoa nhè nhẹ liền cảm thấy một lực mạnh kéo cô về một phía, sau một khắc hoàn hồn đã thấy mình an vị trong lòng anh, lưng giống như được tiếp xúc với một cái lò sưởi vô cùng ấm áp, hơi thở nam tính vây quanh. Nhan Thất muốn thoát ra ngoài lại nghe thấy tiếng anh vang lên trên đầu như một tiếng thở dài

“Biết tại sao lại đến đây không?”

Nhan Thất lắc lắc đầu. Cô vẫn luôn muốn biết nhưng nghĩ anh không muốn nói nên cũng không tiện hỏi

” Anh đến đây là để tìm người?”

Nhan Thất có chút ngạc nhiên, chậm hỏi lại

” Tìm người? Tìm ai?”

Cầm cửa Lãnh Dạ tựa lên một bên vai cô, má của hai người áp vào nhau, hơi thở vẩn vút, nóng rực. Nhan Thất tỉnh tể nhận ra khi cô hỏi câu đó thì cả người anh cứng lại một chút, nhưng lại nhanh chóng trở về trạng thái bình thường, nhanh đến mức nếu không để ý kỹ sẽ không thể phát hiện ra.

“Tìm em gái của anh”

Em gái!!.. Nhan Thất thật sự giật mình, từ trước đến giờ tất cả mọi người đều biết anh là con một, ở đâu lại nhảy ra một cô em gái thế chứ. Hơn nữa hai tiếng em gái kia thật là chế giễu làm sao, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng cười nhạo trong lời nói của anh.

Nhan Thất quay ngoắt đầu ra sau, hai con mắt mở lớn nhìn thẳng vào mắt anh, chờ đợi anh nói tiếp. Sau một tiếng hừ lạnh, Lãnh Dạ quay đầu cô lại tư thế cũ để cho cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh rồi mới nhàn nhạt mở miệng, giọng nói có chút xa xăm.

“Nói chính xác là em gái cùng mẹ khác cha”

Lãnh Dạ dừng một lúc như nhớ lại chuyện gì đó, tiếp tục nói

“Chuyện của gia đình anh, chắc em cũng nghe phong thanh rồi đúng không?”

Nhan Thất im lặng không nói, cũng giống như là thừa nhận. Cô thật sự cũng không biết nói gì nữa, dù gì đó cũng là quá khứ chẳng mấy vui vẻ. Lãnh Dạ nhận ra sự ngập ngừng của cô, cũng hiểu rõ tại sao cô lại ngập ngừng như vậy, cười nhẹ một tiếng trấn an

“Không có gì đâu. Bây giờ nó cũng không còn quan trọng nữa rồi”

Mặc dù là cười, nhưng không hiểu sao Nhan Thất cảm thấy lòng mình thất lại, có chút thê lương. Vòng tay anh ôm cô xiết chặt hơn, hơi thở ấm nóng của anh xẹt qua bên tai cô cùng với giọng nói trầm thấp như thì thầm

“Đúng như em nghĩ, cô ta là con của bà ta với người đàn ông kia”

“Em biết không, sau khi bà ta bỏ ba con anh đi mất, việc đầu tiên sau khi anh lớn lên chính là giết chết người đàn ông kia. Anh còn nhớ rất rõ ánh mắt hận thù của bà ta lúc đó... ánh mắt hận thù như muốn giết con ruột của mình”

” Bà ta bảo anh là đồ máu lạnh tàn nhẫn.. hừ. Tàn nhẫn. Lúc ba khó khăn nhất, bà ta bỏ đi với người tình mới, thì tính là cái gì. Bà ta bỏ anh một mình bơ vơ, mặc cho anh gào khóc, thì tính là cái gì... tàn nhẫn. Rốt cuộc là ai mới kẻ tàn nhẫn nhất”

“Anh không chỉ muốn giết người đàn ông kia, anh còn muốn giết cả con gái của bà ta. Nực cười, con bé đó chỉ kém anh có 4 tuổi, tức là gì em biết không... bà ta đã có con với người khác ngay cả khi đã có chồng. Bà ta nói muốn ra nước ngoài du lịch hai năm, ba không hề ngăn cản, thật không ngờ...”

“Em có biết tại sao ngày hôm nay anh lại phải ở đây tìm kiếm con bé đó không. Đó là bởi anh đã hứa với ba, đã hứa sẽ bảo toàn tính mạng cho con bé đó”

“Ba yêu bà ta hơn cả mạng sống, sau khi biết tất cả mọi chuyện vẫn mong muốn bà ta quay trở về, đồng ý tha thứ tất cả. Rồi thì sao. Bà ta vẫn ngựa quen đường cũ.”

“Cho đến khi bà ta chết, bà ta khóc lóc van xin ba giữ lại mạng cho con bé kia, chỉ cần như vậy mà ba đã mỉm lòng lập lời thề, lấy danh nghĩa ra thề bảo toàn mạng cho con riêng của bà ta”

Một người nói, một người nghe. Lãnh Dạ nói rất chậm rãi, rất từ tốn, trong đó bao hàm không biết bao nhiêu lần tự giễu cho số phận bản thân mình. Từng câu từng chữ như đánh thẳng vào trái tim người trong lòng, đau buốt. Ai có thể ngờ rằng đằng sau một ôm trùm trong giới hắc đạo lại là một quá khứ đau buồn như vậy. Có lẽ, bây giờ cô đã hiểu vì sao trong lòng anh luôn bài xích với phụ nữ như vậy, tất cả đều là do vết thương trong lòng anh quá sâu, cũng quá mức ám ảnh day dứt.

Anh nói không còn quan tâm nữa, nhưng cô biết, sao có thể không quan tâm. Tổn thương một khi đã tạo thành sẽ để lại một vết sẹo lớn, dù muốn xóa, muốn quên cũng sẽ lực bất tòng tâm. Có lẽ cô còn hạnh phúc hơn anh một chút, cho đến khi ba mẹ mất đi, trong lòng hai người vẫn không còn chỗ cho người khác, cô cũng không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc cảm giác bị chính mẹ ruột mình ruồng bỏ, hận thù là cảm giác đau đớn thống khổ đến nhường nào.

Nhan Thất im lặng một chút rồi từ từ quay người ra sau, đối mặt với anh, mặc cho tấm chăn trên người rơi xuống đất. Hai cánh tay của cô nhẹ vươn ra ôm lấy anh, để cho anh tựa sát vào người mình. Áp mặt vào vòm ngực rộng lớn, nghe từng tiếng từng tiếng tim đập đều đều mà hữu lực, Nhan Thất nhắm hai mắt lại. Lãnh Dạ không hề yếu đuối. Cô biết. Anh còn mạnh mẽ hơn bất kì một người nào cô từng gặp. Chỉ là giờ phút này, cô muốn chia sẻ sự ấm áp của mình cho anh một chút, muốn dùng sự hiện hữu của mình để chứng minh rằng, từ bây giờ trở đi, anh sẽ không còn cô đơn nữa, ít nhất, cô sẽ luôn ở bên anh giống như anh đã từng ở bên cô lúc trước, không rời.

59. Chương 59 : Bão Cát- Cướp Sa Mạc

Sa mạc mênh mông, hai người ngồi ôm nhau giữa trời đêm lạnh lẽo. Gió ngày một lớn, thổi bay cả mái tóc dài của Nhan Thất, kèm theo những luồng cát nhỏ đập vào da rất ngứa. Lãnh Dạ nhận thấy gió lớn hơn, không có dấu hiệu ngừng lại, trong lòng dự cảm không lành nên vội vàng gọi Ayman dậy. Ayman từ trong lều chui ra, nhìn theo phương hướng gió thổi đến, sắc mặt nghiêm túc, dần dần trở nên thật khó coi.

” Không xong rồi. Gọi tất cả mọi người dậy, lấy chăn che kín mặt, ngồi theo hướng ngược gió, tìm chỗ kín nấp vào, nhanh lên”

Hai người Lãnh Dạ và Nhan Thất là người thông minh, lập tức hiểu Ayman muốn ám chỉ điều gì và tầm quan trọng của vấn đề liền nhanh chóng đi gọi mọi người dậy.

Thứ mà Ayman ám chỉ không phải gì khác mà chính là cơn ác mộng của bất kì du khách nào khi ở trên sa mạc, bão cát. Cơn bão cát bất ngờ đến nhanh hơn Ayman dự tính, hai người Lãnh-Nhan còn chưa kịp chuẩn bị đã cảm thấy lực gió khổng lồ từ một phương đến, mạnh đến mức dường như muốn thổi bay bọn họ. Lãnh Dạ không suy nghĩ nhiều, vội vàng kéo Nhan Thất bên cạnh vào ngực, lấy thân mình che cho cô. Hai người nấp vào trong một chiếc lều được dựng sẵn, cảm nhận gió quần quật từng hồi vào bên ngoài chiếc lều vải, dường như có thể thổi bay cả chiếc lều đi mất.

Gió ngày một lớn, cát vàng phủ khắp bốn phương như giăng một chiếc lưới bụi lớn bắt trọn người phía dưới. Mấy chiếc đỉnh lều đã được đóng chặt rung lên dữ dội, từ từ chui ra khỏi nền cát theo từng cú quật mạnh của gió, chiếc lều không còn được cố định chặt cũng từ từ văng ra ngoài. Nhan Thất ôm chặt lấy Lãnh Dạ, nhanh nhẹn từ bên hông lấy ra thanh chủ thủ của mình cắm mạnh xuống nền cát, cố hạ thấp trọng tâm xuống, ổn định thân thể để hai người không bị gió lớn cuốn đi. Hai mắt nhắm chặt để cát không chui vào, chiếc khăn bao quanh tai gần như kín mít nhưng vẫn cảm nhận được từng tiếng xé gió rít gào kẻ sát, thậm chí còn mơ hồ kèm theo cả những tiếng người và vật va đập vào nhau.

Chiếc lều hai người nấp đã bị cuốn đi từ lúc nào, bão cát không những không dừng lại, mà còn dữ dội hơn. Nhan Thất cảm thấy tay nắm dao của mình tê buốt, dường như phải dùng hết sức mình mới có thể giữ

cho bản thân không dịch chuyển. Điều cô lo nhất là Dạ ở trên, trên người anh chỉ có một lớp áo mỏng, với cường độ bão như vậy, chắc chắn sẽ khiến cho da thịt bị thương, hơn nữa anh còn che chắn hết cho cô.

Sức người yếu ớt vốn không địch lại sức mạnh của thiên nhiên, nhất là khi chúng cố ý hãm hại con người. Nhan Thất cảm thấy bản thân bị kéo lê về một phía, Lãnh Dạ ôm chặt cô, hai người ôm nhau lăn không biết bao nhiêu vòng trên nền đất. Cũng không biết đã qua bao lâu, gió bắt đầu nhẹ dần đi rồi tắt hẳn, trả lại cho sa mạc rộng lớn một không gian yên bình. Bão cát đến và đi như một cơn gió, lạnh lùng và kiên nhẫn khiến cho tất cả mọi người không kịp phòng bị, thậm chí còn để lại hậu quả nghiêm trọng.

Đợi đến khi bão cát qua đi hai người Lãnh Nhan mới từ từ đứng dậy, nói đúng hơn là chui ra bởi bọn họ gần như bị một lớp cát mỏng vùi lấp, cẩn thận xem xét xung quanh. Trời không còn tối đen như mực, dù đã hừng sáng một chút nhưng vẫn chưa đủ để nhìn rõ mọi thứ. Nhan Thất chui từ trong lòng của Lãnh Dạ ra, mắt của cô do không cẩn thận để cát chui vào vừa đau vừa rát. Nhan Thất đang định đưa tay lên dụi mắt thì có hai bàn tay khác giữ chặt lấy tay cô, Lãnh Dạ ở bên cạnh cất giọng trầm trầm

” Đừng dụi, khóc ra đi”

Khóc. Đang yên đang lành bảo cô khóc sao cô khóc được chứ. Lãnh Dạ cũng biết thế, ở phía hông của cô nhéo mạnh một cái, đau điếng. Nhan Thất cảm thấy một hồi đau buốt từ phía bên hông trào lên, nước mắt chực trào ra, kèm theo những hạt cát nhỏ li ti. Lãnh Dạ chưa bao giờ thấy cô khóc, trong lòng cực kì rối rắm khó chịu, vội vàng xoa xoa bên hông của cô giúp cho cô bớt đau

“Còn đau không”

“Đau, tất nhiên là đau. Sao anh nhéo mà không báo trước chứ”

Đợi cho cát chui ra hết, vành mắt vẫn còn hồng hồng, Nhan Thất hướng Lãnh Dạ lâu bầu, cái miệng cong lên rất đáng yêu. Nhớ tới chuyện gì đó, đôi lông mày cô nhíu lại, vội vàng chạy ra sau lưng anh kiểm tra. Quả nhiên cô đoán không sai, tà áo sau lưng anh đã rách bợt từng mảnh, để lộ làn da màu đồng là từng vết xước sâu hoắm trên lưng nhìn rất ghê người. Hơn nữa trên lưng của anh còn có bao nhiêu những vết sẹo ngắn dài do những lần bị thương lúc trước, cô còn nhớ rõ vết dài nhất giữa lưng chính là do một lần cứu cô mà có. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy vết sẹo ngang dọc, lòng nhói đau. Tại sao lần nào ở bên cạnh cô anh cũng đều bị thương như vậy, hơn nữa lần nào cũng là do anh bảo vệ cô mà bị thương.

Lãnh Dạ cảm thấy Nhan Thất trầm mặc, quay mặt ra sau. Nhìn thấy ánh mắt của cô, anh lập tức biết được cô đang nghĩ gì, mắt xám xẹt qua một tia giảo hoạt. Như vậy cũng tốt, để cho cô đau lòng một chút, cô mới nghĩ đến anh nhiều hơn (-.- vô sỉ) . Nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt anh vẫn bình thản nói:

” Đừng nghĩ nhiều, không phải là do em. Lần này là anh kéo em đi”

Nhan Thất không để ý tia giảo hoạt trong mắt anh, nghe anh nói vậy thì càng áy náy hơn. Đúng là anh kéo cô đi, nhưng lần này nếu như không phải anh lấy thân mình che cho cô thì người bị thương vốn phải là cô. Bão cát lớn như vậy, nếu như không cẩn thận mà bị thương thì cũng dễ dàng bị vùi lấp xuống tận sâu. Phải rồi. Còn những người khác nữa.

Nhan Thất nhanh chóng đứng lên nhìn khắp bốn xung quanh. Chỉ là điều khiến cho cô lo sợ chính là khắp nơi ngoài hai người bọn cô thì không có một bóng người, chỉ có tiếng gió hun hút thổi bên tai. Hai người Lãnh-Nhan nhìn nhau rồi chia nhau ra đi khắp bốn chung quanh, có vẻ bọn họ đã bị bão cát cuốn đi một quãng khá xa, mất dấu với những người còn lại. Hai người đi tìm kiếm một lúc lâu thì trở về chỗ cũ, nhìn thấy đối phương lắc lắc đầu thì mày càng nhíu chặt hơn. Bọn họ đã đi một khoảng xa như vậy mà vẫn không thấy dấu tích của những người còn lại, rất dễ là mỗi người bị cuốn đi một nơi. Điều mà bọn họ lo lắng nhất cũng đã tới, giữa sa mạc mênh mông như vậy, bọn họ không biết đường, quan trọng nhất vẫn là không có nước , nếu như liều mạng mà di chuyển cũng không biết có thể cầm cự được bao lâu. Chỉ là hiện tại cũng không có cách nào khác, hai người đợi cho trời sáng lên một chút rồi bắt đầu di chuyển, dựa theo trí nhớ hướng họ bị cuốn đi mà di chuyển.

Đêm ở sa mạc rất ngắn, chẳng mấy chốc mà trời dần sáng lên rồi sáng hẳn, nhiệt độ cũng bắt đầu tăng cao. Lãnh Dạ và Nhan Thất sóng vai đi về một phía, Lãnh Dạ vừa đi vừa cẩn thận quan sát cảnh vật xung quanh, sau đó mới từ từ di chuyển.

Di chuyển trong sa mạc mà không rõ phương hướng cũng giống như di chuyển trong mê cung, càng đi càng loạn. Hai người đi được một quãng dài, chân cũng có chút nhứt mỗi, sức lực cạn dần mà phía trước vẫn là một màu vàng dày đặc. Nhan Thất quay sang nhìn Lãnh Dạ. Cô đã xé tạm mảnh chăn để băng bó cho anh nhưng máu vẫn chưa được cầm hẳn, thấm ra bên ngoài một chút. Bờ môi của anh vốn đã rất nhạt màu bây giờ do mất máu lại càng tái hơn.

Đi thêm một khoảng nữa, bỗng mắt Nhan Thất sáng lên, cô vội vàng kéo Lãnh Dạ đi đến phía trước. Thứ mà Nhan Thất nhìn thấy không phải thứ gì khác, chính là cây chà, cây chà trong sa mạc, thứ mà bất kì người nào cũng muốn nhìn thấy trên sa mạc. Nhan Thất ngồi xuống, lấy từ bên chân ra một chiếc chũm thủ khác, nhanh nhẹn đào. Lãnh Dạ thấy như vậy cũng giúp cô đào một tay, chẳng mấy chốc đã đào xuống một hố sâu. Nhan Thất sờ sờ xuống dưới, cực kì vui vẻ, bàn tay cô cảm nhận được hơi mát cùng với thứ gì đó ướt ướt, ít nhưng lại cực kì rõ ràng. Quả nhiên đào sâu xuống một chút bên dưới cây chà chính là nguồn nước ngầm, có vẻ như cực kì nhiều, bọn họ đúng là gặp may rồi.

Nhan Thất phải sạch đôi tay toàn cát, cẩn thận vục một ít nước vào hai lòng bàn tay đưa lên trước miệng người nào đó, tươi cười đến vui vẻ. Cô còn đang không biết phải kiếm nước ở đâu thì lại gặp được nguồn nước ngầm, sao có thể không vui vẻ chứ. Lãnh Dạ cũng không khách khí cúi xuống uống một hớp nước trên tay cô, mát lạnh. Đợi cho anh uống xong, Nhan Thất cũng lấy ỉnh ít nước, chậm chậm uống, quả thật vừa ngọt vừa mát. Hai người chia nhau uống chỗ nước còn lại, Nhan Thất còn dùng một ít rửa lại vết thương cho anh, nếu như để nhiễm trùng thì không tốt.

Đột nhiên, cả hai người nghe thấy tiếng xe ô tô, hai người nhìn nhau, mắt sáng lên, cho rằng là đám người Thanh Long liền đứng dậy nhìn thẳng về một hướng. Chỉ là dường như không may mắn như bọn họ mong đợi, người đến cũng không phải là người bọn họ chờ mà là những người hoàn toàn lạ mặt. Nhan Thất ở xa không nhìn rõ mặt họ, chỉ thấy họ dùng ống nhòm nhìn về bên này. Nếu như bọn họ có thể cho hai người đi nhờ thì tốt biết bao. Chỉ là Nhan Thất ngần lẩn không nghĩ tới khi cô vừa định đến gần thì đột nhiên thấy bọn họ lấy súng ra, chĩa thẳng về bên này. Trong lòng cô chợt căng thẳng, chẳng lẽ...đây chính là thứ mà Ayman từng nhắc đến trên đường đi, cướp sa mạc...?

60. Chương 60 : Đồng Sông Cộng Châm

Cướp sa mạc, nói một cách đơn giản cũng chính là một thể loại cường đạo, chỉ là so với trộm cướp thông thường thì chúng tàn nhẫn và đáng sợ hơn nhiều. Giết người, cướp của, trộm đoạt, ... không có điều gì mà chúng không làm. Dù sao ở giữa sa mạc mênh mông này, giết một người, giết hai người, giết cả đồng người, nếu như có thể làm một cách hoàn hảo sạch sẽ thì có ai có thể truy lùng ra tung tích một đám người vô danh? Chỉ là Nhan Thất ngần lẩn vạn lẩn không ngờ tới, hai người lại có thể xui xẻo đến mức gặp một lũ cướp sa mạc ở chỗ này.

Hai người Lãnh - Nhan nhìn nhau, cảm thấy tình hình không ổn, lập tức dùng hết tốc lực chạy thật nhanh đến một phía có một hốc cát lớn, hi vọng có thể kiếm được một chỗ nấp tạm thời. Quả nhiên, khi đám người kia thấy hai người bọn họ chạy trốn, đằng sau là đạn nhả liên hồi, nhưng nếu như để ý kĩ cũng chỉ là vào ngắm vào chân hoặc vào vai, có vẻ như không muốn lấy tính mạng của bọn họ, hoặc giả là muốn bắt sống bọn họ. Nhan Thất nhíu mày lại, dù nấp sau chỗ này có thể tránh được luồng đạn bắn tới, mặc dù đằng trước có không ít những phiến đá lớn, nhưng cho dù bọn họ có chạy trốn cũng sẽ không duy trì được bao lâu. Chỉ là bây giờ bọn họ cũng không có cách nào khác, nếu như rơi vào tay lũ người này, không cần hỏi cũng biết kết cục chẳng có gì tốt đẹp. Cô quay sang nhìn người ngay bên cạnh, khuôn mặt anh vẫn như vậy, lạnh nhạt, bình tĩnh, ưu nhã, kiêu ngạo, dù cho trước mặt có là nguy hiểm gần sát, dù cho.. có là cái chết cận kề. Không hiểu sao Nhan Thất cảm thấy bình tĩnh lại, cực kì an tâm yên ổn, giống như chỉ cần có anh bên cạnh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, hoặc là, dù có gì xảy ra đi nữa, chỉ cần có anh, cô cũng không sợ.

Thật ra, Nhan Thất từng nghĩ đến việc chia nhau ra chạy, tất nhiên là ý tưởng ấy nhanh chóng bị dập tắt. Anh chỉ cần liếc mắt cũng có thể biết cô đang nghĩ gì, giống như là sự ăn ý mơ hồ không biết tự lúc nào đã

nay sinh, nắm chặt lấy tay cô không buông, ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý. Nhan Thất cảm thấy bàn tay to lớn ấm áp bao chặt lấy bàn tay mình, cười nhẹ một tiếng trấn an. Bây giờ nghĩ lại, kế sách ấy quả thực quá mức ngu ngốc.

Hai người điều chỉnh lại hơi thở, đang suy tính nên tiếp tục chạy hay thế nào khác thì đột nhiên nghe tiếng súng nổ loạn từ một nơi khác bắn tới, cho đến khi Nhan Thất ngó đầu ra nhìn thì cực kì ngạc nhiên. Từ một phía khác có hai chiếc xe địa hình từ phía khác đi tới, không ngừng nổ súng vào đám người kia, trận chiến chuyển thành hai phe tấn công nhau. Nhan Thất thật sự không hiểu hôm nay là ngày gì mà một lúc có thể gặp đến hai phe cướp sa mạc, hơn nữa còn là hai bên xung đột với nhau.

Lãnh Dạ nắm chặt tay cô, có ý tứ trấn an. Mặc dù hiện tại có thể lợi dụng lúc này chạy, nhưng sức người làm sao độ được với sức xe, nếu như bọn người kia đuổi tới thì bọn họ cũng khó lòng tránh thoát một kiếp.

Rõ ràng hai bên có một sự chênh lệch về số người, hoặc có thể là một bên không muốn dây dưa nhiều, nhanh chóng quay đầu xe bỏ đi. Hai chiếc xe jeep mới đến cũng ngừng nổ súng, một người nhảy từ trên xe xuống, mặc một bộ đồ màu trắng của người trung đông, chiếc khăn quàng quanh đầu và cổ, tay của ông ta cầm một chiếc băng, giơ lên cao. Lãnh Dạ sau khi nhìn thấy, suy nghĩ một chút liền kéo Nhan Thất ra ngoài đi về phía đám người kia, khi nhìn thấy ánh mắt tò mò không hiểu của cô thì chậm rãi nói một câu

” Trên tấm biển kia có viết : Chúng tôi đến cứu người”

Cho đến khi ngồi trên chiếc xe jeep kia Nhan Thất vẫn chưa bỏ trạng thái đề phòng, không nói tiếng nào với ba người Ai Cập khác ngồi trong xe, mặc cho Lãnh Dạ hỏi họ bằng thứ tiếng mà cô không hiểu. Bọn họ dường như cũng rất bất ngờ khi Dạ hiểu được thứ tiếng của họ, tỏ ra vô cùng vui vẻ, thậm chí còn đưa cho hai người bọn cô một chai nước. Nhan Thất thấy Lãnh Dạ sau khi nói chuyện với họ liền ngồi tựa lưng vào ghế, tay vẫn nắm chặt tay cô liền quay sang nhíu nhíu mày, dùng ánh mắt để hỏi anh về cuộc nói chuyện của bọn họ, anh thì lại không trả lời, chỉ gật gật đầu với cô tỏ ý hãy an tâm

Chiếc xe đi một mạch cho đến tận tối, kéo dài suốt 8, 9 tiếng đồng hồ cho đến khi nhiệt độ tại sa mạc tăng lên mức cao nhất rồi lại dần dần giảm mạnh. Cô không hiểu bọn họ muốn đi đâu mà xa đến thế nhưng cũng không tiện hỏi, dựa vào đằng sau nghỉ ngơi, bụng cồn cào. Bọn họ có đưa cho hai người bọn cô hai chiếc bánh nhỏ nhưng một chút đó chẳng thấm vào đâu khi bị bỏ đói suốt một ngày.

Nhìn thấy ba người ngồi đằng trước xuống xe, hai người Nhan Thất cũng nhảy xuống xe theo. Nơi này có vẻ như là một thị trấn khá hoang sơ, trước mặt cô có hai ba căn nhà nhỏ , thực ra cũng không thể nào gọi là nhà được vì chúng đều quá mức đơn sơ

Nhan Thất theo ba người kia vào trong, ánh mắt tò mò đánh giá xung quanh. Kỳ lạ là lúc này trong nhà có khá nhiều người, cả nam lẫn nữ, không chỉ có người trung đông mà còn có cả vài người nước ngoài. Bọn họ nhìn thấy Lãnh Dạ và Nhan Thất tiến vào thì không hề ngạc nhiên, dường như chuyện những người kia dẫn người về đã quá mức quen thuộc. Một người thanh niên trong đám người đó thấy hai người Nhan Thất nhíu mày ngơ ngác liền đứng dậy bước về phía họ, dùng giọng tiếng anh chuẩn cực kì hòa nhã mà nói với họ

” Hai người là người mới tới sao. Ngồi xuống trước đi đã”

Người đó tên là Nick, là người Anh đến đây du lịch cùng một đoàn người , cũng không may gặp phải cướp sa mạc giống như bọn họ, mất hết thức ăn và nước, may mà được mấy người kia cứu sống. Ai cập vốn là một vùng đất phức tạp chia ra nhiều thế lực và tín ngưỡng khác nhau, cũng vì thế mà việc cướp sa mạc xuất hiện giữa ban ngày là chuyện hết sức bình thường. Nick nói với bọn cô rằng nơi đây gọi là thị trấn Bahariya, là một thị trấn nhỏ, dân cư không nhiều. Anh ta còn nói mấy người cứu cô về đều là người tốt, bọn họ mặc dù ít nói nhưng đã cứu không ít người bị nạn trên sa mạc. Sáng sớm hàng ngày bọn họ đều đi một vòng trên sa mạc cho đến tối muộn để tìm kiếm những người cần giúp đỡ. Đến giờ thì Nhan Thất đã hiểu tại sao Dạ lại bảo cô không cần lo lắng khi bọn họ đi liền một mạch đến khuya , thì ra anh cũng đã hỏi han về chuyện này trước.

Nhan Thất không biết bọn họ có hiểu hay không, dùng thứ tiếng anh tiêu chuẩn, khẽ cúi đầu xuống để biểu lộ lòng biết ơn, đó là đạo nghĩa cơ bản cần phải có. Bọn họ có lẽ cũng hiểu lời cô định nói, còn đưa cho cô hai chiếc chén nhỏ với một ít nước và thức ăn. Nhan Thất quả thực có chút đói, cả một ngày mệt nhọc ăn được có chút ít, hơn nữa lại còn phải chịu cái nắng gần như thiêu cháy da thịt, cả tinh thần và thể xác

đều mệt mỏi. Nói đến cái nắng sa mạc, da của Nhan Thất vốn rất nhạy cảm, không chỉ đen đi một mảng mà thậm chí còn đỏ ửng lên có dấu hiệu bỏng rất cực kì khó chịu. Nhưng trước hết Nhan Thất nhờ Nick xin cho cô một ít vải băng sạch và nước sạch, cô muốn rửa vết thương cho Dạ, vết thương mới được rửa qua loa nếu không xử lí kĩ sẽ nhiễm trùng mất. Ấy vậy mà chỉ một lúc sau, một người phụ nữ trung niên khuôn mặt hiền lành đưa tới cho cô một hộp tre đồ băng bó sạch sẽ, còn kèm theo một chậu nước sạch và một hộp thuốc nhỏ, hỏi ra là thuốc nghiền từ mấy loại cây để trị cháy nắng, thứ mà không cần phải nói cũng biết quý giá như thế nào giữa sa mạc mênh mông này. Nhan Thất dùng một ít nước sạch lau rửa vết thương cho Lãnh Dạ rồi lại dùng băng gạc băng bó cẩn thận, còn một chút nước cuối cùng rửa tay chân qua loa.

Đêm ở sa mạc vẫn lạnh lẽo như thế, chỉ là lúc này bọn họ được ở bên trong một phòng nhỏ kín đáo nên cũng không có quá nhiều vấn đề.

Chỉ là lúc này lại nảy sinh một vấn đề khác, trong phòng lại chỉ có duy nhất một chiếc giường nhỏ, không có đến cái thứ hai. Nhan Thất đã thử đi hỏi Nick, nhưng anh nói rằng số người ở đây rất đông lại tăng lên không ngừng, giường chiếu lại ít, chỉ cần có một chiếc chăn thì nằm trên đất, trên sạp, vũng cũng có thể ngủ được. Anh ta thậm chí còn tưởng hai người bọn cô là vợ chồng mới cưới, sắp xếp cho hai người vào chung một phòng rồi đi ra ngoài. Nhan Thất nhìn chiếc giường duy nhất, cô cũng không thể nào vô lý đến mức đi đòi thêm một chiếc giường nữa được. Chỉ là hiện tại chỉ có duy nhất một chiếc chăn, dù ột người có xuống đất nằm cũng không được.

Lãnh Dạ sau khi được băng bó xong liền nằm an vị trên giường, trong khi Nhan Thất suy nghĩ đắn đo một lúc mới dám bò lên giường. Chiếc giường vô cùng hẹp, hẹp đến mức cô chỉ mới bò lên cũng đã thấy vai của hai người kề sát vào nhau, cô cứ cố gắng dịch ra một chút, một chút cho đến khi chạm đến mép giường thì mới dừng lại. Cô thực sự không hiểu, rõ ràng trong cuộc huấn luyện trước kia đã từng cùng với ba người Minh, Hàn, Phong lăn lộn giữa rừng, ngủ cạnh nhau cũng không có gì ngại, vậy mà giờ đây lòng lại rối như tơ vò. Thật ra cũng không thể trách cô, cứ mỗi lần quay sang nhìn người bên cạnh cô lại nhớ đến lần mình bị người ta bỏ thuốc, buổi sớm khi tỉnh dậy liền nhìn thấy cả người hầu như không mặc gì nằm bên cạnh anh.

Nhan Thất thấy Lãnh Dạ dịch dịch sang một chút, cô cũng dịch về phía mép giường. Bỗng dưng có một cánh tay rắn chắc vươn ra, kéo cả người Nhan Thất sát lại, lực đạo có chút mạnh khiến cho cô gần như dính sát vào người anh. Nhan Thất mở to đôi mắt đen tuyền, tim đập từng tiếng ” thành thịch, thành thịch ”. Hai người cùng đắp chung một chiếc chăn mỏng, thế nhưng Nhan Thất lại cảm nhận được hơi ấm bao quanh, hơi thở nam tính vẩn vút ngay đầu chóp mũi. Hai người đối mặt với nhau, ánh đèn mờ hồ mờ ám, cánh tay anh còn đang đặt trên eo cô, nóng rực. Nhan Thất nhìn khuôn mặt hoàn hảo như được điêu khắc tỉ mỉ ngay trước mặt, sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài, đôi con ngươi màu xám bạc mang khí chất của vương giả, không hiểu sao lại đột nhiên rung động.

Cho đến khi cô định thần lại đã thấy một bàn tay mình ở trên mặt anh, khẽ vuốt ve, ánh mắt thương thức mà say mê, hành động mà khi cô nhận ra cũng khiến bản thân giật mình. Nhưng khi cô vừa định rút tay lại, bàn tay anh đã nhanh như chớp bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bao trọn. Nhan Thất hoảng hồn, mặt thoáng thoáng nét ngượng ngùng, đôi môi mím chặt lại, một bộ dáng ngại ngùng vì làm việc xấu bị bắt gặp, bên tai lại còn nghe tiếng nói trầm thấp mà từ tính của anh

” Chúng ta thế này có tính là đồng sàng cộng chăn hay không ”

61. Chương 61 : Tôi Có Thể Hiểu... Là Em Đang Ghen Không

Đồng.... đồng sàng cộng chăn

Khuôn mặt Nhan Thất vì mấy lời này mà trong nháy mắt đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai, thậm chí còn lan ra đến tận cổ. Nếu không phải là do ánh đèn quá mức mờ mờ yếu ớt thì khuôn mặt như quả cà chua của cô đã sớm bị người nào đó phát hiện ra. Như một phản xạ, Nhan Thất nhanh chóng dịch người ra phía sau

nhưng lại vô tình quên mất rằng chiếc giường quá hẹp, cô gần như mất đà suýt chút rớt xuống dưới, may mắn là Lãnh Dạ nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại mới tránh được một lần. Chỉ là lần này anh trực tiếp dùng lực mạnh hơn, kéo cô gần sát đến mức môi hai người gần như dính vào nhau, hơi thở phun vào mặt đối phương, nóng hổi.

” Buông em ra”

Nhan Thất cố gắng đẩy đẩy cánh tay như gọng kìm đang đặt trên eo mình ra, cô không quen lắm với sự thân mật giữa hai người như thế này, nói đúng hơn nó khiến cho cô có chút bối rối không biết phải làm thế nào

” Tướng ngữ của em xấu như vậy, buông ra em sẽ rớt xuống”

Nhan Thất nghe thấy anh nhắc tới tướng ngữ của mình, như con mèo xù lông lên, quên mất cả đẩy anh ra

” Xấu. Ai nói tướng ngữ của em xấu”

“Ai nhìn người đó biết”

Người nào đó chậm rãi phun ra một câu khiến Nhan Thất đứng hình, cứng cổ cãi lại

“Hôm đó là em bị bỏ thuốc, không tính”

“Oh, vậy sao”

Lãnh Dạ siết chặt tay lại để cô dựa vào sát hơn, cánh môi đặt ở bên cạnh tai cô thổi khí, chậm rãi mà ra từng câu khiến cho Nhan Thất trong nháy mắt ngưng chín mặt

” Anh còn nhớ hôm đó em ôm chặt lấy anh, còn cọ cọ anh không buông. Trên người của em còn không có mặc gì...”

” Không được nói, không cho nói”

Nhan Thất nhanh chóng dùng bàn tay nhỏ bé bịt miệng của anh lại, càng nghe càng thấy xấu hổ, rõ ràng là không có chuyện gì xảy ra mà sao nghe anh nói lại trở nên mờ ám như vậy.

” Không cho ôm, cũng không cho nói, em là gì mà cấm anh làm nhiều vậy chứ ” (Dạ ca, anh quá thâm hiểm =.=)

Nhan Thất nghe đến vậy thì nổi sùng lên rồi, cực kì có khí thế quát lớn lên

“Anh ôm cũng là ôm em, nói cũng là nói em, em lại còn không được cấm anh”

Cô thở phì phò, cực kì mất hình tượng. Cô thực là tức chết mất. Bất cứ lúc nào ở gần anh là cô không thể nào giữ nổi hình tượng được nữa

” Em nói cho anh biết, lần đó là em uống rượu thay anh mới bị bỏ thuốc, không có gì xảy ra... ưm.... ưm... ưm”

Nhan Thất không nói nữa, nói đúng hơn là người nào đó dùng miệng đối miệng bịt lại không cho cô nói. Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhỏ kia cứ mở ra đóng vào không ngừng, hết sức dụ người, anh vốn đã không nhịn được, trực tiếp đè cô xuống, dùng miệng ngăn chặn cái miệng đang mấp máy kia. Anh tham lam chiếm giữ hơi thở trong miệng cô, có chút bá đạo, có chút chiếm giữ, lại nhiều hơn là tình cảm dịu dàng triền miên. Anh chà xát vào đôi môi đỏ mọng của cô, dây dưa không ngớt, thừa dịp cô không chuẩn bị mà khéo léo cạy mở hai hàm răng của cô ra, công thành chiếm đất. Lưng của cô áp với mặt giường mát lạnh, bên trên lại là anh nóng rực như lửa đốt, hai chân thon dài của anh chen vào giữa hai chân cô ngăn chặn cô không vùng vẫy phản kháng. Chỉ là cô lúc này đâu còn hơi sức đâu cho cô phản kháng, chỉ còn cảm thấy đại não thiếu khí, tứ chi mềm nhũn vô lực, ngay cả hô hấp cũng thập phần khó khăn. Không biết đến bao lâu sao anh mới từ từ dịu dàng trở lại, chậm rãi mút mát hai cánh môi đã sưng mọng của cô rồi mới buông ra, nhìn thẳng vào cô. Rõ ràng là ánh đèn mờ mờ nhưng khoảng cách hai người lại gần đến như vậy, cô có thể nhìn được rất rõ khuôn mặt của anh, đôi mắt màu xám bạc tràn đầy sự nghiêm túc đến kì lạ, thậm chí còn có cả nhu tình như nước có thể đem cô nhấn chìm. Từ bao giờ, rốt cuộc là từ bao giờ tròn đôi mắt lạnh lùng

kia lại nhìn cô tình cảm như vậy , dịu dàng như vậy, sự dịu dàng khiến cho cô không thể kháng cự. Cô còn nghe thấp thoáng thấy anh thủ thỉ một câu

” Thất nhi, em còn định bắt anh đợi đến bao giờ nữa”

Anh nói xong lại hạ môi xuống, hai người lại hôn, chỉ là lần này Nhan Thất không chống cự nữa, thậm chí còn đưa tay vòng lấy cổ anh, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu. Anh nhận ra sự thay đổi của cô, trong lòng mừng rỡ, vội vàng siết chặt tay lại, cùng cô lưu luyến triền miên không dứt. Rõ ràng là bầu không khí đùa giỡn, chẳng mấy chốc lại trở thành mập mờ dây dưa. Không khí buổi đêm rõ ràng lạnh lẽo là thế nhưng trong phòng lại hầm hập như lửa cháy, nóng đến mức có thể thiêu đốt lòng người.

Nhan Thất không hiểu sao cô lại làm như vậy, cô chỉ biết rằng lời nói của anh trong nháy mắt làm tâm cô mềm nhũn. Cô còn bắt anh đợi bao lâu nữa, cô không biết. Cô cũng không biết liệu trong lòng mình đối với anh là thứ tình cảm như thế nào. Trải qua thứ tình cảm như vậy, vẫn chỉ đơn giản là cảm kích hay từ lúc nào cô đã bắt đầu... yêu người đàn ông này.

Yêu

Từ này đột nhiên xuất hiện trong tâm trí trong nháy mắt khiến cho cả người Nhan Thất cứng lại, sự thay đổi khiến cho người bên trên tỉnh ý nhận thấy. Lãnh Dạ nhìn thấy sự giãy dụa trong mắt cô, không nhịn được thở dài một hơi, buông cô ra nằm xuống bên cạnh rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng

” Em cũng mệt rồi. Nghỉ sớm đi”

Đôi mắt Nhan Thất vẫn mở to, trong lòng hoảng loạn. Tình cảm rõ ràng đã chớm nở, đã dây dưa, không hiểu sao lại khó nói ra thành lời như thế. Từ khi hai người gặp nhau, anh thay đổi nhiều, bản thân cô cũng không thể nào giữ vẻ mặt lạnh nhạt thông dong như trước. Chỉ là cô không muốn thừa nhận, nói đúng hơn là cô sợ phải thừa nhận, chính bản thân cô cũng không hiểu mình đang sợ hãi điều gì nữa, giống như một khi đã thừa nhận thì sẽ không còn cách nào vãn hồi, vạn kiếp bất phục. Nhan Thất vẫn nằm thẳng, một bên mặt quay nghiêng nhìn vào khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của anh, đẹp đến như vậy nhưng lại không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Cũng phải. Có lẽ...anh cảm thấy mệt mỏi với cô lắm...

....

Hai người ôm nhau ngủ như vậy cho đến sáng, dù sao cũng đã trải qua cả một ngày dài mệt mỏi, suy tư chẳng mấy chốc cũng bị kiệt sức thay thế. Sớm hôm sau Nhan Thất tỉnh dậy từ sớm, không bao lâu sau Lãnh Dạ cũng tỉnh dậy, cả hai tự động không nhắc gì đến chuyện hôm qua, không khí cũng vì vậy mà có chút cứng nhắc ngại ngùng.

Lãnh Dạ vốn rất đẹp, gương mặt tuấn mỹ cùng với hơi thở vương giả lạnh lùng dễ dàng hấp dẫn bất kỳ người con gái nào, nhất là những người có tính hiếu chiến mạnh mẽ. Cũng vì vẻ ngoài lam nhan hoa thủy ấy mà lần này anh cũng trêu chọc không ít người. Trong đoàn người bị mắc kẹt ở sa mạc có một cô gái trẻ người nước ngoài, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, đặc biệt phải kể đến dáng người có lồi có lõm khiến người ta phải phụt máu mũi. Tất nhiên là khi không kể đến ánh mắt sáng lên như nhìn thấy con mồi của cô ta khi nhìn thấy Lãnh Dạ. Nhan Thất phát hiện ra điều này khi trong bữa ăn sáng luôn cảm thấy có người nhìn chằm chằm vào mình, đến khi quan sát chăm chú thì mới phát hiện ra những ánh mắt như hổ đói ấy không phải hướng vào mình mà là hướng vào người nào đó bên cạnh. Anh vẫn không hề hay biết, ưu nhã ngồi ăn, rõ ràng là thức ăn sơ sài đơn giản nhưng nhìn anh ăn rất ngon miệng, ngay cả động tác ăn hàng ngày cũng đẹp mắt như vậy. Cô gái đó vẫn giữ tư thế nhìn chằm chằm, đôi mắt đẹp không ngừng phóng điện. Nhan Thất hết nhìn cô ta, lại nhìn người nào đó bên cạnh, không hiểu sao trong lòng khó chịu, cực kì khó chịu, miếng bánh đang cắn vào miệng cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị. Cô gái đó hết nhìn Lãnh Dạ, rồi lại nhìn Nhan Thất bên cạnh, trong mắt không dấu nổi một tia khinh thường. Thật ra hôm nay vẻ mặt của Nhan Thất thật ra cũng không ổn cho lắm, làn da bị cháy nắng bôi lên thứ thuốc xanh xanh trên mặt trông cực kì buồn cười, có thể nói là xấu xí nhếch nhác. Sau một khắc, cô ta cầm đĩa đồ ăn của mình sang bên này, cực kì phóng khoáng mà ngồi bên cạnh người nào đó, nở nụ cười tươi tắn đến mê người

” Chào anh, tôi là Nichole”

Cô ta nói bằng thứ tiếng Anh chuẩn, giọng điệu thoải mái dạn dĩ của người phương tây, ánh mắt vẫn không ngừng phóng điện, quyến rũ phong tình không cần phải nói. Lãnh Dạ nhướn đôi mày kiếm, cảm thấy người

phụ nữ kia không ngừng tiến lại gần, trên người anh mơ hồ tỏ ra sát khí càng ngày càng đậm. Nhưng ngay sai đó, như nghĩ đến chuyện gì, anh lập tức thu lại sát khí, không những thế còn đặt chiếc bánh trên tay xuống, hướng cô nàng vừa đến nở một nụ cười nhạt nhẽo khiến cho cô ta xuân tâm nhận nhạo. Rõ ràng là vẻ mặt lạnh lùng như băng khi cười nhạt lên lại đẹp đến như vậy, giống như băng tuyết tan chảy, tuần mĩ đến mức khiến người ta không thể dời mắt. Cô gái đó nhìn anh đến thất thần, nhưng sau đó trong lòng mừng như điên, nhanh chóng tìm chuyện nói với anh. Kỳ lạ là lần này Lãnh Dạ rất kiên nhẫn, cực kì kiên nhẫn đáp lời từng vấn đề một, không ai để ý tay anh đã nắm thành quyền, gân xanh nổi lên.

Nhan Thất ở một bên chứng kiến một màn như vậy, môi mím chặt, nhìn thấy Nick bê mấy chậu nước ra ngoài liền chạy đến giúp anh, mặc kệ người nào đó nói chuyện với người đẹp. Cô không biết rằng ngay sau khi cô bước ra ngoài, Lãnh Dạ đã nhanh chóng đứng lên, khuôn mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng, đến nhìn cũng không nhìn cô gái kia một chút, sát khí lại tỏa ra. Nicole kia vốn đang rất vui vẻ, không hiểu sao thấy anh chợt thay đổi thái độ, đột ngột chuyển biến khiến cho cô phản ứng không kịp. Sát khí tỏa ra nồng đậm làm cô sợ hãi, ngậm miệng lại không dám nói thêm nữa. Lãnh Dạ nhìn thấy phương hướng Nhan Thất chạy đi, đôi mắt tối lại, nhẹ giọng thủ thỉ một câu

”Nhóc, em đã không nói, vậy đừng trách tôi cho đòn mạnh”

Từ đó cho đến giờ nghỉ trưa hai người không nói với nhau một câu nào nữa, thậm chí có nhìn thấy nhau vẫn cứ giả bộ không nhìn thấy. Nhan Thất vẫn đi bên cạnh Nick giúp anh làm mấy việc vặt vãnh, Lãnh Dạ thì đi bên cạnh Nicole, cô ta nói, anh im lặng lắng nghe. Nicole không phải người ngu, cô ta cũng mơ hồ nhận ra mức đích của anh, chỉ là cô ta không quan tâm, càng cố gắng đến gần tỏ ra thân thiết với anh, thậm chí còn bắn ánh mắt kiêu ngạo về phía Nhan Thất.

Cho đến giữa trưa, mọi người đã đi nghỉ ngơi hết, Nhan Thất ngồi một mình trong phòng, đợi một lúc mà không thấy anh trở về. Đôi môi cô mím chặt lại, trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò, vô cùng khó chịu bức rứt. Lãnh Dạ vốn đã đứng bên ngoài một lúc, từ khe cửa nhìn thấy bộ dạng đứng ngồi không yên của cô, trong lòng cười trộm, đợi một lúc mới thủng thẳng vén rèm cửa đi vào, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn cô rồi ung dung ngồi xuống giường

“Từ trước đến giờ em không biết anh dễ bắt chuyện như vậy đấy”

Một giọng nói từ nơi nào truyền tới, nồng đậm vị chua. Người nào đó mặt vẫn bình tĩnh thong dong, trong lòng lại mừng trộm, chậm rãi quay đầu về phía cô, thong thả mà buông ra một câu

“Anh có thể hiểu... là em đang ghen không ”

62. Chương 62 : Yêu

Tết nhất nhiều việc quá h ms viết được :))

Nhìn thấy người nào đó liên tục sát khuôn mặt lại gần, Nhan Thất vội vàng lùi ra sau, cho đến khi gần rớt ra khỏi giường mới giật mình đứng dậy. Một ngón tay cô chỉ vào mình, chỉ vào anh, lại chỉ vào mình, miệng lắp bắp

“Ghen.... em ghen... em.... anh ”

” Anh có nhầm không vậy, em mà thèm ghen. Anh muốn làm gì thì làm, em mới không thèm quan tâm đâu ”

Cô nói xong một câu rồi chạy biến ra ngoài, có vẻ rất kích động. Lãnh Dạ nhìn thấy cô chạy đi, muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng nghĩ sao lại ngồi xuống, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của cô, đáy lòng mơ hồ vui vẻ. Xem ra không phải anh nhầm, cô đúng thật là có quan tâm đến anh, trong lòng cô cũng có anh. Thật ra thời điểm trước anh cũng không phải nhàn rỗi, đi khắp xung quanh để tìm cách liên lạc với nhóm người Thanh Long, chỉ là hỏi han một số người ở đây cũng không có ai biết. Sau đó trở lại phòng lại thấy cô đứng ngồi không yên, biết cô hiểu lầm, anh cố tình mặc không giải thích, cũng chính là muốn cô tự ngộ ra tình

cảm của chính mình. Nếu là Lãnh Dạ Cửa trước kia, một Lãnh Dạ độc đoán lại lãnh huyết vô tình, có thể sẽ dùng mọi cách để kéo cô về bên mình, không từ thủ đoạn và vũ lực. Nhưng hiện tại, sau khi gặp cô, anh không còn như trước, cũng không còn cách nào như trước được nữa. Anh vốn là người tham lam như thế, muốn thân thể cô, muốn cả tâm của cô, muốn cô toàn tâm toàn ý yêu anh không tách rời. Nếu như đã là của anh, thì phải hoàn toàn thuộc về anh.

Nhan Thất kích động chạy một mạch ra bên ngoài, bên tai vẫn văng vẳng câu nói của anh. Ghen. Cô mới không thèm ghen đâu. Anh ấy nghĩ mình là ai chứ. Cô chạy một lúc rồi đứng lại, ngực vẫn còn phập phồng, môi mím chặt, làm thế nào cũng không xua lời nói của anh ra khỏi đầu được. Đúng lúc đó, Nick cùng với mấy người Trung Đông đi qua, họ đang sắp xếp mấy thùng gì đó lên xe, có vẻ là chuẩn bị đi đâu đó. Nhan Thất tiến đến gần Nick, giúp anh chuyển một thùng đồ, mở miệng hỏi

” Các anh chuẩn bị đi đâu sao ”

Nick thấy cô đến, nhận lấy thùng rỗng trên tay cô chuyển lên xe, vui vẻ đáp lại

”Tôi đi với họ ra thị trấn gần đây mua một ít hoa quả và đồ đạc cần thiết”

” Thị trấn? Anh nói chỗ đó có thể có sóng liên lạc hay không ”

”Tôi từng qua đó một lần, có thể liên lạc được, nhưng tín hiệu không tốt lắm”

Nhan Thất mừng rỡ, mắt sáng lên, vội vàng nói với anh

” Tôi đi cùng các anh được không. Yên tâm đi. Tôi không làm cản trở đâu”.

Nick chuyển lên thùng hàng cuối cùng, nhìn mấy người kia đang chờ anh trong xe, lại nhìn Nhan Thất đứng bên ngoài chờ đợi, nghĩ một chút rồi gật gật đầu, cùng cô lên xe ngồi ở phía sau. Hai người Trung Đông ở trước có vẻ ngạc nhiên khi thấy Nhan Thất lên xe, nhưng sau khi Nick nói với họ điều gì đó thì họ không có ý kiến nữa, chuyên tâm lái xe. Nhan Thất cùng với Nick ngồi ở ghế sau, nhìn không gian hoang sơ qua ô cửa kính, cô bất chợt quay sang hỏi anh

” Nick, anh đã từng tìm cách rời đi hay chưa ”

Nick nghe cô hỏi như vậy, cười rộ lên một tiếng, để lộ hàm răng trắng lóa thẳng tắp

”Sev, cô không biết rồi. Tôi ở đây lâu nhất trong những người được cứu, có những người đã rời đi, có những người giống như tôi lựa chọn ở lại”.

Anh nhìn sa mạc rộng lớn mênh mông phía ngoài, lại nhìn hai người Trung Đông đang lái xe phía trên, tiếp tục nói

” Từ trước đến giờ, tôi thăm thú du lịch khắp nơi, chuyện gì mà chưa từng trải qua. Chỉ là lần này, sau khi được bọn họ cứu, tôi không chỉ cảm thấy cảm kích, mà hơn thế nữa, tôi khâm phục bọn họ. Sev, bọn họ thực sự đã làm một việc tốt, rất tốt. Tôi định sẽ ở đây một thời gian để giúp bọn họ, sau đó mới tính tiếp”

Nhan Thất im lặng nghe Nick nói, mím môi không trả lời. Quả thực, anh ta nói đúng, người tốt trên đời này còn rất rất nhiều, nếu như không phải có bọn họ, biết bao người nếu không phải phơi thây trên sa mạc thì cũng sẽ chết dưới họng súng của bọn cướp, đâu còn có thể yên ổn mà ở lại đây.

” Còn cô thì sao, chồng cô không đi cùng cô sao”

” Anh ấy không phải chồng tôi”

Nhan Thất xua xua tay, lắc đầu lia lịa.

” Chúng tôi chỉ là bạn thôi”

Nick nhìn hành động của cô, bật cười

” Vậy sao. Anh chàng đó yêu cô lắm đấy. Cô cũng yêu anh ta, sao hai người không thành một cặp nhỉ ”

Nhan Thất nghe thấy Nick nói như vậy, có chút mơ màng, trầm mặc nhìn anh

” Sev, lời nói có thể là dối trá, nhưng ánh mắt thì không. Anh ta yêu cô, còn cô... cũng yêu anh ta. Tin tôi đi. Người Trung Quốc của cô không phải có câu này sao “Người trong cuộc luôn là kẻ u mê”

Nhan Thất tựa đầu ra sau ghế, hai mắt nhắm chặt lại, trong lòng lại có ngàn vạn ngọn sóng đang cuộn trào. Yêu anh. Cô thực sự yêu anh sao. Lần đầu tiên gặp anh, anh lạnh lùng lại cuồng vọng, khí chất nguy hiểm khiến cô sợ hãi. Lúc cùng nhau gặp nạn, anh bảo vệ cô, che chắn cho cô mặc cho bản thân mình nguy hiểm. Lúc hai người bên nhau, anh bá đạo lại cường thế ôm hôn cô mặc cho cô phản đối. Lúc cô yếu lòng nhất, anh ở bên cô tâm sự suốt một đêm.

Những kí ức cùng nhau trải qua giống như một thước phim tua chậm thường trực trong trí óc, xua không đi, xóa không mất, ám ảnh liên tục. Bên cạnh tai vẫn vang vọng lời nói của Nick

“Khi cô yêu anh ta, cô sẽ luôn nhớ về anh ta. Thấy anh ta bị thương, sẽ đau lòng. Thấy anh ta ở bên, sẽ mơ hồ vui vẻ. Thấy anh ta ôm người con gái khác, sẽ khó chịu, ghen tuông...”

Hai hàng mi dài như cánh quạt nâng lên, một đôi co người màu đen trong suốt không chút tạp chất. Đôi môi đỏ mọng ấy vậy lại từ từ kéo ra một nụ cười nhẹ, đôi mắt sáng như sao. Xem ra Nick nói đúng, cô đã thực sự rơi vào lưới tình rồi. Suy nghĩ một khi đã thông suốt sẽ không có cách nào kìm nén lại được, Nhan Thất chỉ cảm thấy lúc này muốn ở bên cạnh anh, nói ra hết tình cảm của mình.

Đến tận khi đêm xuống, họ mới trở về. Đi từ nơi này đến thị trấn rồi lại từ thị trấn trở về, đó quả là một quãng đường dài. Tuy vậy, Nhan Thất không hề thấy mệt mỏi, trong lòng cô tràn ngập niềm vui sướng điên cuồng. Lên thị trấn, cô đã tìm được cách liên lạc với đám người Thanh Long qua tín hiệu riêng. Họ đã tìm mọi cách liên lạc với bọn cô, thậm chí còn điều người đến lục soát khắp vùng sa mạc và mấy khu vực lân cận. Cũng may mấy người đó bị bão cát thổi bay một đoạn không xa, lại có Ayman dẫn đường nên mới có thể thuận lợi đến nơi, ngày mai sẽ lập tức đến đón cô. Vội vàng nhảy từ trên xe xuống, Nhan Thất chạy nhanh vào bên trong, cô muốn thông báo tin vui này cho anh biết. Thế nhưng lúc đi ngang qua một khu đất trống, hình ảnh trước mắt khiến cô chân cô như đóng chặt tại chỗ, hô hấp như ngưng trệ. Cô gái tên Nichole đó ôm chặt lấy anh, chuẩn bị tiến đến áp môi mình lên môi anh, mà anh.... lại không có đẩy cô ta ra. Nhan Thất cảm thấy trước mắt nhòe đi, trong lòng lại không ngừng cười cợt chính mình. Đúng vậy, đó là người đàn ông mà cô yêu, người đàn ông đang ở bên một cô gái khác, không phải cô. Có điều gì bị ai hơn việc phát hiện ra mình yêu một người đàn ông, mà anh ta, lại đang ở bên một cô gái khác. Nhan Thất muốn chạy đi, nhưng đôi chân như đóng chặt trên nền đất, không cách nào nhấc đi được nữa

“Sev, cô đứng đây làm gì vậy”

Tiếng nói của Nick vang lên đánh thức Nhan Thất đang thất thần, cũng đánh thức hai người nào đó. Lãnh Dạ quay ngoắt sang, nhìn thấy Nhan Thất đang đứng đó, vội vàng đẩy Nichole đang bám chặt lấy người anh, vội vàng tiến đến chỗ cô. Nhan Thất thấy anh như vậy, môi mím chặt, nhanh chóng xoay đầu bỏ chạy, lao vào trong màn đêm. Đêm sa mạc tối và lạnh. Nhan Thất cảm thấy từng đợt gió quạt vào mặt mình, dường như muốn thổi bay chiếc khăn trên đầu cô xuống. Cô dùng hết tốc lực để chạy, mặc cho gió cát quạt vào mặt đau rát từng hồi, thậm chí từ trước đến giờ cô còn cảm thấy mình chưa bao giờ chạy nhanh được như vậy. Chỉ là tốc độ không thể so sánh, Nhan Thất chạy được một hồi thì đã bị người nào đó tóm chặt tay lại, không cho cô chạy nữa

” Thất nhi, dừng lại. Nghe anh giải thích đã”

Cô dùng sức gạt tay của anh ra, có ý muốn chạy tiếp

” Không cần anh giải thích, mau buông ra”

” Buông ra, không bao giờ”

Cô dùng mọi cách không thoát được cánh tay anh, tức giận vùng một quyền về phía anh. Lãnh Dạ không tránh đi, để cho nắm đấm nện một quyền vào bụng mình. Nhan Thất thấy vậy hốt hoảng, nhìn nắm tay của mình, rồi lại nhìn anh, không chạy nữa

” Tại sao anh không tránh”

” Để cho em hiểu lầm như vậy, đáng đánh. Thất nhi, nghe anh nói. Cô ta tự đứng nhào đến ôm anh, anh định đẩy cô ta ra thì em đến. Thật sự không có gì cả”

” Hừ, trùng hợp như vậy. Ý của anh là tôi không nên đến sao”.

Người ta nói con gái khi yêu đều rất dễ nổi nóng đến mụ mị đầu óc. Nhan Thất lúc này cũng như vậy, cô chỉ cảm thấy có một luồng khói bốc thẳng lên đỉnh đầu, giống như núi lửa sắp phun trào.

Lãnh Dạ nhìn thấy cô lại quay đầu muốn bỏ chạy, vội vã tiến đến bắt lấy cô từ phía sau, chỉ là lực đạo quá mạnh mẽ, hai người ngã ra lăn trên nền đất, lăn vài vòng mới dừng lại. Cũng may nền cát mềm mại mới không làm cho cả hai bị thương.

Nắm lấy hai tay vùng vẫy loạn xạ của cô, Lãnh Dạ không nhịn được mà hét lớn lên

“Em bình tĩnh một chút đi. Em nói cho anh biết, em biểu hiện như vậy, có phải em cũng yêu anh không”

Nhan Thất cảm thấy anh hét lớn với mình, không hiểu sao trong lòng cảm thấy uất ức, nước mắt chực trào ra bị cô kìm nén lại, hét lớn lên với anh

” Đúng vậy. Tôi có mắt như mù mới yêu anh, yêu một tên cuồng vọng khốn khiếp lại háo sắc....”

Nhan Thất không nói được nữa, những lời sau đó của cô đã bị anh nhanh chóng nuốt trôi. Nụ hôn nóng bỏng mà bá đạo ập xuống khiến cho cô không kịp phản ứng, chỉ biết nhanh chóng cắn chặt hai hàm răng không để anh tiến vào. Lãnh Dạ cũng không vội vã, anh chậm rãi ma sát hai cánh môi của cô, một bàn tay nhẹ nhàng tuôn vào trong lớp áo cô khe vuốt ve. Nhan Thất cảm thấy cảm giác mát lạnh ở eo, muốn mở miệng la lên lại tạo cơ hội cho đầu lưỡi anh luồn vào, cùng cô mãnh liệt dây dưa. Anh cuốn lấy lưỡi của cô có chút đau, không chút nào che giấu tình cảm mãnh liệt của mình. Đến lúc cô không thở nổi nữa anh mới buông cô ra, để cô xụi lơ trong lòng mình không ngừng hít lấy không khí

” Em vừa nói em yêu anh phải không. Mau nói lại lần nữa ”

Nét mặt anh không che nổi niềm vui sướng, một đôi mắt màu xám bạc như mê hoặc hồn người, hết sức chuyên chú nhìn cô.

Nhan Thất cảm thấy hết sức bức bối, khuôn mặt đỏ bừng quay sang một bên

“Anh đừng mơ. Tôi từ bây giờ sẽ không yêu anh nữa. Anh tránh xa tôi ra”

” Em mơ tưởng ”

Anh nghe vậy thì thực sự tức giận, Nhan Thất còn cảm thấy khí thế bá đạo của anh ập xuống khiến cô không thể nào thở nổi. Anh dùng sức nắm cằm của cô, quay mặt cô về đối diện mình, khuôn mặt lại tiến gần, cắn vào môi cô thật mạnh như trừng phạt, anh thậm chí còn nếm được vị máu nhàn nhạt trong miệng mình. Chỉ là anh không thể không làm như thế, nghe cô nói yêu anh, lòng anh vui sướng như được lên thiên đường, rồi câu nói sau đó của cô lại lập tức ném anh xuống địa ngục, lửa giận bùng lên hùng hực khiến anh không cách nào kiểm soát. Nếu như không nếm được mùi máu tanh, có lẽ anh sẽ không nhịn được mà làm cô bị thương mất.

Nhan Thất cảm thấy đôi môi mình như bị cắn nát, cảm giác đau rát khiến cho nước mắt không nhịn được trào ra, bao nhiêu ầm ức tích tụ cũng theo đó mà trôi hết ra ngoài. Anh nhìn cô khóc, đau lòng không ngớt, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên má cô, nhẹ nhàng mà cẩn thận giống như hôn thứ trân bảo quan trọng nhất của cuộc đời mình.

“Thất nhi, đừng bao giờ nói như thế nữa. Đừng bao giờ. Anh sẽ không nhịn được mà làm bị thương em mất”

Liếm láp chút máu còn sót lại trên khóe miệng cô, đôi tay lại nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rối của cô ra sau tai, lời nói dịu dàng. Đôi mắt xám bạc của anh nhìn thẳng vào cô, ở trong đó, cô nhìn thấy niềm vui của anh, một chút lo được lo mất, còn có cả tình yêu không thể che giấu. Cô biết anh yêu cô, thực sự yêu cô, những gì anh làm cho cô thực sự nhiều, quá nhiều, nhiều đến mức cô không nhớ hết.

“Thất nhi, nói lại lần nữa đi, anh muốn nghe”

Anh chậm rãi hạ môi xuống, ở môi cô nhẹ nhàng ma sát, giọng điệu trầm thấp từ tính như thứ rượu ủ lâu năm, dễ dàng làm say lòng người. Nhan Thất cũng cảm thấy mình say, giống như chìm đắm vào ánh mắt

nhu tình của anh, hai mắt nhắm lại, từ miệng phát ra lời chân thành như thủ thỉ, nhẹ nhàng lại chứa đựng sự chân thành chưa từng thấy

“Dạ, anh nghe cho kĩ, Em...yêu...anh”

63. Chương 63: Hạnh Phúc

Bạn quá nên viết ngắn, ngắn nhưng ngọt, siêu ngọt. Thật sự rất muốn đặt tên chương này là ” đáng yêu” ahhh :3

Btw, chúc mọi người năm mới vui vẻ =)))))))))))))). Đọc truyện vui vẻ.

Nhiều khi, chỉ vài từ, đơn giản mà thật tâm, còn có lực sát thương lớn hơn bất cứ thứ ngôn từ hoa mỹ nào khác

Tiểu Thất của tôi

Tôi chờ câu nói này của em đã lâu lắm, thực sự lâu lắm rồi.

” Anh... sao không nói gì ”

Tôi có thể nói gì đây, khi mà niềm vui sướng căng tràn trong lồng ngực. Tôi có nên bảo em nói lại không nhỉ, có tham lam quá không. Nhưng mà quả thực, nghe bao nhiêu cũng là không đủ.

“Em muốn anh nói gì”

“Không phải trong những trường hợp như này, con trai nên nói thứ gì đó biểu lộ niềm vui sao”

Nghe cô nói, miệng của anh nhẹ nhàng phát ra tiếng cười trầm thấp, lạnh lùng bị hòa tan, đẹp đến mức khiến cho cô ngẩn ngơ một lúc

” Thất nhi, hạnh phúc là để cảm nhận, không phải để nói ra bằng miệng. Hơn nữa, khi đã hạnh phúc đến một mức nào đó, thì bất kì ngôn từ nào cũng không thể diễn tả được”

Ánh mắt anh quá dịu dàng không giống thực, ánh trắng nhu hòa cùng với làn gió sa mạc dịu mát tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp khiến cô đỏ mặt quay đầu sang một bên, cái miệng nhỏ dẩu lên rất đáng yêu

“Anh đừng hòng dùng mỹ nam kế với em. Em chưa hết giận đâu”

Anh bật cười lớn, tiếng cười lành lạnh mà trong trẻo sáng khoái, khiến cho cô quay sang nhìn thẳng vào anh, mày hơi nhíu lại, miệng càng chu lên cao.

“Anh cười cái gì”

Anh mím môi, cố nhịn cười, kéo cô ngồi dậy, phúi phúi bụi đất vương trên áo cô, mặt đưa sát lại gần

“Từ nay về sau, chỉ dùng với một mình em”

Cô nghe vậy, thấy biểu cảm của anh, không nhịn được cũng bật cười. Cảm giác khiến cho người như anh cười sáng khoái như vậy cũng có chút thành tựu nha.

“Ah, báo cho anh một tin tốt. Em đi cùng Nick lên thị trấn, đã liên lạc được với đoàn người Thanh Long, họ sẽ nhanh chóng đến đây vào sáng mai”

Anh nghe xong, cũng có chút vui mừng, ánh mắt sáng lên. Dù sao cũng không thể ở mãi nơi này được. Nhưng mà, ngay sau đó, anh liền nhìn vào cô chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm, nói một câu không ăn nhập đầu đuôi

“Như vậy, phải kỉ niệm thật tốt mới được”

Cô đến lúc bị kéo lên tận giường, bị con sói nào đó nhanh như chớp đề lên mới hiểu rõ từ “kỉ niệm” trong miệng của anh có nghĩa là gì. Lần này, anh chính là không kiêng kị gì cả mà hôn đến mức cô không thở nổi, hôn cho đến khi cả người cô mềm nhũn, tứ chi vô lực mà ở trong lòng anh thở hổn hển

“Ừm... anh ngày trước... cái đó, chắc chắn là có nhiều phụ nữ lắm phải không?”

Cô điều tiết hơi thở, yếu ớt mở miệng, nghe thể nào cũng có một chút do dự dò xét

” Sao lại hỏi vậy?”

Anh chống một tay lên đầu, nghiêng mặt sang nhìn cô, một ngón tay đùa nghịch vờ về một lọn tóc mềm mượt của cô. Tóc của cô rất đẹp, vừa đen lại vừa dài, vuốt lên trơn tuột như vải lụa thượng hạng, cực kì thoải mái

“Ừm... nếu không thì, kĩ thuật... hôn.. đó, sao lại tốt như vậy?”

Anh bị lời nói của cô chọc cười, vẻ mặt nghiêm túc tiến gần sát vào mặt cô khiến cho cô bất giác muốn dịch ra, hai tay anh lại nhanh chóng chống ở hai bên giường bao lấy cô trong không gian của anh, khoảng không tràn ngập hơi thở nam tính ái muội

” Em không biết có một số thứ đàn ông không cần học cũng thành tài sao. Hơn nữa, có một số thứ anh còn giỏi hơn ấy, có muốn thử không?”

Anh vừa nói vừa tiến lại gần tai cô thổi khí, đôi môi chậm nhẹ ma sát vào vành tai nhạy cảm của cô khiến cho khuôn mặt cô đỏ ửng, bàn tay nhỏ ở trước ngực anh đẩy đẩy

“Sắc... sắc lang..”

“Anh đã nói rồi, chỉ sắc với một mình em”

Anh ở cổ của cô hôn nhẹ một cái, lại ở xương quai xanh của cô mút thật mạnh tạo nên một dấu hồng mai đỏ ửng. Cô sờ sờ dấu vết trên cổ, quay sang hỏi anh

“Anh làm gì vậy?”

“Đóng dấu chủ quyền”

Anh chậm rãi trả lời, khiến cho cô bĩu môi, áng đỏ trên mặt vẫn chưa rút hết. Thuốc của người phụ nữ trung niên kia quả thực rất thần kì, vết mẩn đỏ trên mặt cô đã lặn hết, mặt cũng hết rất ngứa, lớp da cũ do cháy nắng đã bong ra để lộ làn da mới trắng nõn càng thêm động lòng người

“Đóng dấu? Ai là của anh chứ?”

Anh đột nhiên chăm chú nhìn cô chăm chăm, im lặng một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng

“Thất nhi”

“Ừm”

“Thất nhi”

“Dạ”

“Anh rất vui”

Lần này, đến lượt cô im lặng.

Anh vuốt tóc mái lòa xòa trước mắt cô

“Em biết không, lần anh vui nhất, chính là lần em chủ động hôn anh. Lần đó, anh biết, trong lòng em không phải là không có anh. Ít nhất thì, nó khiến anh có thêm động lực chờ đợi”

Cô nhìn ánh mắt thâm tình của anh, không hiểu sao thấy lòng chột mềm nhũn, dù sao nút thắt trong lòng đã tháo gỡ, cô cũng không còn kiêng kị bất kì điều gì nữa. Cô đưa bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt anh, vuốt mái tóc bạch kim mềm mại, từ từ đặt ra sau gáy anh, nhẹ nhàng kéo xuống, mắt nhắm lại. Cho đến khi môi hai người chạm vào nhau, cô vẫn có chút ngượng ngùng, lại có chút lúng túng. Dù sao ở phương

diện này cô vẫn là dốt đặc cán mai, theo cảm tính mà hành động, chỉ định chạm nhẹ một chút rồi rời đi. Nhưng mà người nào đó làm sao buông tha dễ như vậy, anh chính là nhanh chóng dùng sức kéo cô lại gần, biến bị động thành chủ động mà hôn cô, say đắm dây dưa. Cô vừa tách ra một chút hít thở không khí lại bị anh kéo vào lòng hôn tiếp, trực tiếp đoạt hết hương vị trong miệng cô, bá đạo mà triền miên. Anh khẽ mở mắt, nhìn thấy hai hàng mi vừa dài vừa cong của cô run rẩy khi chủ động hôn anh, trong đôi mắt xăm xẹt qua tia ranh mãnh, hai hàng mi nhanh chóng khép lại, từ từ tận hưởng cảm giác mềm mại trên môi...

64. Thông Báo+ Lời Tác Giả

Thứ nhất : Thông báo là truyện TDTK chỉ còn vài chương sẽ kết thúc nữa nên mình mạn phép hoàn thành nốt rồi đăng 1 thể ạ, mấy ngày nay tâm trạng mình không tốt lắm.

Thứ hai là mình xin phép dành 1 trang để nói 1 vài điều, đều là tất cả những suy nghĩ của mình. Tác phẩm Trọn đời Trọn kiếp là tác phẩm đầu tay của mình, là một tác phẩm mình vốn chỉ định viết chơi thôi. Hồi đầu mình có đọc rất nhiều tiểu thuyết, thậm chí là có chút “nghiện”, rồi bắt đầu mới nảy sinh ý tưởng thử sức viết một truyện của riêng mình. Ban đầu mình chỉ định viết chơi thôi, cốt truyện không rõ ràng, chỉ là cho đến bây giờ, mỗi ngày viết một phần thì bản thân mình càng cảm thấy nghiêm túc với công việc này hơn, nó không chỉ là niềm đam mê hay thú vui hàng ngày nữa. Mình biết do là tác phẩm đầu tay nên hành văn còn non, sạn còn nhiều, câu cú có chút lủng củng, vài chỗ còn hư cấu nữa nhưng dù sao mình cũng rất vui khi cuối cùng đã “sắp” tự tay hoàn thành được một tác phẩm của riêng mình.

Mình rất cảm ơn những độc giả đáng yêu đã luôn yêu quý và ủng hộ mình trong thời gian vừa qua, những người đã vote, những người đọc, cả những người giục chương nữa(mình hơi dở hơi chút đọc cmt giục chương của các bạn mà ấm hết lòng vì căn bản nó chứng tỏ là có người quan tâm và theo dõi truyện của mình :”>, mình rất vui, thật đấy.) Thực sự thì có những lúc mình rất nản vì ko biết có truyện m viết có ai theo dõi hay ko nhưng rồi thấy các bạn cmt mình lại thấy có động lực để cố gắng viết tiếp. Mình hi vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ những tác phẩm sau của mình nữa và hãy vote, đặc biệt là cmt thật thật nhiều để chúng ta cùng nhau giao lưu hay thể nào đó đến gần nhau hơn, mình rất là chờ mong đó

Đây là một vài suy nghĩ tâm sự của mình, tự dừng nỗi hứng muốn viết ra thôi. Cảm ơn các bạn đã lắng nghe mấy lời lảm nhảm luyên thuyên ấy,cảm ơn vì thời gian qua *cúi đầu*

From: Một đứa dở hơi đang suy nghĩ linh tinh

Ký tên : Rin

65. Chương 64 : Lãnh Dạ Phản Bội ?

Ngày hôm sau, đám người Thanh Long ngay từ sáng sớm đã có mặt đón bọn cô về, ngoại trừ việc mấy người cứ nhìn chằm chằm vào bàn tay anh nắm chặt tay cô không chịu buông với khuôn mặt kì quái thì cũng không có gì bất ổn. Tuy rằng trong lòng đã xác định được tình cảm nhưng việc thể hiện trước mặt người khác như vậy vẫn khiến cô không được tự nhiên cho lắm

“Chủ nhân...”

” Nói”

“Có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là đã phát hiện ra tung tích của tiểu thư, còn tin xấu...”

“Từ lúc nào chú trở nên ấp úng như vậy rồi?”

“Tiểu thư...bị đám người Phương gia bắt đi rồi. Tên họ Phương đó còn ra một điều kiện để chuộc người... chỉ là... điều kiện này”

“Hử?”

“Hắn ta muốn đổi tiểu thư lấy Nhan Thất tiểu thư, nếu không, tính mệnh của tiểu thư sẽ...”

Lãnh Dạ nghe thấy như vậy, bàn tay gõ nhẹ lên thành ghế, đôi môi mím lại, toàn thân phát ra sát khí kinh người

” Từ khi nào chúng ta để cho người khác uy hiếp như vậy rồi, hử ?”

Bốn người đứng ở gần đó không nhìn được rùng mình, chủ nhân thực sự tức giận rồi, sát khí không ngừng tỏa ra, con mắt màu xám bạc cũng chuyển thành màu xám đậm. Xem ra, chủ nhân đối với Nhan Thất quả thật là có tình cảm, hơn nữa tuyệt không phải hời hợt. Chỉ là, lời của lão chủ nhân trước kia...

” Chủ nhân, người đã từng thề độc...”

Lãnh Dạ trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu, ngay sau đó liền nói với bốn người điều gì đó, mấy người bàn bạc đến tận hai ba canh giờ mới dừng lại. Cho đến lúc cuối, Lãnh Dạ kiểm tra lại một lượt kế hoạch rồi liền đứng dậy đi ra phía ngoài, trước khi đi còn ném ra một câu

“Chuyện này, không được nói cho cô ấy biết”

...

Anh bước vào căn phòng mình chuẩn bị cho cô, cô đang yên ổn ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh sáng mờ mờ, trên tay còn đang cầm một quyển sách, cả người như có vàng sáng bao quanh, đẹp mà hư ảo giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Lúc đầu anh gặp cô, cũng chính là cảm giác như vậy, cô giống như cơn gió, phóng khoáng mà tự do, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tung cánh bay đi. Chỉ là bây giờ, cô đã là của anh, cô có muốn bay, anh cũng sẽ bẻ đôi cánh của cô đi, cô chỉ có thể mãi mãi ở bên cạnh anh như thế ; cô muốn rời bỏ anh, anh tuyệt không cho phép.

Cô đang đọc sách liền cảm nhận luồng hơi thở quen thuộc từ đằng sau, chẳng mấy chốc liền bị anh bế thốc đặt cô ngồi lên đùi mình, đầu của anh còn tựa vào hõm vai cô. Anh có vẻ rất thích tư thế như vậy, có thể ôm cô trong vòng tay, cũng có thể cảm nhận mùi hương trên người cô, nhàn nhạt mà dễ chịu không giống như mùi nước hoa nồng nặc của phụ nữ, mùi hương có thể dễ dàng khiến cho toàn thân anh buông lỏng

“Sao vậy, mệt rồi?”

Cô luôn vùi ngón tay vào mái tóc mềm mượt của anh, xoa xoa, vuốt nhẹ, cứ lặp lại mấy lần như thế khiến cho anh dễ chịu híp mắt lại, ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nâng lên(Rin: sao mà giống cún thế :3)

“Không có”

Giọng của anh nhẹ nhàng trầm thấp, âm thanh như nghẹt mũi lại giống như ngái ngủ, nghĩ sao đó liền nói lại

” Hôn một cái liền hết”

Cô nghe thấy mà bật cười, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc khiến anh ngẩng đầu lên, sau một khắc liền có chút thất thần. Anh ngồi ở phía ngược sáng, ánh sáng từ một phía hắt lên một nửa khuôn mặt cô giống như phủ lên một lớp mặt nạ óng ánh rạng rỡ. Khuôn mặt cô vốn đã rất đẹp, anh luôn biết như thế, từng đường nét tinh xảo hài hòa cùng với đôi mắt sáng linh động cong cong như trăng non mỗi khi cười rộ lên. Anh không nhìn được liền hôn lên cái trán non mịn của cô một lần lại một lần, tay cũng vô thức vuốt ve ở eo cô

“Thất nhi”

“Hử”

“Em... tin anh không?”

Cô nghe xong, hơi ngạc nhiên một chút, sau đó liền hỏi lại, động tác trên tay cũng không dừng

“Sao tự dưng lại hỏi như vậy?”

” Trả lời anh”

“Dạ, tin tưởng đến một mức độ nào đó chính là lệ thuộc, cũng là lo sợ. Em, không muốn lệ thuộc, càng không muốn lo sợ”

” Vậy là em không tin anh?”

Cô cảm nhận được bàn tay ở eo cô cứng lại, siết chặt, liền nhẹ nhàng mở miệng

” Em tin anh, tin rằng anh sẽ không hại em, tin rằng anh sẽ luôn ở bên em, nhưng, chỉ đến một giới hạn nào đó. Vì thế, đừng khiến cho em thất vọng, so với lệ thuộc, so với lo sợ, em càng không muốn phải thất vọng”

Anh trầm mặc, cô cũng trầm mặc, bầu không khí rơi vào im lặng. Rất nhanh, anh liền ngẩng đầu lên, đối mặt với cô, con mắt màu xám kiên định hơn bao giờ hết, bá đạo lại ngông cuồng

” Anh sẽ không khiến em thất vọng. Không đúng. Anh tuyệt không cho phép em thất vọng”

Cô vì sự bá đạo của anh mà nhàn nhạt cười, trong lòng vui vẻ lại thấp thoáng lo âu, anh, rốt cuộc là đang suy nghĩ điều gì ?

Hai ngày sau đó, Lãnh Dạ cùng với bốn người Thanh Long ra ngoài làm việc, trước khi đi, anh có bảo cô nên ở trong phòng, không nên ra ngoài. Cô mang máng hiểu được chuyện gì đó, lại không rõ là chuyện gì, chỉ có thể thuận theo anh mà gật đầu đáp ứng. Chỉ là khi anh vừa đi một vài tiếng, cô liền nhận được điện thoại của Thanh Long, nói rằng muốn cô đi với anh ta một chuyến, còn nói Dạ vì muốn trả thù cho cô mà điều động hết nhân lực, muốn cùng với Amy sống chết một phen, không ai khuyê can được. Cô vì quá lo lắng cho anh, không chút nghi ngờ, vội vàng tiến đến địa điểm gặp mặt, vừa xuống xe liền thấy Thanh Long đứng ở một chỗ đợi sẵn, khuôn mặt lo lắng không thôi. Nhìn thấy anh ta như vậy, cô càng thêm tin tưởng, lại nhớ đến việc Dạ áp dụng mấy ngày trước, cả người không chút phòng bị vội vàng lao tới. Chỉ là khi cô mới tiến vào xe thì đã bị một luồng khí ngạt bao trùm, giữa lúc thần trí mơ hồ, hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy lại chính là khuôn mặt ôn hòa mà sắc lạnh của Thanh Long, cô còn mơ hồ nghe thấy anh ta nói một câu

“Xin lỗi, tôi chỉ là nghe lệnh làm việc”

Cho đến khi cô tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên một chiếc giường lớn trắng muốt, một căn phòng rộng toàn màu một màu trắng. Một người đàn ông ngồi ngay gần đó, hai chân vắt chéo lên nhau, tao nhã uống một ly trà, trên tay còn cầm một quyển sách, có vẻ như rất tập trung. Anh ta phát hiện cô đã tỉnh lại, tao nhã đặt ly trà và quyển sách lên bàn, nhẹ nhàng tiến đến gần cô, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn

” Tỉnh? Ngần như vậy đã tỉnh rồi sao”

” Phương Hạo, tại sao lại là anh?”

” Tại sao lại không thể là tôi?”

Phương Hạo ngồi ở một bên, nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của cô, trong lòng thầm thương thức, hứng thú cũng nổi lên. Cô lạnh lùng nhìn anh ta, lại đảo mắt qua căn phòng một lần, ý tứ chính là hỏi tại sao cô lại ở đây. Anh ta cười khê một tiếng, miệng hơi hơi nhếch lên, giống như cười cợt, lại giống như chế giễu.

” Em không biết? Nếu như tôi đoán không sai, chắc hẳn người đã đưa em đến đây là ai, em phải rõ hơn ai hết chứ”

“Ý anh là Thanh Long?”

” Nhan Thất, em thông minh như vậy, chắc hẳn sẽ rõ Thanh Long chỉ là làm theo lệnh thôi”

” Ý anh... là Dạ”

Cô trong nháy mắt mặt tái nhợt, dù cho bên ngoài vẫn cố giữ vẻ lạnh nhạt bình tĩnh. Một tia hoài nghi dâng lên trong đầu nhưng ngay sau đó lại bị cô tàn nhẫn phủ nhận ngay tức khắc

“Không thể nào”

Cô khẳng định

“Tuyệt đối không thể nào”

” Tại sao lại chắc chắn như thế. Nhan Thất, em đừng quên, đối với kẻ đó, phụ nữ không bao giờ là món hàng đáng tiền cả. Hừm. Còn tôi thì khác nha, đối em gái đáng yêu của hần lấy em, quả thực, rất đáng giá”

Giọng anh ta có vẻ cợt nhả, thậm chí thân mình còn có ý định tiến về phía trước khiến cho cô bất giác lùi ra phía sau, cả người căng thẳng. Cô thật sự ghét cảm giác như vậy, cả người bị chèn ép giống như một con kiến, cực kì bức bối khó chịu

” Anh nói... Dạ muốn dùng tôi để trao đổi lấy em gái của anh ấy. Không thể nào, đó là người mà anh ấy cực kì ghét”

“Ha, đúng như vậy, đó là người hần ta cực ghét. Nhưng mà Nhan Thất, em quên mất một điều, lời hứa bằng máu của hần ta với ba mình. Hừ, so sánh giữa cha ruột của mình và một người phụ nữ, em.... thử nghĩ xem”

Giọng điệu anh ta ngân dài, lại giống như rạch vài nhát lên trái tim của cô, đau buốt. Không thể nào. Tuyệt đối không thể nào. Anh ấy không thể là loại người như vậy.

“Như vậy, em còn tin anh ta không”

....

Phương Hạo nhìn bóng lưng cô chạy đi, trong lòng như có điều suy nghĩ, không ngờ cô ấy lại giống như tử sĩ, giấu thuốc độc ở trong răng, lại còn dám hạ độc rồi uy hiếp anh, thật thú vị. Chỉ là anh đã vốn chủ định để cho cô đi, nếu không, cô làm sao có thể vượt được lớp bảo mật dày đặc của Phương gia mà thoát ra ngoài chứ. Anh ngồi ở đầu giường, nhắm mắt lại, một tay để lên trán, nơi đây vẫn còn phảng phất mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng của cô, giọng nói trong trẻo vẫn vang vọng trong đầu

“Tôi tin anh ấy”

“Tại sao”

Anh còn nhớ lúc đó mình đã ngăn người, vô thức mà hỏi lại một câu như vậy.

Cô nghe anh hỏi, lại cười nhạt, cực kì xinh đẹp, khuôn mặt toát ra vẻ hạnh phúc không thể che giấu

“Tôi yêu anh ấy, vì thế, liền lựa chọn tin tưởng. Phương Hạo, anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu”

Ha, tôi không hiểu, đúng vậy, tôi không hiểu. Vì thế tôi mới thả cho em đi, chạy đi, chạy đến nơi đó, tên người yêu khốn kiếp của em hiện tại, có lẽ bây giờ đã là một cái xác không hồn rồi. Tại sao tên đó luôn có được những gì tốt nhất chứ, tiền tài, năng lực, và, cả em. Hừ, chỉ là như vậy thì sao chứ, không phải hần vẫn thua tôi một bước sao, lần này, tôi mới là kẻ chiến thắng.

...

Khi cô vội vàng chạy đến nơi, cũng là lúc cô chứng kiến hình ảnh cả đời mình không thể nào quên được. Tất cả những người mà cô quen biết, Minh, Hàn, Phong, Thiên Phi, Thiên Vũ, cả Ken nữa, những người của Lotus, của Mộ Dung gia đều tề tụ đầy đủ, chỉ là tất cả những người đó đều đang chĩa súng vào người đàn ông cô yêu thương nhất.

” Đừng mà”

Cô còn nhớ lúc đó, cô đã hét lên như vậy, hét đến tê tâm liệt phế, nhưng mà sau tất cả, vẫn không đủ để ngăn chặn đường đạn đang bắn tới. Ở xa xa đó, còn có một chiếc xe đang bốc cháy, lửa bốc lên ngùn ngụt. Cô vội vã chạy đến bắt chấp những luồng đạn, bọn họ nhìn thấy cô, lo lắng hạ súng xuống, nhưng sau đó, ánh mắt đầy hoài nghi, chỉ là, cô không đủ thời gian mà quan tâm nữa. Cô ôm cả người anh toàn thân đầy máu, một phần là do đạn, một phần là do chiếc xe đã nổ tung ngay gần sát, trái tim trong ngực nảy lên từng hồi. Đôi mắt anh nhắm lại, đôi mắt màu xám bạc tuyệt đẹp, không còn bá đạo, không còn cuồng vọng ép buộc, không hiểu sao lại khiến cho cô đau đến trái tim thắt chặt, đau đến mức hô hấp cũng khó khăn.

Cô bắt đầu khóc, bật khóc như một đứa trẻ. Đến bây giờ, cô mới hiểu, tại sao Phương Hạo lại nói như thế, tại sao anh ta lại chịu thả cô đi, thì ra, tất cả đều là cái bẫy anh ta đã giăng ra.

Rin: Nhiều người hóng thì chương cuối tối liền lên sàn nha ^^

66. Chương 65: Đại Kết Cục

Hai năm sau

“Hôm nàu trời rất đẹp, chúng ta ra ngoài một chút nhé”

Từ xa nhìn lại, một cô gái trong chiếc váy trắng tinh khôi, bàn tay nhẹ đẩy một chiếc xe lăn trong một khu vườn, ánh nắng mờ ảo chiếu vào tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ mà yên bình. Một người đàn ông tuấn tú ngồi trên chiếc xe lăn, khuôn mặt tuấn mĩ lại không có chút cảm xúc, đôi mắt nhắm chặt.

” Anh xem, nắng thật đẹp”

Cô gái nhẹ nhàng nói, lại nhìn đôi mắt nhắm chặt của người đàn ông, khuôn mặt không giấu nổi vẻ thất vọng, nhưng ngay sau đó lại cố nặn ra một nụ cười tươi. Hai năm trước, anh bị thương quá nặng, mất quá nhiều máu, bác sĩ nói do ở quá gần vụ nổ, não bị chấn động, hơn hết lại bị trúng đạn, toàn thân tràn đầy thương tích. Cô còn nhớ, buổi tối hôm đó, trước cửa phòng phẫu thuật, cô tưởng như đã khóc hết nước mắt của một đời. Hình ảnh ba mẹ chìm trong vũng máu ngày đó bỗng chốc lại ùa về khiến toàn thân cô phát run lên vì sợ, sợ anh có mệnh hệ gì, sợ rằng hạnh phúc mới nếm trải không bao lâu lại giống như bọt biển nhanh chóng vỡ nát. Cô ngồi thần thờ như thế, nước mắt không ngừng rơi, ngoài việc khóc lóc lại không đủ tỉnh táo để làm bất cứ thứ gì khác. Thật may mắn, lần phẫu thuật đó thành công, so với bất cứ chuyện gì đều khiến cho cô hạnh phúc hơn, chỉ là ngay sau đó, một lời nói lại khiến cho cô trong nháy mắt chìm xuống đáy vực. Bác sĩ nói tính mạng anh có thể bảo toàn, chỉ là có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa, một người đàn ông kiêu ngạo như anh lại có thể phải sống cuộc sống thực vật, còn cô, có thể sẽ mãi mãi không bao giờ được thấy ánh mắt bá đạo mà dịu dàng của anh lần nữa...

Nhớ năm đó, tất cả đều nằm trong kế hoạch hoàn hảo của Phương Hạo, một kế hoạch hoàn hảo đến từng chi tiết. Anh ta vốn muốn dùng cô em gái kia để trao đổi với Lãnh Dạ, làm cho anh phải khó khăn lựa chọn giữa cô và lời hứa với cha. Dạ tương kế tựu kế, tìm một người để giả dạng thành cô, muốn cùng mấy người Thanh Long đưa đến cho hắn. Chỉ là họ ngàn lần vạn lần cũng không ngờ tới, Amy thế mà lại cùng với tên họ Phương kia liên thủ.

Vụ cướp hàng lần trước, thêm vào đó là áp lực từ phía các gia tộc nhanh chóng khiến cho nền kinh tế của bà ta kiệt quệ, nhân lực cũng thiệt hại hơn một nửa, khiến cho bà ta không còn đường nào khác mới phải liều mình tìm đến Phương Hạo. Tên Phương Hạo kia lại âm hiểm đến tận cùng, một bên cử người giả mạo Thanh Long đến bắt cóc cô, muốn cho cô niềm tin với Dạ bị lung lạc, một bên lại sai khiến Amy khiến cho bà ta xúi giục Nam Cung Yến giả bộ tiết lộ bí mật với Hàn. Cô ta không chỉ nói cho Hàn biết Lãnh Dạ muốn dùng cô ra trao đổi, tính mạng như sợi chỉ treo chuông, thậm chí còn khiến cho anh tưởng rằng cô ta chỉ vô tình tiết lộ, làm cho anh điều động nhân lực đến cứu cô. Tất cả xuất hiện như một sự trùng hợp đến kì lạ, nhưng có ai ngờ đằng sau lại là cả một kế hoạch tinh vi đến hoàn mĩ. Lúc Minh, Hàn, Phong vừa đến, cũng chính là lúc Dạ định giao ra người giả mạo kia, hiểu lầm bắt đầu nảy sinh, họ nổ súng như một lẽ tự nhiên để bảo vệ cô. Lúc đầu cô còn thắc mắc, rốt cuộc là tại sao tên họ Phương kia có thể biết rõ được người mà Dạ mang đến là kẻ giả mạo, nhưng thật lâu sau đó, cô mới hiểu. Thật ra, giả mạo hay không đối với anh ta cũng không quan trọng. Dù chẳng đó là thật đi nữa, thì kế hoạch của anh ta vẫn sẽ diễn ra, có chăng chỉ là cùng cô chơi một trò chơi nho nhỏ, thỏa mãn cái hứng thú ngạo mạn của anh ta mà thôi

Thanh Long còn nói cho cô biết, ngày hôm đó, Amy đã thú nhận tất cả, tất cả những chuyện bà ta đã làm. Bà ta chính là người đã đứng sau những lần ám sát cô, âm hiểm mà thâm độc, chỉ là lần đó, bà ta gần như điên rồi. Nam Cung Yến cũng chính là con của bà ta, nhưng là trong một lần bà ta vì bị ba từ chối, đến quán bar tìm rượu bị người ta chuốc say, sau đó thì thay nhau cưỡng hiếp. Sau khi biết được mình có thai

một thời gian, bà ta vì quá uất hận nên mới tìm cách hạ độc mẹ cô, nhằm khiến cho cái thai phải hủy bỏ. Không ngờ bà lại phát hiện ra kế hoạch của bà ta, đuổi bà ta đi, còn cô, thì vẫn thuận lợi ra đời. May mắn gặp được Nam Cung Nghị, bà ta dùng thủ đoạn để giành được tâm của lão, rồi chẳng mấy chốc khiến cho lão ỉn một danh phận. Suốt một thời gian dài, bằng thủ đoạn của mình, bà ta bòn rút nhân lực và tài lực của Nam Cung gia, cùng với một thế lực tự mình xây dựng, dần dần nung nấu ý định trả thù. Chỉ là bà ta không thể nào ngờ tới, cô năm lần bảy lượt thoát chết, hơn thế nữa lại được bao thế lực khác bảo vệ, không chỉ khiến cho bà ta tâm cơ không thành, thậm chí còn hủy đi sự nghiệp bà ta cất công xây dựng bao năm nay. Thanh Long còn nói, ngày hôm đó, bà ta tự tay bắn chết Nam Cung Nghị ngay khi kể ra hết mọi chuyện, ngay sau đó liền đem “Nhan Thất” kia lên xe, cười giống như một kẻ điên. Chỉ là không ngờ, Phương Hạo lại cài sẵn bom trên xe của bà ta, một mũi tên trúng ba con nhạn, khiến ọi thứ đảo lộn. Anh ta nói đúng, anh ta chính là kẻ chiến thắng, một phần là do âm mưu hiểm độc, mà hơn hết, chính là không có ai phải bảo vệ, cũng không có gì quý trọng khiến anh ta phải đánh đổi...

...

Ánh mắt của cô triền miên dọc theo đường nét khuôn mặt anh, bàn tay nhỏ bé vuốt ve, ngón tay run lên nhẹ nhẹ.

” Dạ, đã hai năm rồi, anh không tỉnh lại, em sẽ theo người khác đó”

Anh không nói gì, không đồng ý, cũng không cự tuyệt, hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt an ổn

Nếu như, anh cả đời này không tỉnh lại.

Như vậy... cứ để em bên anh cả đời đi

Hai bàn tay đan vào nhau, siết chặt, ánh mắt cô kiên định lạ thường. Đời người không dài không ngắn, chỉ cần được ở bên người mình yêu, còn có gì tiếc nuối nữa đâu?

Anh đã đợi em lâu như vậy, lần này, để em đợi anh đi...

Thời gian cứ thế trôi qua, một mùa đông rét lạnh thấu xương khiến cho vạn vật cần cỗi, đến khi rét lạnh qua đi, lại là mùa xuân xanh non mơn mẩn

Trong bệnh viện, tiếng giày thể thao nện xuống sàn đá, từng hồi từng hồi thể hiện sự vội vã của người đến, cũng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Có tin tức từ bệnh viện đến...

Bác sĩ nói...tình hình của Dạ có chuyển biến.

Tin tức này đối với người luôn chờ đợi từng ngày như Nhan Thất quả nhiên là sấm sét giữa trời quang. Phòng bệnh của Lãnh Dạ cách đó không xa, chỉ là Nhan Thất dường như cảm thấy, hành trình đến được căn phòng kia, gian nan như suốt cả một đời. Cánh cửa đóng chặt ngay trước mắt, không gian im ắng khiến cho thần trí căng thẳng, càng dễ khiến cho tinh thần hoảng loạn. Nhan Thất vịn vào tường, cố gắng điều chỉnh hơi thở dồn dập do chạy vội tới, trái tim đập cuồng loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

“Nhan tiểu thư, cô đến rồi”

Bác sĩ đứng trước cửa phòng, giống như chờ đợi cô đã lâu, nét mặt ông ta lạnh nhạt không để cho cô nhìn ra chút tâm tình

“Dạ, anh ấy thế nào rồi?”

” Nhan tiểu thư.. cô nghe tôi nói”

“Ông nói bệnh tình anh ấy có biến... chẳng lẽ là chuyển biến xấu... không thể nào”

Cô túm chặt lấy cánh tay của bác sĩ, trong mắt là nỗi sợ hãi đang dâng trào

”Ông mau nói... anh ấy có cứu được không..

Nhất định phải cứu...”

“Bệnh nhân đã tỉnh lại”

Hả

Mắt của cô mở to, mắt một lúc mới tiêu hóa được lời ông ta nói, đơ ra không biết phải làm gì

“Bệnh nhân đã tỉnh lại”

Bác sĩ nhấn mạnh một lần nữa. Không đợi cho niềm vui sướng dâng lên trong lồng ngực, ông ta hít một hơi rồi vội vã nói tiếp

“Chỉ là thời gian hôn mê khá lâu, trí nhớ có chút tổn hại, không nên kích thích bệnh nhân. Tốt nhất, cô nên chuẩn bị sẵn tâm lý”

Nhan Thất càng nghe, nụ cười trên môi càng tắt ngấm, đáy lòng một trận chua xót dâng lên. Anh ấy quên... anh ấy lại có thể quên sao...

Cô cố gắng ép xuống nỗi sợ hãi trong lòng, chậm rãi đẩy cửa bước vào. Ánh sáng từ cửa sổ khiến cho cô lóa mắt, trong một khắc cũng khiến cho tâm tình cô hoảng loạn không thôi. Gió từ bên ngoài nhẹ nhàng lùa vào... Anh đã từng nói, cô giống như cơn gió...

Lãnh Dạ ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, do ngủ một thời gian dài nên ánh mắt toát nên tia mệt mỏi, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào phân tán nên gò má cương nghị của anh, đẹp như thế...

Nhan Thất đứng ở bên cạnh cửa, hai chân như chôn chặt xuống nền đất, không biết có nên bước vào hay không.

Lãnh Dạ ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt chăm chú, không có một tia cảm xúc, lạnh lẽo, bình lặng, rõ ràng có hình ảnh của cô phản chiếu, lại không còn nhu tình như trước...

Cô cố nén nước mắt đang chực trào lên, hai mắt cay xè, khó khăn đi tới bên cạnh giường, cổ họng nghẹn lại, nhẹ nhàng gọi một tiếng

” Dạ”

Ánh mắt anh vẫn lạnh, nhàn nhạt lại mờ mịt, cũng rạch từng đường vào trái tim mềm yếu của cô.

Cô rút cuộc không nhận được nữa, cúi đầu xuống tựa vào đùi anh, đầu nghiêng sang một bên, nước mắt không nhận được chảy ra, từng từ bật ra như nghẹn ngào

” Anh quên em rồi sao?. Thực sự quên rồi sao”

Hàm răng cắn chặt môi dưới để không bật ra tiếng khóc nức nở. Anh thế nhưng trầm mặc nhìn cô như thế, sau một khắc mới nâng cô dậy, để cho cô đối diện với mình. Bàn tay anh dịu dàng lau đi nước mắt trên má cô, giọng nói bá đạo quen thuộc vang lên bên tai

“Đừng khóc nữa”

Cô không nhận được khóc lớn hơn, đã lâu rồi, giọng nói quen thuộc này, đã lâu lắm rồi cô không được nghe. Cô cố gắng lau nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống, cô càng lau, lại càng chảy nhiều hơn.

Anh nhìn cô như vậy, nghĩ gì đó, chậm chạp tiến đến, hôn một chút nước mắt trên gò má cô, giọng nói trầm thấp mà từ tính vang lên bên tai

“Đừng khóc nữa”

Cô không khóc nữa, nhìn ánh mắt của anh trong suốt tới đây, không còn yêu chiều, không còn sủng nịnh, đáy lòng lại không nhận được chua xót

Anh đã quên

Anh thực sự đã quên

Quên hết quá khứ của chúng ta

“Dạ, đó là tên của tôi?”

” Đúng vậy, Lãnh Dạ, đó là tên của anh”

“Em tên gì?”

“Nhan Thất”

“Chúng ta... có quan hệ gì?”

Nhan Thất trong chốc lát không biết trả lời thế nào, nhưng nhanh chóng bị anh cướp lời ” Là người yêu đúng không?”

Cô cũng người lại một chút, không biết nói gì, lại như không dám tin

“Chỉ là nhìn em khóc, tôi rất khó chịu”

Anh giống như nắm bắt một mình

“Tôi... nhất định...đã từng rất yêu em”

Cảm giác này

Sẽ không lừa tôi

Một lần nữa, nước mắt lăn dài trên gò má cô, đôi tai còn văng vẳng những lời của anh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, niềm vui sướng cùng chua xót dâng lên trong lòng.

Như vậy cũng tốt

Nhớ cũng được

Không nhớ cũng được

Chỉ cần anh tỉnh lại là tốt rồi.

...

1 tháng sau

Mùa xuân tới, ánh nắng ấm áp khiến cho vạn vật sinh sôi, con người cũng cảm thấy rất dễ chịu.

Kể từ ngày đó, Nhan Thất so với trước càng chăm chút cho anh chu đáo hơn, đồ ăn của anh đều là do cô đích thân nấu rồi mang tới, quần áo do cô tự mình giặt, ở bên anh chính là một tác cũng không rời.

Trong phòng bệnh, Nhan Thất nằm ở bên cạnh anh, an tĩnh ngủ quên đi mất, hơi thở đều đều. Một bàn tay anh ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, một lần lại một lần, đôi mắt màu xám dán chặt lên khuôn mặt tinh xảo mỗi một của cô, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt lại sùng nịnh triền miên

Cộc cộc

Tiếng giày da vang lên trên nền đá, chẳng mấy chốc, cửa bị đẩy vào, cực kì nhẹ nhàng.

“Chủ nhân”

Thanh Long đảo mắt qua Nhan Thất đang ngủ say, cố ý hạ thấp thanh âm xuống chỉ để hai người nghe được

“Còn bao lâu nữa, chủ nhân”

Ánh mắt anh hướng ra cửa sổ, nơi đó một màu vàng nhạt, mờ mịt lại ấm áp, còn pha chút ánh đỏ phía chân trời.

Vạn vật tràn đầy sức sống, cây cối đâm chồi nảy lộc, gió mát thoảng qua...

“Đã đến lúc rồi. Cô ấy chờ đợi... cũng quá đủ rồi ”

.....The end.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-doi-tron-kiep-hac-bang>